

Sử Thúc

Contents

Sử Thúc	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	7
3. Chương 3	10
4. Chương 4	12
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7:	19
8. Chương 8	21
9. Chương 9	23
10. Chương 10	26
11. Chương 11	28
12. Chương 12	30
13. Chương 13	33
14. Chương 14	36
15. Chương 15	38
16. Chương 16	42
17. Chương 17	45
18. Chương 18	49
19. Chương 19	52
20. Chương 20	54
21. Chương 21	56
22. Chương 22	59
23. Chương 23	60
24. Chương 24	63
25. Chương 25	66
26. Chương 26	68
27. Chương 27	70
28. Chương 28	71
29. Chương 29	73
30. Chương 30	76
31. Chương 31	78
32. Chương 32	81
33. Chương 33	84
34. Chương 34	86
35. Chương 35	88
36. Chương 36	90
37. Chương 37	92
38. Chương 38	94
39. Chương 39	96
40. Chương 40	99
41. Chương 41	101

42. Chương 42	103
43. Chương 43	105
44. Chương 44	107
45. Chương 45	108
46. Chương 46	110
47. Chương 47	112
48. Chương 48	113
49. Chương 49	115
50. Chương 50	117
51. Chương 51	118
52. Chương 52	120
53. Chương 53	123
54. Chương 54	125
55. Chương 55	127
56. Chương 56	128
57. Chương 57	130
58. Chương 58	132
59. Chương 59	134
60. Chương 60	136
61. Chương 61	137
62. Chương 62	139
63. Chương 63	141
64. Chương 64	143
65. Chương 65	144
66. Chương 66	146
67. Chương 67	148
68. Chương 68	149
69. Chương 69	151
70. Chương 70	153
71. Chương 71	154
72. Chương 72	156
73. Chương 73	157
74. Chương 74	159
75. Chương 75	161
76. Chương 76	163
77. Chương 77	164
78. Chương 78	165
79. Chương 79	167
80. Chương 80	168
81. Chương 81	170
82. Chương 82	171
83. Chương 83	173
84. Chương 84	174
85. Chương 85	176
86. Chương 86	177
87. Chương 87	179
88. Chương 88	180
89. Chương 89	182
90. Chương 90	183
91. Chương 91	185
92. Chương 92	187
93. Chương 93	188
94. Chương 94	190
95. Chương 95	191

Sử Thúc

Giới thiệu

Thuộc tính phân loại: hiện đại / đô thị sinh hoạt / minh tinh. Sưu tậpEdit : Ly btDung Thụy Thiên từng là người được

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-thuc>

1. Chương 1

Nguyệt hắc phong cao, tiếng gió vù vù rít gào trong màn đêm, gió lớn đến nỗi quạt cành lá sàn sạt rung động, thanh âm ấy nức nở giống như tiếng nữ quỷ khóc than, làm cho người ta nhin không được lạnh cả sống lưng. Sâu trong ngõ nhỏ, trên mặt đất tràn đầy rác rưởi dơ bẩn, một đại thúc có khuôn mặt xấu xí bị thanh niên tuấn mỹ ép sát vào một góc!

” Cái đồ xấu xí, dám ăn cắp tiền của tao, không muốn sống nữa phải không?!” Thanh niên vận áo quần đẹp dễ quý giá, ra tay độc ác, đầy mắt hung dữ như rắn độc.

” Tôi không có trộm tiền của cậu, tôi bị người ta vu oan” đại thúc muốn giải thích với hắn...

Thanh niên dương tay tát một cái: “Không phải mày trộm thì chạy trốn làm cái gì! Còn không mau đem tiền ra trả đây! Bằng không tối nay mày sẽ chết luôn chỗ này!”

” Tôi không có trộm!” Đại thúc thều thào nói, dưới ánh trăng, tóc hắn dính nị mồ, khuôn mặt xấu xí, quần áo lòi thối, kết hợp với biểu tình âm trầm khiến cho hắn nhìn rất giống người xấu.

” Rõ ràng mày đụng vào người tao, rồi tự nhiên bóp da của tao biến mất tã hơi, mày nếu thức thời thì trả lại đây, cũng ít ném mùi khở sở.”

Đại thúc yên lặng không nói.

Thanh niên cầm lấy gậy sắt trong ngõ nhỏ hướng hắn nện xuống.

Đại thúc đưa tay bắt lấy gậy sắt, thanh niên đá hắn một cước, hắn trốn không kịp nên bị đá trúng, máu chảy xuống khoe miệng, còn muốn chống cự lại, thanh niên lại lấy gậy đánh lên vai hắn một phát nữa, trước mắt hắn nhất thời tối đen, té thẳng xuống đất.

Thanh niên đi đến xoay hắn lại định lấy tiền.

” Buông hắn ra! Bóp da không phải hắn trộm.” Một giọng nói trong trẻo vang ra trong đêm tối, thanh âm kia thực dễ nghe, sát khí trong giọng nói khiến người nghe được cũng phải ứa ra mồ hôi lạnh.

Thanh niên đang đánh đập quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cách đó không xa đứng một người đàn ông trẻ tuổi, ” Mày muốn chết à? Dám quản việc của tao!” trong mắt thanh niên lộ ra hung quang, hung thần ác sát giống như một con dã thú.

” Tôi là cảnh sát quốc tế Quách Hiến Minh, trước khi sự việc chưa điều tra rõ ràng, một mình cậu đối với người hung ác lại vũ nhục nhân cách của họ, tôi có quyền lấy tội cố ý gây thương tích mà khởi tố cậu.”

Thanh niên choáng váng, giật mình lảng lảng đứng tại chỗ.

” Cắt!” Cánh tay Tiêu đạo diễn vung lên, làm cho ba người ở giữa sân dừng lại:” Được rồi, đêm nay quay đến đây thôi, mọi người vất vả, sáng mai tám giờ chúng ta bắt đầu quay.”

Vừa nghe đạo diễn nói quay xong, đông nghìn nghịt người ở phim trường lục tục kéo về phía giữa sân, hiện trường lộn xộn tranh cãi ầm ĩ, hoàn toàn không có không khí nghiêm cần vừa nãy.

Thanh niên thu hồi biểu tình khát máu rồi rời khỏi phim trường, người hậu trường bắt đầu dọn dẹp đạo cụ, không một ai để ý đến Dung Thụy Thiên mồ hôi chảy ròng ròng nằm bệt trên mặt đất.

Hai vị trợ lý của Tịch Nhạ Hoài đi đến bên cạnh, giúp y sửa sang quần áo, thông báo lịch công tác và đóng quảng cáo sáng mai cho y, nhưng Tịch Nhạ Hoài trông thực mệt mỏi, không để ý mà chỉ trả lời trợ lý cho có lệ.

Trợ lý đem cà phê đã chuẩn bị trước cho Tịch Nhạ Hoài, đêm nay y còn phải đi thu một tiết mục phỏng vấn, chờ thu xong thì cũng ba giờ, ngủ không được bao nhiêu thì phải đi quay chụp phim “Kim cương”, mỗi ngày đều có công tác làm không xong, không thể trách y mệt mỏi.

Nhìn Tịch Nhạ Hoài uống cà phê trong tay, trợ lý thấp giọng yêu cầu y rời khỏi phim trường.

Tịch Nhạ Hoài nhìn về phía Dung Thụy Thiên còn nằm tại chỗ, từ sau lúc hắn bị gậy sắt đánh, hình như không có phản ứng, vì muốn có hiệu quả chân thực, gậy sắt là thật, thanh niên kia xuống tay cũng ác, nhưng phim trường đã làm bảo hộ cho hắn, nhưng nhìn bộ dáng hắn nửa ngày cũng chưa động dậy, tựa hồ bị thương không nhẹ.

Trên lưng đau rát, Dung Thụy Thiên thử đứng lên, nhưng toàn bộ thân thể đều nhức mỏi, một đôi tay thon dài tinh tế bắt lấy cánh tay hắn, cùng với đó là làn hương mê ly từ trên người nọ thoảng qua: “Anh không sao chứ?”

Dung Thụy Thiên kinh ngạc ngẩng đầu, bốn mắt giao nhau, cảm thấy rõ ràng người đang nắm lấy tay hắn – Tịch Nhạ Hoài nhẹ run một chút, giống như không muốn lại nhìn thứ ánh mắt ấy lần thứ hai liền quay đầu đi, thuận tiện buông cánh tay của hắn ra, nhưng khi nhìn thấy lưng hắn cứng ngắc, mồ hôi lạnh chảy ròng, liền lấy khăn mặt đưa cho hắn.

” Nếu thấy không khỏe thì đi khám bác sĩ xem sao, tổ kịch sẽ chịu tiền thuốc men cho anh.” Tịch Nhạ Hoài chưa thấy qua người nào đặc biệt như vậy, nên cũng không lấy làm lạ tại sao đạo diễn lại giao cho hắn thủ vai nhân vật cướp bóc, hắn rất xấu, không chỉ có vẻ ngoài đáng thương, trên mặt còn che kín vết sẹo, cùng đi với trang phục và kiểu tóc lôi thôi, nhìn thôi cũng làm người ta mất khẩu vị.

Dung Thụy Thiên gật đầu, khi ngẩng đầu thì đã không thấy Tịch Nhạ Hoài đâu nữa, y đã ngồi trên xe hơi cùng trợ lý.

Ngõ nhỏ lại khôi phục im lặng, một người đàn ông trẻ tuổi đi đến bên hắn, y là trợ lý sản xuất Phương Vĩ Đông, hỏi vài câu về tình trạng của hắn, liền đưa cho hắn một phong bì màu vàng: “Dung Thụy Thiên, đây là tiền lương hôm nay của anh, nếu có vai diễn, tôi sẽ liên hệ với anh.”

Dung Thụy Thiên tiếp nhận phong bì, chờ cho thân thể không còn quá đau, mới run rẩy đứng lên. Dùng khăn mặt lau đi lớp hóa trang, sửa sang lại quần áo hỗn độn, đội mũ đen lên, kéo vành nón sát xuống đến nỗi người khác không thể nhìn thấy mặt, mới chậm rãi đi đến nhà ga.

12 giờ đêm, không có phương tiện giao thông công cộng. Dung Thụy Thiên tiếc tiền đi taxi, đành phải đi bộ nửa tiếng đến bến tàu điện ngầm, khi hắn ngồi lên được ghế thì đã mệt đến nỗi chỉ có thể dựa vào kia thở dốc.

Trong toa xe thực yên lặng, người cũng ít, TV LCD đang quảng cáo phim truyền hình.

Cùng với bối cảnh âm nhạc êm tai, màn ảnh chủ yếu xuất hiện hình ảnh khuôn mặt tinh xảo của diễn viên, bọn họ ra sức quảng bá tác phẩm điện ảnh, phát sóng trực tiếp cho người xem, nhấn tin ủng hộ.

Ánh mắt Dung Thụy Thiên thản nhiên nhìn diễn viên trong TV.

Hắn năm nay ba mươi hai, từng là diễn viên nổi tiếng, phim đến không ngừng, được rất nhiều người chú mục, tiền đồ rộng mở tươi sáng, nhưng đặc tội chủ tịch tập đoàn Hoàn Á, lại không có hậu thuẫn chống đỡ, mới biến thành bộ dáng nghèo túng này, cũng may khi rời đi vòng luẩn quẩn ấy cũng không thiếu nợ ai, nếu thiếu nợ ai thì thật đúng là không có biện pháp sống nổi.

Gia cảnh hắn không tốt, từ nhỏ liền sinh hoạt tại hoàn cảnh không chịu nổi, mẹ hắn kết hôn năm lần, có cuộc hôn nhân còn bị đàn ông lừa hết tài sản tích cóp. Bà không có trở nên thông minh hơn ngược lại vẫn

cứ ngay thơ, thế là đều chọn sai đàn ông, cho đến lần hôn nhân cuối cùng, lần hôn nhân đó triệt để làm bà đối với hôn nhân không còn ảo tưởng.

Người đàn ông tự xưng là cha của hắn lòng dạ hẹp hòi, tính tình nóng nảy, thời thơ ấu, hắn chỉ nhớ rõ mẹ hắn phải bán mạng làm việc nuôi gia đình, nhưng ông ta đối với mẹ làm việc vất vả thì không đánh chính là mắng, đối hắn cũng không có sắc mặt hòa nhã, luôn quyền đầm cước đá, ác độc chửi rủa, làm cho trái tim hắn băng giá đến cực điểm.

Sau lần thứ năm ly hôn, mẹ hắn liền một mình nuôi nấng ba đứa con, hắn là con cả lại là con trai, vì giảm bớt gánh nặng trong nhà, mười ba tuổi hắn bắt đầu chăm sóc em trai em gái, mỗi ngày nấu cơm cho hai đứa, ở nhà dọn dẹp việc nhà, khi rảnh rỗi thì đi tiệm ăn lau bàn phụ giúp gia đình.

Sau này, vô tình được người đại diện nhìn trúng đem hắn tiến vào giới giải trí, hai mươi hai tuổi kí hợp đồng với công ty giải trí Tân Dĩnh, lúc đang quay bộ phim đầu tiên, hắn còn xin phép đi nhà ăn làm nhân viên phục vụ.

Khi bộ điện ảnh kia nổi tiếng, trong một đêm đó hắn cũng nổi tiếng theo, giai đoạn nổi tiếng đó đã kiếm cho Tân Dĩnh đến mấy ngàn vạn, nuôi sống hơn phân nửa công ty, nhưng tiền hắn được hưởng cũng không nhiều, mà hắn còn cần phải chi tiêu cho rất nhiều việc.

Thuận lợi ở giới giải trí, hắn không để mẹ đi làm nữa, lại một mình gánh vác học phí cho em trai em gái cùng mẹ khác cha, tiền này là từ việc đóng phim của hắn lấy đến. Công ty cho hắn không bao nhiêu, hơn nữa khi đó công ty đầu tư thất bại, cơ hồ sắp phải phá sản. Cho nên giai đoạn cực nổi tiếng kia vẫn là không đủ, thậm chí như trước vẫn ở nhà ăn làm công phụ giúp gia đình, không giống với nghệ sĩ khi nổi tiếng lên sẽ mặc đồ hiệu ở nhà sang.

Dung Thụy Thiên mệt mỏi nhắm mắt lại. Với hắn mà nói thì việc tiến vào giới giải trí là một hồi bi kịch, hắn ở giới giải trí thời gian quá ngắn mà nổi tiếng lên, tốc độ cực nhanh làm người ta phải lú lờ, vào thời kỳ nổi tiếng nhất ấy, tập đoàn Hoàn Á lừng lẫy đã từng mời hắn đi ăn “máng” khác, cũng nguyện chi trả cho hắn thù lao kếp sù.

Hoàn Á là tập đoàn xa hoa nhất châu Á, cũng là công ty giải trí mà nghệ sĩ nào nghĩ phá đầu cũng muốn gia nhập vào. Bọn họ giao thiệp với nhiều lĩnh vực, bao gồm bất động sản, tài chính, giải trí, đào tạo nghệ nhân, chế tác phim, phát hành điện ảnh....

Nghệ sĩ ký kết toàn là người đa bắt thắng tiểu, bao hàm toàn diện, không chỉ có làm thần tượng nổi tiếng, nghệ nhân phải có thực lực, đương nhiên cũng không thiếu thiên vương siêu sao, tập đoàn bọn họ trong vòng năm năm ngắn ngủi liền gọi lên lần sóng phim ảnh quốc tế, nhanh chóng trở thành lực lượng đứng đầu trong giới giải trí.

Lúc ấy được mời, vẫn là có chút tâm động, nhưng trả giá đại giới là phải làm tình nhân bên gối của người nọ, điều kiện khuất nhục như thế hắn không đồng ý.

Khi đó hắn cùng Kiều kết giao, mặc cho đối phương là đàn ông, nhưng hắn thực yêu Kiều, chỉ có thể chấp nhận một mình cậu, cho nên quả quyết sẽ không phản bội cậu. Nhưng lúc đó Tân Dĩnh lại gặp phải nguy cơ tài chính.

Bởi vì hắn cự tuyệt lời mời của Hoàn Á, rất nhiều công ty nghĩ hắn tâm cao khí ngạo, không muốn cùng hắn hợp tác, dĩ nhiên sau khi Tân Dĩnh tuyên bố phá sản thì sự nghiệp của hắn cũng bị xem nhẹ.

Hắn không có công tác, cũng không có thu nhập gì, còn bị phóng viên giải trí săn đuổi ráo riết, không ngừng gièm pha hắn, lần nữa đem hình tượng của hắn làm xấu đi.

Hắn mỗi ngày không dám ra cửa, ra cửa sẽ bị phóng viên ngăn chặn đưa ra câu hỏi, mà hắn đóng cửa không ra, phóng viên liền nói hắn tự sát, còn đem quá trình hắn tự sát miêu tả ra, kích thích đại chúng chỉ trích hắn.

Trên mạng cũng không ngừng nghị luận bối cảnh của hắn, rating rất cao, dân mạng đều tức giận mắng hắn, nói bối cảnh gia đình hắn rối loạn, mẹ làm loạn, sinh con cũng thành đồng tính luyến ái, cái gì khó nghe đều nói hết.

Đoạn thời gian ấy hắn cũng sắp bị bức điên, thực cần có người đến an ủi, nhưng Kiều ở ngay sau khi hắn gặp chuyện không may liền ngoại tình, muốn về nhà cũng không dám, mẹ không hiểu hắn, cảm thấy hắn biến thái, em trai em gái không ngừng trách cứ hắn, nói vì chuyện gièm pha của hắn nên không thể đến trường học hành, điều này làm hắn thập phần tự trách và đau lòng.

Lúc cùng đường thì người đàn ông đó lại tìm tới hắn, dùng bộ dáng nho nhã lễ độ nói ra yêu cầu hạ lưu. Hắn cự tuyệt, lần cự tuyệt ấy đã hoàn toàn đắc tội y, đắc tội người đàn ông thân phận hiển hách kia, hắn bị dư luận giải trí bức ra khỏi vòng luẩn quẩn, còn không may gặp phải tai nạn xe cộ, ngay cả mặt đều bị hủy.....

Thân làm diễn viên mà mặt bị hủy, đời này không thể ở trong vòng giải trí nữa, hơn nữa hắn đột nhiên nổi tiếng, lại không hiểu quy tắc của giới giải trí, nói chuyện cũng không khéo đưa đẩy, thân là nghệ sĩ lại đắc tội rất nhiều người trong giới. Cho nên sau khi thoái ẩn thì cũng không có người nhắc đến hắn, công chúng cũng rất nhanh quên đi hắn, mà hắn còn sống nhưng khuôn mặt lại xấu xí nên không có cách nào công tác.

Muốn gây dựng sự nghiệp để thay đổi tình trạng kinh tế nhưng không có tiền vốn, định mượn của thân thích nhưng bọn họ đối với hắn rất lạnh nhạt, người cho vay cũng không biết hắn, muốn mở miệng với gia đình cũng không được, trong nhà cũng chỉ đủ chi tiêu hằng ngày, mẹ hắn lại khổ cả đời như vậy, chưa từng sống qua một cuộc sống không lo tiền, không lo ăn không lo uống, còn vì chuyện của hắn mà giận đến đổ bệnh nằm liệt giường.

Bị áp lực như thế khiến hắn bức thiết cần công việc, nhưng công việc cũng không dễ tìm như suy nghĩ, hắn không bằng cấp, không bối cảnh, không kỹ năng, còn bị hủy dung nhiều người khi nhìn đến gương mặt của hắn, liền xin lỗi bảo hắn về chờ liên lạc, một khi nghe trả lời như vậy, hắn đã hiểu đối phương đang uyển chuyển cự tuyệt hắn.

Cuộc sống không có công việc, hắn vừa tìm công việc vừa tiêu xài tiết kiệm, nhưng thông thường chi tiêu là cần thiết, mỗi ngày cũng không ít hơn mấy chục tệ được, lại thêm tiền điện nước, tiền gas, tiền nhu yếu phẩm, muốn tiết kiệm cũng vô dụng.

May mắn những ngày tháng liên tục như vậy sau ba tháng liền chấm dứt.

Ở trên mạng hắn nhìn thấy thông báo rằng công ty giải trí Quân Hào đang tuyển người làm công việc hậu cần, nội dung làm việc là bố trí trường quay, một việc là chuẩn bị đạo cụ trước cảnh quay, một việc là xử lý những việc vặt vãnh sau khi quay chụp, những việc vặt vãnh thì hậu cần phải xử lý toàn bộ, công tác này tiếp xúc với đạo cụ nhiều hơn là tiếp xúc với người, tương đối thích hợp với điều kiện của hắn, thế là hắn bắt đầu viết sơ yếu lý lịch.

Thuận lợi được phỏng vấn, lại cùng quản lý Tân Đồ Hiên gặp mặt, đối phương không vì khuôn mặt hắn xấu xí mà kỳ thị hắn, ngược lại cho hắn một cơ hội làm việc, cơ hội này có được không dễ, trừ bỏ bị cảm nặng, chỉ cần đủ khả năng thì có thể làm tất cả.

Giống như việc diễn hôm nay, vốn dĩ là diễn viên lâm thời đóng, nhưng diễn viên không đến, gọi điện thoại cũng không bắt, đạo diễn không kiên nhẫn chờ, kêu đoàn làm phim tìm người khác, trùng hợp hắn ở hiện trường liền kéo hắn vào thế vai.

Lời kịch của hắn không nhiều lắm, dung mạo cũng phù hợp với hình tượng nhân vật, Phương Vĩ Đông liền thuyết phục hắn diễn, cũng cam đoan sau khi xong việc sẽ trả thù lao, diễn xong có thu nhập là chuyện tốt, hắn không nghĩ nhiều liền đáp ứng.

Chính là không dự đoán được vai diễn là sẽ bị kẻ trộm vu oan giá họa, bị đương sự phát hiện sau đó dùng gậy sắt hành hung, cũng may chỉ đánh một chút, phim trường thấy hắn phiền toái, cũng chưa cho hắn làm phòng hộ đầy đủ, nếu đánh thêm vài cái, có khả năng hắn sẽ hôn mê.

Dung Thụy Thiên lau mồ hôi lạnh trên mặt. Mở phong bì màu vàng, bên trong có ba ngàn tệ, không nhiều cũng không ít, hắn cầm tiền, trong lúc vô tình cảm thấy vết thương trên người càng đau. Hắn không thêm để ý cái đau đớn ấy, dù sao thân thể hắn cường tráng, da dày thịt thô, chính là phải dùng phương thức như vậy để lấy được thù lao, không khỏi trong lòng có chút chua xót.

2. Chương 2

Một giờ sau Dung Thụy Thiên về đến nơi, đây là phòng ở rộng bốn mươi mét vuông, một phòng ngủ một phòng khách, một nhà bếp một buồng vệ sinh, trang hoàng đơn giản, bài trí cũng không nhiều. Phòng khách đơn giản để một cái sofa và một cái tivi, không gian thập phần nhỏ hẹp, một người ở thì được, nhiều người đến liền chật chội.

Dung Thụy Thiên sống ở đây năm năm, phòng ở là mua trả góp, nằm trong khúc hẻo lánh, an ninh cũng không tốt. Hắn đi vào phòng tắm, cởi áo sơ mi màu đen, nhìn đến bể vòi sen to, nơi đó đỏ đến đáng sợ, mơ hồ còn chảy máu đỏ tươi. Nếu không để ý thì đến sáng mai muốn đứng lên hoạt động cũng khó, Dung Thụy Thiên lấy thuốc giảm đau chậm rãi bôi lên, đợi hắn dùng tư thế bất tự nhiên mà bôi thuốc xong thì đầu đã chảy đầy mồ hôi.

Hắn cởi quần áo rồi ngâm mình trong bồn tắm, quần áo định chờ đến đêm mai rồi giặt, vốn cũng tính mua máy giặt, nhưng tiền lương mỗi tháng trừ việc trả góp tiền nhà thì còn phải đưa sinh hoạt phí cho mẹ, còn có tiền tiêu vặt của hai đứa em, đưa họ bao nhiêu đó tiền xong thì trên người hắn cũng không còn lại bao nhiêu, cho nên có thể tận lực tiết kiệm liên tiết kiệm.

Tùy tiện rửa mặt chải đầu lau mình, Dung Thụy Thiên mặc vào áo sơ mi màu đen, áo sơ mi kia giặt đến nổi trắng bệch, nhưng hắn lại còn mặc trên người, làm cho bộ dáng của hắn trở nên thực keo kiệt, nhưng hắn không quan tâm, khuôn mặt hắn bị hủy như vậy, dù cho mặc cái gì thì cũng không che lấp được sự xấu xí.

Ngẩng đầu nhìn hình ảnh mình trong gương.

Mái tóc đen vừa mềm vừa nhuỷ của hắn, không phải rất dài, cũng không phải quá ngắn, chỉ là đúng dịp có thể che khuất ngũ quan, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, mũi ưng cao thẳng, hai tròng mắt màu hổ phách thâm thúy, càng làm cho khuôn mặt đẹp trai trở nên nam tính hơn, lại vì chiếc cằm đầy đặn cùng đôi môi hồng nhuận đã phá hủy hết hiệu quả chỉnh thể.

Mà hiện tại hiệu quả này hoàn toàn bị phá hủy mà trở nên khủng bố, phía trước mặt hắn có vài đạo vết sẹo dữ tợn uốn lượn như rắn, vừa dài vừa sâu, có thể thấy được rất xấu xí, nếu cười lộ lên thì vài đạo vết sẹo kia cũng vằn vện theo, thoát nhìn thật sự khủng bố.

Khó trách Kiều sau khi nhìn đến mặt hắn thì liền ngoại tình, Kiều tất nhiên sẽ không muốn cùng sinh sống với người đàn ông xấu xí như hắn, nếu mỗi ngày buổi sáng mở mắt ra nhìn đến hắn, chắc chắn sẽ bị dọa chết khiếp, đi ra ngoài cũng bị người ta chỉ trỏ, hắn không muốn người mình thích gặp chuyện nan kham như vậy...

Cho nên hắn đưa ra lời chia tay với Kiều, nhưng lại không nghĩ tới mình đã làm điều thừa, một Kiều dụ ngoạn trước kia, thậm chí sợ hắn dây dưa không dứt, kéo một người đàn ông anh tuấn làm ngay tại trong phòng bọn họ, người đàn ông thượng cẩu phi thường mạnh mẽ, Kiều cũng thực nhập tâm, bị người đàn ông đó làm đến nổi phóng đảng vằn vện, tiếng kêu cao thấp pháp phòng, hình ảnh *** loạn như vậy làm hắn ngũ lôi oanh đỉnh.

Kiều khi cùng một chỗ với hắn cũng nhập tâm như thế, nhưng xem ra kẻ mà thể xác lẫn tinh thần đều nhập tâm cũng chỉ có hắn, Kiều thích bất quá chỉ là khuôn mặt của hắn mà thôi, người đại diện cũng vì khuôn mặt suất khí của hắn mới đưa hắn vào giới giải trí, nếu biết như thế hắn tình nguyện không cần dung mạo, như thế sẽ không chịu nhiều đau đớn đến vậy. Nhưng không có dung mạo, xác thực cũng mang đến cho hắn rất nhiều phiền toái, vì đề phòng dọa đến người khác nên thường thì hắn đều đội mũ.

Đêm nay góc độ tiến hành quay chụp đặt tại một nơi bí mật gần đó, máy quay phim chỉ chiếu đến sườn mặt âm trầm của hắn, rồi mới là cảnh bị hành hung sau đó ngã xuống đất. Sau khi ngã xuống hắn đau đến không động đậy nổi, làm khi Tịch Nhạ Hoài đến gần thì hắn cũng quên đi việc đội mũ, liền trực tiếp như vậy mà đối diện với y, khuôn mặt bại lộ dưới mắt y, khó trách y sợ đến mức lập tức buông tay.

Nhưng với một người có khuôn mặt lạnh lùng như y thì phản ứng như vậy cũng đã tốt lắm rồi, hắn biết chính mình xấu, sau khi hủy dung cũng bị đá kích nghiêm trọng, hắn không dám soi gương, không dám ngược thẳng mặt, lại càng không dám bước ra khỏi nhà, còn sống thì phải ăn cơm, huống chi hắn còn phải nuôi gia đình, thế là chịu đựng sự sợ hãi mà đi ra ngoài.

Thiên tân vạn khổ vào được Quân Hào, lần đầu tiên hấn xuất hiện đã dọa đến rất nhiều người, người nhất gan trong công ty nhìn đến hấn liền phát run, lá gan lớn chút thì cảm thấy hấn xấu, không cho hấn sắc mặt hòa nhã.

Hấn đối việc này thực tự ti, ngày thường độc lai độc vãng không cùng người trao đổi, thoát nhìn bộ dáng thực quái gở. Hấn không cùng đồng nghiệp ăn cơm, khi nói chuyện với nhau cũng không ngẩng đầu, lại càng không nhìn mặt đối phương, sợ khuôn mặt xấu xí dọa đến bọn họ.

Cứ như thế, hấn cẩn thận như vậy, nhưng nhân viên công ty vẫn như trước tẩy chay hấn.

Nhưng hấn lại làm hết phận sự công việc, làm việc kiên định, trừ bỏ khuôn mặt xấu xí, còn lại hấn không có tật xấu, Tân Đồ Hiên bác bỏ ý kiến của bọn họ, bảo hấn yên tâm ở công ty làm việc.

Chỉ cần có thể đi làm lãnh lương, vì thế hấn rất cuộc nhẩn nại, cho dù lúc mới bắt đầu thấy không quen, không quen bởi vì việc mang khuôn mặt xấu xí mà phải nhận lấy đối xử bất bình đẳng. Nhưng lâu dần cũng đã thích ứng, hưởng chi sự tình đã qua đi thật lâu, nếu không thoải mái hơn thì người thống khổ cũng chỉ là hấn.

Sáng sớm, Dung Thụy Thiên đi vào công ty, nghe theo quản lý an bài mà đi vào phim trường “Kim Cương”

“Kim Cương” là bộ phim thể loại kinh dị huyền nghi nói về buôn lậu, chủ yếu quay chung quanh việc cảnh sát quốc tế Bắc Hiến Minh nhận được án trộm kim cương mà bắt đầu điều tra, trong quá trình đó còn xen kẽ cảm tình mà hấn trải qua cùng với bí mật phía sau hồ sơ mật. Đội ngũ trong phim cường đại đến nỗi làm người ta đầu váng mắt hoa, từ việc tập đoàn Hoàn Á đầu tư sản xuất kiêm mở phòng bán vé, cùng cảnh sát hành động Tịch Nhạ Hoài là diễn viên chính, đồng thời có Tuyết Lê, Daniel, Liễu Thừa Phạm... vân vân... những minh tinh điện ảnh có thực lực đang nổi tiếng, việc bọn họ gia nhập đã làm cho quan hệ trong phim trở nên rắc rối phức tạp, từng phân cảnh cùng hình ảnh đều làm cho lòng người ta buộc chặt...

Đương nhiên, đạo cụ làm phim muốn dùng cũng thật nhiều, hình ảnh trong phim mặc dù chỉ lướt qua hai ba giây nhưng bọn họ cần phải tiêu phí thời gian một ngày để quay chụp.

Hôm nay sẽ diễn phân đoạn nam nữ nhân vật chính cùng nhau ăn bữa tối, bởi vì ban ngày chụp buổi tối diễn, cũng vì phối hợp với thời gian công tác của Tịch Nhạ Hoài, tổ kịch cố ý cho y diễn phân cảnh của mình trước.

Dung Thụy Thiên dọn dẹp đại sảnh sạch sẽ, liền đi xuống kho hàng ở tầng hầm lấy cái bàn cùng đồ ăn đặt lên đại sảnh. Cái bàn là giản dị, chỉ cần mở khung ra là có thể sử dụng, đồ ăn cũng là đồ giả được chất trong hộp hấn mang theo, chỉ là mấy cái khung bàn đều làm bằng thiết thật, vô cùng công kênh, nếu có người hỗ trợ thì sẽ thoải mái hơn một ít, nhưng ở trường quay mọi người đều có việc khác, cũng không được tốt lắm nếu nhờ người khác phụ giúp.

Dung Thụy Thiên mang theo đồ ăn bằng nhựa, kéo cái khung đi vào thang máy. Thang máy hình như gặp trục trặc, vẫn dừng ở tầng ba mươi, nửa ngày cũng vẫn xuống dưới, mười phút trôi qua, hấn cứ lo lắng đứng đó, trên đường còn nhận được điện thoại quản lý phim trường thúc giục.

Hấn bắt đắc dĩ đành phải nhấn thang máy bên cạnh, đó là thang máy chuyên dụng, người khác không được vào, nhưng hiện tại là bảy giờ, rất nhiều nghệ sĩ vẫn chưa đến, tạm thời mượn một chút chắc không bị ai phát hiện, nếu bị phát hiện thì khó tránh khỏi sẽ bị người ta chửi rủa.

Dung Thụy Thiên có chút do dự, đang lúc do dự thì phim trường lại gọi điện thoại thúc giục, kêu hấn nhanh chóng mang cái khung đem lên, không còn cách nào hấn đành phải đi vào thang máy chuyên dụng, ấn tầng mười lăm, cũng cầu nguyện có thể mau chóng đi lên.

Thuận lợi lên lầu, Dung Thụy Thiên mệt mỏi dựa vào thang máy, nhìn những con số màu đỏ trong bảng điện tử từ từ nhảy lên, khi tới lầu một, thang máy đột nhiên dừng lại, thân thể hấn nhất thời trở nên cứng ngắc, sớm như thế mà đã có người dùng thang máy.

Thang máy chậm rãi mở ra, ngoài cửa đứng một thân ảnh cao gầy quen thuộc, người đàn ông khuôn mặt tuấn mỹ, khí chất tao nhã, con người màu xanh nhạt cường thể mang theo chút tà khí. Y mặc áo sơ mi màu lam hiệu Gucci xứng với một thân quần dài màu đen ôm lấy thân thể, chất liệu vải của chiếc áo sơ mi kia rất đẹp để quý giá, tờ tầm tinh xảo hòa với đường viền dưới ánh mặt trời ánh lên nhợt nhạt quang hoa.

Hơn nữa thân hình cao ngất, tóc đỏ cùng với lệ chí () nơi khóe mắt, làm y trở nên tuấn mỹ vô cùng, phong độ có thừa, giống người mẫu quốc tế chụp trên tạp chí, đẹp đến không tả lại âm trầm kiết ngạo.

Bên cạnh người đàn ông có ba người trợ lý, một trợ lý bộ dáng giống bảo tiêu đi theo bên cạnh, bảo hộ an toàn chung quanh y, một vị trợ lý khác cầm tây trang của y, xách theo hai túi LV, vị trợ lý cuối cùng đang cầm cà phê đi theo y.

Người đàn ông thần sắc lạnh như băng đứng giữa bọn họ, giống đế vương từ trên cao nhìn xuống chúng sinh, không quan tâm những người khác đang vì y mà bận rộn, chính là tiếp điện thoại một cách tự nhiên, tựa hồ đang nói chuyện công tác, cùng đối phương nổi lên tranh chấp, sắc mặt có chút không tốt.

Vương trợ lý cầm cà phê, ánh mắt lạnh như băng trừng Dung Thụy Thiên trong thang máy, giống như đang chất vấn phạm nhân: " Anh không biết thang máy này không thể đem đồ vào sao?"

Dung Thụy Thiên cúi đầu.

Vương trợ lý nhìn hẩn yên lặng không nói thì tức giận: "Thang máy mang đồ vào bên cạnh sao anh không dùng, hay là ánh mắt có vấn đề nên nhìn không rõ, còn không đem mấy thứ đồ này ra ngoài!"

" Tôi lập tức đi ra ngoài". Dung Thụy Thiên biết cái khung đang chiếm hết phân nửa không gian, không nghĩ nhiều mà kéo cái khung đi, nhưng cái khung vừa nặng vừa dài, đem vô cũng khó mà mang ra lại càng cố sức.

" Động tác của anh có thể nhanh hơn một chút không, chúng tôi đang gấp!" Vương trợ lý nhìn khuôn mặt xấu xí của Dung Thụy Thiên, thần sắc không kiên nhẫn còn thêm chán ghét, người như vậy sao lại có thể ở công ty giải trí đi làm.

" Được" Dung Thụy Thiên hảo tính tình đáp ứng.

Vương trợ lý vẫn không ngừng thúc giục hẩn: "Động tác nhanh lên, động tác nhanh lên! Thời gian của chúng tôi thật quý giá, anh lâu lắc như vậy, để lỡ chuyện của chúng tôi thì làm sao anh đền nổi?"

" Thực xin lỗi". Dung Thụy Thiên thần sắc kích động, ngoài việc xin lỗi ra thì không biết nói gì.

" Có rảnh để xin lỗi còn không bằng đi ra ngoài!".

Dung Thụy Thiên cũng muốn sớm rời đi nhưng bả vai vô cùng đau đớn, toàn thân đều ra một tầng mồ hôi lạnh, chưa kịp lau đi, phía sau vang lên tiếng Tịch Nhạ Hoài: "Đừng khiêng, đứng bên trong đừng nhúc nhích". Những lời này nói ra bình tĩnh lại tao nhã, giống như đang nói một chuyện râu ria, nhưng nhóm trợ lý bên người y lại hoảng sợ!

" Đây...." Mấy người hai mặt nhìn nhau, không nghĩ Tịch Nhạ Hoài sau khi tắt điện thoại liền mở miệng, còn bảo người đàn ông xấu xí không cần phải ra thang máy.

Tịch Nhạ Hoài nhìn Dung Thụy Thiên vẻ mặt toàn là mồ hôi, bỗng nhớ tới hôm qua hẩn là diễn viên thế vai, thế là quay lại nói với trợ lý: "Tôi vô phòng nghỉ trước, các người chờ thang máy bên cạnh rồi lên".

"Điều này không được, rất nguy hiểm!" trợ lý bộ dáng bảo tiêu sắc mặt đại biến, dù cho khoảng cách cực gần, nhưng trước kia còn có người hâm mộ giả thành bộ dáng kì quái lên vô tiếp cận y.

Tịch Nhạ Hoài không để ý đến bọn họ, giống một quý tộc tao nhã đi vào thang máy, ấn lầu hai mươi, cửa thang máy khép lại, bắt đầu vững vàng đi lên. Thần sắc y tự nhiên đứng bên Dung Thụy Thiên, một bộ dáng không có ý bắt chuyện hoặc chào hỏi.

Đối với y, trong trường quay, diễn viên cùng người cộng tác đều là bạn đồng nghiệp, nhưng rời đi phim trường thì họ bất quá cũng chỉ là người xa lạ mà thôi, mà Dung Thụy Thiên tối hôm qua là diễn viên lâm thời, cùng chung tổ kịch lại mang theo đạo cụ công kênh, đuổi hẩn ra thì thật quá đáng.

Chỉ là bầu không khí có chút kỳ quái, nói như vậy, nếu bất luận kẻ nào thấy y cũng đều hận không thể đeo dính y, không ngừng đòi chụp ảnh chung với y, không ngừng yêu cầu y kí tên, người hung tàn một chút còn có thể như sói đói mà nhào vô ôm lấy y. Nhưng từ lúc y tiến vào, Dung Thụy Thiên liền đứng ở góc thang máy, làm như tránh không kịp mà giữ khoảng cách với y, cũng không có ý quan tâm đến y.

Y không khỏi nhìn về phía Dung Thụy Thiên, từ trên xuống dưới đánh giá một phen, chỉ có thể dùng hai chữ “âm trầm” để hình dung hần, cứ việc là việc hình dung như thế không được lễ phép nhưng mà y lại không thể tìm được từ khác để miêu tả.

Hần mặc áo sơ mi màu đen, thân thể có vẻ thon dài tựa vào góc thang máy, chiếc mũ màu đen che đi hơn phân nửa khuôn mặt của hần, theo góc độ này chỉ thấy được đôi môi cánh hoa cùng chiếc cằm. Tay áo sơ mi hần xắn lên, lộ ra một khoảng cánh tay màu đồng cổ, cánh tay kia thực rắn chắc, đường cong cơ thể lại rõ ràng xinh đẹp.

Tay hần cứng ngắc mà cầm giữ cái khung bên cạnh, cánh tay màu đồng cổ kia in một tầng mồ hôi ướt át, nhìn ra được hần thường xuyên phải làm việc nặng nhọc này, chỉ nhìn cánh tay thôi thì cũng đủ biết thân thể hần thực xốc vác.

Tựa hồ nhận thấy được ánh mắt của y, Dung Thụy Thiên quay đầu đi, như trước cũng chưa có ý chào hỏi y, thậm chí còn giả vờ không phát hiện y.

Tịch Nhạ Hoài hứng thú mà nhấp nháy làn mi xinh đẹp, thu hồi ánh mắt làm cản của mình, tổng kết ra được người đàn ông trước mắt không chỉ có khuôn mặt xấu xí, còn quá phận âm trầm, một chút cũng không làm người ta thích.

Chú thích:

() Lệ chí: Nốt ruồi son dưới mi mắt.

3. Chương 3

Tiếng chuông thanh thúy vang lên, Tịch Nhạ Hoài lấy điện thoại di động ra, vừa nhìn đến dãy số hiển thị trên màn hình, sắc mặt lập tức âm trầm. Biết nếu tiếp điện thoại thì sẽ bắt đầu bức mình, dục vọng muốn không tiếp liền mãnh liệt dâng trào, nhưng tiếng chuông không từ bỏ ý định mà vang lên không ngừng.

Tịch Nhạ Hoài tránh đi tầm mắt của Dung Thụy Thiên, ấn nút nghe, bên kia đầu dây nhất thời truyền đến giọng người sản xuất Hoàn Á – Hạng Thanh Uyên, y tùy tiện qua loa vài câu rồi treo điện thoại.

Sau khi treo điện thoại tâm tình cũng rất không tốt, Hạng Thanh Uyên nhiều lần yêu cầu y cùng phối hợp với diễn viên lần này – Tuyết Lê, Tuyết Lê là nữ nhân vật chính của bộ điện ảnh “Kim Cương” này, lúc trước là người mẫu quảng cáo, dung mạo diễm lệ, khí chất ung dung, phía sau có hậu thuẫn hùng hậu nên được đạo diễn nổi tiếng quốc tế để ý đến.

Y không thích nữ diễn viên dựa vào quan hệ mà đi lên, nhưng loại việc này ở giới giải trí thực bình thường, mà y đối với chuyện như vậy cũng có chút chết lặng, cần y phải cùng Tuyết Lê tiếp xúc nhiều, câu thông nhiều, thì scandal sau khi truyền ra sẽ có thể đạt đến mục đích tuyên truyền phim, nghe xong chuyện này y liền nổi trận lôi đình.

Tịch Nhạ Hoài xoa cái trán, nghĩ đến phim chưa quay xong liền gặp được loại sự tình này, tâm tình liền vạn phần ác liệt.

Thang máy vững vàng đi lên, bỗng thang máy hình lập phương cứng rắn đột nhiên lay động một chút, đèn trên đỉnh nhấp nháy vài cái rồi tắt, hắc ám không có gì mà bao trùm bốn phía, đêm không gian sáng ngời khuấy đến đục ngầu một mảnh, Tịch Nhạ Hoài mặt không đổi sắc dịch bước chân, trấn định tự nhiên cầm lấy điện thoại cầu viện: “Thang máy trục trặc”, ngăn ngui vài tiếng tràn ngập sát khí lạnh lẽo.

Dung Thụy Thiên bất an đứng cương tại chỗ, lo lắng tại vì cái khung của hần quá nặng nên mới tạo thành việc thang máy trục trặc, cũng may thang máy dừng không đến một phút thì đã khôi phục lại, hần âm thầm thở phào một hơi.

Khi thang máy đến tầng mười lăm.

Dung Thụy Thiên giống siêu nhân mà kéo cái khung ra bên ngoài, có lẽ là hần rất hoảng, đồ ăn cầm trên tay “Bang” một tiếng đụng vào cửa thang máy, túi nylon bị rách, đồ ăn bằng nhựa bùm bùm rơi hết xuống đất, Dung Thụy Thiên vội vã đi nhặt, lại quên rằng mình còn đang khiêng cái khung.

Khi hần cúi rạp người xuống hết sức....

Cái khung cồng kênh mắt trọng tâm liền hướng trên người hần nện xuống!

Dung Thụy Thiên thân thể run run, sững sờ đứng tại chỗ không thể động, một cổ hơi thở mãnh liệt đánh úp lại, đỡ lấy cái khung sắp sửa rơi vào trên người hần, Dung Thụy Thiên ngẩng đầu, đôi mắt Tịch Nhạ Hoài, hần hít sâu một hơi, gục đầu xuống lập tức.

Tịch Nhạ Hoài giúp nâng lại cái khung, dùng đôi mắt dài mảnh đánh giá hần một phen, rồi mới thở dài, mặt không chút thay đổi hỏi: “Anh gấp cái gì? Làm việc sao lại xúc động như thế”, mấy đạo cụ này rất nặng, sao không tìm người hỗ trợ...

” Thực sự xin lỗi “, Dung Thụy Thiên cúi đầu xin lỗi, hần muốn mau chóng đi ra ngoài để không làm cản trở y, nhưng không nghĩ tới ngược lại vì quá kích động mà tạo nên sai lầm.

” Đừng xin lỗi nữa, mau nhặt đồ ăn lên”, Tịch Nhạ Hoài nhướn mày nhìn hần, vốn dĩ lúc đầu không muốn quản chuyện của hần, nhưng lại không thể trở mặt nhìn cái khung nện lên lưng hần, cái khung đó mà nện xuống thì xương cốt gì cũng nát hết.

Dung Thụy Thiên gật đầu.

Tịch Nhạ Hoài mặt không chút thay đổi hỏi: “Anh kêu là gì?”, tốt xấu gì cũng gặp qua hai lần, nhưng ngay cả việc hần là ai cũng không biết.

“Dung Thụy Thiên”, Dung Thụy Thiên lưu loát đem đồ ăn bỏ vô hộp, chuẩn bị trước khi đưa vô phim trường thì đem chúng rửa trước, đợi đến khi quay phim cho nhân vật chính dùng.

“Dung Thụy Thiên, anh phải nhớ kỹ đem mấy đồ ăn này đi rửa, thuận tiện sát trùng ba lần, rồi mới cầm vô phim trường cho tôi dùng”, Tịch Nhạ Hoài nhướn mày, nghĩ đến đồ ăn hần nhặt lên, sau đó còn xuất hiện trước mặt mình, sắc mặt rất khó xem.

“Vâng”, Dung Thụy Thiên như trước cúi đầu đáp ứng, đợi đến khi hần đem đồ ăn thu thập xong thì tiếp nhận cái khung trong tay Tịch Nhạ Hoài, ngẩng đầu thâm nghĩ cảm tạ, lại nhìn thấy Tịch Nhạ Hoài khẩn cấp ấn thang máy xuống.

Gần đây thời tiết thay đổi thất thường, buổi sáng ngàn dặm không mây, giữa trưa liền mưa to tầm tã, xa xa nhìn lại, toàn bộ thành thị như bị mưa to giàn giụa bao quanh, vũ trụ một mảnh mênh mông, liếc mắt một cái liền không thấy rõ cảnh sắc xa xa.

.....

Trong đại sảnh yến tiệc, Tịch Nhạ Hoài mặc bộ âu phục đen quý báu viền nhung xanh, vừa lúc ngồi dưới ngọn đèn bên cửa sổ sát đất, cả người toát ra khí chất cao quý lại thần bí, thoạt nhìn thập phần chọc người động tâm.

Người phụ nữ xinh đẹp nhìn y, đáy mắt nhộn nhạo thâm tình như nước mùa xuân.

Y đem đồ ăn đặt lên bàn, dùng khăn ăn tao nhã lau lau miệng, đôi tay trắng nõn kia, tuyệt đẹp lại thon dài, tản ra ấm áp khiến người ta muốn vuốt ve.

Người phụ nữ xinh đẹp giữ chặt tay y.

Tịch Nhạ Hoài giật mình, tựa hồ không dự đoán được cô ấy sẽ có phiên hành động này, ngẩn người một lát, y mỉm cười cầm lại tay cô.

Hình ảnh hoàn mỹ dừng lại, đạo diễn trước máy giám thị phát tay tỏ vẻ “OK”.

Tịch Nhạ Hoài thu lại tươi cười tinh xảo nơi đôi môi cánh hoa, chuyên gia ánh sáng và nhiếp ảnh gia thu hồi dụng cụ.

Tuyết Lê ý cười ngâm ngâm nhìn Tịch Nhạ Hoài, tựa hồ còn chưa từ trong trạng thái đóng phim thoát ra, mắt thấy Tịch Nhạ Hoài sắp đứng dậy rời khỏi, nhện không được ra tiếng gọi y lại: “Đêm nay anh có rảnh không?”

” Đêm nay còn phải đi phim trường khác”, Tịch Nhạ Hoài lạnh lùng nhìn cô.

” Lần sau đừng làm thêm những động tác mà trên kịch bản không có “, nói xong lấy khăn ăn lau tay mình, da y thực trắng, lệ chỉ thực yêu mị, lưu chuyển một loại gợi cảm bẩm sinh, nhưng trên khuôn mặt tuấn mỹ lại không có lấy một biểu tình, thậm chí ngay cả tươi cười đều không có, đậm mạc lạnh băng như cơn mưa to ngoài cửa sổ.

Tuyết Lê biến sắc, hốc mắt bắt đầu đỏ lên: “Anh tức giận, không phải chỉ cầm tay anh một cái thôi sao”, bắt quá chỉ chạm y một chút, liền tức giận như thế, chẳng lẽ mình không có lực hấp dẫn vậy sao.

” Thân là diễn viên chuyên nghiệp, cô có ý tưởng gì, ít nhất phải cho người hợp tác biết”, Tịch Nhạ Hoài nhìn hai mắt phỉm hồng của cô, như trước tức giận chỉ trích, không có nửa điểm thương tiếc.

Tuyết Lê xấu hổ cương tại chỗ, không nghĩ tới Tịch Nhạ Hoài lạnh lùng như vậy, rõ ràng trong phim ôn nhuận như nước, con người màu xanh nhạt lóe lên nét thâm tình, giống như thật sự yêu thương cô. Hiện tại nghĩ lại bất quá cũng chỉ là diễn mà thôi, mà cô lại giống như rối gỗ mặc y bày bố, mặc kệ hiện thực hay vẫn là điện ảnh đều thân bất do kỷ, Tuyết Lê hướng chỗ Tịch Nhạ Hoài đi đến.

Tịch Nhạ Hoài đang cùng trợ lý bên cạnh nói chuyện với nhau, trong lúc vô tình nhìn thấy Tuyết Lê đi đến, sắc mặt chợt biến đổi, lạnh như băng giống như băng tuyết gào thét trong đêm tối, y cùng trợ lý nói vài câu, đứng dậy rời khỏi phim trường.

Tuyết Lê không phải chỉ có dung mạo xinh đẹp như bình hoa, cô có khả năng diễn xuất, nhập diễn cũng mau, có thể theo y tiến vào trạng thái, là người mới thì cô như vậy đã là rất có tiềm lực. Nhưng y không thích cô, sau khi diễn xong thì làm người ra về ta đây, tâm cơ rất nặng, luôn lấy có muốn cùng y dây dưa không rõ, cho dù ở trước tổ kịch cũng làm nũng với y, làm như bộ dáng tình lữ, làm cho nhà sản xuất Hoàn Á- Hạng Thanh Uyên muốn mượn cơ hội tuyên truyền bọn họ.

Tịch Nhạ Hoài một mình đi vào cửa thang lầu, cầu thang thật dài, trên bậc thang lạnh lẽo phát phơ những hạt bụi tinh mịn.

Trên bậc thang có một thân ảnh màu đen, thân ảnh màu đen lẳng lặng kia có chút quen thuộc, đang cầm một cặp ***g đựng cơm đưa lưng về phía y, trong ***g đựng cơm đồ ăn thật phong phú, ba món xào hai món nấu, thoạt nhìn coi như ngon miệng, chỉ là phân lượng rất ít, nhìn sao cũng thấy không đủ ăn.

Tịch Nhạ Hoài đi qua, phát hiện rõ ràng là Dung Thụy Thiên: “Anh sao lại ở đây?”

4. Chương 4

Nhìn thấy y, Dung Thụy Thiên có chút kinh ngạc, nhưng chỉ là qua một lúc rồi lại khôi phục lạnh nhạt, tiếp theo, mái đầu đen cúi thấp xuống, ý đồ không cho y nhìn đến mặt mình, rồi mới nhìn chằm chằm ***g đựng cơm nói: “Tôi ở đây ăn cơm”.

” Sao không ở đại sảnh ăn?” Tịch Nhạ Hoài không nhẫn nại thở dài, nếu y ở trong đại sảnh thì sẽ không gặp hần, tâm tình y hiện tại không tốt, thực dễ dàng tức giận.

” Tôi ở trong này là tốt rồi” Dung Thụy Thiên mấp máy môi, ánh mắt lại bình tĩnh như mặt nước phẳng lặng, hần cũng muốn cùng đồng nghiệp ăn cơm, nhưng người khác khi nhìn đến mặt hần thì tâm tình liền không tốt, còn ảnh hưởng đến không khí dùng cơm.

Nhớ rõ ngày trước cùng đồng nghiệp ăn cơm. Lần đó tổ kịch tổ chức tiệc khánh công, tổ kịch thực chịu chi, ăn uống cũng xa xỉ, đồ ăn trong bữa tiệc cũng thực phong phú, mọi người cùng ngồi một bàn, không khí thấp phần náo nhiệt, nhưng khi hần mở miệng nói chuyện thì người khác liền an tĩnh lại, rồi mới dùng ánh mắt như đang nhìn quái vật mà đánh giá hần, sau khi dùng ánh mắt như vậy đánh giá hần xong, bọn họ liền cùng người bên cạnh nhiệt liệt nói chuyện với nhau, hoàn toàn xem hần như không tồn tại.

Trong hoàn cảnh như vậy rất khó chịu, càng khó chịu là đồ ăn mà hần chạm qua sẽ không có người khác muốn đụng vào, bọn họ ngại hần xấu càng sợ trên người hần có bệnh.

Cứ việc hắn đã đi bệnh viện kiểm tra qua, bác sĩ cũng đã chứng minh, trừ bỏ vết thương trên mặt, hắn không có bệnh tật gì, nhưng mọi người vẫn chê bai hắn, không ngừng xem thường hắn, cho rằng toàn thân hắn giống như mang theo bệnh độc không bằng.

“Anh là nhân viên công tác trong tổ kịch?” Tịch Nhạ Hoài nhìn người đàn ông quá mức lặng yên này, không hiểu rõ hắn muốn làm gì, bất quá có chút xác định, người đàn ông trước mắt chắc hẳn là người trong tổ kịch đi.

Dung Thụy Thiên gật đầu.

Tịch Nhạ Hoài cảm giác như có bả đao đang cắm thẳng vô ngực mình. Y sao lại hỏi vấn đề ngớ ngẩn như vậy? Nhìn hắn khiêng đạo cụ, hôm qua lại cùng hắn diễn ở phim trường, nếu không phải là nhân viên công tác thì làm sao có thể xuất hiện ở phim trường, thậm chí ăn cơm trưa mà tổ kịch cung cấp.

” Anh ăn cơm không?” Dung Thụy Thiên cúi đầu, thanh âm vừa thấp vừa trầm. Buổi sáng Tịch Nhạ Hoài giúp hắn, hắn chưa kịp nói câu cảm ơn, nếu không để ý tới thì có chút bất cận nhân tình, thế là khách sáo hỏi.

Tịch Nhạ Hoài nói thẳng: “Cái gì cũng chưa ăn!” Hắn làm sao cứ thích cúi đầu như vậy, nói chuyện thì hắn cũng không dám nhìn thẳng mắt y, đây hoàn toàn là hành vi không lễ phép, y nhìn liền tức giận.

” Nếu anh không ghét bỏ, ăn của tôi trước tốt lắm” Dung Thụy Thiên thần sắc bình tĩnh, đem ***g cơm trong tay đưa cho y, hắn nhớ rõ sau bữa trưa thì y lại phải quay tiếp, nếu không ăn cơm trưa thì không được.

Tịch Nhạ Hoài lửa giận nhanh chóng nổi lên: “Anh cảm thấy tôi sẽ không có cơm ăn?”

” Tôi không phải có ý đó” Dung Thụy Thiên sợ hãi, không biết phải biểu đạt như thế nào, làm cho người đàn ông trước mắt hiểu lầm, thái độ đều trở nên hung ác.

Tịch Nhạ Hoài hung tợn hất tay hắn ra: “Không phải thì tốt!”, y sao lại cần người khác bố thí.

Bất ngờ không kịp phòng bị, bị hất tay, ***g đựng cơm trong tay Dung Thụy Thiên ” Bang” một tiếng rơi xuống, cơm cùng đồ ăn vãi ra tung tóe, nước canh vẩy lên mu bàn tay, phiến da ấy bắt đầu đau rát lên.

” Không có việc gì thì rút đi! Tôi không cần lòng hảo tâm rách nát của anh!” Tịch Nhạ Hoài mặt không chút thay đổi nhìn hắn, thanh âm lạnh lùng cứng rắn như sắt.

Dung Thụy Thiên lông mi run rẩy, đáy mắt chứa đựng thật sâu không kiên nhẫn, muốn giải thích với y, nhưng cái gì cũng chưa nói, chỉ là ngồi xổm nhặt ***g đựng cơm trên đất lên.

Ánh sáng chiếu ngược tạo nên một tầng bóng ma, Dung Thụy Thiên cúi đầu thu dọn mớ hỗn độn. Tóc đen mềm mại che khuất khuôn mặt hắn, nhìn không rõ biến hóa trên vẻ mặt, chỉ nhìn thấy chiếc cằm đầy đặn, đôi môi cánh hoa so với sắc hoa còn muốn đỏ hơn, đôi môi kia mím thật chặt, độ cong cũng thực cứng nhắc, còn hơi hơi có chút run run....

Đợi khi hắn thu dọn sạch sẽ đóng đờ bần trên sàn liền rời đi hàng hiên. Chỉ còn một mình Tịch Nhạ Hoài đứng đó với thần sắc phức tạp, y làm sao chỉ vì tâm tình không tốt liền giận chó đánh mèo lên người hắn, nhìn ra được là hắn không cố ý, bất quá chỉ là khách khí hỏi, nếu không ăn thì cự tuyệt. Mà chính mình lại hất tay hắn, hung ác quát lớn hắn, còn làm hắn không có cơm trưa ăn, nhưng đối phương đều nén giận không phát hỏa với mình, trước khi đi còn đem chỗ hỗn độn thu dọn sạch sẽ.

Trong lòng Tịch Nhạ Hoài không hiểu mà dâng lên cảm giác tội lỗi, loại cảm giác này rất trầm trọng, giống như bị móng vuốt ướm dằm cào lấy trái tim, đau đớn tứ vô hạn kỳ lan tràn toàn thân.

Dung Thụy Thiên trở lại tầng trệt đem ***g đựng cơm nhét vào thùng rác, ngay sau đó liền đi vào phòng công văn, còn chưa đẩy cửa vào thì liền gặp được quản lý bí thư Tô Nhiên, Tô Nhiên bảo hắn vô phòng quản lý một chuyện.

Tịch Nhạ Hoài thấy Dung Thụy Thiên đi vào văn phòng thì không đi theo nữa, y quay lại phim trường, yêu cầu trợ lý đưa cho mình phần cơm trưa phong phú, bên trong là tảng thịt bò kiểu dáng Tây Âu, bơ nùng

canh, còn có một phần hoa quả, dinh dưỡng phối hợp cân đối, y bưng cơm trưa rồi đi, lại ma xui quỷ khiến trở lại tầng trệt nơi Dung Thụy Thiên vừa đứng.

Khi y nhìn đến Dung Thụy Thiên từ văn phòng đi ra, định đi lên đón, lại ngạnh sinh dừng cước bộ, trong tay Dung Thụy Thiên đang bưng một phần cơm cao cấp.

Tịch Nhạ Hoài nhìn đồ ăn tiện lợi bình thường trong tay, hốc mắt âm áp phát ra một trận đau đớn kịch liệt, y thuận tay đem hộp tiện lợi trong tay vứt vào thùng rác.

Hành lang yên tĩnh như nước, ngoài cửa sổ tràn đầy nhà cao tầng cao ngất trong mây, mưa không dứt từ trên trời rơi xuống, tùy ý cọ rửa từng tắc đất trong thành thị, trong ánh sáng hôn ám, trên cửa sổ thủy tinh tràn đầy những ngón nước tinh mịn loang lổ.

Dung Thụy Thiên đem phần ăn đặt ở cạnh cửa, một đôi con người hổ phách xinh đẹp đóng đầy ám sắc đầm lầy sâu không thấy đáy.

Năm phút sau, Tô Nhiên đi ra cửa thì thấy phần cơm cao cấp vẫn còn đó, hần hơi hơi nhú mi, lấy hộp cơm đi vào văn phòng: “Dung Thụy Thiên không lấy lễ hạ của anh, thoạt nhìn hần thực không thích”.

” Ngay cả lễ hạ cũng không lấy, thật sự là cố chấp!” Ngồi sau bàn công tác, Tân Đồ Hiên ngẩng đầu, sợi tóc đen nhánh, kính mắt viền bạc, cộng với khuôn mặt tuấn tú, làm cho y tăng thêm phần nội liễm nhã nhặn.

Tô Nhiên quan sát y, mày kiếm cau lại: “Chỉ là một nhân viên bình thường mà thôi, không có việc gì tự nhiên lại đối xử tốt với hần như vậy làm chi?” Trước đó cũng đưa nọ cho Dung Thụy Thiên vài lần, đối phương cũng chưa nhận lấy.

” Quan tâm nhân viên công ty là công việc của tôi”.

” Tôi chưa thấy anh dụng tâm đối với nhân viên khác như vậy”.

” Đó là vì cậu chưa hiểu tôi thôi ” Dung Thụy Thiên khuôn mặt xấu xí cùng khí tràng âm trầm, hoàn toàn không làm cho người ta thích được, nhưng hần ở công ty làm tám năm, tám năm nay tận chức tận trách, mặc kệ người khác trào phúng ra sao, đều đem công việc làm tốt, có nhân viên như vậy ở công ty, vẫn là thực vui mừng.

Tô Nhiên tiến đến bên người y, đem văn kiện trên bàn sửa sang lại cho tốt, đem công văn cần kí đặt trước mặt y: “Tối hôm qua có tràng diễn, lâm thời diễn viên không đến, sản xuất làm cho Dung Thụy Thiên thay thế diễn viên ấy, anh biết được chuyện này mới tính tặng đồ trấn an hần đi”.

5. Chương 5

Tân Đồ Hiên khẳng định nâng cằm lên: “Đúng vậy”, biết được tối hôm qua hần đóng thế vai, làm ông chủ chẳng lẽ khao một chút cũng không được.

” Nhưng hần không cảm kích, nếu hần có thể khéo đưa đẩy như Tịch Nhạ Hoài thì tốt rồi ” Tô Nhiên không nhẫn nại cười nói.

” Đúng vậy” Dung Thụy Thiên tính tình rất ngạo, không thích y quan tâm thông cảm.

” Nghe nói Tịch Nhạ Hoài cùng Hoàn Á sắp hết hạn hợp đồng, sao anh không mời Tịch Nhạ Hoài đến công ty chúng ta?” lấy địa vị của Tịch Nhạ Hoài bây giờ, vô số công ty muốn kí kết với y, công ty bọn họ cũng không ngoại lệ.

” Y hiện tại có phòng làm việc cùng đoàn đội hậu trường của riêng mình, hoàn toàn có thể một mình đảm đương, huống chi nếu không có sự cất nhắc và hậu thuẫn của Hoàn Á thì y cũng vẫn còn có nhiều cơ hội rất tốt, không lâu nữa y sẽ rời đi Hoàn Á”.

” Vậy không phải thật đáng tiếc?” Tô Nhiên vẻ mặt tiếc nuối, Tân Đồ Hiên kiến thức rộng rãi, thủ đoạn lại cao, biết trước kia ở Hoàn Á thì Tịch Nhạ Hoài đã là tổng giám, chính y hiện giờ cũng đã có công ty truyền

thông riêng cho mình, cứ việc anh ấy không có quan hệ với Tịch Nhạ Hoài nhưng đại khái cũng hiểu tính tình y, mà anh ấy lại nói như vậy thì đã biết hoàn toàn không có cơ hội.

Tân Đồ Hiên nhìn thoáng qua khuôn mặt anh tuấn của hắn, lại cúi đầu ký văn kiện trước mặt: “Không có cái gì đáng tiếc”.

“Sao?”

Tân Đồ Hiên dùng thanh âm tao nhã lại ôn hòa nói: “Mấy năm nay Hoàn Á không bạc đãi y, những quảng cáo lớn và phim lớn đều dành cho y, Tịch Nhạ Hoài cũng không xằng bậy, vẫn mang lại cho Hoàn Á nhiều ích lợi, đây đều là theo nhu cầu, ai cũng không chịu thiệt”.

” Cho nên khi Tịch Nhạ Hoài tự mang tài chính đến tổ kịch, cao tầng Hoàn Á cũng không ngăn cản” Bọn họ cùng Hoàn Á từng rất nhiều lần hợp tác với nhau, lần này Quân Hào tham gia đầu tư “Kim Cương”, mà Hoàn Á vẫn như trước là nhà sản xuất.

” Đúng vậy” Tân Đồ Hiên cười như không cười nâng lên khóe miệng, ngọn đèn sáng tỏ chiếu vào y, thoát nhìn thấp phần tao nhã, giống như thư sinh nho nhã trong tranh thủy mặc vậy.

Tô Nhiên ôn hòa hỏi: “Anh nhìn thực không thèm để ý?”, hắn không thích công ty cùng Hoàn Á hợp tác, mỗi lần đều là Hoàn Á “Chọn vở, ra kinh phí, tuyển diễn viên, quảng cáo” bọn họ phụ trách nhân lực, còn mình thì phải thuê sân bãi, quay ngoại cảnh, cảm giác như đang chịu thiệt hết thảy vậy. Nhưng Tân Đồ Hiên thích cùng bọn họ hợp tác, bởi vì y và chủ tịch Hoàn Á Trác Thích Mặc là bạn bè, bọn họ thích cùng nhau đầu tư điện ảnh.

” Chuyện này cũng không còn cách nào ” Tân Đồ Hiên cười cười, trên ghe da đứng dậy, sửa sang lại công tác kế tiếp:” Kim Cương” còn hai mươi cảnh quay nữa thì kết thúc, đạo cụ cuối cùng là chiếc nhẫn mười Carat, đến lúc đó thay tôi giao cho đạo diễn, đạo diễn không ở đó thì giao cho nhà sản xuất”.

” Anh có việc gì sao?” nhìn bộ dáng thận trọng của y, lông mi Tô Nhiên bắt đầu giật giật.

Tân Đồ Hiên cười khẽ một tiếng, lấy hợp đồng đưa đến tay hắn: “Ngày mai tôi phải đi Nhật Bản, việc còn lại đều giao cho cậu, nếu phim trường có tình huống gì thì điện thoại cho tôi”.

” Ngày mai?!” Biểu tình Tô Nhiên giống như bị hất cho một chậu nước cống, “Công ty còn có rất nhiều việc, anh đi rồi bên này ai lo liệu?” còn có chiếc nhẫn kim cương mười carat, đem trang sức giá trị một triệu tệ kêu hắn đưa cho đạo diễn, chuyện khó giải quyết như vậy lại còn quan hệ đến tài chính hắn không muốn quản, sáng mai còn có hội nghị, những yêu cầu của đạo diễn “Kim Cương” về phim trường, phát chi phiếu kim ngạch, cùng nhà sản xuất bàn về chi tiết phim, mọi việc như thế đều cần y đến quyết định.

Tân Đồ Hiên kéo ngăn tủ mình ra, lấy ra một cái hộp tinh xảo, lộ ra hàm răng trắng noãn chỉnh tề nói: “Cái này cậu cầm tốt lắm, thuận tiện đặt vé máy bay giúp tôi”.

” Nhưng mà.....”

Tân Đồ Hiên thẳng tắp nhìn hắn, đáy mắt lóe ra thần sắc âm lãnh như loài báo săn: “Tô Nhiên, cậu theo tôi lâu như vậy, những việc nhỏ như thế mà cũng làm không xong, hiện tại, lập tức quay về văn phòng của cậu, xử lý công việc” dừng dừng, y còn nói: “Nếu như việc này cậu còn làm không được thì ngày mai đừng quay lại công ty làm việc nữa”, ngữ khí y bình tĩnh như vậy, trực tiếp như thế, không có gì do dự.

Tô Nhiên hít sâu một hơi, nhanh chóng tiếp nhận nhẫn kim cương trong tay Tân Đồ Hiên, “OK”, phàm khi gặp được lúc y đi công tác, công việc của người khác lại trở thành công việc của hắn, một chết khiếp là điều không thể tránh được.

Cũng may công ty có rất nhiều nhân viên, này đó nhân viên có thể giúp hắn san sẻ bớt công việc. Một số công việc hắn không biết hoặc không muốn làm, đối với người khác cũng là khoai lang bỏng tay, chỉ sợ tránh không kịp nhưng không tốt ngay mặt cự tuyệt. Thế là những công tác nặng nề cố hết sức lại rơi vào trên người Dung Thụy Thiên.

Dung Thụy Thiên mỗi ngày đều bề bộn công việc, cứ việc ngày thường hắn cũng không nhàn rỗi, nhưng mấy ngày nay công việc lại tăng lên rất nhiều, cả người làm việc quần quật như người máy, không có lúc nào không làm, mỗi đêm về nhà vừa ngã mình xuống là ngủ ngay lập tức.

Sáng sớm nhìn khuôn mặt tiêu tụy của mình trong gương, mí mắt sưng mọng cùng với túi mắt đêm đêm, thoát nhìn giống quái vật cương thi trong phim bước ra ngoài. Khuôn mặt như vậy tự mình nhìn còn thấy áp lực, bất quá, áp lực như vậy so với việc gặp mặt Tịch Nhạ Hoài thì thật sự không thể sánh bằng.

Hắn không thèm để ý ánh mắt Tịch Nhạ Hoài nhìn hắn, cũng biết Tịch Nhạ Hoài chán ghét hắn tiếp cận, nhưng ngày ngày đều bị Tô Nhiên điều đi làm công thất, so với làm việc tại phim trường – công tác trước kia của hắn, thì mỗi ngày đều phải đi theo bên người đạo diễn. Đem từng tình huống quay chụp tại phim trường, chiều dài màn ảnh, động tác diễn viên, các chi tiết cùng tư liệu của từng trang phục đạo cụ, đều ghi lại xuống dưới, làm cho các màn ảnh trong phim được liên tục.

Lúc ban đầu việc này hắn cũng không hiểu, nhưng người khác thích đem những việc khó làm đều giao cho hắn, bắt buộc dĩ chỉ có thể học, dần dần trong phim trường trừ bỏ công việc đạo diễn, những việc khác hắn đều có thể làm được. Đương nhiên việc hắn từng là diễn viên cũng không có ai biết, càng không có người nghĩ đến hắn từng là nghệ sĩ nổi tiếng.

Bộ phim “Bạc hạ” hắn đóng đã trở thành bộ phim thành danh của hắn, một bộ phim văn nghệ ngây ngô, đó là bản điện ảnh có chút thành tựu, đạo diễn cùng toàn bộ thành viên chế tác đều không đem tên tuổi tuyên truyền, thậm chí cũng không có biên pháp ở trong nước chiếu phim. Sau đó vô tình đem bộ phim đưa đi dự thi ở nước ngoài, chỉ là nột cầu may, ai ngờ bộ điện ảnh này lại tỏa sáng, được giám khảo ưu ái, một hơi lấy được năm giải thưởng, trong đó có một pho tượng dành cho nam diễn viên chính xuất sắc nhất.

Sau khi đoạt giải trở về nước thì truyền thông đua nhau đưa tin, đem bộ điện ảnh đẩy lên cao nhất, khiến cho đại chúng chú ý, rạp phim cả nước nhân cơ hội này bắt đầu chiếu phim, làm cho hắn nhờ vào bộ điện ảnh này trở thành nghệ sĩ nổi tiếng.

Trong phim, hắn diễn không có kỹ xảo gì, chỉ là diễn xuất theo bản năng, hắn dùng dung mạo của mình, khí chất, tính cách mà sáng tạo hình tượng nhân vật trong phim, xem nhân vật kia tựa như chính mình, nhưng lại có tính cách rõ ràng độc lập. Đây là phương thức biểu diễn thật trúc trắc, lúc đầu không phát hiện, sau khi hắn trưởng kỳ đi theo đạo diễn thì mới phát hiện diễn viên cũng có nhiều loại, cũng không phải chỉ nhờ vào bề ngoài hoàn chỉnh mà giải quyết vấn đề.

Một diễn viên tốt phải có khí tràng cường đại, diễn cái gì ra cái đó, phi thường có thiên phú, còn có thể kéo cảm xúc của người cộng tác, kích thích tiềm lực biểu diễn của đối phương. Loại diễn viên này tựa như người đeo hai mặt nạ, bọn họ căn cứ kịch bản mà sáng tạo tính cách hình tượng, trong quá trình này diễn viên sẽ tự gây áp lực cho mình, khiến cho khí chất của hình tượng nhân vật không bị nhiễm tình cảm cá nhân của diễn viên vào trong đó.

Ở trong mắt hắn, Tịch Nhạ Hoài là người như vậy, mặc kệ là góc độ mỉm cười, ánh mắt biểu lộ, ngữ khí nặng nhẹ, còn có động tác tạo nhả mê người kia, đều hoàn mỹ đến nỗi không thể diễn tả bằng lời, thế nhưng sự hoàn mỹ đó chỉ lưu lại trên máy quay.

Đạo diễn hô to ” Cắt”, tất cả biểu tình nháy mắt biến mất không thấy, hàn khí lạnh như băng rậm rạp bao trùm tất cả khuôn mặt đẹp đến tỏa sáng của y. Thái độ lạnh như băng bất cận nhân tình làm cho y trở thành người không thể tới gần.

Chỉ đạo diễn xuất muốn hắn cùng nữ chính bàn bạc việc nên mặc quần áo gì, ngồi chỗ nào, dùng biểu tình nào.

Tịch Nhạ Hoài phối hợp kịch bản, nhưng y lại phản cảm chỉ đạo diễn xuất, hai mắt nhìn hắn giống như hai thanh đao giải phẫu sắc bén, một bộ biểu tình như là ” Anh thì biết cái gì?” nghênh hắn, nếu không liền trực tiếp châm chọc hắn ” Rảnh như vậy thì đừng đến nơi này chơi, người phải làm chuyện thích hợp với mình”.

Sự không tín nhiệm ấy cũng không làm hắn nổi giận, ngược lại, hắn vẫn cẩn thận làm công tác chỉ đạo, dần dần thái độ y cũng không còn ác liệt như vậy, chỉ là khi hắn thấy mặt Tịch Nhạ Hoài vẫn là không có dừng khí chào hỏi.

Hắn mỗi lần tiếp cận y, hoặc không vì chuyện công tác mà tới gần, khuôn mặt tuấn mỹ kia liền giống như kết băng, hướng thẳng tới hắn mà phun lãnh khí, đông hắn đến lạnh run cả người, trái tim đập loạn.

Thế là sau khi quay chụp xong liền trốn tránh y, nếu khi đi ra toilet nhìn thấy y ngهنh diện mà tới, phản xạ tự nhiên chính là trốn vào hành hiên bên cạnh, nháy mắt kia Tịch Nhạ Hoài lại giống như tiếp tục tức giận. Làm cho hần vừa khẩn trương vừa bất an, mỗi ngày đều cảm thấy y giống như cầm theo dao phẩu thuật đến phim trường, hần không có đắc tội y, sao sắc mặt y lại khó coi đến thế, bất quá nhìn đến người khác thì sắc mặt y cũng không tốt lắm, vậy hần làm sao có thể yêu cầu Tịch Nhạ Hoài đối xử với hần khác với người khác?

6. Chương 6

Dung Thụy Thiên đem dòng nước lạnh như băng vốc lên mặt, sửa sang lại quần áo liền bước khỏi nhà.

Sau mấy ngày thời tiết cực nóng thì trời lại bắt đầu mưa xuống với quy mô lớn, bầu trời mỗi ngày đều bị mây đen che phủ, xuyên qua tầng mây thật dày lộ ra vài tia sáng mỏng manh, mặt đất ướt sũng nước mưa.

Ra khỏi tiệm ăn, Dung Thụy Thiên vút túi đựng bánh mì vào thùng rác, miễn cưỡng bước chân đi hướng tòa cao ốc của công ty.

Dưới cơn mưa to, trước cao ốc có rất nhiều fans, một chiếc Cadillac dừng trước cao ốc Quân Hào.

Cánh cửa được lái xe cung kính mở ra, Tịch Nhạ Hoài đi ra xe hơi, khí chất tao nhã của y, viền môi đầy đặn mang theo tươi cười mê người, trong cường thể mang theo tà khí cùng với con người màu xanh nhạt, tựa như một đạo ánh sáng đẹp mắt, hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Nhóm fans hét chói tai, dexiben cao đến nỗi Tịch Nhạ Hoài phải nhăn mày.

Rất nhiều phóng viên giơ máy ảnh, cầm Micro đưa đến trước mặt y, một bên chụp một bên hỏi tiến độ quay phim của y gần đây.

Thần sắc Tịch Nhạ Hoài mệt mỏi, giống như mới từ trong lúc mơ ngủ tỉnh lại, nhóm trợ lý bảo vệ thân thể y, đẩy nhóm ký giả lui ra đưa y đi vào, fans đứng chờ đợi đã lâu liền cầm áp phích yêu cầu y ký tên.

Tịch Nhạ Hoài dừng lại ký tên cho bọn họ.

Các fans càng thêm điên cuồng, vô số người hét chói tay cổ vươn tay đến bên người y, có người vì hành động của y mà hét chói tai rồi ngã xỉu, nhất thời hiện trường một mảnh hỗn loạn. Tịch Nhạ Hoài đi đến bên rào chắn xem thử, các trợ lý ngăn y lại, nhân viên công tác chạy đến xử lý tình huống té xỉu của cô gái, các phóng viên không để lỡ thời cơ mà ấn chụp, lại truy vấn tiến độ bộ phim mới của Tịch Nhạ Hoài.

Vương trợ lý bên cạnh bảo vệ Tịch Nhạ Hoài đi vào công ty, nếu là trước kia, Tịch Nhạ Hoài sẽ đến công ty trước một giờ, như vậy có thể tránh khỏi đám ký giả cùng những người mê điện ảnh, bất quá hôm nay y dậy trễ, trên đường có chút kẹt xe, tới gần công ty liền gặp tình huống này.

Nghệ sĩ trong giới giải trí nhiều không đếm xuể, nhưng nổi tiếng đến độ như Tịch Nhạ Hoài thì thực là số ít, y tựa hồ vì vũ đài () mà sinh ra, người bình thường dù có cố gắng đến đâu đi chăng nữa cũng không thể đạt được đến trình độ của y. Năm trước công ty cho y gia nhập vào tổ hợp các ngôi sao, mà y làm đội trưởng, ý tưởng của công ty là đem những loại hình đàn ông khác nhau tổ hợp cùng một chỗ, phong cách khác nhau, có suất khí, có tuần mỹ, có thể yêu diễm, có thể mị hoặc, nhiều gương mặt khác nhau, nhiều người thì đề tài càng nhiều, còn có thể hấp dẫn nhiều loại fans, thời gian càng dài thì thu hút càng nhiều người, trở thành mục tiêu “con cưng” của đại chúng sắp tới.

Nhưng sức hấp dẫn của cá nhân Tịch Nhạ Hoài quá mãnh liệt, quả thật cho y cùng một chỗ với tổ hợp, tổ hợp kia hoàn toàn bị một mình y chi phối, ba người còn lại bị hào quang của y che lấp mà trở nên mờ nhạt, ca hát cùng khiêu vũ đều bình thường, biến thành “lá cây” phụ trợ cho y. Nếu cứ tiếp tục như vậy cũng không có ý nghĩa, lại còn hao phí quá nhiều tiền tài cùng nhân lực, thế là biến thành Tịch Nhạ Hoài một mình phát triển. Mấy năm nay Tịch Nhạ Hoài phát triển thuận lợi, chỉ cần những bộ phim và quảng cáo mà y đóng đều không thể không trở nên nổi tiếng, siêu sao nổi tiếng thuận buồm xuôi gió như thế, làm cho hàng ngàn cô gái lâm vào điên cuồng.

Vương trợ lý bảo vệ Tịch Nhạ Hoài tiến vào công ty, các phóng viên chưa từ bỏ ý định mà tính liều mạng xông vào trong thì bị bảo vệ ngăn lại, ở bên kia các fans cuồng nhiệt hô to tên y.

Không khí thập phần nhiệt liệt, Tịch Nhạ Hoài trong lúc lơ đãng nhìn thấy Dung Thụy Thiên, bốn mắt nhìn nhau, Dung Thụy Thiên gục đầu xuống tránh ra một bên giống như không phát hiện ra y, gia hỏa kia thể nhưng làm bộ không phát hiện ra y.

Tịch Nhạ Hoài nghiêng răng nghiêng lợi thấp giọng mắng.

Vương trợ lý giật mình nhìn Tịch Nhạ Hoài, thấy sắc mặt y khó coi, đáy mắt bắn ra hàn khí lạnh lẽo, theo bản năng hỏi: “Xảy ra chuyện gì, có phải không thoải mái hay không?”.

Tịch Nhạ Hoài lắc đầu, đây cũng không phải là lần đầu tiên Dung Thụy Thiên làm lơ y, mỗi lần bị làm lơ, y cũng không thấy khoái trá, y không thích người khác quần lấy y không buông, nhưng khi thấy Dung Thụy Thiên nhìn đến y thì bỏ chạy, vẫn là một trận tức giận.

Dung Thụy Thiên đi vào công ty, ngựa quen đường cũ đi vào phòng nghỉ trên tầng mười lăm, đem điện thoại hay gì đó bỏ vào thùng giữ đồ, sau đó rời phòng nghỉ đi lên tầng cao nhất, nghe theo Tô Nhiên phân phó mà đi vào phim trường, bắt đầu một ngày mới.

Hắn ở trong hậu cần phim trường chuẩn bị đạo cụ, rồi đem việc đạo diễn quay phim ghi vào tư liệu, đến giữa trưa, cơm nước xong thì lại vào phim trường thu dọn đạo cụ.

Những buổi quay chụp đó đều tiến hành ở bên trong, không khỏi phải bố trí nhà ăn cùng phòng khách, đôi khi có cảnh diễn phải tiến hành trong phòng ngủ, sau khi nhân viên công tác đem giường cùng sofa kê ra ngoài thì làm cho hắn dọn dẹp rác rưởi trong phòng.

Rác rưởi phải được dọn dẹp sạch sẽ, nhưng mà một người không nên xuất hiện ở đây đang ngồi trước sofa – Tịch Nhạ Hoài. Y giống một đứa nhỏ vì mệt mỏi từ từ nhắm hai mắt, một đôi chân thon dài khoát lên trên bàn trà, tây trang quý báu bị y tùy ý ném ở sofa. Y nằm ở kia giống như đã ngủ rồi, khuôn mặt xinh đẹp lóe lên ánh sáng nhu hòa, thoát nhìn cực kỳ tinh xảo, hoàn toàn không có bộ dáng lãnh khốc lạnh như băng thường ngày.

Không phải là ghét hắn ư, tại sao lại ở nơi có hắn mà nằm ngủ. Trong lòng có rất nhiều nghi vấn, nhưng Dung Thụy Thiên lại cái gì cũng không hỏi, chỉ là nhẹ chân nhẹ tay đi ra ban công, lấy khăn chà lau cửa sổ sắt đất, trên cửa sổ có rất nhiều tro bụi, không đến một lát mà chiếc khăn đã đen thui.

Hắn khom người nhúng khăn vô thùng giặt, đột nhiên nghe được bên ngoài cửa truyền đến một giọng nữ: “Tịch Nhạ Hoài, anh ở bên trong sao?” thanh âm kia quá mức mềm mại đáng yêu, thậm chí mang theo âm lam nũng của tiểu nữ sinh, nghe được thanh âm đó, liền biết người ngoài cửa là Tuyết Lê.

Dung Thụy Thiên ngẩng người, lặng yên nhìn người nằm trên sofa – Tịch Nhạ Hoài.

Vẫn đang nhắm hai mắt, Tịch Nhạ Hoài từ từ nhấc lên hàng mi dày đậm, mặt không chút thay đổi nhìn Dung Thụy Thiên, khuôn mặt xinh đẹp giống như bông tuyết rơi trên sông băng, y đưa tay đặt trên đôi môi đỏ mọng đầy đặn, ý bảo hắn đừng lên tiếng.

Dung Thụy Thiên giật mình, chẳng lẽ y vì trốn tránh Tuyết Lê nên mới vô đây ngồi? Nhìn ra được quan hệ giữa Tịch Nhạ Hoài và Tuyết Lê không tốt, cũng thực chất ghét Tuyết Lê, nhưng Tuyết Lê thích y, chỉ cần không có việc gì liền đeo dính y.

“Đáng giận! Rõ ràng nói là ở đây, tại sao nửa ngày cũng không đáp?” Thanh âm Tuyết Lê lo lắng lại ảo não, cảm xúc cùng thanh âm đó càng lúc càng xa.

Dung Thụy Thiên tiếp tục làm việc giống như cái gì cũng chưa phát sinh qua.

Tịch Nhạ Hoài ngồi xuống, chậm rãi sửa sang lại quần áo, nhìn Dung Thụy Thiên tự nhiên làm việc, cũng không quan tâm sự quấy rầy này. Nếu đi ra ngoài sẽ gặp được Tuyết Lê, y không thích người phụ nữ kia, khi nhìn đến mặt cô ta, nghe cô ta lải nhải, liền giống như bị vòng Kim Cô siết lại, đầu đau muốn nứt ra.

Mà Dung Thụy Thiên tuy âm trầm nhưng nếu so với Tuyết Lê luôn luôn lú lú bên cạnh thì im lặng hơn, điểm ấy khiến y thực thả lỏng.

Bất quá, làm y ngoài ý muốn là những điều hắn biết làm còn muốn nhiều hơn so với y tưởng tượng, ngay cả việc ghi chép phim trường thì hắn cũng đều làm rồi, điều này làm cho y thực kinh ngạc. Ở trong mắt y,

Dung Thụy Thiên là một người bình thường, nhưng hẳn được Tân Đồ Hiên coi trọng, còn đưa cơm trưa cho hẳn, tuy vậy việc này y cũng không để ý lắm.

Mà cái y để ý chính là hẳn lại nhìn y như đang nhìn dã thú, khắp nơi trốn tránh y, trong phim trường cũng muốn trốn y, sau khi quay chụp chấm dứt thì sẽ không thấy người đâu, quá đáng nhất là lần trước, y vừa từ toilet đi ra, nhìn thấy Dung Thụy Thiên đứng trước mặt. Tốt xấu gì cũng tiếp xúc một tháng, y cứ nghĩ Dung Thụy Thiên sẽ làm bộ dáng tiếp khách mà chào hỏi y, ai ngờ đến, ai ngờ đến.... (Anh bị lơ a há há)

Hắn quay đầu bỏ chạy, y chang nhìn thấy quái vật mà chạy vắt giò lên cổ!

Y thực tức giận! Tức giận phi thường! Lúc ban đầu là y quá đáng làm cơm trưa của hẳn rơi xuống đất, nhưng mà sau đó y đã tìm cái mới trả lại hẳn, đó là phần cơm tốt nhất của y, nhưng mà hẳn lại không thèm để ý, việc này làm y tức giận thật lâu. Sau đó mới biết được hẳn làm chỉ đạo ở phim trường, nên sắc mặt cũng rất không tốt, không chỉ nghi ngờ năng lực của hẳn mà còn tức vì hẳn luôn không ngừng trốn tránh mình.

Tuy rằng trốn tránh y nhưng trong công việc Dung Thụy Thiên cũng làm hết phận sự, đem công việc chỉ đạo làm tốt, không để cho người trong phim trường có gì khó xử, cũng không làm diễn viên tạo ra lỗi trong quá trình quay chụp. Hẳn làm tốt lắm, chỉ là tính cách có vấn đề, hẳn luôn lặng yên không nói lại độc lai độc vãn (), chủ kiến rất ít, tình nguyện phối hợp với an bài của người khác, cũng không cống hiến năng lực của mình, bởi vì hẳn không biểu hiện năng lực của mình, nên năng lực dễ dàng bị nghi ngờ.

Chú thích:

() Vũ đài: Chữ “Vũ” ở đây là “Vũ” trong khiêu vũ, múa chứ không phải là “Vũ” trong võ thuật.

() Độc lai độc vãn: Khi đến và khi đi đều chỉ có một mình

7. Chương 7:

Tịch Nhạ Hoài đến trước cửa sổ sát đất, lẳng lặng nhìn Dung Thụy Thiên, Dung Thụy Thiên đứng trên ghế cao, cổ sức lau cửa sổ thủy tinh. Tay áo hẳn xắn tới khuỷu tay, cổ thể nhìn thấy rõ ràng tay hẳn, cánh tay màu đồng rắn chắc toát ra hương vị của người đàn ông thành thực. Ánh mắt y men theo cánh tay nhìn về phía bờ vai hẳn, từ bờ vai dọc theo đường cong thắt lưng tinh tế cực kỳ thon thả, khi giờ cánh tay lên lau kiếng thì bờ vai hơi hơi lộ ra, có thể thấy được đường cong cơ thể rõ ràng lại tao nhã, chỉ nhìn bóng dáng thôi liền cảm thấy thật không tồi.

Chỉ là hẳn luôn đem thân thể bọc lại trong chiếc sơ mi màu đen âm trầm, ngoại trừ màu đen thì dường như không còn loại quần áo khác, ngay cả khuôn mặt đều bị chiếc mũ màu đen che khuất đi phần nửa, chỉ có thể nhìn đến cằm của hẳn cùng đôi môi cánh hoa.

Cằm hẳn đầy đặn, đôi môi mỏng mang màu sắc khêu gợi, một người đàn ông mà có đôi môi cánh hoa tươi hồng như thế, nhìn trong mắt đàn ông khác đều có cảm giác riêng biệt....

Làn tóc đen mềm mại của hẳn xỏa tung, dịu ngoan rũ xuống, không cần nghĩ nhiều cũng biết lông mi của hẳn cũng bị sợi tóc che khuất, nếu vén những sợi tóc che đi khuôn mặt của hẳn, sẽ nhìn thấy các vết sẹo khủng bố, những vết sẹo này tựa hồ đã theo hẳn thật lâu....

“Mặt của anh trời sinh chính là như vậy sao?” Tịch Nhạ Hoài nhìn không chuyển mắt vào Dung Thụy Thiên, dung nhan tuấn mỹ như băng tuyết tản ra ánh sáng nhu hòa, sáng đến nỗi làm cho con người màu xanh nhạt của hẳn giống như đá quý vậy.

“Không có” Dung Thụy Thiên giật mình, một bộ không muốn nhiều lời, lãnh đạm mở miệng.

Trong lúc nhất thời Tịch Nhạ Hoài không biết phải mở miệng thế nào, nhưng thấy vẻ mặt của hẳn toàn là mờ hồ, còn cổ sức lau kiếng ở chỗ cao, nhìn không được mà nói với hẳn: “Chỗ cao như vậy không có tro bụi, máy quay cũng không thể quay tới chỗ này”, cửa sổ thủy tinh kia cao đến ba thước, miếng kiếng bên trên rất khó lau tới.

” Không phải bởi vì nhìn không tới mà không có tro bụi” Dung Thụy Thiên lau kiếng, thần sắc thản nhiên nói, hần thắm nghĩ làm tốt bốn phận, làm cho người khác không có cơ để bắt bẻ hần.

Cố chấp! Nói hần đừng có làm chuyện dư thừa mà không chịu nghe, còn xem y như không tồn tại, Tịch Nhạ Hoài ánh mắt sáng quắc nhìn Dung Thụy Thiên, nhìn hần không định để ý đến mình, sắc mặt càng ngày càng trầm xuống, bước nhanh tới bắt lấy Dung Thụy Thiên: “Tôi bảo anh đừng lau!”

Cả người Dung Thụy Thiên cứng ngắc, sau khi phản ứng lại liền giãy khỏi tay y, nhưng ngật nổi lực đạo của y vừa mạnh vừa chặt, không cho hần giãy ra, hần nhướn mày sắc bén yêu cầu: “Mời anh buông tay ra cho”.

Thanh âm hần giống như một dòng nước đen phập phồng trong đầm sâu u tối, lộ ra một cổ lạnh lùng không rõ, tay Tịch Nhạ Hoài không tự giác được mà càng nắm chặt tay hần, cường ngạnh lôi hần xuống ghế ” Anh hiện tại làm công tác chỉ đạo, loại công việc của tổ kịch này không cần anh nhúng tay, hướng chỉ phim trường còn có người phụ trách dọn vệ sinh”. Y biết hành vi của mình thực liều lĩnh, thậm chí không khống chế được có chút vô lý, nếu là bình thường thì y sẽ không có hành vi lỗ mãng như vậy, nhưng y không quen nhìn bộ dáng nén giận của Dung Thụy Thiên.

Dung Thụy Thiên mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn y, một đôi con ngươi màu hổ phách tràn ngập kinh ngạc, sau khi lấy lại tinh thần liền tránh tay y ra, nhấc thùng nước rời đi.

” Dung Thụy Thiên, anh không nghe tôi nói gì sao!” Nhìn hần muốn đi, Tịch Nhạ Hoài theo bản năng kéo lấy hần, không nghĩ tới nắm không được gì ngoài cổ áo sau của hần. Không biết là khí lực của y quá lớn, hay là chiếc áo sơ mi kia may quá kém, chỉ nghe một tiếng “Xoẹt!!!” dài, áo sơ mi của Dung Thụy Thiên bị kéo rách một lỗ, lộ ra thân thể tinh tráng bị bao trong áo sơ mi.

Thời gian giống như đình chỉ!

Tịch Nhạ Hoài rõ ràng nhìn đến xương cốt trên lưng hần cùng với đường cong thất lưng.

Dung Thụy Thiên kinh hoảng kéo quần áo, nhưng phần áo bị xé rách phía sau cổ, mặc kệ là có kéo làm sao đi nữa thì áo sơ mi vẫn tuột xuống tới hông.

Ý thức được mình đã làm cái gì, khuôn mặt tuấn tú của Tịch Nhạ Hoài đỏ lên, nhưng lại không kiêng dè mà đánh giá hần, nửa thân trên của cơ thể này thực mê người, da thịt màu đồng, cơ thể đầy đặn, làm cho vẻ bề ngoài của hần càng thêm trẻ trung.

Sắc mặt Dung Thụy Thiên lúc xanh lúc trắng, sớm biết vậy thì khi Tịch Nhạ Hoài bắt lấy thì mình cũng đừng trốn, lấy bộ dạng xấu xí này làm lơ y, Tịch Nhạ Hoài cũng sẽ buông tha mình.

Tịch Nhạ Hoài cởi áo sơ mi trên người ra khoác lên cho Dung Thụy Thiên ” Mặc vào”, cứ việc y còn muốn xem thêm một lát, nhưng nhìn thấy sắc mặt hần trắng bệch, cả người cứng ngắc, nếu kích thích thêm nữa chỉ sợ là sẽ ngất xỉu đi.

” Không, không cần” Dung Thụy Thiên cúi đầu nói, mái tóc hỗn loạn không thể che được sự kích động.

” Vậy anh muốn lỏa thể mà đi ra ngoài?” Tịch Nhạ Hoài cười khê nhìn hần, thuận tiện mặc vào áo khoác vắt trên sô pha ” Vừa rồi thực sự xin lỗi, tôi không phải cố ý phá hư quần áo của anh, anh mặc áo sơ mi của tôi trước đi, coi chừng bị lạnh”.

Dung Thụy Thiên ngẩn người, thấp giọng nói với y: “Ngày mai tôi sẽ đem quần áo trả lại cho anh” vải áo sơ mi trên tay mát lạnh, đường cắt may tinh tế, vừa nhìn là biết hàng cao cấp, mà Tịch Nhạ Hoài thể nhưng lại cầm quần áo cho hần mượn.

” Không cần, coi như tôi bồi thường cho anh” Tịch Nhạ Hoài tao nhã ngồi trên sô pha, chậm rãi đánh giá hần.

Dung Thụy Thiên thận trọng nói: “Tôi sẽ trả lại cho anh”, áo sơ mi kia của hần không đáng tiền, lại mặc rất nhiều năm, loại vải kém cỏi, đột nhiên bị thô lỗ kéo lấy, đương nhiên sẽ rách ra.

Tịch Nhạ Hoài cười nhẹ không nói, nhìn ra được tính tình Dung Thụy Thiên tốt lắm, cũng không thích lợi dụng, đến việc a dua nịnh hót thì càng không thể, tính cách như vậy ở trong vòng lẩn quẩn này thì thực chịu thiệt.

Ánh mắt y dừng trên người Dung Thụy Thiên, nhờ vào ánh đèn sáng tỏ mà nhìn thấy vết bầm xanh trên vai hắn, tựa hồ bị thương đã thật lâu, còn có chút sưng đỏ, chỉ nhìn thôi thì cũng biết rất đau, nhưng loại vết thương này....

Hắn cũng không lấy lý do bị thương mà xin phép, còn cố chống đỡ đi vô phim trường khiêng đạo cụ, nghe theo người khác bố trí phim trường. Nhớ tới mấy việc đó Tịch Nhạ Hoài đau lòng không thôi, y nhẹ nhàng đến bên người Dung Thụy Thiên, biết hành vi của mình thực đường đột, cũng sợ hắn sẽ cự tuyệt mình, thế là nắm nhẹ bả vai hắn nói: "Tôi nơi này có thuốc giúp lưu thông máu tan vết bầm, anh nằm xuống trên giường, tôi lấy thuốc bôi vai cho anh", ở phim trường quay phim sẽ thường xuyên bị thương, vì thế trên người y luôn luôn mang theo thuốc trị thương, để khi bị thương thì dùng.

Dung Thụy Thiên vội vàng cự tuyệt: "Không cần", bọn họ ngay cả bạn bè còn chưa nói tới, loại chuyện này không cần phiền y.

"Vết bầm trên vai anh đã để thật lâu rồi, hiện tại vẫn còn sưng, nếu tụ huyết còn không tan, qua mấy ngày nữa thì anh ngay cả cử động cũng không được" Tịch Nhạ Hoài trấn an hắn, làm cho hắn không cần khách sáo như vậy.

Dung Thụy Thiên không muốn làm cho y chạm vào vết thương trên người mình, nhưng y đã nói như vậy, còn nắm chặt bờ vai không cho hắn động đây, tuy rằng bá đạo nhưng không có ác ý gì, cho nên, dịu ngoan ngồi xuống giường.

Con người đang đánh giá của Tịch Nhạ Hoài dần dần trở nên đau thương, nhìn gần mới thấy rõ trên người Dung Thụy Thiên có rất nhiều vết thương.

Những vết thương này đều là do ngày thường làm việc lưu lại, vị trí bị thương cũng không thuận tiện để bôi thuốc, thế nên vết bầm xanh liền trường kỳ để lại trên người, Tịch Nhạ Hoài nhìn thấy mà bắt đầu đau lòng, cảm thấy Dung Thụy Thiên sống được không dễ dàng, nếu có việc gì giúp được cho hắn, sau này sẽ nghĩa bất dung từ.()

Tịch Nhạ Hoài quệt một ít thuốc mỡ bôi trên đầu vai, khi ngón tay lạnh như băng chạm tới da thịt ấm áp, ngực y trở nên căng thẳng, ổn định lại suy nghĩ hỗn loạn, thông thả xoa nơi bầm xanh ấy "Có khả năng sẽ có chút đau, anh kiên nhẫn một chút" Nói xong dần dần tăng thêm lực đạo, làm cho thuốc xoa đều trên vai hắn, rồi mới quệt thêm chút thuốc mỡ thoa lên lưng hắn.

Chú thích:

() Nghĩa bất dung từ: Ý nói là không nề hà, nếu có thể làm được thì bất cứ thứ gì cũng giúp anh ấy á ^^

8. Chương 8

Mùi bạc hà thanh lương lan tỏa trong không khí.

Trên người Dung Thụy Thiên có rất nhiều vết thương, chờ cho đến khi bôi thuốc hết lên các vết thương đó thì thuốc mỡ trong tay cũng vơi đi hơn phân nửa. Mỗi khi y tăng thêm độ mạnh đều nghe đến tiếng kêu rên nhẫn nại của hắn, những tưởng hắn sẽ vì đau quá mà bảo dừng nhưng hắn cái gì cũng không nói, vẫn như trước nhẫn nại không cho cổ họng phát ra tiếng kêu rên.

Hai mươi phút trôi qua. Trong lòng bàn tay y tràn đầy xúc cảm do da thịt đầy đặn của Dung Thụy Thiên mang lại, khi bôi thuốc mỡ khắp sau lưng hắn, cũng thông qua việc vuốt ve mà làm thuốc thấm thấu qua làn da, Tịch Nhạ Hoài rời đi thân thể của Dung Thụy Thiên, nhìn đến da thịt màu đồng cổ đều bị xoa đỏ, thuốc mỡ trong suốt dưới ánh đèn sáng trong lại ánh lên nhan sắc ái muội.

Tịch Nhạ Hoài lấy tay sờ, đầu ngón tay duyên dáng chạm đến da thịt hắn, lại dịu dàng dừng trên mái tóc đen óng ả ấy, chỉ là sờ nhẹ vài cái, liền thấp giọng nói với hắn: "Đã bôi tốt lắm, anh có thể đứng dậy".

Dung Thụy Thiên không có phản ứng.

Tịch Nhạ Hoài khần trương chồm qua, vén mái tóc đen che khuất khuôn mặt hắn, liếc mắt một cái liền nhìn thấy trán hắn lấm tấm mồ hôi, nghĩ chắc là đau rồi ngủ quên luôn.

Bởi vì hần đã ngủ nên lần đầu tiên y mới có dịp gần gũi như thế mà nhìn hần. Đó là khuôn mặt như thế nào, trừ bỏ trán cùng cằm còn hoàn hảo nguyên vẹn thì trên gương mặt ấy toàn là sẹo thịt khủng bố, những vết sẹo để lại này tựa hồ là bởi vì bị vật bén nhọn rạch vào, cũng không phải từ khi sinh ra đã mang theo vết sẹo. Nhưng nếu loại bỏ vết sẹo xấu xí chướng mắt thì đường cong ngũ quan của hần thật cường nghị, mặt mày sáng láng lại rõ ràng, lông mi vừa dài vừa dày đậm diệu ngoan trên mi mắt, thoát nhìn so với lông mi con gái còn muốn mềm mại hơn vài phần.

Môi hần hồng hồng, lóe màu sắc sáng bóng, làm cho người ta muốn hung hăng chà đạp, Tịch Nhạ Hoài không nâng cằm hần lên, ánh mắt di động qua lại trên mặt hần, rồi mới để sát vào một chút, ngửi được hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái trên người hần. Tịch Nhạ Hoài mê muội chạm nhẹ vào đôi môi mềm mại của hần, toàn thân đột nhiên run lên giống như bị điện giật, y nhẹ nhàng hôn hần, thử ngậm vào đôi môi đầy đặn tươi tắn ấy. Tuy y hôn một người đàn ông như vậy nhưng cũng không có nghĩa y là đồng tính luyến ái, so với đàn ông thì y càng thích phụ nữ hơn. Còn Dung Thụy Thiên thì từ khi người nọ rời đi, hần cũng không chạm qua đàn ông khác, cũng biết được chính mình không có khả năng chấp nhận đàn ông.

Khi Tịch Nhạ Hoài hôn Dung Thụy Thiên cũng không cảm thấy có chút ghê tởm nào, ngược lại còn thấy môi hần thực mềm mại, mềm mại đến nỗi không giống môi của đàn ông, hôn vào cũng thật thoải mái, khiến cho y luyến tiếc phải rời đi.

Dung Thụy Thiên cảm thấy khó thở, trong lúc hốt hoảng thì cảm thấy có vật thể mềm mại ấm nóng đang liếm trên môi hần, thật dễ chịu mà mân mê đôi môi hần, hơi thở ấm áp phả lên trên mặt, hần theo bản năng nghiêng đầu, đôi môi liền bị chặt chẽ ngậm lấy. Một vật thể ấm mềm tiến vào trong khoang miệng, chậm rãi mút lấy đầu lưỡi hần, hơi thở nồng đậm thanh thúy như đại dương mãnh liệt vây quanh, giống như nụ hôn sâu trước khi bị kịch liệt đòi lấy.

Tịch Nhạ Hoài hôn Dung Thụy Thiên, như thể không muốn để dàng buông tha hần, môi hần mềm mại, đầu lưỡi lại ẩm ướt linh hoạt mang theo mùi hương thơm ngát. Có loại sạch sẽ làm cho cái gì đó đang phát run trong lòng y bắt đầu khởi động. Y nâng cằm Dung Thụy Thiên, nóng bỏng hôn hần, hô hấp càng ngày càng nóng, nóng đến nỗi đầu óc như muốn ngất đi, y càng ngày càng gấp gáp ôm chặt hần, tham lam khát khao hần.

Gắn bó giao triền, độ ẩm đôi môi dần dần tăng cao, hơi thở nóng rực kia làm cho Dung Thụy Thiên hừ nhẹ ra tiếng: “Ấn.... Kiềm...”

Tịch Nhạ Hoài giật mình, gương mặt đỏ bừng đẩy Dung Thụy Thiên ra! Kiềm là ai, là nam hay nữ, chẳng lẽ Dung Thụy Thiên đã từng thân cận với người ấy như thế? Y gắt gao nhìn chăm chăm Dung Thụy Thiên, hần đang im lặng nghiêng đầu, đôi môi cánh hoa bị y hôn đến nỗi vừa ướt át vừa đỏ bừng, y nhìn hần nửa ngày, nhẹ nhàng chạm tay vào môi hần, thông thả mơn trớn, nơi này chẳng lẽ đã từng lưu lại hơi thở của người khác?! Y cúi thấp thân mình nhìn hần.

Vẫn nhắm hai mắt, Dung Thụy Thiên từ từ thông thả mở mắt ra, ngạc nhiên nhìn Tịch Nhạ Hoài gần trong gang tấc, sắc mặt y khó coi, trong đôi con ngươi màu xanh nhạt tràn ngập lệ khí, hần hơi hoảng, cố không để ý đến sự ấm nóng truyền đến từ đôi môi, giống như né tránh ác quỷ mà nhảy xuống giường. Hần thật sự là quá sơ suất! Thế nhưng lại thiếp đi trước mặt Tịch Nhạ Hoài, khuôn mặt xấu xí còn bị nhìn rõ, khuôn mặt xấu xí này chỉ sợ đã dọa đến y, cho nên sắc mặt y mới khó coi như vậy, để tránh làm cho y tức giận, vẫn là mau rời đi thì tốt hơn.

Không thể tưởng tượng được sau khi hần tỉnh lại thì liền bỏ chạy, không mang theo chút do dự nào cả, một tầng hàn khí lạnh như băng nháy mắt ngưng tụ trên mặt Tịch Nhạ Hoài, y xông lên bắt lại Dung Thụy Thiên, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai mà kéo hần về phía mình “Anh chạy cái gì! Quần áo cũng không mặc!”

Dung Thụy Thiên có ý đồ muốn tránh đi y, nhưng động tác Tịch Nhạ Hoài nhanh như tia chớp, hần bị hung hăng đập vào trên người y, bởi vì lực va chạm quá mạnh nên y bị văng ngược trở lại giường, kinh ngạc đến nỗi cái gì cũng nói không được.

Dưới ánh sáng sáng ngời, khuôn mặt tuấn mỹ, con ngươi màu xanh lóe sáng đang cách gần hần như vậy. Hơi thở đối diện như nước suối ôn nhuận vẫn như trước, đôi môi đỏ mọng như hoa bị hần cưỡng hôn kia, áp vào thật chặt thật khít, tơ máu tại nơi chạm nhau chảy xuống, Dung Thụy Thiên thoát cái đỏ mặt, giống

như con sư tử bị giẫm đuôi mà giật bắn người lên! (Nói chung là vậy, hai người té lên giường, mặt áp mặt, môi bị giập nên chảy máu kakaka ^^)

Tịch Nhạ Hoài cương ở trên giường hai giây, từ trong kinh ngạc khôi phục lại, ánh mắt y sâu thẳm nhìn hắc, vẫn giữ vững dáng vẻ cao quý tuấn mỹ như trước, chỉ là gân xanh nơi huyết thái dương mờ hồ giật giật lên ” Anh cũng không biết hôn sao, răng nanh đều bị đụng vào!”.

” Ngô...” Dung Thụy Thiên che miệng nhìn Tịch Nhạ Hoài, nhìn khuôn mặt tuấn tú như người mẫu của y, nhìn đến vết máu đỏ bừng trên đôi môi đỏ mọng ấy, cả người nóng rần lên như con tôm luộc.

” Anh không sao chứ?” Nhìn hắc che miệng nói không nên lời, Tịch Nhạ Hoài không khỏi đến gần hắc, định xem thương thế của hắc.

Dung Thụy Thiên theo phản xạ định lùi lại, giữ khoảng cách an toàn với y.

Tịch Nhạ Hoài thở dài một hơi, cảm thấy thất bại nói: “Anh thay quần áo cho tốt rồi hẵng đi ra!”. Có bao nhiêu người ước gì được y ôm, thế mà Dung Thụy Thiên lại thích trốn tránh y, thoát nhìn giống như xem y là ác ma ăn thịt người không bằng.

Dung Thụy Thiên gật đầu.

Tịch Nhạ Hoài xoay người rời đi.

Dung Thụy Thiên nhìn bóng dáng rời đi của Tịch Nhạ Hoài, hô hấp khẩn trương mà dồn dập, hắc tưởng Tịch Nhạ Hoài sẽ mắng hắc, dù sao cũng là bị người xấu xí như vậy hôn môi, nói sao đều cảm thấy thực ghê tởm, nhưng Tịch Nhạ Hoài cái gì cũng chưa nói.

Hắc có chút mê hoặc, ngoài cảm giác khuôn mặt xấu xí bị nhìn thấy thì tựa hồ còn xảy ra chuyện gì khác nữa. Dung Thụy Thiên lấy tay chạm vào môi, khoe môi truyền đến đau đớn bén nhọn làm cho hắc nhăn mày lại, hiện tại trên môi trừ bỏ đau đớn thì cũng không có cảm giác gì khác, càng không nói đến sự ẩm ướt kỳ quái lúc trước, yên lặng nghĩ nghĩ, hắc thay áo sơ mi của Tịch Nhạ Hoài.

Áo sơ mi có chút rộng, tay áo cũng có chút dài, thoát nhìn hình thể Tịch Nhạ Hoài thực to lớn, khí lực cũng rất lớn, khó trách khi bị y nắm lại thì cảm thấy giống như bị gông xiềng, giấy hoài không ra.

Dung Thụy Thiên xắn tay áo, đi đến bên cửa sổ nhấc thùng nước, trong lúc khom người cũng không cảm thấy đau đớn nhói lên, giống như đột nhiên biến mất vậy, hắc sờ đến chỗ bị gậy sắt đánh tới đêm đó, vết bầm xanh ấy tựa hồ đã tan đi.

Xem ra Tịch Nhạ Hoài đã cẩn thận bôi thuốc cho hắc, còn đem các vết thương khác đều xử lý, xem ra y không có ác ý, chỉ là tại khi mình thấy khuôn mặt y thì hoảng sợ thôi, chứ sau đó mình hôn y cũng không thấy y lộ vẻ chán ghét. Vậy ánh mắt mình nhìn thấy sau khi tỉnh lại là có ý gì, Dung Thụy Thiên đau đầu nhăn nhăn lông mày, cảm giác sự tình phát triển có chút kỳ quái, biểu hiện của Tịch Nhạ Hoài rất khác lạ, không giống với người mà hắc đã tiếp xúc trước đây, làm cho hắc không biết phải đối mặt ra sao.

Tiếng chuông di động vang lên, vừa nhìn liền thấy đó là đồng nghiệp điện đến, Dung Thụy Thiên tiếp máy, đối phương kêu hắc vô phim trường nhận cơm trưa, tắt điện thoại, rời khỏi phòng, cho nên không để ý đến Tuyết Lê đang đứng nơi góc tường.

Tuyết Lê ngạc nhiên nhìn hắc, vẫn không nhúc nhích quan sát hắc, người đàn ông kia tại sao lại ở trong phòng ngủ?! Trợ lý nói cho cô rằng Tịch Nhạ Hoài ở trong phòng ngủ nghỉ ngơi, mới hưng phấn mà chạy lại đây. Không ngờ là Tịch Nhạ Hoài đóng cửa không gặp, thế là trốn ở chỗ tối ôm cây đợi thỏ, ai ngờ lại nhìn thấy hình ảnh khiếp sợ như thế. Mới vừa rồi Tịch Nhạ Hoài từ bên trong đi ra, khuôn mặt tuấn mỹ như người mẫu hơi hơi có chút hồng, đôi môi cánh hoa đầy đặn màu hồng nhạt nay lại đỏ như máu, dấu vết kia không phải là do tên đàn ông xấu xí kia để lại đi?!

9. Chương 9

Mười phút sau, Dung Thụy Thiên trở lại phim trường. Cầm cơm trưa đi vào bên hàng hiên, đồ ăn trong cà mèn vừa lạnh vừa cay, hơn nữa bên miệng lại có vết thương, ăn mấy miếng liền nuốt không trôi, nhớ tới

khỏe môi Tịch Nhạ Hoài cũng có vết thương, tâm tình ăn cơm cũng không còn.

Tịch Nhạ Hoài là nhân vật công chúng, là siêu sao chạm tay vào có thể bỏng, vô số tầm mắt đều dừng trên người y, nếu vì vết thương nơi khỏe môi mà làm cho y không thể chụp diễn thì không phải thực là phiền toái sao.

Dung Thụy Thiên sợ hãi rời đi hàng hiên, năm phút sau, ở trong phòng hóa trang tìm được Tịch Nhạ Hoài, lúc bấy giờ đã đổi xong quần áo.

Tịch Nhạ Hoài mặc tây trang Prada màu nâu xám, đường cắt may tinh tế càng làm cho bề ngoài của y thêm phần anh tuấn, tựa hồ kinh ngạc bởi vì hắn đột nhiên tìm đến y, con người màu xanh nhạt lưu chuyển một đạo ánh sáng hứng thú: “Anh sao lại đến đây?”.

” Mới vừa rồi thực có lỗi “. Sắc mặt Dung Thụy Thiên cứng ngắc, vốn không muốn dính dáng quá nhiều với y, nhưng chuyện mới vừa rồi làm hắn băn khoăn, cũng thấy lo lắng ảnh hưởng đến quá trình quay chụp của y.

Tịch Nhạ Hoài trầm ngâm giây lát, chịu đựng đau đớn nơi khỏe môi hỏi: “Anh chủ yếu đến đây là để xin lỗi?”

” Tôi là đến xin lỗi ” Dung Thụy Thiên cúi đầu, một bộ dáng chịu nhận lỗi.

Không nghĩ tới hắn thực sự đến xin lỗi, Tịch Nhạ Hoài suýt nữa bật cười: “Không cần xin lỗi”, từ đầu đến cuối đều là do y vô lý, bị thương như vậy cũng là tự tìm, cho nên không có ý định muốn trách cứ hắn.

” Đây là thuốc mỡ... Anh bôi thuốc xong sẽ thấy tốt hơn...” Dung Thụy Thiên vô cùng không yên, thoát nhìn giống bác sĩ lúc đối mặt người nhà bệnh nhân, dường như e sợ đắc tội y.

Tịch Nhạ Hoài kinh ngạc nhìn hắn: “Anh mua riêng thuốc cho tôi?” Chẳng lẽ y chưa nói với hắn rằng y có nhiều thuốc hay sao, khi trợ lý nhìn thấy vết thương của y cũng sẽ tìm thuốc cho y, càng miễn bàn đến miệng vết thương còn nằm ngay vị trí dễ nhìn thấy như thế này.

” Ừm ” Dung Thụy Thiên vẫn cúi đầu như trước, hắn chạy đến tiệm thuốc mua cho y, bởi vì không biết mua loại thuốc nào nên chỉ nói với nhân viên cửa hàng rằng hắn muốn thuốc giảm nhiệt tốt nhất.

Biết được hắn lo lắng cho vết thương của mình, lòng Tịch Nhạ Hoài trở nên ngọt như mật: “Tôi không dùng đến thuốc này”.

“Nhưng mà...”.

” Tôi không sao, nhưng thật ra vết thương của anh càng cần được xử lý” Tịch Nhạ Hoài đem thuốc trả lại cho hắn, trong lúc vô tình đụng tới tay hắn, tay hắn có chút lạnh, giống như khối băng vừa trơn vừa lạnh vậy, làm cho y không thể dễ dàng nắm lấy được.

Nhìn y khách sáo nói như thế, Dung Thụy Thiên không khỏi mở miệng hỏi ” Lần diễn kế tiếp, anh sẽ tới phim trường sao?”, nếu không hỏi một chút thì thủy chung không thể an tâm.

Hóa ra hắn quan tâm mình là bởi sợ mình không tới phim trường, trong nháy mắt Tịch Nhạ Hoài suýt nữa thất thố, y cố gắng hít sâu mấy hơi, nhìn Dung Thụy Thiên đang bất an, lông mày nhẹ nhàng nhăn lại, khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra biểu tình bi thương: “Tôi sẽ tới phim trường”.

Dung Thụy Thiên nhẹ nhàng thở ra.

Tịch Nhạ Hoài lại bồi thêm một câu: “Bất quá sau khi quay xong, anh theo tôi tới một chỗ?”.

” Chỗ nào?” Về mặt Dung Thụy Thiên khó xử, sau khi tan tầm hắn không thích đi ra ngoài hoạt động, cũng không giỏi giao tiếp với người khác, nhưng loại tình hình trước mắt này nếu không thích cũng phải đáp ứng mà thôi.

Tịch Nhạ Hoài liếc nhìn hắn một cái, đáy lòng giống như bị nước ấm hâm nóng lên: “Đến lúc đó anh sẽ biết”.

Buổi chiều bốn giờ

Tân Đồ Hiên tới Nhật Bản, di động vang lên, y thấp giọng nói vài câu rồi đi đến nơi đã hẹn.

Buổi tối tám giờ.

Dung Thụy Thiên mệt mỏi đứng bên bãi đỗ xe, bởi vì thời gian làm việc ở công ty giải trí rất loạn, có khi phải cùng tổ kịch họp ban, có khi lại trực đêm, nếu gặp lúc tổ kịch đang làm gấp tiến độ quay diễn thì còn có khi phải thức đêm, nếu tan tầm sớm thì hẳn sẽ trở về ngủ.

“Lên xe!” Thấy Dung Thụy Thiên đứng ở kia, không tình không nguyện, Tịch Nhạ Hoài thở dài một hơi: “Tôi sẽ không làm gì với anh đâu”, nguyên bản muốn mang hẳn đi khách sạn Bá Man ăn cơm, nơi đó có đồ ăn ngon phong phú và rượu ngon nổi tiếng, nhưng nhìn bộ dáng thấp thỏm lo âu của hẳn, đột nhiên nhận thức được bọn họ quen nhau chưa bao lâu, lời mời này quá mức đường đột, thế là quyết định đi nơi khác.

Dung Thụy Thiên nhìn Tịch Nhạ Hoài, thấy y dùng đôi con ngươi như nước biển sâu thăm nhìn mình, tao nhã ung dung giống như quý công tử áo quần ngăn nắp trong điện ảnh Châu Âu, người đàn ông như thế hẳn là phải khinh thường giao tiếp với loại người như hẳn, cũng không có khả năng làm chuyện gì kỳ quái đối với hẳn, cho nên hẳn mở cửa xe ngồi vào trong.

Chiếc Cadillac màu đen ngênh ngang mà đi, ai cũng không chú ý đến tiếng chụp ảnh từ một góc tối truyền đến.

” Răng rắc, răng rắc, răng rắc...”

Nửa tiếng sau Dung Thụy Thiên theo Tịch Nhạ Hoài đi vào lầu một bách hóa Kim Nguyên. Bách hóa này là nơi bán hàng lớn nhất trong thành phố, lầu một bên trái có rất nhiều thương phẩm nước ngoài, những hộp đóng gói tinh mỹ kia không có cái nào có một chữ Trung Quốc cả, tất cả đều là tiếng Anh và tiếng Nhật, bên cạnh nhãn hiệu ghi rõ về sản phẩm, mỗi loại sản phẩm so với sản phẩm trong siêu thị bình thường khác còn sang quý hơn nhiều lần. Cho nên, người đến mua đồ rất ít, liếc mắt một cái liền thấy nhân viên cửa hàng so với khách hàng còn muốn nhiều hơn.

Dung Thụy Thiên đi đến phía sau Tịch Nhạ Hoài, để phòng ngừa người khác nhận ra mình, Tịch Nhạ Hoài đội mũ, đeo kính đen, choàng khăn cổ, toàn thân trên dưới đều bao kín không còn kẽ hở, y cầm lấy hộp xộp có bốn quả táo, cũng không thèm xem giá liền bỏ vào xe đẩy.

Trong xe đẩy để rất nhiều kẹo Nhật cùng với các loại đồ ăn khác, Dung Thụy Thiên vô tình liếc nhìn giá, không nhịn được nói với y: “Mấy thứ này thật quý”, chỉ vài trái táo thôi mà đã mấy trăm tệ, thật sự rất quý.

” Chúng ta đi qua khu hoa quả bên kia nhìn xem”, Tịch Nhạ Hoài trả hộp xộp lại quầy, thuận tiện nói một câu: “Có muốn ăn gì không? Nếu thích cái gì thì tự mình chọn”

Một đường tới đây Tịch Nhạ Hoài đã hỏi cùng một câu ấy rất nhiều lần, Dung Thụy Thiên cảm thấy đây là khách sáo, thế là cũng khách sáo nói: “Tôi ăn cơm rồi”.

Tịch Nhạ Hoài ngăn người, phản ứng lại thì ho nhẹ một tiếng: “Chúng ta đang đi siêu thị”, rõ ràng biết hai người cũng không thân đến tình độ này, nhưng lại nhịn không được muốn chăm sóc hẳn.

So với khu bên ngoài thì bên này siêu thị rất náo nhiệt, giá cũng phù hợp thực tế, Tịch Nhạ Hoài đi đến bên quầy hoa quả, tùy tiện nhìn một lượt, thấp giọng nói với chủ quầy: “Làm ơn lấy cho tôi một lốc táo”.

Dung Thụy Thiên kinh ngạc nhìn Tịch Nhạ Hoài, không nghĩ đến y muốn mua một lần nhiều như vậy.

Chủ quầy lấy cả lốc táo đem ra, Tịch Nhạ Hoài kinh ngạc trừng lớn mắt, một bộ dáng như là không có nghĩ tới lại nhiều như vậy, nhưng chủ quầy đã nâng ra nên cũng khó mà nói không cần, thấy Dung Thụy Thiên đứng cách đó không xa đang xuất thần nhìn quả đào, nghĩ tới xe đẩy còn chỗ trống, liền lấy ba ký quýt và năm ký đào.

Chủ quầy lưu loát đưa lốc táo cho Dung Thụy Thiên: “Đây là hoa quả của các cậu”.

Dung Thụy Thiên định tiếp nhận thì Tịch Nhạ Hoài đã đến trước một bước cầm lấy, rồi mới đặt táo xuống tầng thấp nhất, sau đó đem đồ ăn của hẳn để bên cạnh. Chỉ là sau khi bỏ mấy thứ này vào thì không còn chỗ trống nữa. Y không khỏi bắt đầu thấy đau đầu, sớm biết như thế thì cũng không nên mua nhiều như

vậy, nhưng rất khó khăn mới có thể đi ra ngoài một chuyến, muốn mua đồ ăn mà trong nhà còn thiếu để bổ sung vào.

” Ý... Quên tính tiền quả đào rồi, ngại quá, phiền cậu cầm lấy vậy”, chủ quầy đem quả đào mong nước đưa cho Dung Thụy Thiên, bởi vì quả đào được đặt cuối cùng nên quên tính tiền chung vô luôn.

Tịch Nhạ Hoài lấy thẻ tính dụng ra.

Dung Thụy Thiên đứng trước quầy tính tiền đưa tiền cho chủ quầy, quả đào này gặp mùa nên vừa to vừa ngọt, chỉ là giá cũng thực sang quý, hần đưa một trăm, chủ quầy liền tìm tiền lẻ thối cho hần. Có mấy tờ tiền do chủ quầy vội vàng đưa nên bị rơi xuống đất, hần liền ngồi xổm xuống tìm, nhưng tìm tới tìm lui cũng không thấy tiền thối đâu cả. Chủ quầy đóng quầy thu ngân, phát hiện thiếu liền thối thêm cho Dung Thụy Thiên.

Tịch Nhạ Hoài không chuyển mắt nhìn Dung Thụy Thiên, cảm thấy hần rất kỳ quái, chỉ có mấy đồng tiền cũng muốn tìm cùng chủ quầy, nhưng khi hần trả tiền cho quả đào kia thì chân mày hần cũng không thấy nhăn một chút, thoát nhìn không giống người keo kiệt, quả đào kia là do y lấy, y hần là nên lấy tiền ra trả mới đúng.

“Không cần” Dung Thụy Thiên cự tuyệt, lấy quýt và đào cầm trong tay, bởi vì xe đẩy đã không còn chỗ trống: “Anh còn muốn mua cái gì nữa không?”.

“Không có”, Tịch Nhạ Hoài tiếp nhận hoa quả trong tay Dung Thụy Thiên, muốn giúp hần chia sẻ bớt sức nặng.

Dung Thụy Thiên không chút hoang mang ” Mấy thứ này tôi cầm, anh đẩy xe”, mấy đồ nặng như hoa quả này đó nên để người thân thể mạnh khỏe như hần xách, huống chi mấy chuyện tốn sức hần đã làm quen rồi.

” Vậy được rồi ” biết được hần sẽ nói như thế, vốn đã không có đường cứu vãn. Tịch Nhạ Hoài cũng không cưỡng cầu nữa, chỉ là phụ giúp đẩy xe về phía trước, dư quang khéo mắt liền dừng trên người Dung Thụy Thiên. Lúc này đang lúc dòng người đông đúc, trong siêu thị thực chật chội, không đến một lát, bọn họ liền đi ra khỏi đám người.

10. Chương 10

Dung Thụy Thiên xách túi quýt và đào, túi đào trong tay nặng trĩu như ngàn cân, hần thật chặt lên tay hần một vết ngón màu đỏ, còn chưa đi ra khỏi khu hoa quả, trong lòng bàn tay đều ẩm ướt, ngực cũng ra một tầng mồ hôi, hần thở hồng hộc quay lại thì không thấy thân ảnh Tịch Nhạ Hoài đâu, nghĩ rằng có lẽ y chờ hần ngoài cửa, thế là dù cho người có đầy mồ hôi nhưng hần vẫn không ngừng lại nghỉ ngơi.

Không biết đi được bao lâu thì cảm thấy chung quanh âm âm đến nỗi làm cho người ta phải khó chịu, đèn chân không trên trần cũng cùng lúc lắt lự, lắt đến nỗi làm cho đầu Dung Thụy Thiên có chút choáng váng, vậy nên đã dựa vào kệ hàng hóa bên cạnh.

Trong nháy mắt, đào trong túi nylon lăn lông lốc ra đất, vô số người dừng lại nhìn mấy trái đào lăn loạn thất bát tao trên đất, có trốn có kêu, vẻ mặt đều khó chịu, thuận tiện đem ánh mắt đặt lên trên người Dung Thụy Thiên, vừa nhìn đến dung mạo của hần thì liền hiện ra vẻ ghét bỏ.

“Ai nha, cô nhìn hần kia, cô nhìn hần kia, thật sự là dọa người!”.

” Một người đàn ông keo kiệt như vậy, không phải chỉ có vài trái đào thôi sao, có đáng giá để lần mò tìm nhặt trong đám người hay không!”

” Thật sự là chán ghét, còn chặn giữa đường, vốn dĩ đường đi đã chật rồi, hiện tại thì khỏi chen chân luôn!”.

Dung Thụy Thiên vừa vội vừa quẫn, mấy trái đào kia đã trả tiền rồi, nếu không nhặt lên thì phí của, hần đã nếm qua rất nhiều đau khổ chỉ vì không có tiền, huống chi phải mất đến chín mươi tệ để mua đào.

Tịch Nhạ Hoài và Dung Thụy Thiên bị lạc nhau, nên y vội vàng trở lại khu hoa quả tìm người, nhìn thấy Dung Thụy Thiên ngồi xổm chỗ kia nhặt đào, mặc dù hần đang đội mũ nhưng y vẫn có thể cảm giác được ánh mắt của hần luôn dính trên mặt đất, căn bản không dám nhìn ánh mắt người khác.

Trên tay, trên lưng hần đều ướt sũng mồ hôi, đôi tay thô ráp nhanh chóng nhặt dào, nhét vào túi nilon của mình, thoát nhìn có chút đáng thương. Trong siêu thị có rất nhiều người, vô số người dùng ánh mắt khác thường nhìn hần, nếu không thì thật cẩn thận mà bước qua hần, một tên đàn ông xấu xí ngồi xổm trên đất nhặt đồ, người chung quanh thấy thật sự chướng mắt.

Tịch Nhạ Hoài cau mày nhìn hần, nhìn hần khẩn trương ngồi xổm ở kia, lại còn phải chịu đựng những nghị luận của người khác, y liền cảm giác được vật nằm phía dưới xương sườn bên trái như đang bị dao nhỏ sắc bén hung hăng đâm một nhát, y tiến lên bắt lấy cánh tay Dung Thụy Thiên: “Anh đang làm cái gì, không cần nhặt!”.

Dung Thụy Thiên định đẩy tay y ra, nhưng bỗng nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm, bóng tối như thủy triều đánh úp tới, sau đó thì cái gì cũng không biết.

Không biết ngủ trong bao lâu, chất lỏng lạnh lạnh không để ý sự chống cự của hần mà tiếp tục theo mu bàn tay truyền vào máu. Chậm rãi...Toàn bộ thân thể đều lạnh, tứ chi dần dần trở nên cứng ngắc, giống như bị khối băng lạnh toát đông lại vậy.

Dung Thụy Thiên cảm giác giống như trở lại mùa đông khi hần còn nhỏ. Bản thân ngồi trong phòng học không ngừng phát run, bắt luận lúc đi học hay là tan học, không dám dừng lại một khắc nào. Bởi vì mặc ít, quần áo chỉ có chiếc áo sơ mi mùa thu đơn bạc, bên trong bỏ thêm nội y giữ ấm, bên ngoài không có áo bông áo khoác, tay chân hần cứng ngắc ngồi ở kia, nhìn thấy vô số người hưng phấn chạy tới chạy lui chơi tuyết nhưng hần không hề thấy vui vẻ. Cảm giác của hần về mùa đông ngoại trừ lạnh thì chỉ có đói, hiện tại hần mặc quá ít lại ăn không đủ no, cảm giác như vậy trôi qua thật lâu, nhưng lại rõ ràng cảm nhận được.

” Sao anh ấy lại té xỉu?” Thanh âm hàm chứa lo âu đột nhiên vang lên trong không khí, quen thuộc đến nỗi làm cho người ta không thể quên được, Dung Thụy Thiên có chút kinh ngạc, không nghĩ tới sẽ nghe được thanh âm trong trẻo của Tịch Nhạ Hoài.

Bác sĩ chậm rãi nói: “Đã cho cậu ta làm xét nghiệm máu cơ bản, không có vấn đề gì, chỉ là huyết áp thấp, chắc là buổi tối chưa ăn cơm đi, thân thể lại mệt mỏi, hiện tại đang truyền đường gluco cho cậu ta”.

Hai người từ từ nói chuyện với nhau, vì phòng việc ảnh hưởng đến sự nghỉ ngơi của Dung Thụy Thiên, Tịch Nhạ Hoài kéo bác sĩ ra ngoài.

Ý thức của Dung Thụy Thiên chậm rãi khôi phục lại, cảnh vật bốn phía cũng trở nên rõ ràng, hần đang nằm trên giường bệnh bệnh viện, bên cạnh đứng một cô y tá trẻ tuổi, trong lúc mơ hồ nghe được thanh âm Tịch Nhạ Hoài, nhưng khi mở mắt ra lại không thấy được y, xem ra hần lại sinh ra ảo giác, thanh âm Tịch Nhạ Hoài tạo nhả như vậy thì làm sao có thể xuất hiện ở bệnh viện, hơn nữa còn ở bên người hần.

Y tá nhìn hần, cười nhẹ hỏi: “Anh tỉnh?”.

Dung Thụy Thiên sau khi ý thức được liền kiểm tra mũi trên đầu, phát hiện không có mũi, sắc mặt hơi hơi trắng bệch, liền lấy tay che mặt, cố hết sức không để khuôn mặt xấu xí đối diện với y tá.

Y tá ôn hòa nói: “Nếu tỉnh lại thì không có vấn đề gì rồi, truyền dịch xong rồi ở lại quan sát hai giờ thì anh có thể đi, tiên sinh anh có bảo hiểm y tế không? Hoặc là kêu bạn của anh đi qua quầy thu ngân đóng viện phí cũng được”.

” Tự tôi, tôi tự mình trả tiền”, thanh âm Dung Thụy Thiên thực khàn khàn, trong miệng đều là vị thuốc chua xót.

” Vậy tôi lấy biên lai lại cho anh”.

Dung Thụy Thiên lo lắng lấy tiền ra, bỗng nhiên phát hiện chỉ có mấy chục tệ, còn không mang theo bảo hiểm, tiền mấy bình nước biển cùng xét nghiệm máu, chỉ e không đủ tiền trả, nghĩ đến vậy sắc mặt hần liền trở nên trắng bệch.

Đúng lúc này y tá tiến vào, nhìn vẻ mặt hần chảy đầy mồ hôi lạnh, nhỏ nhẹ nói: “Đây là thuốc của anh, tổng cộng ba trăm tám mươi tệ, phí dụng đã có người thanh toán thay anh, anh truyền dịch xong thì có thể đi rồi”.

” Ai trả giúp tôi?” Dung Thụy Thiên kinh ngạc hỏi.

Y tá nhìn chữ ký trên biên lai: “Trần Tường Phi”.

” Y là ai vậy?” Về mặt Dung Thụy Thiên nghi hoặc, không nhớ rõ mình có quen biết y không.

” Y rất lo lắng cho anh, vẫn luôn hỏi tình huống của anh, anh cần phải hảo hảo cảm ơn y ” y tá mỉm cười nói với Dung Thụy Thiên. Hắn là trực tiếp được Trần Tường Phi bẻ đến khoa cấp cứu, y bắt lấy y tá liền hỏi bác sĩ ở đâu, dọa cho người trong bệnh viện nhảy dựng, tưởng đâu có người cần cấp cứu. Khi bác sĩ khoa xét nghiệm máu lấy máu xét nghiệm thì người đàn ông đó giống như bị rút mất hồn, nhìn chằm chằm bác sĩ, chỉ sợ người kia bị tìm ra bệnh bất trị gì.

Về mặt Dung Thụy Thiên ngạc nhiên, chẳng lẽ Trần Tường Phi là nhân viên siêu thị, nhìn thấy hắn té xỉu trên đất liền đưa hắn tới bệnh viện, còn giúp hắn thanh toán tiền thuốc men, không thân cũng chẳng quen nhưng vẫn đối xử tốt với hắn như vậy, không lẽ trên đời này còn có người tốt như thế.

“Cốc cốc” tiếng gõ cửa thanh thúy vang lên, y tá quay đầu nhìn cửa: “Mời vào”.

Trên mặt y tá không thể che giấu được vẻ ái mộ, quay đầu nói với Dung Thụy Thiên: “Tiên sinh, là y đưa anh tới bệnh viện”.

Dung Thụy Thiên kinh ngạc nhìn Tịch Nhạ Hoài, không thể tưởng tượng được dĩ nhiên là Tịch Nhạ Hoài đưa hắn tới bệnh viện, còn vì hắn trả tiền thuốc men, hắn cũng không phải chán ghét y, mà chính hắn lại không ngừng gây phiền toái cho y, hôm nay vốn nên vì y khiêng này nọ nhưng rốt cuộc lại hôn mê bất tỉnh.

“Tỉnh là tốt rồi” nhìn trên giường thấy Dung Thụy Thiên đã tỉnh, đường cong ngũ quan của Tịch Nhạ Hoài vốn đang căng cứng nhất thời liền nhu hòa xuống, nếu y lấy kính đen trên mặt ra thì khẳng định y tá trong phòng bệnh sẽ thét chói tai.

11. Chương 11

Y tá đỏ mặt nhìn Tịch Nhạ Hoài.

Tịch Nhạ Hoài đem bao tay Gucci đặt trên sofa.

Y tá thẳng tắp nhìn y, cơ hồ nhin không được muốn mở miệng hỏi y có phải ngôi sao mà mình ái mộ kia không.

Tịch Nhạ Hoài liếc nhìn cô một cái, tuy rằng ánh mắt y bị kính đen che khuất nhưng hàn khí vẫn bức người như trước, tựa như người mẫu ngoại quốc đang duỗi thân trên trên đài ngọc quý báu, toàn thân bao phủ hơi thở thần bí lạnh như băng, đông lạnh khiến người ta không thể tiếp cận.

Y tá chịu không nổi đành phải rời đi, phòng bệnh liền trở nên yên tĩnh như phần mộ.

Tịch Nhạ Hoài cầm gì đó trong tay đi đến bên giường, tao nhã ngồi lên chỗ trống trên giường, thuận tiện tháo kính đen xuống, ngay sau đó tự mở túi nilon ra, bên trong là một hộp cơm. Hộp cơm kia có ba tầng, trên cùng là hạt cơm mập mập trắng nõn, ở giữa là thức ăn mỹ vị, tầng cuối cùng là canh rau dưa, phối hợp hoàn mỹ lại ngon miệng, đồ ăn thoạt nhìn cũng thật tinh xảo, vô cùng mê người.

Dung Thụy Thiên ngơ ngác nhìn y.

Tịch Nhạ Hoài mở nắp ***g đựng cơm sau đó lại lấy ra túi giữa ẩm, không ừ hử gì mà nâng tay hắn lên, lấy túi giữ ẩm đặt xuống phía dưới bàn tay bị truyền dịch kia, tránh để cho bàn tay của hắn do thời gian truyền dịch lâu mà bị lạnh.

Dung Thụy Thiên giống như nhìn người xa lạ mà nhìn Tịch Nhạ Hoài, y sao lại làm việc này, còn tự mình vì hắn làm, y sẽ không phải là bị phát sốt đi.

Tịch Nhạ Hoài không để ý sự kinh ngạc trên mặt hắn, chỉ tự bung cơm lên, nghĩ nghĩ lại gấp chút đồ ăn, đem đồ ăn để lên cơm sau đó dứt đến miệng hắn: “Ăn đi”.

“...”

” Sao lại không ăn?”.

“Anh không phải rất đói bụng sao” còn đói đến ngất xỉu nữa, Tịch Nhạ Hoài không nghĩ đến thời buổi này lại còn có chuyện như thế, vậy là sau khi xác định hẳn không có việc gì thì liền đi mua đồ ăn.

Dung Thụy Thiên tràn đầy cảm động: “Anh mua riêng cho tôi?”, mặc kệ y có sắp tâm gì, có thể đối tốt với người xấu xí như hắn, thật đúng là hiếm có.

” Tưởng bỏ quá!” Tịch Nhạ Hoài sĩ diện hừ lạnh.

Dung Thụy Thiên quần bách gục đầu xuống, trong lúc vô tình nhìn thấy trên cà mèn có in dấu hiệu của một khách sạn, đây là khách sạn năm sao chỉ chuyên phục vụ cho những nhân vật nổi tiếng, chẳng lẽ y tự mình chạy đến đó mua cơm chiều, trong nháy mắt hẳn cảm thấy khó có thể tin được, vội vàng tiếp nhận cà mèn.

” Anh có thể tự mình ăn được sao?” Tịch Nhạ Hoài nhướn đôi mày anh tuấn, mặt đành lại thoát nhìn có chút tức giận: ” Không cần quá miễn cưỡng”.

” Tôi có thể tự làm ” Dung Thụy Thiên dùng tay trái cầm thìa, tư thế không được tự nhiên mà múc cơm, loay hoay rất lâu nhưng cũng chưa thể đưa cơm đến miệng.

” Anh muốn ăn như thế đến bao giờ?” Tịch Nhạ Hoài nhìn không được, một phen đoạt lấy cà mèn, đem cơm dứt đến bên miệng hắn: “Không có biện pháp làm được việc thì cũng đừng cậy mạnh như vậy”.

Đôi con ngươi hổ phách của Dung Thụy Thiên lóe lên ánh sáng ôn nhu: ” Cám ơn anh đã đưa tôi đến bệnh viện, tiền thuốc men cùng tiền cơm chiều, ngày mai tôi sẽ trả lại cho anh”, trên người hắn không có nhiều tiền mặt lắm.

” Không cần trả “, Tịch Nhạ Hoài vỗ vỗ bờ vai hắn.

Tầm mắt Dung Thụy Thiên dừng trên tay y, đôi tay kia phi thường thon dài, tỏa ra hơi thở ấm áp như ánh mặt trời, tim hắn nhảy dựng lên, liền nói: ” Tay anh mới lắm đi!”.

” Không có gì đâu”, biết rằng hoa quả trên tay hắn quá nặng, nhưng nếu hắn chịu mở miệng nhờ hỗ trợ thì y đến giúp liền, ai ngờ hắn lại cậy mạnh, dù có mệt cũng không mở miệng.

Dung Thụy Thiên giật mình ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt tuấn mỹ vô song của y, nhớ đến mình hiện giờ không đội mũ, lại gục đầu xuống, ý đồ che đi khuôn mặt xấu xí: “Là tôi gây thêm phiền phức cho anh”.

” Anh chưa đem đến phiền phức cho tôi, đừng cứ theo tôi nói xin lỗi” Tịch Nhạ Hoài nhìn hắn, dưới ánh đèn sáng ngời, mái đầu đen cúi thật thấp, tóc đen tể nhuyển xoa tung ôm lấy khuôn mặt.

Cảm thấy ánh mắt Tịch Nhạ Hoài dừng trên người, Dung Thụy Thiên trở nên không được tự nhiên, muốn bảo y đừng nhìn hắn như vậy nữa, nhưng lại cảm thấy giống như tự rước lấy nhục, khuôn mặt xấu xí như vậy thì ai sẽ nhìn chằm chằm chứ, lập tức trầm tĩnh lại: “Sao anh lại dùng tên Trần Tường Phi?”.

Tịch Nhạ Hoài dừng một chút, tựa hồ kinh ngạc tại sao Dung Thụy Thiên lại hỏi chuyện của mình, một lát sau nhướn môi lên: ” Đây là vì tránh phiền phức cho tôi “, cho dù là dẫn hắn đi bệnh viện cũng phải y như đi làm ăn trộm, ngay cả tên của mình cũng không dám báo, sợ khiến cho người khác chú ý, mà khi y cảm thấy không thoải mái muốn tới bệnh viện thì trước đó phải “vô trang” tốt rồi mới dùng tên “Trần Tường Phi” để đăng ký.

“Cũng đúng” Dung Thụy Thiên đột nhiên phản ứng lại, thân là thiên vương siêu sao, được ngàn vạn người ái mộ, làm cho y giống như đế vương đứng dưới ánh đèn huỳnh quang, nhưng nói trắng ra thì y cũng là chỉ người bình thường, nhưng lại không có biện pháp giống như người bình thường mà đi trên đường cái, ăn cái gì cũng phải chú ý, nhất cử nhất động đều phải đề phòng paparazzi chụp ảnh, càng miễn bàn đến việc đến bệnh viện rồi báo tên mình ra.

Nhìn gương mặt xấu xí của hắn, đáy mắt Tịch Nhạ Hoài không hề có tia khinh khi nào cả: ” Có khi thực hâm mộ anh như vậy”.

” Người thường không có gì tốt để hâm mộ, bao nhiêu người muốn trở thành ngôi sao như anh vậy ” Dung Thụy Thiên cúi đầu không nhìn y, khí chất nhã nhặn lại nội liêm, bất tri bất giác làm cho người ta sinh ra hảo cảm.

Tịch Nhạ Hoài nhìn hấn không chuyển mắt: ” Bao gồm cả anh sao?”.

“Không có”.

“Đồ ăn hợp khẩu vị không?” mắt thấy đồ ăn trong bát không còn nhiều lắm, đáy mắt Tịch Nhạ Hoài chan chứa ý cười như nước mùa xuân, tràn đầy dịu dàng.

” Ừm ” Dung Thụy Thiên không được tự nhiên ăn cơm, khi sinh bệnh, người đút hấn ăn ngoài Kiều ra thì chỉ có y, nhưng hấn và Kiều có quan hệ thân mật nên khi được chăm sóc cũng thấy yên tâm thoải mái, nhưng với Tịch Nhạ Hoài thì ngay cả bạn bè còn chưa nói tới, vậy mà lại được y cẩn thận chăm sóc, tình huống như vậy làm cho hấn cảm thấy thật khấn trương, thậm chí không biết phải đáp tạ y ra sao.

Xem bộ dáng cả người không được tự nhiên của Dung Thụy Thiên, Tịch Nhạ Hoài có chút tổn thương, thế là sau khi hấn cơm nước xong, nhìn nước thuốc nói: ” Còn chút nữa là hết rồi, tôi kêu y tá lại đây rút kim cho anh”.

“Làm phiền anh ” Dung Thụy Thiên cuống quýt nói lời cảm ơn.

Tịch Nhạ Hoài lại nở nụ cười, Dung Thụy Thiên thực không hay nói chuyện, nhưng làm người cũng rất lễ phép, nói với hấn việc đêm nay là lỗi của y, nhưng hấn lại không yên tâm, ngược lại còn vì một chút việc nhỏ mà cảm ơn, mà khi y lái xe đưa Dung Thụy Thiên về, lại nghe hấn nói lời cảm ơn lần nữa.

12. Chương 12

Dung Thụy Thiên ở nơi hẻo lánh, phải chạy xe mất một giờ mới đến nhà hấn, Tịch Nhạ Hoài cau mày, không thể nghỉ được hấn đến tốt cùng là sáng sớm mấy giờ rời giường bắt xe, khi y quẹo qua một cái ngõ nhỏ thì Dung Thụy Thiên mở miệng nói: “Dừng ở đây đi”.

Tịch Nhạ Hoài theo lời dừng xe lại, nhìn tòa nhà bảy tầng cách đó không xa, nhà lầu có chút cũ, ít nhất cũng đã xây hơn mười năm, y thấp giọng hỏi Dung Thụy Thiên: “Anh ở nơi này?”

“Đúng vậy” Dung Thụy Thiên mở cửa xe, khom người nhìn Tịch Nhạ Hoài, khách sáo nói:” Anh có muốn đi lên ngồi một chút không?”, mong là y không chê nơi này, cũng có thể đem tiền thuốc men trả lại y.

Tịch Nhạ Hoài sâu thẳm nhìn Dung Thụy Thiên.

Khuôn mặt Dung Thụy Thiên hiện lên dưới ánh đèn lúc sáng lúc tối, cái mũi cao cao tạo nên một vạt bóng hẹp dài trên gương mặt, mái tóc đen tể nhuyển xòa tung bị gió thổi lướt qua vàng trắng, cổ dài thon nhỏ bởi vì động tác gấp khúc mà bày ra một độ cong duyên dáng. Áo sơ mi màu đen đang mặc trên người hấn có chút rộng, xuyên thấu qua góc độ này có thể mơ hồ nhìn thấy những mảng da thịt màu đồng cổ khêu gợi....

Trong lúc nhất thời lại nhớ đến cảm giác da thịt lửa nóng của hấn, ***g ngực Tịch Nhạ Hoài quay cuồng bốc lên nhiệt huyết tuổi trẻ, y không phải chưa từng thấy qua đàn ông hoàn mỹ anh tuấn, nhưng khi đối mặt với hấn lại luôn có chút cảm giữ không được: ” Đêm hôm khuya khoắt, anh thường xuyên mời đàn ông đi lên?”.

“Không có ” Dung Thụy Thiên biết y đang suy nghĩ gì, nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh nói: ” Đêm nay đã làm phiền anh thật lâu, nếu anh không ngại, đi lên uống chén trà đi “.

Tịch Nhạ Hoài xoay đầu nhìn hấn, lộ ra nụ cười làm cho người ta phải thần hồn điên đảo: “Anh đã nói thế, vậy quấy rầy “, đúng dịp hôm nay mưa mấy thứ kia trở về, cũng có thể xem là lễ gặp mặt tặng cho hấn, đương nhiên lại vẫn bị cự tuyệt. Điều này làm cho y phải mất một phen công phu mới thuyết phục được Dung Thụy Thiên nhận lấy, nhưng Dung Thụy Thiên viện lý do ăn không hết nên cự tuyệt hơn phân nửa, chỉ cầm túi đào mà hấn tự thanh toán tiền và hộp trà bánh Nhật Bản bị y ép nhận lấy.

“Vào đi ” Dung Thụy Thiên mở cửa, ý bảo Tịch Nhạ Hoài tiến vào.

Tịch Nhạ Hoài nhìn hấn, lễ phép lại khách sáo ” Quấy rầy ” nói xong liền vào phòng, phòng ở so với y tưởng tượng còn muốn chật chội, phòng ở gồm một phòng ngủ, một phòng khách, bài trí đều rất đơn giản.

” Hôm nay cảm ơn anh, đây là tiền thuốc men và tiền cơm chiều mà anh đã mua giúp tôi ” Dung Thụy Thiên đi vào phòng ngủ, lại đi ra đem tiền trả cho y, một bộ dáng không muốn thiếu nợ người khác.

” Đừng khách sáo với tôi như thế, nếu tôi nhận tiền của anh chắc hai ngày này cũng không có biện pháp an tâm mà ngủ ” Tịch Nhạ Hoài cười khổ nhìn hần, cảm thấy hần thật sự quá khách sáo, tính cách cũng tốt đến nỗi không có gì để phản đối.

Dung Thụy Thiên nghỉ hoặc nhìn y.

” Nếu biết rằng anh không thoải mái, tôi sẽ không mang anh đi siêu thị, còn hại anh đi bệnh viện”.

“ ... ”

Tịch Nhạ Hoài thành tâm thành ý: “Thật sự là tôi không đúng, mong anh tha lỗi cho tôi”.

Dung Thụy Thiên giống như bị kinh hách, không thể tưởng tượng được Tịch Nhạ Hoài sẽ xin lỗi hần, tính cách y không phải là vừa kiêu ngạo vừa sĩ diện sao, sao tự nhiên lại đi xin lỗi người khác?

” Tôi biết tiền thuốc men không đủ để bù lại những thương tổn đã gây ra cho anh, vậy anh muốn cái gì thì nói cho tôi biết, tôi sẽ cố hết sức thỏa mãn yêu cầu của anh”, nhớ đến chuyện hần đã gặp phải trong siêu thị, Tịch Nhạ Hoài bắt đầu tự trách.

” Không cần, không cần....” Dung Thụy Thiên cuống quýt nói với y, thuận tiện nói sang chuyện khác ” Anh ngồi đây một lát, tôi đi rót trà cho anh”, nói xong chạy nhanh như chớp vô phòng bếp.

Một mình Tịch Nhạ Hoài vẻ mặt thả lỏng ngồi trong phòng khách, xem ra chuyện đêm nay Dung Thụy Thiên cũng không tức giận với y, y nhìn thật lâu cũng chưa đi xin lỗi, nhưng khi nhìn thấy hần không nhận đồ y đưa, còn trả tiền lại cho y, đột nhiên y cảm giác dường như hần muốn giữ khoảng cách với y, cho nên thái độ hần mới khách sáo như vậy. Nếu chỉ là khách sáo thôi thì không nói, nhưng y không chịu nổi thái độ như vậy, y muốn tiếp cận Dung Thụy Thiên và trở thành bạn bè với hần, không phải cái loại bạn bè đơn thuần mà là loại quan hệ sâu hơn để có thể âu yếm.

Đương nhiên, y không thể biểu hiện rõ ràng trực tiếp như vậy được. Chỉ nhìn thái độ của Dung Thụy Thiên hiện tại là biết hần không có hảo cảm đối với y, chỉ cần y bỏ đi cái sĩ diện chết bầm ấy, cũng như phóng thấp tư thái thì hần sẽ giống như hạt cát trong tay y mà chậm rãi bị xói mòn.

Thừa dịp Dung Thụy Thiên rời đi, Tịch Nhạ Hoài tùy ý đánh giá một phen, đồ điện đáng giá nhất trong phòng là TV nơi phòng khách.

Thoạt nhìn Dung Thụy Thiên không thường xem truyền hình, phủ trên TV là một chiếc khăn trắng, y nhìn không được tò mò hỏi: ” Anh rất ít xem truyền hình sao?”.

Dung Thụy Thiên đưa trà cho y, lại lấy bánh để trước mặt y, vẻ mặt thản nhiên nói: ” Rất ít xem”, TV là ba năm trước đây mua, khi đó đứa em trai thứ hai Dung Hạo Nam vẫn còn là học sinh, nghỉ hè liền đến ở cùng hần một đoạn thời gian, nó sợ buổi tối nhàm chán nên kêu hần mua TV về, đến khi nghỉ hè trôi qua, em trai cũng rời đi thì cái TV trở thành trang sức để trong phòng khách.

Tịch Nhạ Hoài quay đầu nhìn hần: “Em trai anh mấy tuổi?”

” Mười tám ” nhắc tới em trai của mình, khuôn mặt dưới ánh đèn phản chiếu lại lộ ra một loại âm áp khiến cho người ta muốn gần gũi.

Cái địa phương nào đó trong ngực Tịch Nhạ Hoài nhảy lên một chút: “Em ấy còn đang đến trường sao?”

” Thành tích của nó cũng không tốt lắm, học trung học chưa xong còn tự tiện tạm nghỉ học, chạy tới đăng ký học với một thầy trong tiệm bánh ngọt”.

” Kia thực không tồi “.

” Không có gì tốt cả”, có một tay nghề thì cuộc sống xác thực là không sợ bị đói nhưng cái tay nghề kia của nó cũng là phải xuất ra thể lực, trong mắt hần thì những việc lao động thể lực là không thể trông cậy vào.

” Em nó đã lớn, cũng có lựa chọn của chính mình, nếu miễn cưỡng em ấy làm những chuyện không thích thì không có gì vui vẻ cả “. Tịch Nhạ Hoài uống trà, chậm rãi nói với hần.

Dung Thụy Thiên yên lặng. Có lẽ y nói có đạo lý, hắn không thể điều khiển nhân sinh của em trai, nhưng làm cho hắn kinh ngạc là hắn lại có thể nói chuyện riêng của mình với Tịch Nhạ Hoài. Hắn không có gì hơn người, hơn nữa khuôn mặt xấu xí làm cho người khác xem thường, rất khó làm quen với người khác, nhưng Tịch Nhạ Hoài lại không ghét bỏ khuôn mặt hắn, còn không đánh gãy lời hắn trong lúc hắn đang nói. Y tao nhã ngồi ở kia, toàn thân tản ra hơi thở ôn hòa, không giống với khí thế bức người cường hãn phản chiếu dưới ánh đèn huỳnh quang, y còn thật sự nói chuyện với hắn, tôn trọng hắn đồng thời cũng chưa gây áp lực cho hắn.

Hắn nhận không được ngẩng đầu nhìn y, khuôn mặt tuấn mỹ, thân mình anh tuấn dưới ngọn đèn thoát nhìn giống như bảo thạch óng ánh trong đêm tối, diện cuồng cần nuốt hết thủy ánh sáng, toàn bộ đèn phòng khách nếu mở ra cũng không đủ chói mắt bằng y.

Bởi vì có y làm bạn nên đêm nay trôi qua cũng thực mau, khi Dung Thụy Thiên phát hiện thì cũng đã sắp mười hai giờ, liền bắn khoả đứng lên, vốn dĩ sự tình đêm nay không nhiều lắm, nhưng vì cùng y đi siêu thị còn tự dưng té xỉu, bị đưa đến bệnh viện truyền nước biển, sau khi ép buộc như thế xong thì y lại đưa mình về nhà, mình còn trì hoãn y ở lại trong phòng, không khỏi mở miệng hỏi Tịch Nhạ Hoài ” Hiện giờ không còn sớm, nếu không ghét bỏ nơi này chật hẹp thì anh ngủ lại đây một đêm đi “.

Tịch Nhạ Hoài chăm chú nhìn hắn, nhìn vẻ mặt của Dung Thụy Thiên không phải là bộ dáng đang nói giỡn, y nhẹ nhàng nở nụ cười, băng tuyết trên khuôn mặt giống như bị xuân thủy hòa tan ” Vậy đêm nay quấy rầy anh “, trong mấy ngày nay, chỉ cần cùng hắn một chỗ, chính mình sẽ kiềm lòng không đậu mà lộ ra tươi cười, thậm chí càng ngày càng để ý đến hắn, để ý đến nỗi tâm tình cũng biến hóa theo hắn.

Nhìn tươi cười trên mặt y, Dung Thụy Thiên có chút thất thần, ở trong mắt hắn Tịch Nhạ Hoài có khuôn mặt xinh đẹp tuấn mỹ, nhưng trong cường thế còn mang chút tà khí, con người sâu thẳm mang đến hơi thở lạnh lùng, làm cho hắn có cảm giác cao không với tới, phảng phất tựa như bạch liên hoa () nở rộ trên đỉnh tuyết sơn, không dễ dàng đụng chạm, nhưng khi y mỉm cười lại vô cùng ôn hòa.

Làm cho hắn...

Có loại lỗi giác đường như mình được thích.

Dung Thụy Thiên dọn dẹp tốt phòng ngủ rồi cho Tịch Nhạ Hoài đi vào: “Đêm nay anh ngủ ở đây”, người tới là khách, mặc dù giường có chút chật, phòng cũng kém hơn của Tịch Nhạ Hoài, nhưng tốt xấu gì dọn dẹp một chút cũng còn có thể ngủ được.

Tịch Nhạ Hoài còn thật sự hỏi: “Còn anh?”.

” Tôi ngủ sofa “.

” Không cần...”.

” Tôi không sao, sáng mai anh phải quay diễn, phải giữ trạng thái tốt nhất mới được” Dung Thụy Thiên buông đầu xuống, ánh mắt dịu dàng dưới hàng mi đen dài không giấu được sự quan tâm.

Hai má Tịch Nhạ Hoài ửng đỏ. Mãi cho đến khi Dung Thụy Thiên ôm chần bông rời khỏi phòng ngủ thì suýt nữa nhận không được gọi hắn lại, nếu làm cho hắn ở lại ngủ trong phòng, không chừng buổi tối sẽ muốn ôm hắn, y thế nhưng đối đàn ông lại có loại dục vọng mãnh liệt như thế, loại ý niệm này không có lúc nào là không xuất hiện trong đầu, tùy thời cần nuốt phần lý trí còn sót lại của y...

Y thích Dung Thụy Thiên, thích đến nỗi muốn ôm hắn, khi nhìn hắn ngồi ở hàng hiên ăn cơm, nhìn hắn dùng thái độ ẩn nhẫn nhặt lên cạp ***g đựng cơm dưới đất, từ thời khắc đó y liền chú ý đến hắn, càng miễn bàn sau này còn thấy hành động bỏ chạy của hắn, điều này làm cho y vừa tức vừa vội, từ nào đến giờ chưa từng có người đối với y như vậy.

Mà chờ đến khi y tiếp cận Dung Thụy Thiên thì tầm mắt liền dần dần bị hắn hấp dẫn...

Tịch Nhạ Hoài đi ra phòng ngủ, nhìn Dung Thụy Thiên nằm ngủ trên sofa, có lẽ do mệt mỏi cả ngày, thân thể đã đến trạng thái cực hạn, Dung Thụy Thiên vừa nằm xuống liền ngủ say.

Y khom người ôm lấy Dung Thụy Thiên, cách áo sơ mi đơn bạc cảm nhận được nhiệt độ cơ thể hắn, y nhận không được chạm vào ngực hắn, dưới lớp vải dệt là xúc cảm từ cơ ngực, hơi hơi cúi đầu, còn có thể nghe

đến hơi thở hắt truyền đến.

Hơi thở ấy khiến y bắt đầu rục rịch...

Hít sâu vài hơi mới có thể ngăn chặn dục vọng khô nóng trong cơ thể.

Nếu Dung Thụy Thiên thích y hay ái mộ y thì tốt rồi, như vậy thì có thể không cần cố kị mà thân cận hẳn, nhưng hẳn lại cứ thích tránh mặt y như vậy, đối với y lại nhơ nhĩ lễ độ, làm cho y không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Loại cảm giác này thật đúng là không xong...

Cho đến nay y đều đứng ở trên cao hưởng thụ ánh mắt ái mộ người khác dành cho mình, cho dù trước kia khi chưa đến giới giải trí mà còn làm ở quán bar, cũng không có ai làm khó y, ngược lại còn hấp dẫn vô số tầm mắt mọi người.

Nhưng y vẫn cảm thấy thực cô độc, hơn nữa sau khi gia nhập giới giải trí thì loại cô độc xâm nhập vào cốt tủy này liền thời thời khắc khắc theo đuôi y. Nửa đêm y thường xuyên đột nhiên tỉnh lại, vẫn luôn mất ngủ đến hừng đông, nếu không thì bị công tác bận rộn ép tới thở không nổi, y thường xuyên muốn gọi điện thoại cho ai đó để nói hết tâm sự, nhưng ngay cả đối tượng để giải bày cũng không có....

Về nhà luôn chỉ có một mình, ngày lễ Tết cũng ngốc trong nhà không đi ra ngoài, y muốn có một người có thể ở bên mình. Mặc dù thân phận và công việc của y có thể làm cho bạn đời chịu áp lực nặng nề nhưng y sẽ bảo vệ tốt cho hẳn, không cho hẳn bị bất cứ thương tổn nào, nếu có người nào khi dễ hẳn, thương tổn hẳn, y sẽ không từ thủ đoạn mà hủy hoại bọn họ.

Tịch Nhạ Hoài đi vào phòng ngủ, đặt Dung Thụy Thiên trong lòng mình xuống giường, nhẹ nhàng vì hẳn mà dịch kỹ góc chăn, chăm chú nhìn dung nhan say ngủ thật lâu, lấy tay nhẹ nhàng lướt qua hai gò má hẳn, mặc dù trên mặt hẳn có rất nhiều vết sẹo xấu xí nhưng ở trong mắt y, những vết sẹo đó cũng chẳng là gì.

13. Chương 13

Ánh trắng màu trắng bạc bị mây đen che khuất.

Trên đại dương mênh mông, một chiếc du thuyền xa hoa đón sóng biển cuộn cuộn chậm rãi tiến về phía trước, phòng khách du thuyền sang trọng chói mắt, lui tới là giới thương nhân tinh anh và quý tộc tiểu thư xinh đẹp.

Một người đàn ông đi vào lộ đài, người này một thân tây trang chỉnh chu, mang theo vẻ hào hoa phong nhã, hẳn nhìn đại dương trong màn đêm, khuôn mặt trắng nõn giấu trong bóng tối, thật lâu thật lâu sau đó mới thấp giọng nói với người đàn ông bên cạnh: “Phiền cậu tự đến đây báo chuyện về công ty, vất vả...”, bởi vì ở Nhật Bản đàm phán hợp đồng, chuyện của Hoàn Á ở bên kia phần lớn là do cấp dưới xử lý.

Tân Đồ Hiền nhìn bóng dáng Trác Thích Mặc: “Cậu quá khách sáo”, y cùng Trác Thích Mặc quen biết đã lâu, sớm chiều làm đồng sự, Trác Thích Mặc là một người vĩ đại, hơn nữa sau khi tự mở công ty thì sự nghiệp phát triển rất lớn. Hẳn trở nên bề bộn nhiều việc, có nhiều điều làm không xuể, nên vẫn hi vọng y giúp hẳn, vì thế nên thường xuyên có nhiều cơ hội hợp tác.

” “Mấy ngày nay, Hạng Thanh Uyên an phận sao?” Trác Thích Mặc không có quay đầu lại nhìn y, tiếng nói trầm thấp không mang theo cảm tình.

“Hắn ta vì công ty nên có nhiều trường hợp hẳn đã liên tiếp xuất hiện công khai, muốn hẳn làm việc gì hẳn cũng không ý kiến, chỉ là việc làm cho Tịch Nhạ Hoài phối hợp Tuyết Lê để tuyên truyền phim ảnh thì vẫn chưa thuyết phục được Tịch Nhạ Hoài”. Hạng Thanh Uyên là nhà sản xuất của Hoàn Á, ở nước ngoài sống hơn hai mươi năm, sau khi về nước thì ở Hoàn Á hai năm, một đường từ vị trí trợ lý đi lên nhà sản xuất, tốc độ nhanh đến không người nào sánh kịp.

” Cuối tuần cho Hạng Thanh Uyên đi vào Quân Hào, đứng dịp cậu tới Nhật Bản công tác, “Kim cương” cũng đang trong giai đoạn quay chụp, kêu hẳn xử lý chuyện Quân Hào cũng không mấy nặng nề” Trác Thích Mặc thấp giọng cười, dường như thực sung sướng...

” Này...” Tân Đồ Hiên do dự, Hạng Thanh Uyên nếu đi Quân Hào, rất nhiều việc liền dè lên người y, mà Trác Thích Mặc ở Nhật Bản, nếu có gì sai lầm thì hậu quả y gánh vác không nổi.

” Tô Nhiên không phải cũng có nhiều việc làm không xuể sao, cho Hạng Thanh Uyên đi qua cũng có thể giúp hần, thuận tiện xem xét tiến độ của “Kim cương”, bộ phim lần này chúng ta không thể có gì sai lầm”.

Tân Đồ Hiên thỏa hiệp: “Được rồi”, Trác Thích Mặc đã kiên quyết như vậy, bộ dáng thoát nhìn nho nhả, nhưng những chuyện mà hần quyết định thì sẽ rất khó thuyết phục hần thay đổi.

Tiếng chuông di động dễ nghe vang lên, Trác Thích Mặc vừa mở ra thì thấy, trong tin nhắn hé ra ảnh chụp, hần cùng vài vị chủ của tạp chí giải trí có quan hệ tốt, phàm là nhận được ảnh chụp xấu của nghệ sĩ, trước tiên sẽ báo nội dung ảnh chụp trước cho hần, “Người kia là ai?”, trong ảnh chụp là Tịch Nhạ Hoài cùng một người đàn ông đi đến bãi đỗ xe, màn ảnh di động làm phóng đại hình ảnh của người đàn ông kia, khuôn mặt người đàn ông xuất hiện trong màn ảnh mặc áo sơ mi màu đen, đội mũ, khuôn mặt đều bị che hơn phân nửa.

Tân Đồ Hiên nhướn qua hỏi, làm khi y nhìn đến ảnh chụp trên di động thì thân hình nhất thời cứng đờ, trong con ngươi màu đen hiện ra một đạo ánh sáng phức tạp, tại sao lại là hần!

“Phóng viên chụp ở bãi đỗ xe, hần giống như không phải là trợ lý của Tịch Nhạ Hoài, cậu biết hần sao?”, Trác Thích Mặc một bên hỏi, một bên đem hình ảnh người đàn ông trên màn hình phóng đại, mơ hồ cảm thấy người đàn ông này có chút quen thuộc.

Đầu óc Tân Đồ Hiên trống rỗng, thân thể giống như bị rần độc cắn, y lo lắng Trác Thích Mặc nhận ra người đàn ông trên màn ảnh là Dung Thụy Thiên, cũng may là y lo nhiều....

Chân mày Trác Thích Mặc cau chặt, nhưng lại gợi lên một chút cười tà: “Xem ra Tịch Nhạ Hoài bị theo dõi, trước kia scandal y cùng đàn ông đã bị truyền ra, nếu bây giờ lại truyền ra scandal nữa thì sẽ tiếp tục bị chịu đả kích”.

“ ... ”

” Thật vất vả bảo vệ hình tượng tốt cho Tịch Nhạ Hoài, nếu y không quý trọng cuộc sống có được hiện tại, tôi cũng sẽ thực đau đầu” Trác Thích Mặc nhìn chằm chằm màn ảnh....

Tân Đồ Hiên thầm toát một phen mồ hôi lạnh: “Việc này khẳng định là hiểu lầm, nếu bất kể một người nào đi cùng Tịch Nhạ Hoài, bị phóng viên chụp đến thì trở thành quan hệ ái muội, vậy không phải mỗi ngày y đều có scandal hay sao”.

” Hần không phải nhân viên công ty của cậu?”.

” Không... Hần không phải...”

” Tôi cuối cùng cảm thấy hình như đã gặp qua ở chỗ nào?”.

” Mặt hần cậu cũng không thấy rõ lắm, sao lại sẽ gặp qua hần được, chỉ là người thường thôi”.

Trác Thích Mặc không hỏi nữa mà trả lời tin nhắn.

Tân Đồ Hiên nhất thời nhẹ nhàng thở ra, vì không cho Trác Thích Mặc phát hiện Dung Thụy Thiên, y giấu nhem hành tung của Dung Thụy Thiên, cho hần đi làm ở công ty mình, nhưng hần tại sao lại nhắc lên quan hệ với Tịch Nhạ Hoài.

Không những bị phóng viên chụp đến...

Mà còn làm cho Trác Thích Mặc nhìn thấy....

Cũng may Dung Thụy Thiên hiện nay thực bình thường, vô cùng bình thường, thoáng nhìn qua còn âm trầm, cả người bao phủ hơi thở tự ti, so sánh với vẻ anh tuấn bức người trước kia, thì sẽ không làm cho Trác Thích Mặc dễ dàng nhận ra.

Trời tháng sáu cực nóng, thành thị giống như một khối lớn bị thiêu đốt trong hỏa lò.

Tại dạng thời tiết như thế này, những quý tộc đứng ở đỉnh tháp vàng () thường thích chỉnh cho không khí trong biệt thự trở nên cực kỳ mát mẻ, an ổn ngủ cho đến khi tự nhiên tỉnh thì thôi, rồi mới mở xe thể thao suy nghĩ xem nên đến nơi nào, khi gặp đèn đỏ thì tao nhả xoay đầu, xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh khinh miệt nhìn những người đi làm mồ hôi đầy người.

Người có cuộc sống không giàu có trừ bỏ thiếu tiền thì cái gì cũng không thiếu, bọn họ vì tiết kiệm tiền điện nên sẽ tỉnh lại trong thời tiết nóng bức, ngay sau đó vội vã đứng lên bắt xe, sau khi bắt xe thì đến chỗ làm, bắt đầu vì tiền lương mỗi tháng mà liều mạng công tác.

Khi Dung Thụy Thiên tỉnh lại thì cả người đã ướt đầm, điều hòa trong nhà đã hư từ lâu, đi sửa vài lần nhưng vẫn dùng không tốt, tối hôm qua Tịch Nhạ Hoài đến đây nên mở ra nó, muốn làm cho y ngủ thoải mái hơn, nhưng xem ra chuyện này không thể làm được.

Hắn lấy tay lau mồ hôi trên trán, bỗng phát hiện mình cứ nhiên nằm trên giường trong phòng ngủ! Hắn nhớ rõ tối hôm qua mình ngủ sô pha, nhường Tịch Nhạ Hoài ngủ trong phòng, sao sáng đứng lên lại nằm trên giường, chẳng lẽ là...

Dung Thụy Thiên đứng dậy đi vào phòng khách, trong phòng khách không có thân ảnh Tịch Nhạ Hoài, trên sô pha, đệm chăn vẫn còn chỉnh tề xếp ở kia. Bên cạnh là quần áo sang quý của y, thoát nhìn y cũng không có rời khỏi phòng ở. Chỉ là không thể tưởng tượng được Tịch Nhạ Hoài dậy còn sớm hơn hắn, còn thuận tiện chuẩn bị bữa sáng cho cả hai. Trên chiếc bàn vuông kia đặt hai chén cháo thanh đạm, một đĩa chân giò hun khói, một đĩa hoa quả xắt miếng, còn có rau xào đơn giản, những đồ ăn này đều là tối hôm qua mua ở bách hóa.

Hắn đi vào phòng bếp, kế bên phòng bếp là phòng tắm, trong phòng tắm truyền ra tiếng nước rầm rì, nghĩ chắc là Tịch Nhạ Hoài ở bên trong tắm rửa nên hắn xoay người rời đi...

Cửa phòng tắm bị mở ra, bên hông Tịch Nhạ Hoài quấn một cái khăn mặt màu trắng hơi chặt liền đi ra, dáng người y rất tuyệt, tứ chi cũng thực thon dài, nhìn là biết thường xuyên tập thể hình, không khí tràn ngập mùi hương tươi mát sau khi tắm rửa, còn có trên người y tỏa mát ra nội tiết tố nam tính mãnh liệt.

Dung Thụy Thiên không thể tiếp tục nhìn thẳng, không biết nên đi hay vẫn là nên nói chút gì đó.

Tịch Nhạ Hoài lau một đầu tóc ướt sũng, khuôn mặt tuấn mỹ dưới ánh bạch quang kia tinh xảo như dòng nước trong trẻo: "Không thông qua sự đồng ý của anh liền mượn phòng tắm, thật ngại".

Dung Thụy Thiên khẽ lắc đầu, tỏ vẻ không thèm để ý, thuận tiện rời đi phòng bếp trở lại phòng khách, nhìn đệm chăn chỉnh tề trên sô pha hỏi: "Tối hôm qua sao anh không ngủ trong phòng ngủ?".

"Tôi là đến tá túc nên ngủ sô pha là được", hướng chỉ ngày hôm qua hắn thật là mệt chết đi, đang yếu ớt mà lại còn nằm ngủ trên chiếc sô pha hẹp hòi như thế thì khi tỉnh lại không phải thực không thoải mái hay sao, thế là sau khi Dung Thụy Thiên ngủ thiếp đi liền đưa hắn trở lại trên giường.

"Như vậy a".

"Bữa sáng tôi đã chuẩn bị tốt, anh ăn trước đi", Tịch Nhạ Hoài xả khăn tắm xuống, cầm lấy quần áo trên sô pha bắt đầu mặc vào.

Dung Thụy Thiên lại suy yếu nhìn y, so với lời nói của Tịch Nhạ Hoài thì hắn càng để ý hành vi hiện tại của y. Sao y có thể thần nhiên thay quần áo trước mặt hắn, cứ việc cả hai đều là đàn ông nhưng nhìn đến thân thể hoàn mỹ của y, bả vai rộng lớn, cơ bụng săn chắc cùng khu vực hoàn mỹ phía dưới, vẫn là chậm rãi đổ mắt....

Dù sao y tựa như vật thể lóe sáng, chỉ cần y xuất hiện thì ánh mắt liền không thể rời khỏi y, tựa như fans nhìn thấy thần tượng thì mặt đỏ tim đập, nhưng hắn không phải fans của Tịch Nhạ Hoài, càng không lấy y làm thần tượng, nếu không đi làm ở công ty giải trí thì sẽ không có khả năng tiếp xúc cùng y nhiều như thế, vậy cảm giác kỳ quái đối với y kia là cái gì. Dung Thụy Thiên buồn rầu đi vào nhà tắm, vốc nước lạnh vào mặt, sau khi rửa mặt và đánh răng xong, thì tim đập hỗn loạn đã bình phục xuống dưới, bắt đầu mệnh lệnh cho chính mình là không có việc gì thì đừng có suy nghĩ nhiều như vậy.

” Hương vị thế nào? Mấy thứ này là tôi làm đại mà ra”, Tịch Nhạ Hoài nhìn hẩn, Dung Thụy Thiên cúi đầu ăn bữa sáng trước mặt, làn tóc tế nhuyễn xoa tung trên gương mặt, làm cho lòng y nóng lên muốn vén ra.

Ăn bữa sáng phong phú trên bàn, trong lòng Dung Thụy Thiên ảm áp: “Ăn ngon”, đã thật lâu rồi hẩn chưa được ăn bữa sáng giống như vậy, dĩ vãng bữa sáng đều là mua ở ven đường ăn.

” Phòng này là anh mua?” Tịch Nhạ Hoài tao nhã nở nụ cười, trong con ngươi màu xanh nhạt không có gì là tà khí, bộ dáng thoát nhìn thực sung sướng.

Về mặt Dung Thụy Thiên ảm đạm “Ừm” một tiếng. Đoạn phòng ở cùng tầng trệt là Kiều chọn, trước khi chia tay định cùng nhau thuê lại, mua phòng ở đối diện gồm hai phòng ngủ và một phòng khách, như vậy ở cũng thoải mái, nhưng không như mong muốn, Kiều đã sớm rời khỏi hẩn.

” Vậy đi làm không phải rất xa sao?” Tịch Nhạ Hoài nhướn đôi mày anh tuấn.

” Hoàn hảo ” Dung Thụy Thiên không để ý lắm lúc đầu. Vốn theo thu nhập của hẩn thì việc mua phòng ở sẽ tăng thêm gánh nặng, nhưng phòng cho thuê lại ở quá mệt mỏi, tiền thuê đắt quá không trả nổi, dù tiện nghi nhưng không an toàn. Lúc ban đầu đi ra công tác, không có tiền lại không có bạn bè, thuê là một phòng ký túc xá cũ kỹ. Không có phòng bếp phòng tắm, không có cửa sổ, càng không có bảo vệ, nhưng mà tiền thuê cái phòng ở cũ kỹ rách tung tóe này lại phù hợp với điều kiện thực tế, ra cửa đi khoảng mười phút thì liền có xe công cộng để ngồi, hẩn ở đó ba tháng.

Có một ngày tan tầm về nhà, hoảng sợ phát hiện cửa phòng bị mở ra, hẩn tưởng rằng chủ cho thuê nhà có chìa khóa để mở cửa, gọi điện qua thì chủ thuê nhà nói là không có chìa khóa dự phòng.

Vài phút sau mới phản ứng lại đây là mình bị trộm, hơn nữa phòng ở bị vứt loạn thất bát tao, tất cả tiền mặt cùng chi phiếu đều không thấy, loại tình huống này ngoài bị trộm ra thì không còn cái gì khác nữa.

Sau này hẩn để dành tiền mua căn phòng này, phòng ở không lớn lại cách xa khu trung tâm, sau này nếu có nhiều người ở thì có lẽ còn có thể chật, nhưng khuôn mặt hẩn như vậy cùng tính cách thế kia thì đời này cũng chỉ có thể cô tịch cả đời. Nhìn bộ dáng yên lặng của Dung Thụy Thiên, Tịch Nhạ Hoài muốn hỏi hẩn đang buồn rầu chuyện gì.

Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng đập cửa, Dung Thụy Thiên nghi hoặc ngẩng đầu, một bộ dáng không thể tưởng tượng được rằng sẽ có người sớm như vậy đã đến gõ cửa, hẩn nói với Tịch Nhạ Hoài câu “Thật có lỗi ” liền đi ra mở cửa.

Chú thích:

() Đình tháp vàng: Tháp hình tam giác, mấy người giàu nằm tuốt trên chóp đỉnh ak.

14. Chương 14

Vừa mở cửa ra, thân thể Dung Thụy Thiên đã bị ôm lấy gắt gao, động tác ôm lấy hẩn kia giống như một con chó sói to lớn, phi thường mạnh mẽ, làm cho hẩn không có biện pháp dễ dàng tránh ra. Ngay sau đó, thanh âm quen thuộc mà ngọt nị vang lên bên tai: “Thụy Thiên, em rất nhớ anh, em biết anh vẫn luôn ở đây, vẫn chờ em trở lại”.

Dung Thụy Thiên trợn mắt há mồm đứng cương tại chỗ, đôi hàng mi đen dày vững vàng không có gì chấn động, im lặng đến nỗi có chút thần kỳ, chỉ là hai má trắng như tuyết không có nửa phần huyết sắc.

Là Kiều...

Thế nhưng lại thật là Kiều...

Sau khi chia tay, hẩn đã từng nghĩ nếu Kiều tìm đến hẩn, hẩn phải đối mặt ra sao, dùng loại thái độ nào để cùng cậu nói chuyện với nhau, thậm chí nghĩ đến câu đầu tiên sẽ phải nói những gì, hẩn không ngừng tưởng tượng rồi diễn tập. Một năm qua đi, hai năm qua đi, bảy năm qua đi, mặc dù hẩn có viết bao nhiêu lá thư, gọi bao nhiêu cuộc điện thoại nhưng Kiều cũng chưa hồi đáp, dần dần hẩn nản lòng thoái chí. Hiện tại Kiều thể nhưng lại xuất hiện trước mắt hẩn, bản thân cho rằng mình sẽ thất thố, hốc mắt sẽ đỏ lên thuận tiện lảng tránh cậu, nhưng không nghĩ tới vẫn có thể trấn định như vậy mà đáp lại: “Đã lâu không thấy, Kiều “.

” Đã lâu không thấy, mấy năm nay anh sống được không?” Kiều mỉm cười nhìn hắn, giống như thật vui sướng khi nhìn thấy hắn.

Dung Thụy Thiên có lệ: “Ừ” một tiếng. Trước kia thích Kiều, cũng thật sự thương cậu, thậm chí nghĩ đến dù cho có thống khổ hoặc vui vẻ, đều phải cùng cậu đi đến cuối cùng, vẫn kiên định tin tưởng như thế, cũng tự tin tâm ý Kiều đối với hắn.

Nhưng kể từ sau khi hắn bị hủy dung.... Mọi người trên thế giới này ruồng bỏ hắn, cau mày tránh xa hắn, không ngừng xem thường hắn, cười nhạo khuôn mặt xấu xí của hắn, nhưng thống khổ nhất là không ngờ, không ngờ Kiều cũng giống bọn họ.

” Hôm nay anh có rảnh không? Khó có được em trở về một chuyến, theo em cùng ăn bữa cơm đi “, Kiều giống như không thấy được khuôn mặt tái nhợt của Dung Thụy Thiên, yêu cầu rất đương nhiên.

Dung Thụy Thiên giật mình, không nghĩ tới Kiều sẽ đưa ra lời mời như vậy.

” Hôm nay anh ấy có việc, không thể ăn cơm với cậu “, tiếng nói trong trẻo dễ nghe đột nhiên vang lên trong không khí.

Theo tiếng nói nhìn lại, Kiều nhìn thấy phía sau Dung Thụy Thiên xuất hiện một người đàn ông anh tuấn, cho đến khi thấy rõ khuôn mặt tuấn mỹ của người đàn ông thì đột nhiên giống như nhìn thấy người ngoài hành tinh, kinh ngạc hỏi: “Hôm nay anh có khách?”.

“Ừ”

” Y là, y là Tịch Nhạ Hoài?” là vinh quang tốt đỉnh thiên vương siêu sao Tịch Nhạ Hoài kia sao, người như vậy xuất hiện trong phòng Dung Thụy Thiên, đột ngột cảm thấy quái dị, không phải là nhìn lầm rồi đi!

Dung Thụy Thiên gật đầu.

Sắc mặt Kiều nhất thời trắng bệch: “Y là bạn của anh?”

” Ừm, đúng vậy...” vẻ mặt Dung Thụy Thiên xấu hổ, cứ việc không biết Tịch Nhạ Hoài có xem hắn là bạn hay không, nhưng y là người có thể giúp hắn, cho hắn sắc mặt hòa nhã, khiến hắn không khỏi muốn quý trọng y. Hắn nhìn về phía Tịch Nhạ Hoài, so với loại hình thanh niên trắng nõn đi ra từ tranh vẽ như Kiều thì y rất khác biệt, màu da Tịch Nhạ Hoài trắng nõn, khí chất tao nhã, khuôn mặt tà khí lại tuấn mỹ, y mặc tây trang đen Burberry, vô cùng anh tuấn bức người, thoát nhìn giống như người đàn ông Anh quốc mang theo hơi thở quý tộc bước ra từ điện ảnh.

Dung Thụy Thiên nhìn về phía Kiều, chỉ thấy Kiều dùng ánh mắt lạnh như băng mang theo địch ý trừng Tịch Nhạ Hoài. Bốn mắt giao tiếp, hai loại khí tràng hoàn toàn bất đồng giằng co, Dung Thụy Thiên rõ ràng cảm thấy thân thể Kiều dần dần cứng ngắc.

Không rõ mục đích Kiều đến đây làm gì, bất quá nhìn hành vi mới vừa rồi của cậu, tựa hồ là đặc biệt đến tìm hắn, nhưng suy nghĩ lại thì cảm thấy khó có thể tin, lập tức mở miệng hỏi: “Cậu trở về lúc nào vậy?”.

Kiều thu hồi ánh mắt, nhìn thẳng vào Dung Thụy Thiên, tươi cười sáng lạn nói: “Hai ngày trước trở về, muốn nhìn anh sống ra sao, liền thuận tiện lại đây gặp anh”, ở năm thứ ba rời đi Dung Thụy Thiên, từng thu được bưu thiếp hắn gửi đến, trên bưu thiếp có để lại địa chỉ của hắn.

Hóa ra là như vậy, Dung Thụy Thiên lặng yên thở dài.

Tịch Nhạ Hoài giữ chặt cánh tay Dung Thụy Thiên, dịu dàng lại không mất cường thế nói: “Không còn sớm, chúng ta phải về công ty, chỉ sợ không thể cho anh ôn chuyện với bạn”.

” Vậy hiện tại liền đi đi “.

Dung Thụy Thiên nhân cơ hội đáp ứng, rồi mới nói vài câu với Kiều, không để ý Kiều hừng hực bất mãn mà đi theo Tịch Nhạ Hoài, nếu tiếp tục ở trước mặt Tịch Nhạ Hoài nói chuyện với Kiều, sẽ chỉ khiến mình càng thêm xấu hổ...

Chuyện hắn là đồng tính luyến ái, chuyện hắn kết giao với Kiều đều sẽ bị phát hiện, này đó đều là những chuyện không tốt đẹp, nếu Tịch Nhạ Hoài mà biết thì có lẽ sẽ xem thường hắn. Không hiểu sao hắn thực

để ý thái độ Tịch Nhạ Hoài, thậm chí nghĩ tới những việc này thì ngực liền ầm ầm đau, mỗi lần hô hấp đều phải vận dụng khí lực toàn thân.

Dưới chung cư cũ kỹ dừng một chiếc Cadillac màu đen. Tịch Nhạ Hoài tao nhã giúp Dung Thụy Thiên mở cửa xe, Dung Thụy Thiên xoay người ngồi vào ghế phó lái, cửa sổ thủy tinh màu đen chậm rãi nâng lên, Tịch Nhạ Hoài lái xe rời đi.

Kiều dựa hờ bên mép cửa, ánh mắt phức tạp nhìn xe hơi màu đen đi xa, Dung Thụy Thiên thể nhưng lại bỏ cậu ở lại mà đi cùng Tịch Nhạ Hoài, chẳng lẽ hắn và Tịch Nhạ Hoài không phải là bạn bè bình thường, nếu thực như vậy thì thái độ gần như cẩn thận của Dung Thụy Thiên lại không giống, còn nữa, hắn cũng không thích đàn ông.

Trước kia Dung Thụy Thiên đi làm ở quán bar, sẽ luôn luôn có người lợi dụng danh nghĩa uống rượu mà tiếp cận hắn, có kẻ ỷ có quyền có thế không ai dám đắc tội liền gọi loại rượu sang quý, thuận tiện bảo Dung Thụy Thiên đi qua bồi rượu. Sau này quay lại công tác ở nhà ăn cũng gặp được tình huống tương tự, chủ quán suy nghĩ biện pháp, một lần nữa xếp lại thời khóa biểu ca làm, cho Dung Thụy Thiên làm ca sáng, làm cho hắn tan tầm có thể về nhà, tránh ở trong nhà ăn lại rước lấy phiền toái.

Kiều lấy điện thoại di động mở ra ảnh chụp của Dung Thụy Thiên, trong ảnh chụp, Dung Thụy Thiên có khuôn mặt anh tuấn, lông mi đen dày, tóc đen tể nhuyển xõa tung trên trán. Hắn mặc áo sơ mi màu trắng tinh khiết, dáng người cao ngất lại rắn chắc, tựa như người mẫu duỗi thân trên sàn diễn. Khi đó hắn đang chụp ảnh, nhìn thấy cậu, Dung Thụy Thiên liền đối với màn ảnh lộ ra một chút tươi cười, tươi cười kia vô cùng tinh khiết, cũng vô cùng dễ xem.

Kiều yêu say đắm vuốt ve người trên ảnh chụp, nếu Dung Thụy Thiên có khuôn mặt như vậy, cậu tin tưởng Tịch Nhạ Hoài cũng sẽ bị hấp dẫn, nhưng khuôn mặt hiện tại lại trở nên vô cùng thâm trầm như thế, không có khả năng có đàn ông thích hắn.

15. Chương 15

Xe hơi màu đen rộng mở thoải mái, Dung Thụy Thiên co quắp bất an ngồi ở kia.

Tịch Nhạ Hoài mặt không chút thay đổi lái xe, khuôn mặt tuấn mỹ điển trai giống như bị ngưng kết một tầng băng sương lạnh lẽo, ngay cả đáy mắt bị cũng lấp đầy hoa tuyết trắng đang quay cuồng: “Người đàn ông vừa rồi là bạn của anh?”.

“Đúng vậy “.

” Tôi nghe anh gọi cậu ta là Kiêu?”, Kiêu không phải là người mà hắn tâm tâm niệm niệm sao...

Dung Thụy Thiên gật đầu.

Đồ kỵ điền cuồng nhất thời thiêu đốt trong lòng Tịch Nhạ Hoài, Dung Thụy Thiên thích Kiêu, thậm chí trong lúc ngủ mơ còn gọi tên cậu ta, người đàn ông kia thoát nhìn quan hệ với hắn tốt lắm, trước kia còn có rất nhiều hành vi thân mật. (Giám chưa đang bốc mùi nồng nặc).

Người đàn ông kia tìm đến hắn để làm cái gì? Tưởng cùng Dung Thụy Thiên quay về tháng ngày tốt đẹp như trước hay là lại một lần nữa muốn theo đuổi hắn, hay thậm chí muốn làm bạn bè bình thường với hắn, nhưng nếu chỉ là bạn bè bình thường thì sao lại vừa gặp mặt thì đã ôm chầm lấy hắn thế kia.

” Anh thích cậu ta sao?”, sau khi hỏi ra những câu này, sắc mặt Tịch Nhạ Hoài trầm trầm, chỉ sợ sau khi biết đáp án thì sẽ đau triệt nội tâm, nghĩ rằng bất quá chỉ hỏi một câu nhưng không ngờ lại để ý đến nỗi không thể hô hấp.

Nhìn thần sắc âm lãnh của Tịch Nhạ Hoài, lại nghe y hỏi ra vấn đề kinh người như thế, Dung Thụy Thiên bắt đầu bất an, cảm thấy tâm tình y thật không tốt, nếu lúc này mà nói sai việc gì thì chỉ sợ là sẽ chọc giận y.

Đèn đỏ sáng lên.

Xe hơi màu đen đột nhiên quẹo vào ngõ nhỏ, Dung Thụy Thiên không hiểu sao mà cảm thấy khẩn trương lên, không nhìn được mà nhắc nhở Tịch Nhạ Hoài: “Đi công ty không phải bằng con đường này”, y sẽ không phải thực sự là đang tức giận?!

Tịch Nhạ Hoài vẫn không nhúc nhích nhìn hấn, đôi mắt hẹp dài tựa hồ đang bị sự phẫn nộ thiêu đốt giống như nham thạch màu đỏ nóng chảy, đôi môi cánh hoa khẽ nhếch cũng không che giấu được sự tức giận: “Anh còn không trả lời vấn đề của tôi!”.

” Tôi không hiểu anh đang nói cái gì”, Dung Thụy Thiên giật mình kinh hãi, theo bản năng tránh đi ánh mắt của y.

Tịch Nhạ Hoài nắm cầm hấn.

Theo phản xạ Dung Thụy Thiên tính quay đầu đi, nhưng đôi tay duyên dáng kia lại đưa sang, hấn phát tay y ra.

Tịch Nhạ Hoài mạnh mẽ quay mặt hấn lại, hung hăng hôn hấn!

Nụ hôn này đến quá mức đột nhiên, Dung Thụy Thiên muốn phản kháng, nhưng khí lực Tịch Nhạ Hoài mạnh đến đáng sợ, còn bắt lấy hai tay của hấn, chặt chẽ áp cả người hấn vào ghế pho lái.

Dung Thụy Thiên vừa sợ vừa hoảng, mở to một đôi con ngươi xinh đẹp màu hổ phách nhìn Tịch Nhạ Hoài gần trong gang tấc. Tịch Nhạ Hoài hôn hấn, khuôn mặt tuấn mỹ trắng nõn phóng đại trong đáy mắt hấn, hấn giống như bị làm ma pháp, cả người không có biện pháp cử động dù chỉ một chút, chỉ có thể cảm thấy đôi môi bị y hôn đến nổi phát run, đôi môi vừa ướt át vừa mềm mại kia kề sát khiêu khích hấn....

Hấn khẽ rên một tiếng, thanh âm kia kích khởi dục vọng của Tịch Nhạ Hoài, tay Tịch Nhạ Hoài theo cánh tay hấn mà trượt dần xuống cổ, nhẹ nhàng vuốt ve da thịt nhẵn nhụi nơi cổ hấn, lại xoa lên làn tóc đen tể nhuyển bên gáy hấn, ôn nhu trấn an hấn.

Mãi đến khi nụ hôn triển miên nóng cháy chấm dứt, Tịch Nhạ Hoài không lảng tránh mà nhìn thẳng Dung Thụy Thiên, con ngươi dị thường nguy hiểm, giống như đang nhìn chăm chú vào con mồi làm hấn mê muội: “Tôi vốn muốn nhìn xuống, nhưng anh lại vạch trần khuôn mặt thật của tôi”.

Dung Thụy Thiên cứng đờ, cảm thấy đầu lưỡi ẩm ướt ẩm nóng của Tịch Nhạ Hoài đang thông thả liếm qua khóe môi mình.

“Tôi thích anh”.

Dung Thụy Thiên hoảng sợ nhìn y, trong chớp mũi đều là hương nước hoa cao cấp trên người Tịch Nhạ Hoài, hấn sợ hãi mà bắt đầu giãy giụa: “Anh, anh đang nói giỡn sao? Loại sự tình này không chơi hay chút nào”

” Tôi sẽ không nhàm chán mà làm cái loại vui đùa này “.

” Anh còn chưa hiểu tôi, sao lại biết mà thích tôi?”.

” Tôi không nghĩ nhiều như vậy, chỉ biết là vô luận như thế nào, người tôi chân chính muốn chính là anh!”. Tịch Nhạ Hoài bắt lấy cổ tay hấn, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai ôm chầm hấn vào lòng, vẩy trong ***g ngực rộng lớn của mình.

Cái gì!? Dung Thụy Thiên sững sờ tại chỗ, trong đầu hiện ra trạng thái không bình thường, hấn khó có thể tin tưởng rằng Tịch Nhạ Hoài thích mình, cũng căn bản không biết y suy nghĩ cái gì, chẳng lẽ y không thấy được khuôn mặt xấu xí của mình...

Tịch Nhạ Hoài nhìn sắc mặt tái nhợt của hấn, biết hành vi của mình đã dọa đến hấn, cho nên nhẹ nhàng buông hấn ra, nhìn hấn một lúc thật lâu: “Cách xa Kiều ra một chút, đừng có lui tới với cậu ta”.

Sau khi trở lại công ty, Tịch Nhạ Hoài trực tiếp đi phim trường, Dung Thụy Thiên vẫn như thường lệ đi vào văn phòng trên tầng mười lăm, trùng hợp gặp được trợ lý sản xuất Phương Vĩ Đông đang muốn đến phim trường, Phương Vĩ Đông gọi hấn lại, dưới ánh mắt kinh ngạc của hấn mà đưa văn kiện đang cầm trong tay đưa sang: “Đây là tư liệu quay chụp sắp tới của “Kim cương”, anh tập hợp mấy tư liệu này thành bảng rồi giao cho tôi”.

Nhìn văn kiện đột nhiên đưa qua, Dung Thụy Thiên có chút phản ứng không kịp, chuyện phát sinh hôm nay đối với hắn cứ như một giấc mộng, khiến cho hắn sau khi tới công ty cũng chưa lấy lại tinh thần.

Nhìn trạng thái công tác của Dung Thụy Thiên, Phương Vĩ Đông nhăn mày lại hỏi: “Anh xảy ra chuyện gì? Mấy tư liệu này ngày mai giao cho tôi, tôi cần dùng gấp”.

” Tôi chưa từng làm qua việc này...”, sau khi Dung Thụy Thiên phản ứng lại liền cúi đầu nói với y. Trước đó vài ngày hắn làm chỉ đạo, hắn đã từng làm thể thân cho nhiều vị trí, hắn cũng hiểu biết đối với nhiều loại công tác, nhưng hắn lại chưa bao giờ tập hợp tư liệu nhiều như thế này, càng miễn bàn đến việc đem những số liệu này chuyển thành bảng.

Ngữ khí Phương Vĩ Đông cường ngạnh: “Chưa làm thì có thể học, không hiểu thì có thể hỏi tôi, còn nữa, anh thể thân làm chỉ đạo đã nhiều ngày như thế, đối với những công tác hậu tục cũng nên biết rõ ràng chứ”.

Dung Thụy Thiên không nói được một lời, tiếp nhận văn kiện trong tay y.

Phương Vĩ Đông lại nghiêm túc bổ sung: “Tư liệu rất nhiều, trong lúc nhất thời cũng không hoàn thành được, nhưng trễ nhất là ngày mai giao cho tôi, bằng không tôi sẽ thực phiền toái”, nhà sản xuất Hoàn Á cuối tuần này sẽ lại đây, còn muốn xem tư liệu quay chụp gần đây, cứ việc hắn đi theo tổ kịch vô phim trường làm việc, nhưng muốn sửa sang lại đồng tư liệu này thì cũng thực đau đầu, thế là giao luôn việc này cho Dung Thụy Thiên.

” Tôi đã biết “.

Nhìn hắn trả lời thuyết phục cho mình như thế, Phương Vĩ Đông hơi hơi nhẹ nhàng thở ra: “Hôm nay anh không cần đi phim trường, chỉ cần theo báo biểu mà làm ra thì có thể tan tâm “. Khuôn mặt Dung Thụy Thiên xấu xí, tính cách âm trầm, nhưng đối với công tác còn thật sự rất trách nhiệm, cũng rất chịu khó, phàm là những chuyện giao cho, hắn đều hoàn thành đúng hạn.

Dung Thụy Thiên đáp ứng y, thậm chí cũng không suy nghĩ phần công tác này thực khó khăn.

Bởi vì sửa sang lại tư liệu thì hắn sẽ ở trong văn phòng, như vậy liền thật khéo mà tránh được Tịch Nhạ Hoài, hắn biết cứ tránh né thì cũng không phải biện pháp, nhưng đầu óc hiện tại rất lộn xộn, thậm chí làm chuyện khác để cho mình phân tâm.

Hắn mở máy tính ra, mi tâm cau chặt nhìn chằm chằm báo biểu, ép buộc nửa ngày mà tư liệu nhập vô máy tính đều hoàn toàn sai bét.

Trong lúc nhất thời hắn có chút quẫn bách, gọi điện thoại hỏi Phương Vĩ Đông, Phương Vĩ Đông tựa hồ đang làm việc ở phim trường, thực không kiên nhẫn nói cho hắn, hệ thống công ty có toàn bộ mẫu dữ liệu, kêu hắn mở hệ thống ra rồi căn cứ đó mà nhập vào.

Hắn biết những công ty lớn đều có phần mềm thực hiện công tác thống kê, cũng biết có office chứa phần mềm xử lý tư liệu, nhưng hắn ngay cả trung học còn chưa học xong, nếu là bình thường cũng không rảnh mà học, cho nên không có biện pháp dùng phần mềm để làm ra báo biểu xinh đẹp.

Dung Thụy Thiên định tiếp tục gọi điện thoại cho Phương Vĩ Đông, nhưng Phương Vĩ Đông đang làm trên phim trường, mới vừa rồi xúc động mà gọi qua đã là có ý không tốt, huống chi là lại đi quấy rầy, nhưng nếu không hỏi Phương Vĩ Đông thì phần việc trên tay này sẽ không có tiến triển.

Dung Thụy Thiên rời đi gian làm việc, biết được khi hắn xuất hiện sẽ quấy rầy đến người khác, nhưng vẫn kiên trì hồi đồng nghiệp bên cạnh, đương nhiên là đồng nghiệp lấy có bận rộn mà cự tuyệt.

Dung Thụy Thiên buồn rầu nhăn mày lại, đột nhiên lại nhớ tới trên mạng sẽ có thể tra ra thông tin này, hắn mở mạng ra bắt đầu tìm kiếm, hắn vốn làm việc lưu loát, sau khi xem xong phần giới thiệu phần mềm ứng dụng, liền theo đó mà nhập tư liệu.

Nghĩ như vậy là có thể vạn vô nhất nhất, lại phát hiện không phải tư liệu sai mà chính là bảng biểu không đúng, lục tục nửa ngày nhưng không làm được cái gì, Dung Thụy Thiên chỉ phải ghi lại mấy chỗ sai lên giấy, chần bị khi ăn cơm trưa thì hỏi Phương Vĩ Đông.

Mười hai giờ, đến thời gian dùng cơm, trong văn phòng, nhân viên nói đùa nhau mà kéo ra nhà ăn.

Làm khi Tịch Nhạ Hoài đi vào văn phòng, liền nhìn thấy Dung Thụy Thiên đang ngồi ở kia. Trong gian làm việc, từng gian ô vuông đều có đặt máy tính và đồ dùng văn phòng, mà gian của Dung Thụy Thiên thì sạch sẽ đến nỗi không nhiễm một hạt bụi, trừ bỏ máy tính thì không còn bài trí nào khác.

Hắn hết sức chăm chú nhìn vào màn hình, hoàn toàn không chú ý đến y đang đi đến bên người hắn, ánh mắt đang sáng quắc nhìn hắn.

Trong phòng làm việc, Dung Thụy Thiên không đội mũ, tóc đen tể nhuyễn kia phủ trên gương mặt hắn, không thể thấy rõ ánh mắt lúc này của hắn.

Thời tiết thực nóng, hắn mặc áo sơ mi nâu sẫm, tay áo xắn lên làm lộ ra cánh tay thực rắn chắc, da thịt màu đồng cổ thần nhiên che kín mồ hôi, những giọt mồ hôi tinh mịn kia dưới nền ánh sáng lóe lên vẻ sáng chói như kim cương.

Tịch Nhạ Hoài không khỏi nhớ tới Kiều – kẻ đã ôm Dung Thụy Thiên, người đàn ông kia thoát nhìn đã quen biết với Dung Thụy Thiên thật lâu, cũng biết bộ dáng trước kia của hắn, nhưng nhìn biểu tình của Dung Thụy Thiên thì bọn họ tựa hồ chia tay là vì khuôn mặt của hắn như vậy hay vẫn là vì lý do gì khác...

Y muốn hỏi rõ chuyện liên quan của hắn với Kiều nhưng đột nhiên hỏi thì lại rất mạo muội, nghĩ tới mấy việc này thì Tịch Nhạ Hoài thấy có chút phiền, hạ giọng hỏi Dung Thụy Thiên: “Sao anh còn chưa đi ăn cơm?”.

Dung Thụy Thiên hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn Tịch Nhạ Hoài, lại theo bản năng gục đầu xuống, bên tai phiếm hồng nói: “Tôi còn rất nhiều việc chưa làm”.

Tịch Nhạ Hoài nhìn văn kiện trong tay hắn cùng tư liệu trên máy tính, nhin không được nói với hắn: “Thứ tự mấy tư liệu đó sắp xếp lại một chút là được, còn nữa anh tính toán như vậy là sai”.

“Sai?” Dung Thụy Thiên giật mình nhìn về phía Tịch Nhạ Hoài, hắn bị làm cho đầu choáng mắt hoa, không nghĩ tới vẫn là tính sai, thế mà Tịch Nhạ Hoài liếc mắt một cái liền vạch ra được chỗ sai.

” Anh làm như vậy mới đúng “, nói xong Tịch Nhạ Hoài bắt đầu ở bên cạnh chỉ điểm, phát hiện Dung Thụy Thiên đến ngay cả những kiến thức cơ bản đều không hiểu, bên cạnh kinh ngạc chính là bất khả tư nghị, hắn là bằng cấp Dung Thụy Thiên không cao, rất nhiều thứ y hoàn toàn không biết gì cả, Phương Vĩ Đông đem chuyện này giao cho y thật sự là vô liêm sỉ.

Trải qua một phen chỉ điểm, báo biểu hoàn thành rất nhanh, về mặt Dung Thụy Thiên cảm kích nhìn Tịch Nhạ Hoài: “Cám ơn anh “, đồng nghiệp trong công ty không để ý đến hắn, càng miễn bàn dạy hắn làm báo biểu như thế nào, Phương Vĩ Đông ở mặt ngoài thì nói có việc gì không hiểu thì hỏi y, nhưng đó cũng chỉ là nói khách sáo mà thôi, nếu muốn hỏi hơn nữa thì y sẽ mất hứng.

Tịch Nhạ Hoài ôn hòa kẻ sát vào hắn, ánh mắt sáng quắc nhìn thần sắc xinh đẹp của hắn:” Nếu muốn cảm ơn thì mời tôi ăn cơm là được”.

“Được”

“Anh đáp ứng rồi?”

Dung Thụy Thiên gật đầu.

Tịch Nhạ Hoài đầy ngập hờn dỗi nháy mắt biến mất không thấy, nghiêm túc mà nói, khi y không thấy Dung Thụy Thiên ở phim trường, toàn thân bắt đầu cảm thấy không thích hợp. Vì muốn biết hắn ở đâu nên trực tiếp hỏi Phương Vĩ Đông, biết được hắn đang trong văn phòng tập hợp tư liệu, sau khi quay xong buổi sáng thì lại đây tìm hắn. Y lo lắng hành vi buổi sáng đã chọc giận Dung Thụy Thiên, dù sao mình có chút nóng nảy, vừa thấy Kiều đến ôm lấy Dung Thụy Thiên như thế, toàn thân y tựa như bị nhét vào hầm băng.

Y sợ hãi Dung Thụy Thiên đã từng có nhiều thân mật với Kiều, mới tiên hạ thủ vi cường thổ lộ với hắn, như vậy mặc kệ là sau này có làm ra hành vi như thế nào thì cũng không có vẻ thất lễ, hơn nữa như vậy cũng có thể kéo gần khoảng cách của cả hai.

Mà nói là khiến cho Dung Thụy Thiên mời khách nhưng y sẽ không làm cho hắn phải tiêu pha, Tịch Nhạ Hoài ngại trang, liền dẫn hắn đến nhà ăn ở gần công ty ăn cơm, trong nhà ăn không có nhiều người lắm,

bọn họ tìm một góc ngồi xuống.

Tùy ý gọi đồ ăn, trong lúc ăn cơm thì cùng Dung Thụy Thiên tán gẫu về chuyện công ty. Y là người nói không nhiều lắm, mà Dung Thụy Thiên còn ít nói hơn y, nhưng cùng hẳn nói chuyện phiếm cũng không cảm thấy buồn, tương phản còn thực quý trọng thời gian ở chung với hẳn, bởi vì khi cùng hẳn một chỗ thì thấy trong lòng vô cùng ấm áp.

16. Chương 16

Giữa tháng sáu, nhiệt độ không khí nóng bức bị một cơn mưa to thành linh trút xuống cọ rửa hết thảy.

Đêm khuya nơi đầu đường, người đi bộ mặc áo khoác, cầm ô che, thân sắc lạnh lùng bước đi, ven ngã tư đường đèn chiếu sáng rực, mơ hồ làm cho những bề mặt được mưa to cọ rửa qua hắt lên những bóng sáng tròn nhẵn.

Trong thành thị thực im lặng, Dung Thụy Thiên sau khi tan tầm liền ngồi xe buýt về nhà. Bởi vì là chuyến xe cuối cùng, hành khách trong xe ít ỏi không có bao nhiêu, hẳn thuận thực đi đến băng ghế phía cuối xe, về mặt một mỗi ngồi xuống, kính ngạc nhìn mưa to ngoài cửa sổ.

Màn ảnh di động sáng lên, vừa mở ra thì thấy là Tịch Nhạ Hoài gọi đến, Dung Thụy Thiên đặt ống nghe bên tai, thanh âm từ tính của Tịch Nhạ Hoài nhất thời truyền tới, giống như đang kề sát vào da hẳn mà thăm thì: “Sao anh không ở công ty, tan tầm rồi về liền sao?”.

“Tôi đang ở trên xe buýt “.

” Sao không đợi tôi đi cùng, tôi đáng sợ như vậy sao?”.

Dung Thụy Thiên theo tiềm thức lắc đầu, sau đó mới phát hiện Tịch Nhạ Hoài không nhìn thấy động tác này của hẳn, thế là bình tĩnh giải thích với y: “Hôm nay anh quay phim xong cũng mệt chết đi, sớm trở về nghỉ ngơi đi “.

” Vậy lần sau, khi về nhà ít nhất cũng phải gọi cho tôi một tiếng, đừng có cái vụ không nói tiếng nào mà rời đi như vậy “, Tịch Nhạ Hoài dừng một chút, dùng thanh âm dễ nghe lại dịu dàng nói:”Không thấy được anh, tôi sẽ lo lắng”.

Dung Thụy Thiên “Ừ” một tiếng rồi ngắt điện thoại. Từ sau ngày Tịch Nhạ Hoài biểu lộ tâm ý, hẳn liền quyết định cố hết sức ít tiếp xúc với y, nhưng Tịch Nhạ Hoài không để ý lắm, ngược lại còn dính thực sự chặt, không để ý mà quấn quýt lấy hẳn, một đôi con người xinh đẹp thiêu đốt tình ý nóng bỏng.

Dung Thụy Thiên im lặng nhìn ngoài cửa sổ, cẩn thận nhớ lại quá trình quen biết Tịch Nhạ Hoài, đoán rằng phía dưới khuôn mặt nhìn như đầy thiện ý ấy lại che dấu tâm tư, dù cho có suy nghĩ đến đâu đầu nhức óc cũng không có đáp án.

Y đối với hẳn tốt lắm, còn không để ý đến dung mạo của hẳn, thái độ như vậy làm cho hẳn thụ sủng nhược kinh.

Ngày thường Tịch Nhạ Hoài thoát nhìn phi thường lãnh khốc, khi quay phim rất có trách nhiệm mà diễn tốt nhân vật của mình, khi nghỉ ngơi thì đọc sách hoặc làm chuyện riêng, bộ dáng thoát nhìn không dễ tiếp cận, đối với nữ diễn viên xinh đẹp như Tuyết Lê thì khi nói chuyện cũng không cho chút tình cảm nào.

Đương nhiên trừ tính cách lạnh lùng, bất cận nhân tình với người ngoài, Tịch Nhạ Hoài còn thực khiết phích, y không ăn cơm trưa cùng người trong tổ kịch, uống nước thì dùng ly do mình tự chuẩn bị, tây trang quý báu mặc trên người là của riêng y.

Y tựa như người đàn ông điển trai đi trên đường phố Milan vào thời kỳ trang phục đang mốt, mỗi khi y dùng khuôn mặt điển trai đến kinh người cùng ánh mắt tà mị quét qua bốn phía, ánh mắt kia, tư thái kia, khí tràng kia, giống y như khuôn đúc của người mẫu quảng cáo đứng đầu nhãn hiệu Chanel, y được truyền thông Hollywood bình chọn là nam Hoa kiều đẹp nhất, lãnh khốc nhất và khêu gợi nhất.

Mị lực của y giống như độc cây thuốc phiện, hấp dẫn ánh mắt mọi người, chỉ cần có y ở phim trường, nhân viên công tác chung quanh liền âm thầm lấy di động ra chụp lén y. Đối với việc này Tịch Nhạ Hoài rất là

phiền chán, thậm chí cố ý tránh tiếp xúc quá nhiều với người khác, nhưng dường như hẳn lại là trường hợp đặc biệt.

Mặc kệ là đang công tác hay là sau khi diễn xong, y đều có thể tùy tiện tiếp cận hẳn, nếu kêu y cứ theo kịch bản yêu cầu mà diễn thì Tịch Nhạ Hoài sẽ không cự tuyệt, thậm chí chỉ cần là những gì hẳn nói thì y đều ngoan ngoãn phục tùng.

Chỉ cần khi đối mặt hẳn, khuôn mặt lạnh như băng kia của Tịch Nhạ Hoài liền ánh lên ánh sáng ôn nhu, cho dù hẳn đội mũ che khuất ánh mắt, cũng có thể cảm nhận được sự ấm áp phát ra từ trên người y, cùng với ánh mắt cực nóng kia nhìn chuyên chú làm cho hẳn cảm thấy không được tự nhiên, thái độ như vậy quá mức rõ ràng...

Cứ như vậy mà không dám nói chuyện với y, sợ nhân viên tổ kịch phát hiện loại quan hệ lạ lùng giữa bọn họ.

Tựa hồ phát hiện hẳn bắn khoăn, Tịch Nhạ Hoài sẽ đẩy những người chung quanh ra chỗ khác, làm cho hẳn không cần khẩn trương như thế, nhưng ngay cả như vậy, toàn thân hẳn vẫn cứ căng cứng, loại thời điểm này thì Tịch Nhạ Hoài sẽ tìm đề tài tán gẫu với hẳn.

Hẳn là người thực yên lặng, nhưng Tịch Nhạ Hoài không vì nguyên nhân này mà cảm thấy buồn hoặc cố mà qua loa vài câu rồi không để ý đến hẳn, y luôn rất kiên nhẫn với hẳn, hẳn không chán ghét một Tịch Nhạ Hoài như thế....

Thậm chí...

Thậm chí còn có chút thích y....

Càng miễn bàn đến việc bài xích thời gian ở chung với y....

Nhưng hẳn cần phải giải quyết rõ ràng mối quan hệ với Kiều, những ngày này Kiều đều tìm đến hẳn, lấy những lý do khác nhau, không ngừng lấy cớ quán quýt lấy hẳn.

Hẳn quen Kiều khi cùng làm công ở nhà ăn, khuôn mặt Kiều thanh tú, tươi cười ngọt ngào hết như kẹo đường, mặc dù ở đâu đều có thể hấp dẫn ánh mắt người khác, đương nhiên có chút hoa tâm, mãi cho đến khi quen hẳn. Kiều khi ở cùng hẳn rất dịu ngoan, giống như một chú chó to tướng đeo xích trên người hẳn, việc gì cũng nghe theo an bài của hẳn, không hề tùy tiện mất đi mảy may cùng người khác, nhưng cảm tình khắc sâu này sau khi hẳn bị hủy dung thì biến mất không còn tăm hơi.

Xe buýt đến trạm, Dung Thụy Thiên thu thập mọi thứ xong xuôi rồi xuống xe.

Bóng đêm u ám còn rơi những hạt mưa phùn, hẳn mở ô mà Tịch Nhạ Hoài cho, đón lấy nước mưa lạnh như băng rồi đi hướng nhà trọ, khi hẳn xoay người lên thang lầu, bước hai bậc liền dừng lại, hẳn cảm giác có người đang nhìn hẳn.

Dung Thụy Thiên mơ hồ nhìn về phía cách đó không xa, giữa đại thụ xanh biếc có một chiếc xe màu xám bạc đang dừng. Vị trí bí ẩn, trời lại mưa to, nhất thời không có cách nhìn rõ biển số xe, Dung Thụy Thiên nghĩ có lẽ là xe của một hộ gia đình nào đó trong khu chung cư, không nghĩ nhiều nữa mà bước lên thang lầu.

Nhìn thấy đèn trên tầng năm bật sáng, trong xe hơi Tịch Nhạ Hoài thu lại ánh mắt dịu dàng. Khoảng thời gian này Dung Thụy Thiên rất tốt, thậm chí không bài xích sự tiếp cận của y, nhưng hai ngày này lại cố ý trốn tránh y, không rõ nguyên nhân tại sao hẳn đột nhiên chuyển biến, nhưng có lẽ rằng hẳn có việc, thế là nguyện ý chờ đến một ngày nào đó hẳn có thể chấp nhận mình.

Tịch Nhạ Hoài gục đầu xuống, ánh mắt xanh nhạt hẹp dài che khuất dưới rèm mi đen mượt, tạo nên một tầng bóng mờ, nhớ tới vẻ mặt mệt mỏi của Dung Thụy Thiên, nghĩ đến tình cảnh hẳn bị xa lánh ở khắp nơi trong công ty cùng với bộ dáng lại nén giận kia, y lấy điện thoại cầm tay ra gọi cho Hạng Thanh Uyên.

Điện thoại còn chưa thông.

Dư quang khóe mắt Tịch Nhạ Hoài để ý đến một chiếc xe thể thao màu đen dừng dưới lầu của Dung Thụy Thiên. Cửa xe mở ra, Kiều với sắc mặt đỏ bừng bước ra khỏi xe hơi màu đen, ngẩng đầu nhìn tầng trệt nơi

Dung Thụy Thiên ở, chú ý tới đèn phòng khách còn mở, chắc chắn Dung Thụy Thiên đang ở nhà, cho nên không do dự gì mà đi thẳng vô nhà trọ.

Trong phòng tắm ngọn đèn mờ nhạt, Dung Thụy Thiên đang giặt quần áo trong bồn, tiếng đập cửa thanh thúy đột nhiên vang lên. Hấn rửa sạch một tay dính đầy xà phòng, mở cửa ra, Kiều đứng trước cửa, Dung Thụy Thiên ngửi được mùi rượu nồng nặc trên người cậu, không khỏi nhíu mày hỏi: “Đã trễ như thế mà còn đến đây, có việc gì sao?”.

Kiều xách theo túi Givenchy, hốc mắt phiem hồng trừng thẳng hấn: “Thụy Thiên, anh nhìn thật lãnh đạm, em đặc biệt đến thăm anh, anh chẳng lẽ không vui vẻ chút nào sao?”.

” Cậu không có việc gì thì trở về nhà đi, trễ như thế còn ra ngoài là không tốt”, Dung Thụy Thiên thực mệt mỏi, hơn nữa thấy Kiều lại đến đây tìm hấn, mỗi lần còn uống say khướt, cho nên qua loa vài câu rồi đóng cửa lại.

Kiều hung ác đẩy cửa ra, một phen túm chặt cánh tay Dung Thụy Thiên: “Nơi này chính là nhà của em, anh đã nói là mặc kệ phát sinh việc gì em đều có thể ở lại bên cạnh anh kia mà “.

Dung Thụy Thiên dùng sức đẩy cậu ra, Kiều lại nương việc say rượu mà quấn lấy cánh tay hấn, mặc cho hấn có vung ra thế nào cũng đều bị bám chặt không buông, hấn không kiên nhẫn nói thẳng: “Cậu không phải đã có bạn trai rồi ư, khuya như thế còn đi ra ngoài, y sẽ lo lắng”.

“Sẽ không”.

“Sao?”

” Anh ấy thực yêu em, sẽ không gò ép em, cùng một chỗ với anh ấy thực tự do”.

Dung Thụy Thiên đưa cậu vô phòng khách, dìu cậu ngồi vào sofa: “Vậy không phải tốt lắm sao?”, Kiều đã tới vài lần, thông qua vài lần đối thoại trước đó, biết được cậu có bạn trai có tiền, nhân dịp công tác mà về nước.

” Anh ta kết hôn với người đàn bà khác “, Kiều kéo Dung Thụy Thiên ôm vào bên người, giống như sinh vật không xương sống mà ngồi phịch trên người hấn: “Sau này chúng ta cùng một chỗ được không...”

Sắc mặt Dung Thụy Thiên xanh mét, đẩy Kiều đang dính trên người mình ra: “Cậu ngồi đây đợi chút, tôi đi đổ chén trà cho cậu tỉnh rượu”.

Mưa càng rơi càng lớn, toàn bộ thành thị bị mây đen thật dày vây quanh, mưa to như vẩy mực mà trút xuống, trong màn mưa lớn như vậy, tầm mắt bị bọt nước rậm rạp che khuất, không thể nhìn thấy rõ ràng cảnh vật phía trước.

Trong đêm đen, đèn đường xuyên thấu qua mưa bụi đánh vào trên xe, Tịch Nhạ Hoài giống pho tượng kết băng ngồi trong xe hơi, trên người phát ra sát khí còn muốn lạnh lẽo hơn so với cơn mưa tầm tã bên ngoài cửa sổ, đôi đồng tử đang bị ngọn lửa phần nộ thiêu đốt bởi vì tức giận mà trở nên xanh sẫm.

Y sẽ không can thiệp việc Dung Thụy Thiên cùng bạn bè ở chung, nếu không phải lúc đang hôn trộm mà nghe được Dung Thụy Thiên trong lúc mơ hồ kêu tên Kiều thì y sẽ chỉ cảm thấy Dung Thụy Thiên và Kiều chỉ là bạn bè bình thường. Nhưng bởi vì biết có tầng quan hệ kia, vốn là chuyện không có gì cũng trở nên thực để ý, chỉ sợ Dung Thụy Thiên bị Kiều châm ngòi, lại cùng một chỗ với cậu ta lần nữa.

Loại sự tình này y tuyệt đối không cho phép! Tịch Nhạ Hoài muốn xông lên nhìn xem bọn họ đang làm cái gì, cho dù Dung Thụy Thiên nhìn thấy y đột nhiên xuất hiện trước mặt Kiều, sẽ xấu hổ đến không nói nên lời, nhưng vẫn là không thể chịu đựng được sự thống khổ nếu mất đi hấn, nghĩ như thế y liền chuẩn bị bước ra ngoài...

Trong lúc nôn nóng, tiếng chuông di động đột nhiên vang lên, Tịch Nhạ Hoài không kiên nhẫn cầm điện thoại ra, nhìn thấy trên điện báo biểu hiện là Dung Thụy Thiên, theo bản năng ấn nút trò chuyện, rồi mới vì quá mức giật mình, có chút thụ sủng nhược kinh, hơi lắp bắp hỏi:”Anh, anh sao đột nhiên lại gọi điện thoại cho tôi?”, trước đó đều là chính mình chủ động gọi cho hấn...

“Đêm nay trời mưa thật sự lớn, anh về nhà chưa?” thanh âm Dung Thụy Thiên thấp trầm, mang theo một ít khàn khàn khêu gợi, nghe vào giống như thanh âm phát ra từ chiếc đàn ghi ta gỗ, làm cho tâm thần người ta không khỏi nhộn nhạo.

” Tôi, tôi đang ở trên đường “, nghe hẳn dùng ngữ khí lo lắng hỏi, Tịch Nhạ Hoài đột nhiên thấy lòng vui như hoa nở, vui sướng đến nỗi mình nói cái gì cũng không biết.

” Vậy anh lái xe cẩn thận chút “.

” Ừm ” Tịch Nhạ Hoài lập tức đáp ứng, nhấn chân ga rời khỏi khu chung cư.... chờ chút, chờ chút, mình sao lại bất tri bất giác bị khống chế, rõ ràng ở lại đây để giám thị Kiều, sao bây giờ lại có thể rời đi như vậy, nhớ tới chuyện của Kiều y lại khôi phục vẻ mặt băng sơn, hỏi: “Sao anh còn chưa ngủ?”.

” Có khách ở đây, tiễn cậu ta rồi thì tôi sẽ đi nghỉ ngơi “, Dung Thụy Thiên giải thích với y, tựa hồ không muốn nhiều lời về chuyện của vị khách này, nói đơn giản vài câu liền ngắt điện thoại.

Nghe hẳn gọi Kiều là khách, ngồi trong xe, sắc mặt Tịch Nhạ Hoài thả lỏng xuống. Xem ra Dung Thụy Thiên chưa cùng Kiều phát sinh chuyện gì có cấp bậc hạn chế, khi nhắc tới Kiều thì giọng điệu cũng rất lạnh nhạt, thậm chí không xưng Kiều là bạn bè mà chỉ nói là khách, nếu ngay cả bạn bè còn không tính thì có nghĩa là không có tình cảm, Tịch Nhạ Hoài sắc mặt âm lãnh nhìn chằm chằm cửa sổ tầng năm.

17. Chương 17

Dưới ngọn đèn oánh bạch trong phòng khách, Dung Thụy Thiên bưng trà đã pha xong, đi đến bên Kiều.

Kiều ngẩng đầu nhìn hẳn, trong mắt tràn đầy ánh sáng hứng thú: “Anh pha loại trà ngon nào vậy, nửa ngày cũng không đi ra”.

Dung Thụy Thiên không quan tâm cậu.

Kiều nhìn chung quanh phòng ở mà trước kia cậu từng ở qua, phòng khách đơn sơ trừ bỏ TV cùng sofa là tốt ra thì một cái gia cụ hoặc thiết bị nào khác cũng không có, đáy mắt cậu lướt qua một tia khinh thị: “Loại phòng này mà ở được sao?”.

” Không quen thì cậu đi đi ” Dung Thụy Thiên bắt được tia khinh thị nơi đáy mắt cậu.

Kiều nhẹ nhàng cầm tay hẳn, cảm giác được nhiệt độ cơ thể ấm áp của hẳn truyền đến từ đầu ngón tay, còn có da thịt quá dầy khô ráp kia, trước đây tay hẳn khớp xương rõ ràng, thon dài mạnh mẽ, da thịt còn mềm mại mịn màng, lúc này nắm trong tay cơ hồ khiến cho cậu phải tan nát cõi lòng.

Hiện tại hai tay này lại thô ráp đến cơ hồ muốn vượt qua độ tuổi của hẳn, có thể biết được mấy năm nay hẳn đã sống khổ đến mức nào, lại còn vì khuôn mặt xấu xí kia mà gặp phải những loại đối xử ra sao: “Nếu anh nguyện ý thì có thể theo em ở trong phòng nơi khu trung tâm, nơi đó vừa to vừa rộng, còn có bồn tắm mát xa lớn và phòng tập thể hình, ở trong đó thì miễn bàn có bao nhiêu thoải mái “.

“Tôi không có hứng thú” Dung Thụy Thiên lạnh lùng rút tay về, gần từng tiếng nói.

Kiều không để ý thái độ của hẳn, ngược lại còn tưởng rằng hẳn then thừng, không ngừng cố gắng mà tiếp tục nói: “Không cần khách sáo với em, hiện tại em có rất nhiều tiền, số tiền này có thể trị tốt gương mặt cho anh “, chỉ cần có tiền thì khuôn mặt dù có xấu xí thế nào cũng có thể khôi phục lại vẻ điển trai ngày xưa.

” Tôi không cần tiền của cậu”, Dung Thụy Thiên thất vọng nhìn Kiều, đôi con ngươi màu hổ phách giống như dòng nước ao hồ chảy xuôi mang theo bao đau thương: “Sau này cậu đừng tìm đến tôi nữa, chúng ta đã không thể quay lại được nữa “.

Kiều đột nhiên trợn mắt nhìn: “Vì cái gì không thể tới tìm anh, anh thích người khác, hay là tìm được người so với em tốt hơn, anh đã nói là yêu em, chẳng lẽ những lời trước kia đều chỉ là nói dối!”.

“Đó là trước kia “.

” Vậy hiện tại đã thay đổi? Sẽ không phải là anh thích Tịch Nhạ Hoài đi?”, có vài lần Tịch Nhạ Hoài tới đón hắn, một bộ dáng thực để ý đến hắn, thậm chí cố ý như vô tình gần gũi hắn, đáng giận là Dung Thụy Thiên thể nhưng lại không cự tuyệt y gần gũi, so với thái độ lãnh đạm đối với mình là một trời một vực.

Dung Thụy Thiên không đáp lại.

Kiều giống như một con sư tử bị giam phải đuôi mà bắt lấy tay hắn: “Chẳng lẽ anh thật sự thích y, người đàn ông kia muốn dạng người gì chẳng có, sao lại có thể coi trọng anh! Anh cảm thấy mình có cái gì không giống người thường mà có thể hấp dẫn ánh mắt của y, y chỉ cảm thấy dễ chơi đùa nên mới tiếp cận anh, anh đừng có bị cái loại đàn ông bụng dạ khó lường này lừa bịp!”.

” Y sẽ không gạt tôi “.

“Sao anh lại tin y như vậy, y cho anh tiền hay là y đã ngủ cùng anh, anh cứ như vậy mà tin tưởng nhân phẩm của y, y là ngôi sao được bao nhiêu người chú ý, nếu anh cùng y có phát sinh cái gì....”

Dung Thụy Thiên vừa vội vừa giận, trong lòng rất khó chịu, khuôn mặt lại tái mét giống như tuyết trắng dưới mái hiên: “Chuyện của tôi không cần cậu lo, cậu tỉnh táo rồi thì đi ra ngoài cho tôi”.

Kiều biết mình mất kiểm chế, cậu nhẹ nhàng quay đầu đi, thanh âm ôn hòa pha lẫn một ít ghen ngào: “Em không phải cố ý nói mấy lời đó, chỉ là lo lắng anh sẽ xảy ra chuyện gì “.

Dung Thụy Thiên không để ý tới cậu.

Kiều vẽ mặt áy náy nói nhỏ, một đôi con ngươi xinh đẹp vừa đen vừa sáng, bên trong ấy dường như mông lung có những giọt sương ướt át, thoạt nhìn giống như sủng vật to tướng bị chủ nhân răn dạy, không có tính công kích.

Dung Thụy Thiên rời phòng khách, quyết định quay vào phòng tắm giặt quần áo.

Thấy hắn hoàn toàn bỏ qua mình, sắc mặt Kiều trắng bệch, không thoải mái nôn ra một trận, tại quá trình dày vò này cậu còn không quên phát ra rên rỉ thống khổ đối với Dung Thụy Thiên: “Thụy Thiên, em khó chịu quá”.

Dung Thụy Thiên làm như không thấy.

Kiều rời đi sơ pha, trái phải loạng choạng đi vào phòng tắm, thẳng tắp nhìn Dung Thụy Thiên đang giặt quần áo trong đây,”Phịch” một tiếng nhào qua lưng hắn.

Dung Thụy Thiên ý thức được liền đẩy Kiều ra, Kiều ” Oa ” một tiếng rồi nôn ra.

Trên lưng đột nhiên truyền đến một trận ẩm ướt nóng bỏng, Dung Thụy Thiên sắc mặt xanh mét quay đầu, không đợi hắn kịp mở miệng trách cứ thì Kiều bắt đầu xin lỗi: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, anh cởi quần áo ra đi, em lập tức giúp anh rửa sạch sẽ”.

” Không cần “.

” Anh không phải là đang tức giận đi?”.

“ ... ”

Kiều hoảng sợ vạn phần, chạy đến phòng khách, lấy quần áo trong túi ra, quần áo là mua cho Dung Thụy Thiên, không nghĩ tới lại nhanh dùng tới như thế: “Anh cầm quần áo thay xong rồi đưa em trở về được không, em không nghĩ ở lại đây để chọc anh tức giận”.

Nghe cậu chủ động nói rời đi, thần kinh đang buộc chặt của Dung Thụy Thiên nhất thời thả lỏng xuống dưới: “Vậy cậu đi ra ngoài, tôi thay xong quần áo rồi sẽ đưa cậu trở về”, trước kia không biết Kiều phiền như vậy, nhưng hiện tại chỉ cảm thấy cậu làm cho hắn thật đau đầu.

“Em không thể ở tại đây sao? Quần áo của em cũng bẩn rồi “, Kiều phóng mềm âm điệu dụ hoặc: “Trước kia chúng thường ta thay quần áo cùng nhau, cứ việc sẽ trì hoãn một chút thời gian nhưng trong quá trình đó rất là vui vẻ...”

Dung Thụy Thiên ” Ầm” một tiếng đóng cửa lại.

Bị hít nguyên một mũi bụi, ánh mắt Kiều hung ác, làm sao còn có bộ dáng dịu ngoan trước kia, cậu nghiêng rằng nghiêng lợi đập cửa, khi sắp đụng đến ván cửa lại thu tay về, chuyện cũ và sự ôn nhu hoàn toàn vô dụng với Dung Thụy Thiên, còn hoàn toàn ngược lại mà bị hấn làm mặt lạnh.

Kiều trở lại phòng khách, thay quần áo sạch sẽ chờ Dung Thụy Thiên. Dung Thụy Thiên so với trước kia rất khác biệt, không phải chỉ có tính cách cùng thái độ mà ngôn hành cử chỉ cũng đều thay đổi, trước kia hần nhiệt tình như lửa, hiện tại lại giống như núi băng tỏa ra khí lạnh, chạm vào một chút đều bị đông cứng, chẳng lẽ bọn họ không thể trở lại như xưa nữa hay sao?

Tiếng chuông di động vang lên, theo tiếng nhìn lại, Kiều nhìn đến di động màu đen nằm trên sô pha, di động là của Dung Thụy Thiên, có lẽ lúc này khi cậu quần lầy hấn thì nó bị rơi khỏi túi quần. Cậu cầm lấy di động định kêu Dung Thụy Thiên, lại tò mò nhìn thoáng qua, màn hình màu lam lóe ra ba chữ “Tịch Nhạ Hoài”.

Ngực Kiều căng thẳng, liếc mắt nhìn thấy Dung Thụy Thiên còn trong phòng tắm, nhỏ giọng đi ra ban công, ẩn phiếm trò chuyện, microphone bên kia truyền đến thanh âm từ tính của Tịch Nhạ Hoài, mang theo loại ma lực làm cho người ta muốn lắng nghe: “Sao nửa ngày không tiếp điện thoại, anh đang bận việc gì à?”

Sắc mặt Kiều âm trầm, trực giác nói cho chính mình rằng Dung Thụy Thiên đối xử lãnh đạm với cậu là vì Tịch Nhạ Hoài ở giữa gây khó dễ, nhưng cậu và Dung Thụy Thiên có trụ cột cảm tình rất sâu đậm, không phải dễ dàng cho người khác có thể chen chân vào.

Cậu mất đi lý trí nắm chặt di động, làm bộ là đang cùng Dung Thụy Thiên thân thiết, trong cổ họng phát ra rên rỉ ái muội: “Àn...Thụy Thiên...Anh thật tuyệt...A.... Dừng khuôn miệng xinh đẹp của anh ngậm chặt...”

Tịch Nhạ Hoài chuyển từ tỉnh mạch sang lặng yên.

Tiếng sấm ầm vang giống như tiếng bom vang tận mây xanh.

Kiều còn muốn khoe thêm nhưng lại đột nhiên ngậm miệng, không phải chỉ là do di động không có tín hiệu mà còn là do nhìn thấy Dung Thụy Thiên ra khỏi phòng tắm, cậu không dấu vết giấu di động đi, giống thú cưng chọc người triu mến mà quần lầy hấn: “Thụy Thiên, vừa rồi tiếng sấm làm cho đầu em choáng váng, nếu không thì đêm nay em ở nơi này của anh ngủ nha”.

Dung Thụy Thiên lãnh đạm phát tay cậu ra: “Tôi đưa cậu trở về, không có việc gì thì đừng tới tìm tôi!”.

”Đầu em choáng quá! Anh nói cái gì, em không nghe rõ“, Kiều diêm đạm đáng yêu xoa đầu, nếu đàn ông trưởng thành mà làm ra thần thái như vậy thì thực ghê tởm nhưng cậu thắng ở khuôn mặt trắng nõn, bộ dạng lại thực đáng yêu, làm ra hành động như vậy liền thập phần chọc người yêu mến.

”Đừng quậy, ngày mai tôi còn phải đi làm ca sớm, cậu như vậy chỉ khiến tôi chán ghét“, Dung Thụy Thiên thở sâu một hơi, trong ***g ngực giống như bị nhồi vào những giọt mưa ngoài cửa sổ.

Kiều dịu ngoan tùy ý để Dung Thụy Thiên dẫn ra khỏi phòng, miễn cưỡng bước chân đi vào mưa to, Kiều ôm chặt cánh tay Dung Thụy Thiên rồi dựa vào vai hấn, thoát nhìn tựa như đôi tình nhân đang trong tình yêu cuồng nhiệt.

Cuộc sống giống như một trò khôi hài không ngừng diễn ra, làm cho người ta cảm thấy thực hạnh phúc rồi lại lặng yên không một tiếng động mà lấy chiếc liềm tử thần chặt đi, loại hí kịch thành chương như thế luôn luôn có thể làm cho con người ta phát điên.

Cách bọn họ không xa dưới tán đại thụ, Tịch Nhạ Hoài đang lấy tốc độ như quỷ mị tiếp cận bọn họ, tây trang màu đen của y ướt sũng, thoát nhìn đã hút vào rất nhiều giọt mưa lạnh băng. Khuôn mặt tuấn mỹ điển trai kia dưới màn mưa có vẻ hiện lên sự tinh xảo, da thịt tựa như bạch ngọc bóng loáng trong suốt, nhưng lại lộ ra một loại khí lạnh trí mạng.

Tịch Nhạ Hoài đẩy Kiều đang quần chặt lấy Dung Thụy Thiên ra, Kiều tò mò quay đầu lại, rồi sau đó ngay cả cơ hội trốn tránh đều không có thì đã bị Tịch Nhạ Hoài hung hăng nện một đấm lên mặt, máu đỏ tươi nhất thời từ khóe môi chảy ra.

Dung Thụy Thiên giật mình nhìn Tịch Nhạ Hoài đột nhiên xuất hiện, còn chưa kịp hỏi ra những lời như “Sao anh lại ở đây?” thì ở bên cạnh, Kiều đã nhào qua đánh Tịch Nhạ Hoài: “Vô liêm sỉ! Mày con mẹ nó

dám ra tay đánh tao!”.

Tịch Nhạ Hoài giống như dã thú đang thịnh nộ vung một cước đá Kiều, cả người Kiều loạng choạng một chút, nếu không phải nhờ Dung Thụy Thiên giữ chặt cậu thì suýt chút nữa đã ngã xuống đất. Biết sức mạnh của mình không bằng y, lại bị Dung Thụy Thiên lôi kéo như thế, cậu hoàn toàn không thể sử dụng hết sức lực, chỉ có thể rống lên như bị bệnh tâm thần: “Mày thì là ngôi sao cái thá gì, dám ra tay đánh người, tao muốn lập tức đi tòa soạn tố giác việc xấu của mày, cho mày thân bại danh liệt!”.

” Nếu có bản sự, vậy nhằm vào tôi tốt lắm “, Tịch Nhạ Hoài khí định thần nhàn nhìn Kiều.

Kiều nghiêng răng nghiêng lợi trềng y, giống như một con sư tử bị rút lông, bắt đầu giương nanh múa vuốt: “Mày thật sự không sợ sao! Đừng có nói là không cần danh dự của bản thân!”.

” Tùy ý cậu “, giống như hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi uy hiếp của Kiều, Tịch Nhạ Hoài với khuôn mặt điển trai lại vô cùng tà khí, mặt không chút thay đổi trả lời một cách vô cùng trôi chảy.

” Cậu không cần nói vậy!”

” Bất luận phát sinh việc gì, tôi cũng sẽ không bỏ lại hân”.

“ ... ”

” Cho nên cậu cách xa Dung Thụy Thiên ra một chút, trong đầu cậu nếu hiện giờ đang tồn tại ý niệm xấu xa gì thì xin khuyên cậu nên nhanh chóng đánh mất nó đi, nếu không, đừng trách tôi không khách sáo!”, khuôn mặt Tịch Nhạ Hoài lạnh lùng, ánh mắt lạnh lẽo, toàn thân cao thấp đều bao phủ bởi hơi thở như từ đầm lầy chết chóc thối tởi.

” Dung Thụy Thiên không phải của mày! Hân thích là tao, từ đầu đến cuối đều thích tao, mày là tên thứ ba nửa đường chen vào thì tính cái gì, có tư cách gì mà dùng giọng điệu mệnh lệnh ấy yêu cầu tao!”.

” Hân không thích cậu!”, nói xong giống như muốn chứng minh lời nói ấy không giả, Tịch Nhạ Hoài một phen túm lấy cánh tay Dung Thụy Thiên, giống như muốn bóp nát cánh tay của hân, mang theo một loại cậy mạnh giống như muốn ăn thịt người bảo hân: “Đi theo tôi!”.

Dung Thụy Thiên kinh ngạc nhìn y, ý đồ muốn giãy khỏi tay y, tuy nhiên lực đạo nắm lấy hân giống như xích sắt, không có biện pháp giãy giụa dù chỉ một phần, hân không có cách nào mà thỏa hiệp, mắt thấy sẽ bị lôi kéo lên xe hơi bên đường...

Một đôi tay lạnh như băng bắt lấy cánh tay Dung Thụy Thiên, lực đạo thành linh áp tới làm Tịch Nhạ Hoài dừng bước, quay đầu nhìn Kiều chạy đến.

Mắt Kiều lộ ra ánh sáng hung ác trềng y, lạnh lùng yêu cầu: “Buông anh ấy ra!”.

Tịch Nhạ Hoài nâng lên đôi mắt bị làn mi dày đậm che phủ, cười như không cười nhìn Kiều, tầm mắt dừng lại trên đôi tay đang bắt lấy cánh tay Dung Thụy Thiên kia, ẩn ẩn có xúc động muốn giết người: “Người nên buông tay là cậu!”.

“Dung Thụy Thiên, anh thật sự muốn bỏ em lại rồi cùng đi với y?”, Kiều không để ý tới Tịch Nhạ Hoài cảnh cáo, chính là dùng ánh mắt ai oán nhìn Dung Thụy Thiên, tựa hồ muốn nhìn ra trên mặt hân một tia yêu say đắm còn sót lại.

Dung Thụy Thiên không nhìn Kiều, mái đầu đen cúi xuống, một đôi con ngươi màu hổ phách giấu dưới mái tóc đen tề nhuyển: “Nếu cậu tỉnh táo rồi thì hân là có thể tự mình trở về”.

Kiều chưa từ bỏ ý định hỏi: “Chúng ta không không thể trở lại như xưa sao?”.

” Cậu đã nói không cần quấy rầy cậu “.

“...” Sắc mặt Kiều trắng bệch, chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh to lớn đang bao trùm lấy bản thân, cậu buông cánh tay Dung Thụy Thiên ra, vội vàng xoay người, sợ nếu chỉ đợi một giây nữa thôi thì sẽ nhận không được mà rít gào.

Lúc trước cậu sai lầm rồi, không nên dùng phương thức tàn nhẫn như thế mà rời bỏ hân, cậu nhớ rõ trọn cái đêm cùng bạn trai triền miên ấy, Dung Thụy Thiên ở dưới lầu chờ cậu, nhìn thấy cậu đi ra thì liền bắt

lấy cánh tay cậu, gắt gao cầm lấy như thế, phẳng phất giống như sợ mất đi cậu, thanh âm đều là ghen ngào: “Kiều, sao em lại có thể như vậy?”, lần đầu tiên cậu nhìn thấy hốc mắt hấn đỏ lên nhìn mình, cứ việc khuôn mặt kia xấu xí đến nỗi không thể nhìn thẳng, nhưng cảm tình biểu lộ trong đôi mắt kia đều là thực sự, một khắc kia, cậu biết Dung Thụy Thiên thực thương mình. Yêu đến nỗi chỉ cần cậu phóng thấp tư thế mà xin lỗi thì hấn sẽ dịu dàng ôm lấy cậu, không ngại cậu đã làm cái gì....

Nhưng cậu không thể quay đầu lại, chỉ có thể ép buộc chính mình không nhìn hấn, hung hăng bấu chặt cánh tay hấn, bấu chặt đến nỗi cánh tay hấn bị bầm tím một mảng lớn, bấu đến nỗi mảnh da thịt kia đều bị móng tay cào ra vết thương đỏ tươi, ắt hẳn là rất đau, thế nhưng Dung Thụy Thiên không có buông ra, cậu dương tay tát hấn một bạt tai: “Dung Thụy Thiên sao anh có thể ngu ngốc như vậy, tại sao tôi lại không thể như thế, chúng ta đều là người trưởng thành, có quyền vì tương lai của mình mà đưa ra lựa chọn”.

” Nhưng em đã nói là yêu anh “, Đáy mắt Dung Thụy Thiên tất cả chỉ có một màu mây đen u tối, một tầng lại một tầng, giống như muốn nổi lên mưa to, lông mi đều ẩm ướt.

Cậu không mềm lòng, rống lên: “Anh hiện tại bị hủy dung, công tác cũng không có, chúng ta sẽ vì rất nhiều việc mà phát sinh tranh chấp, nếu cứ như vậy thì chỉ làm cho lẫn nhau mệt chết đi”.

” Em thương người đó sao?”.

” Thương hay không thương cũng không quan trọng”.

” Vậy cái gì thì quan trọng?”.

” Quan trọng là anh ấy cho tôi vật chất, là thứ mà anh vĩnh viễn không thể cho tôi, vậy nên tách ra đi, không cần lại đến quấy rầy tôi, không có anh tôi sẽ sống rất tốt “.

” Với anh mà nói, em so với bất luận kẻ nào đều quan trọng hơn”, thanh âm Dung Thụy Thiên khàn khàn giống như bị gió thổi qua: “Sau này phải biết tự chăm sóc mình, anh sẽ không quấy rầy em nữa”.

Sẽ không quấy rầy em nữa....

Sẽ không quấy rầy em nữa....

Bảy năm trôi qua, trừ bỏ thư tín ân cần thăm hỏi lúc ban đầu, sau này tin tức liền bật vô âm tín, nay lại nhìn thấy Dung Thụy Thiên, hấn trở nên như vậy khiến cậu cảm thấy xa lạ, ánh mắt nhìn cậu cũng không có một chút cảm tình...

Cậu biết chính mình vào bảy năm trước đã đánh mất hấn, mất đi rồi thì không thể bù lại, nhưng cậu chẳng thể nào thôi nhớ hấn, cam nguyện bị hiểu lầm là không thương hấn, như vậy lại lần nữa nhìn thấy hấn, có thể dẫn hấn đến Mỹ trị tốt khuôn mặt bị hủy dung, dung mạo khôi phục thì có thể có một phần công tác ổn định, rồi mới yên ổn sống một cuộc sống bình thường bên nước Mỹ. Cậu tưởng tượng tốt như vậy nhưng khi gặp lại thì phát hiện có nhiều việc đã “cảnh còn người mất “.

18. Chương 18

Ngoài cửa sổ mưa to vẫn chưa tạnh. Làn mưa to rậm rạp ấy giống như con nhện đang giăng lưới, rét lạnh thấu xương bao lấy thành thị, thành thị trong đêm mưa giống như một huyết động trong u tối, im lặng, ẩm ướt, âm lạnh, phẳng phất như vào đông không có một tia ấm áp.

Dung Thụy Thiên tựa vào cửa kính xe, nhẹ nhàng nghiêng đầu, sườn mặt của hấn dưới ánh sáng mờ nhạt có vẻ gầy lại suy yếu, phẳng phất giống như tùy tiện chạm một chút đều có thể vỡ thành mảnh nhỏ.

Kiều cô độc đứng trong làn mưa to.

Nếu cuộc sống là một bộ phim sóng gió gập ghềnh, như vậy cho dù quá trình có thống khổ như thế nào, ruột gan đứt từng khúc, tuyệt vọng đến giống như sinh hoạt tại địa ngục nhưng kết cục luôn là hạnh phúc viên mãn, ấm áp lòng người.

Đoạn bi thương này là do mâu thuẫn sinh ra....

Nhưng sự thật thì tất cả hiểu lầm cùng thương tổn đều giống như khí lạnh đêm đông, vẫn còn nguyên vẹn và không ngừng gia tăng trên thân mình, Kiều ngồi xồm xuồng, gắt gao bầu ngực, nước mắt nóng bỏng cuộn cuộn tuôn ra từ hốc mắt cùng với nước mưa hòa lẫn vào nhau.

Dung Thụy Thiên nhìn về phía Tịch Nhạ Hoài sắc mặt vẫn lạnh như băng, không gian chật hẹp tràn ngập lệ khí phát ra từ trên người y, thoát nhìn y vô cùng để ý chuyện mới phát sinh vừa rồi.

Mà hần vốn định giấu diếm chuyện của Kiều, điều thấp làm cho quan hệ của bọn họ được phải đi sạch sẽ, không nghĩ tới Tịch Nhạ Hoài đột nhiên xuất hiện, còn cùng Kiều ra tay quá nặng, nếu không giải thích thì khó tránh khỏi sẽ bị hiểu lầm, hần không muốn bị hiểu lầm, cũng quý trọng cảm tình với Tịch Nhạ Hoài, cảm tình này so với bạn bè thường lui tới còn muốn đậm sâu hơn một ít.

Sau khi cùng Kiều chấm dứt thì hần cũng đã từng tranh thủ, nhưng cậu lại sập cửa, chanh chua cự tuyệt hần, tổn thương hần, hần biết nếu còn dây dưa nữa thì sẽ làm cho Kiều thêm chán ghét. Hần tuyệt vọng rời đi Kiều, sau khi rời đi, mỗi đêm hần đều mơ thấy Kiều, trong mộng cậu phóng đấng thờ dốc, giống như rắn mà cùng đàn ông khác quấn lấy nhau, biểu tình và thanh âm như vậy giống như dao nhỏ đâm thẳng vào trái tim hần.

Sau này những giấc mộng như thế dần ít đi, rất ít nhớ tới Kiều, thậm chí đau đớn qua đi khi nhớ tới cũng cảm thấy chết lặng, những thương tổn mà Kiều gây ra cho hần dần dần bị thời gian hòa tan, cậu cứ như vậy bình tĩnh biến mất, hoàn toàn biến mất trong thế giới của hần, trong lúc nhất thời hần cảm thấy như bị tất cả bỏ rơi.

Cuộc sống này không vì những thống khổ phát sinh trong tình yêu của hần mà thay đổi, hay thậm chí cho hần khát vọng an ủi, chẳng sợ chỉ dù là một chút, thanh âm an ủi như thế đều không nghe thấy, hần giống như đang mặc quần áo ướt đầm đứng giữa cơn mưa to lạnh lẽo đến thấu xương, lui cũng không thể, tiến cũng không được, mưa đá từ bốn phương tám hướng ập xuống người hần.

Cảm giác như thế giống như về với thời thơ ấu...

Khi đó trong nhà thật cùng cực, mẹ không có cách nào đưa hần đến trường, cả ngày hần đều ngồi trong nhà, không bạn bè, cũng không có người quan tâm, giống như cỏ dại mà lặng yên trưởng thành.

Sau này khi bước chân vào xã hội mới thấy sáng sủa một ít. Nhưng loại sáng sủa ấy sau khi hần bị hủy dung đều bốc hơi hết, hần trở nên sợ tiếp xúc với người khác, ở nơi nhiều người thậm chí sẽ trở nên khấn trương, không biết làm thế nào để nói chuyện với người khác, trái lại khi ở một mình thì càng thấy tự tại hơn.

Cho nên, khi gặp được việc gì hần đều thích tự mình giải quyết, phương thức như thế làm cho hần luôn thích giấu diếm chuyện của mình.

Cũng may Tịch Nhạ Hoài không có tức giận, khi y nghe nói hần không có tình cảm với Kiều thì rõ ràng lệ khí trên người dần dần tán đi, thoát nhìn so với cảm xúc của bản thân thì y càng để ý thái độ của hần đối với Kiều hơn.

Xe hơi dừng lại trước căn biệt thự kiểu dáng châu Âu. Trong lúc phòng ở đang không ngừng tăng giá vùn vụt như hiện nay, có thể ở đoạn đường hoàng kim mà sở hữu được một nơi ở xa hoa sáu trăm mét vuông, điều đó cũng đủ khiến cho một người dù có lục hết túi áo cũng không trả nổi tiền thuê nhà như hần có một loại lỗi giác không chân thực.

Nơi này cách nội thành không xa, chiếm diện tích rất rộng, cái nào cũng là biệt thự năm tầng, biệt thự dựa theo phong cách điền viên châu Âu, có hoa viên độc lập và mái đình, còn có bãi đỗ xe rộng lớn, những người ở nơi này đều là người thuộc giới thượng lưu trong xã hội, người bước vào khu vực này cực kỳ ít.

Tịch Nhạ Hoài dừng xe rồi dẫn hần vào phòng khách. Ngọn đèn ấm áp soi chiếu khiến phòng khách trở nên thật tráng lệ, trong phòng bài trí gia cụ kiểu Italy, trên mặt đất trải thảm xa hoa, xuyên thấu qua cửa sổ có thể nhìn thấy toàn bộ cảnh đêm nơi thành thị.

Dung Thụy Thiên lạnh nhạt nhìn lướt qua, căn phòng khách của biệt thự này còn lớn gấp hai lần cái nhà trọ của hần, nhưng khi Tịch Nhạ Hoài đi vào nhà hần, cũng không như Kiều xem thường nơi ở của hần, dùng ngôn ngữ chanh chua nói móc hần.

” Quần áo của anh đều ướt đẫm, tôi dẫn anh lên lầu đổi quần áo”, Tịch Nhạ Hoài đứng bên cạnh hắn, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm hắn, không dấu vết mà đánh giá thân thể hắn.

Dung Thụy Thiên cứng đờ, phát hiện quần áo bị mưa xối ướt đẫm, áo sơ mi màu đen kia có chút mỏng manh, mưa mới thấm một chút là có thể bị nhìn xuyên thấu, mơ hồ ôm sát đường cong rắn chắc trên cơ thể, ngay cả hai điểm nổi lên trước ngực cũng phá lệ rõ ràng, trong lúc nhất thời Dung Thụy Thiên bắt đầu cảm thấy ngượng ngùng: “Không cần phiền toái, anh đổi trước đi “.

” Tôi tạm thời không cần, anh theo tôi lại đây “, trên người Tịch Nhạ Hoài cũng bị mưa xối, nhưng thoát nhìn không có gì hỗn loạn, làn mi anh tuấn cong cong làm cho đôi mắt xanh của y ánh lên như đại dương sâu thẳm, khuôn mặt tuấn mỹ thường xuyên xuất hiện trên điện ảnh, tạp chí kia dưới ngọn đèn phát ra nét điển trai bức người, thân hình cao ngất không ngừng tỏa ra hơi thở nam tính.

Dung Thụy Thiên tại làn hơi thở này mà bị đẩy vào phòng ngủ, khi hắn cầm quần áo Tịch Nhạ Hoài đưa cho chuẩn bị đổi, lại phát hiện Tịch Nhạ Hoài không có ý định đi ra ngoài, chỉ là tao nhã ngồi trên sofa cách hắn không xa. Một đôi ánh mắt nóng cháy mãnh liệt dừng trên người hắn, tựa như dã thú đói bụng đã lâu đang chăm chú nhìn con mồi mỹ vị mà thêm nhỏ dãi, qua lại đánh giá hắn, càng không ngừng tuần tra hắn, ánh mắt tham lam lại trực tiếp.

Thân thể Dung Thụy Thiên bắt đầu nóng lên....

Vốn chuẩn bị cởi quần áo trên người xuống, nghĩ nghĩ lại đem quần áo mặc vào, nơi cổ đột nhiên bị hơi thở như lửa nóng đánh úp lại, vừa quay đầu lại liền phát hiện Tịch Nhạ Hoài đứng phía sau hắn, hắn giật mình hỏi: “Anh, anh đang làm gì?!”.

” Vẫn mặc quần áo ướt sũng cũng không tốt, nếu anh không có sức cởi ra thì tôi đến giúp anh “, Tịch Nhạ Hoài từ phía sau dán sát vào hắn, thoát nhìn giống như đưa hắn ôm vào trong ngực vậy.

“Tôi, tôi tự làm là được rồi “, Dung Thụy Thiên vội vàng cự tuyệt, nhưng đôi tay thon dài lại ầm ập của Tịch Nhạ Hoài đã vén vạt áo hắn lên rồi len vào, làm cho hắn cả kinh đến nỗi cả người đều bị đông thành băng.

Tịch Nhạ Hoài nhẹ nhàng nở nụ cười, thoát nhìn cực kỳ điển trai: “Trên người anh có thật nhiều nước mưa, có phải hay không là có chút lạnh?” tay y sờ lên ngực hắn...

Lông mi Dung Thụy Thiên run lên.

” Anh không cần phải khẩn trương như thế, tôi chỉ là thích anh, muốn vuốt ve anh như thế “, Tịch Nhạ Hoài nâng cằm Dung Thụy Thiên lên, bàn tay xinh đẹp mân mê cánh môi ấm mềm của hắn.

Dung Thụy Thiên không được tự nhiên quay đầu đi.

” Chỉ như vậy liền thấy khó chịu sao? Hay là, chán ghét gần gũi như thế? ” Tịch Nhạ Hoài nhẹ nhàng nâng cằm hắn lên, ánh mắt nóng bỏng nhìn khuôn mặt trắng bệch của hắn, y không muốn miễn cưỡng những chuyện mà hắn không thích, khi y gần gũi thì hắn vẫn kháng cự như trước, trong lòng y vẫn có chút khó chịu.

Dung Thụy Thiên ảm đạm cup mắt xuống, cúi đầu nói: “Bộ dáng tôi thực xấu, tuổi lại lớn, anh nhìn tôi như vậy, còn hôn môi.... Không thấy khó chịu sao?”, người giống Tịch Nhạ Hoài như vậy thì hắn là phải thích người điển trai cao ngất, một người đàn ông chói sáng giống như ngôi sao.

” Anh thích em, mặc kệ em có bộ dạng như thế nào đi nữa thì anh vẫn thích em “, Tịch Nhạ Hoài dịu dàng nhìn hắn: ” Phần tâm ý này của anh dành cho em, không có gì là giả dối “.

Dung Thụy Thiên cúi đầu, trong lòng giống như được dòng nước suối ầm ập chảy qua.

Tịch Nhạ Hoài bắt lấy tay hắn, dán lên ***g ngực rộng lớn của mình: “Chỉ cần tới gần em như vậy, tim của anh liền đập như trống vỗ “.

Tiếng tim đập hữu lực làm chấn động tâm tình vốn dĩ đang phẳng lặng của Dung Thụy Thiên, Tịch Nhạ Hoài nói thích hắn, luôn luôn là một lỗi giác không thực tế, cảm giác đó tốt đẹp nhưng lại như ảo mộng,

giống như Kiều nói bộ dạng của hắn xấu như vậy, tính cách lại âm trầm, làm thế nào có thể xứng đôi với người như Tịch Nhạ Hoài.

Nhưng Tịch Nhạ Hoài đối xử với hắn thực dịu dàng, chưa bao giờ quát lớn hắn, mặc kệ thời điểm nào cũng nhìn thẳng hắn, sự lo lắng cùng quan tâm nơi đáy mắt dù có làm sao cũng không thể che giấu được, thoát nhìn không để ý đến chỗ thiếu hụt của hắn, ngược lại là hắn quá mức tự ti, cảm thấy chính mình không thể có được y.

Dung Thụy Thiên cúi đầu nói với y: “Tôi rất sợ, rất sợ lại phải thừa nhận sự thống khổ khi mất đi lần nữa, vẫn không tin tưởng chính mình, mặc kệ cuộc sống hay là tình cảm ...”.

” Vậy toàn bộ đều giao cho anh, em chỉ cần hưởng thụ cảm giác được yêu là tốt rồi ” Tịch Nhạ Hoài dịu dàng nhìn hắn, giang tay ôm hắn vào lòng.

Tây trang của y có chút ẩm ướt, còn có chút lành lạnh, nhưng ***g ngực rộng lớn này lại ấm áp như thế, những ngón tay thon dài đang áp lên mặt hắn, khuôn mặt tuấn mỹ khiến cho bao người điên cuồng si mê ấy cách hắn thật gần, cơ hồ muốn dán lên chóp mũi hắn.

Đôi môi xinh đẹp như đóa hoa kia cắn lên đôi môi đang phát run của hắn, Dung Thụy Thiên hơi bắt đầu choáng váng, hắn nửa nghiêng đầu đón lấy nụ hôn của Tịch Nhạ Hoài, đôi môi cánh hoa của bọn họ giao cùng một chỗ, đầu lưỡi Tịch Nhạ Hoài lướt qua môi hắn, chậm rãi liếm qua hàm răng, ngay sau đó tách môi hắn ra mà xâm nhập vào trong miệng hắn.

Dung Thụy Thiên thẳng tắp nhìn Tịch Nhạ Hoài, da thịt Tịch Nhạ Hoài ở trong khoảng cách gần như thế nhưng lại vô cùng lạnh mịn, lệ chỉ nơi mi mắt dưới ngọn đèn phát ra nét gọi cảm, hơi thở tươi mát ấm áp trong khoang miệng y cắn nuốt mọi suy nghĩ của hắn, làm cho cả người hắn giống như bị thiêu đốt trong hỏa lò, chỉ có thể theo động tác của y mà nóng lên.

Tịch Nhạ Hoài đưa những ngón tay thon dài đan vào làn tóc đen tể nhuyển của Dung Thụy Thiên, rồi mới giữ chặt đầu hắn, dần dần làm cho nụ hôn trở nên sâu sắc lại triền miên dằng dặc, y thích hơi thở trên người Dung Thụy Thiên, bao gồm xúc cảm ướt át nơi đầu lưỡi. Chỉ là hôn hắn như vậy, máu trong cơ thể y đều giống như bị thiêu đốt, y nhìn không được ôm chặt hắn, đưa hắn giam cầm trong thế giới của mình, trong cổ họng phát ra thanh âm thấp trầm lại triu mến.

.....Em phải tin tưởng....

.....Mặc kệ bộ dạng em có như thế nào, trên thế giới này luôn luôn có một người yêu em, vĩnh viễn bảo hộ bên cạnh em....

Tình yêu đầy ắp nhiệt tình cùng say đắm kia, lướt qua vô số người để rồi cuối cùng dừng lại trên người mình, Dung Thụy Thiên nhìn khuôn mặt thâm tình của y, ánh mắt ướt đầm, trên làn mi giống như bị ngưng tụ một tầng sương mù trắng xóa.

19. Chương 19

Ăn thịt thôi, ăn chay hoài ngán lắm ^^

Thành thị trong bóng đêm bị mưa to bao phủ, vô số hàn khí âm lãnh len lỏi trong không khí, ngưng kết thành khối băng thật lớn không thể hòa tan, những người đang tập trung trước bàn ăn hay đang bị người âu yếm ôm chặt lấy, tại dạng ban đêm này toàn thân đều tràn ngập một cỗ bất an.

Dung Thụy Thiên khấn trương nằm trên giường, trên người bị động nhận lấy những nụ hôn liên tiếp của Tịch Nhạ Hoài, hắn biết sau khi chấp nhận tâm ý của y thì sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày như vậy, thế nhưng khi ngày hôm nay đến, vẫn là không thể giữ được bình tĩnh.

Dường như phát hiện hắn cứng còng, Tịch Nhạ Hoài vuốt ve hắn, nụ hôn dịu nhẹ như tơ liễu, chậm rãi dừng trên trán hắn, tuấn mi, đôi mắt, cánh mũi cao thẳng, cuối cùng dừng lại trên đôi môi mỏng nhạt màu.

Đôi môi kia ấm áp mềm mại, Tịch Nhạ Hoài nóng bỏng hôn hắn một cách gấp gáp, hơi thở lửa nóng phả trên gương mặt Dung Thụy Thiên, giữa đôi môi giao hòa của bọn họ có thể thấp thoáng nhìn thấy đầu lưỡi

hồng nhạt ướm át. Lưỡi Tịch Nhạ Hoài len lỏi vào trong miệng hắn, lướt qua hàm răng hắn, dẫn dắt đầu lưỡi mịn màng của hắn chậm rãi ma sát, rồi mới mút lấy đầu lưỡi vừa ẩm ướt vừa mềm mại ấy.

Dung Thụy Thiên khẽ hừ một tiếng. Tuy rằng bị động thừa nhận nụ hôn của người khác, nhưng hôn môi với Tịch Nhạ Hoài lại mang đến cảm giác thật kỳ diệu, không hề khiến cho hắn chán ghét, bởi vì thích y nên sự gần gũi như vậy cũng không cảm thấy khó chịu.

Tịch Nhạ Hoài cắn cắn môi dưới đầy đặn mà nãy giờ bị hắn hôn đến nổi sáng bóng của Dung Thụy Thiên, vào lúc hắn vì một chút đau đớn mà khẽ nhếch đôi môi cánh hoa thì lại chặt chẽ hôn hắn. Nụ hôn lần này không còn dịu dàng như lúc trước nữa, tràn ngập hơi thở tùy ý chiếm đoạt, mạnh mẽ đến nỗi hận không thể đem hắn ăn sống nuốt tươi, đầu lưỡi ẩm ướt linh hoạt qua lại liếm nơi mẫn cảm trong miệng hắn, hấp thu hơi thở nơi miệng hắn, nhiệt tình đến mức khiến cho Dung Thụy Thiên chống đỡ không được.

Cho đến khi môi bị hôn đến có chút đau, đầu lưỡi cũng bị mút đến run rẩy, Tịch Nhạ Hoài buông hắn ra, chiếc lưỡi hồng mịn rời khỏi khoang miệng hắn, chỉ bạc ái muội kia còn dính trên môi lẫn nhau.

Đôi môi phồng hồng của Dung Thụy Thiên còn hơi hơi nhếch lên, mơ hồ có thể nhìn thấy đầu lưỡi hồng hào ẩm ướt giữa chúng, áo sơ mi trên người hắn bởi vì những nụ hôn vừa rồi mà trở xuống một nửa, làm lộ ra mảng lớn da thịt bóng loáng cùng với đầu nhũ đỏ ửng.

Ánh mắt Tịch Nhạ Hoài dừng lại nơi ấy hồi lâu, đôi con ngươi nóng cháy đang thiêu đốt một ngọn lửa hừng hực, đôi tay thon dài cùng lúc đó trượt từ cổ Dung Thụy Thiên xuống dưới, cởi bỏ nút áo sơ mi của hắn.

Thân thể Dung Thụy Thiên bại lộ nơi đây mất, bởi vì thời gian dài làm việc chân tay ở phim trường, thân thể hắn thật trắng kiện, tứ chi cũng thon dài mạnh mẽ, hơn nữa da thịt màu đồng cổ tắn ra hơi thở khỏe mạnh dồi dào, giống như một con hắc báo cả người tràn ngập lực lượng.

Đôi tay trắng nõn của Tịch Nhạ Hoài du di trên da thịt mềm dẻo của hắn, xúc cảm đầy đặn lại mịn màng ấy khiến y yêu thích không muốn buông tay, khi tay y chạm đến bên hông mềm dẻo của Dung Thụy Thiên, đột nhiên cổ tay bị đối phương bắt lấy, y không khỏi nheo lại con ngươi tràn đầy dục vọng thăm thẳm: “Xảy ra chuyện gì?”, nếu Dung Thụy Thiên bảo y dừng lại, chỉ e là không thể như hắn mong muốn.

“Tôi muốn tắm rửa...” Dung Thụy Thiên bị ánh mắt rõ ràng của y nhìn đến nổi có chút sợ hãi.

” Không cần tắm, toàn thân em đều là hơi thở mê người ” Tịch Nhạ Hoài ngăn chặn thân thể hắn, trực tiếp liếm lên cổ hắn, rồi mới chậm rãi lướt qua vành tai, dùng đầu lưỡi hồng mịn phác họa hình dạng nơi đó, phát hiện thân thể Dung Thụy Thiên bắt đầu run rẩy, y không nhanh không chậm ngậm lấy thùy tai ướt mà kia.

Dung Thụy Thiên khẽ khẽ hít một hơi.

Đôi môi hồng nhuận của Tịch Nhạ Hoài theo sườn mặt hắn liếm qua cằm, chiếc cằm đầy đặn kia làm cho y si mê, nụ hôn ấm nóng ngừng trên ấy hồi lâu, đôi tay lại tham lam vuốt ve thân thể cường kiện của hắn, cảm thụ đến da thịt ấm áp cùng cơ thể rắn chắc dưới lòng bàn tay.

Da thịt kia nhẵn nhụi lại mịn màng, sờ lên rất khơi dậy xúc cảm, cũng rất co giãn, so với sự mềm mại của phụ nữ thì bất đồng, ngón tay khi chạm lên lại như bị hấp lấy, Tịch Nhạ Hoài yêu say đắm vuốt ve thân thể hắn. Từ cổ đến ngực, rồi lại từ ngực xuống thắt lưng mảnh khảnh, sau đó dọc theo thắt lưng sờ sang phía sau lưng trần trụi của hắn.

Dung Thụy Thiên bị y sờ soạng đến nổi cả người nhũn ra, hơi thở từ miệng thoát ra đều mang theo chút hơi nóng, hắn không được tự nhiên đẩy đẩy Tịch Nhạ Hoài, nhưng lực lượng đè chặt hắn lại quá khổng lồ, khiến cho hắn ngay cả khí lực để giãy ra cũng không có.

” Vuốt ve thân thể của em như thế, sẽ không thấy lạnh nữa đi ” Ánh mắt Tịch Nhạ Hoài nóng rực nhìn Dung Thụy Thiên, dưới ánh nhìn chăm chú của đối phương, thông thả cúi đầu, trên da thịt màu đồng cổ của hắn in xuống một nụ hôn, rồi mới hé miệng ngậm lấy điểm nổi lên trước ngực hắn, dùng đầu lưỡi nóng ẩm đánh vòng trên điểm nổi kia, vỗ về nơi mẫn cảm ấy, một tay khác sờ lên điểm nổi còn lại, không nặng không nhẹ mà bắt đầu mân mê.

“Ân...Ân...” Dung Thụy Thiên cố nhẫn nại nhưng trong cổ họng vẫn phát ra những thanh âm vụn vỡ, hần cảm thấy thân thể trở nên là lạ, nơi mà trước kia không có cảm giác, tại dạng âu yếm này lại hơi hơi cương lên, da thịt bị hơi thở nóng hổi của y phát qua cũng nóng lên, thân thể dần dần bắt đầu mẫn cảm, một chút trêu chọc cũng đủ khiến cho hần phát ra những thanh âm xấu hổ.

Cho đến khi điểm nổi trước ngực phình hồng nhiễm thượng một tầng ẩm ướt trong suốt, đôi môi dính trên ngực hần mới rời đi, Dung Thụy Thiên cắn đôi môi cánh hoa nhìn về phía Tịch Nhạ Hoài, Tịch Nhạ Hoài lấy tay cởi bỏ dây nịt của hần, kéo quần hần xuống, ngay sau đó bàn tay thon dài chạm đến quần lót của hần, khiến cho Dung Thụy Thiên vốn đã khấn trương nay lại càng trở nên càng thêm cứng ngắt.

Nhìn vẻ mặt xấu hổ của Dung Thụy Thiên, Tịch Nhạ Hoài không khỏi hạ thấp thanh âm: “Thân thể đừng căng chặt như vậy, anh sẽ không làm em không thoải mái”.

” Có thể hay không, đừng chạm nơi đó...” Trong lòng Dung Thụy Thiên khấn trương, vẻ mặt kích động, hiển nhiên là không thể chấp nhận chuyện trước mắt: “Anh trực tiếp đến là được rồi.... Không cần...A...” lời còn chưa dứt, tay Tịch Nhạ Hoài đã len vào giữa hai chân hần, phủ lên nơi còn chưa phản ứng của hần, bắt đầu tùy ý khiêu khích, tim hần bắt đầu đập hỗn loạn, thân thể dần dần từ lạnh chuyển ấm, rồi bắt đầu nóng lên....

Tịch Nhạ Hoài chậm rãi nhích thân thể về phía sau, ánh mắt sâu trầm theo dõi nơi giữa hai chân đang hở ra, nơi đó bị hần trêu chọc cùng ánh nhìn chăm chú mà có phản ứng, hơi hơi ngẩng đầu, ngẫu nhiên còn có chất lỏng trong suốt từ đỉnh chảy xuống, thoát nhìn thập phần tình sắc.

Dung Thụy Thiên nghiêng đầu tựa trên gối, không nhìn biểu tình của Tịch Nhạ Hoài, thậm chí là muốn làm ngơ chuyện đang phát sinh trên người mình, mà khi Tịch Nhạ Hoài há miệng ngậm lấy dục vọng đang gồng gượng của hần, dùng khoang miệng ẩm áp lại ướt át kia bao lấy chỗ đó của hần, đầu óc hần đột nhiên trống không một mảnh, vì kiềm chế khoái cảm như thủy triều đánh úp lại kia, không khỏi nắm chặt ga giường bên dưới.

Tịch Nhạ Hoài vuốt ve sườn đùi trong nhẵn nhụi của hần, kỹ xảo điều luyện khiêu khích dục vọng của hần, nghe được trong cổ họng hần phát ra những tiếng than nhẹ nhỏ vụn, lửa dục nơi bụng dưới trở nên trường đau khó chịu, nhưng y lại cực lực ẩn nhẫn, kiên nhẫn khơi dậy dục vọng của hần.

20. Chương 20

=====+++======

Đêm lạnh như nước.

Dung Thụy Thiên trần trụi nằm trên giường, ồ ồ thở dốc tuôn ra từ đôi môi cánh hoa, ***g ngực rộng lớn rắn chắc cao thấp phập phồng, điểm nổi trước ngực trong mờ tối nhìn có chút hồng, tựa hồ như bị người đói khát mút qua, dùng sức đùa bỡn qua, màu sắc sáng bóng nhìn thực điễm lệ.

Nằm úp sấp giữa hai chân hần là một người đàn ông tuấn mỹ, dùng phương thức vô cùng *** mị mà âu yếm dục vọng hần, dùng đôi tay thon dài lại trắng nõn kia vuốt ve nơi da thịt tư mật của hần, thoát nhìn vừa phần khởi vừa vội vàng, trong hô hấp tất cả đều là dục vọng nóng cháy của giống đực.

“Ân....A.... Đừng...” Dung Thụy Thiên hô hấp dồn dập, khi đầu lưỡi ẩm ướt nóng bỏng càng không ngừng liếm láp nơi mẫn cảm kia, hần hít mạnh một hơi, nếu cứ như vậy thì hần sẽ nhịn không được, hần vùng vằng định ngồi dậy.

Tịch Nhạ Hoài mãnh liệt gấp khúc chân hần lên, làm cho hần không có biện pháp ngồi dậy, cứ như vậy âu yếm hần, châm ngòi hần, phun ra nuốt vào dục vọng của hần, mãi cho đến khi hần bùng nổ trong miệng y, lại không chút hoang mang rời khỏi, bạch dịch nóng rực cũng theo đó mà chảy xuống khoe môi, y ho nhẹ một tiếng, theo bản năng nuốt xuống bạch dịch trong miệng.

” Kia thực bản...” Dung Thụy Thiên sắc mặt trắng bệch nhìn y, vội vàng lau dấu vết bên khoe môi y.

Tịch Nhạ Hoài bắt lấy tay hắn, tiến đến đôi môi đỏ mọng hạ xuống một nụ hôn, ngăn trở động tác của hắn: “Một chút cũng không bần”. Khuôn mặt hoàn mỹ giống băng tuyết kia kết hợp với thanh âm trầm thấp, có vẻ phi thường tà mị.

Dung Thụy Thiên lẳng lẳng nhìn thẳng Tịch Nhạ Hoài, nhìn biểu tình khi y nuốt vào cũng không có gì ghê tởm, nhưng hắn không có cách nào tin tưởng cái loại này nọ sẽ không bần, trước đây hắn vì Kiều làm như thế nhưng lại không có cách nào bình tĩnh nuốt vào chất lỏng tanh nồng ấy.

” Vậy em nếm thử hương vị của mình cũng tốt lắm” Tịch Nhạ Hoài cúi mình hôn hắn, đầu lưỡi nóng ẩm tiến vào trong miệng hắn, khơi gợi nơi mẫn cảm trong khoang miệng hắn.

Một cỗ hương vị chua xót tràn ngập giữa nơi đang gắn bó, khi biết được đó là cái gì thì Dung Thụy Thiên quần đến nổi đỏ mặt, muốn nói thêm cái gì nhưng đôi môi lại bị thiếp hợp chặt chẽ, hắn không thể phát ra thanh âm gì, chỉ có thể thỏa hiệp dưới kỹ xảo hôn môi cao siêu của y.

Đôi tay thon dài của Tịch Nhạ Hoài trườn lên ngực hắn, vuốt ve ***g ngực rắn chắc hữu lực của hắn, đầu ngón tay nắm lấy điểm nổi phồng hồng, cảm thụ điểm nhỏ ấy nổi lên, dưới sự mân mê của mình mà bắt đầu cương lên. Y rời đi đôi môi cánh hoa mỏng manh đỏ tươi mê người kia, mút chiếc cổ duyên dáng của hắn, lướt qua đường cong xương quai xanh, cuối cùng khi nặng khi nhẹ mà liếm mút đầu nhũ của hắn, cũng bắt đôi chân đang nhả chặt của hắn ra...

Dung Thụy Thiên đôi môi có chút run run.

Tịch Nhạ Hoài đứng dậy cởi bỏ quần áo, ngăn chặn Dung Thụy Thiên đang muốn né tránh, còn thuận thế sờ lên hai chân hắn, đôi chân kia cân xứng lại thon dài, da thịt màu đồng cổ thập phần khỏe mạnh xinh đẹp. Nghĩ đến hai chân khêu gợi ấy đang giang rộng trước mặt y, hoặc quần trên lưng y mà phóng đảng lay động, Tịch Nhạ Hoài liền có cảm giác lửa dục đốt người, y như con sói đói khát nhìn chằm chằm Dung Thụy Thiên, tựa như một tòa núi lửa tùy thời đều có thể bùng nổ.

Dung Thụy Thiên bị nhìn chằm chằm đến nổi lạnh cả sống lưng, trong lòng rất e sợ, muốn cử động một chút, nhưng thân thể lại không thể nào nhúc nhích, hắn giống như con mồi mỹ vị bị dã thú kiềm kẹp, sự tự do thân thể đều bị đối phương nắm trong tay.

” Đừng khẩn trương ” nói xong câu đó, hai mắt Tịch Nhạ Hoài lại đổ lên nhìn cơ thể trần trụi của hắn, thậm chí vội vàng xao động mà cầm lấy mắt cá chân có chút mảnh khảnh của hắn, gấp khúc đôi chân thon dài rắn chắc ấy lại, khiến cho nửa người hắn bị nâng lên mất đi sức chống cự, ngay sau đó tình sắc vuốt ve cánh hông hắn, khiến cho bộ vị tư mật nhất của hắn không hề giữ lại mà lỏa lồ nơi đáy mắt: “Nhan sắc nơi này của em rất tuyệt”.

Thân thể Dung Thụy Thiên có chút run run.

Tịch Nhạ Hoài dùng ánh mắt ăn thịt người nhìn huyết khẩu giữa đôi cánh hông hắn, màu sắc nơi đó đậm nhạt, nhìn qua thực chặt chẽ, đương nhiên cũng thực sạch sẽ, giống như chưa từng bị người khác xâm phạm qua, kích thích dục vọng muốn ngược đãi của y. Y lấy tay chạm vào nếp uốn chung quanh mật huyết, nơi ấy theo bản năng co rút lại thật chặt, y vén lấy chất lỏng Dung Thụy Thiên vừa mới phóng thích, cường ngạnh đưa tay chen vào nơi chật hẹp kia.

“Ồ.... Không được như vậy..... Anh đi ra ngoài...” cảm giác thân thể bị vật lạ xâm nhập khiến hô hấp Dung Thụy Thiên trở nên rối loạn mà nhăn mày lại.

“Thụy Thiên, em thả lỏng một ít, không cần khẩn trương như thế ” Tịch Nhạ Hoài ản ản dục vọng muốn xô xuyên qua thân thể hắn, đầu đầy mồ hôi trán an hắn, thân thể hắn thật chặt, lại lửa nóng như thế, chỉ mới đưa một ngón tay vào mà đã không có cách nào chuyển động rồi, càng miễn bàn đến việc xâm nhập thêm ngón tay khác đi vào khai thác, hoặc là mạnh mẽ ôm hắn vào người rồi tiến vào trạng thái công kích.

“Ân..Ngô...” Dung Thụy Thiên nhăn nạy sự không khỏe, bắt đầu thả lỏng thân thể.

Ngón tay Tịch Nhạ Hoài xoa ản huyết khẩu chặt chẽ, chậm rãi trêu chọc, đầu ngón tay hơi cong lên, giống như muốn xâm nhập vào nhưng lại mân mê nơi gần huyết khẩu. Y muốn cho Dung Thụy Thiên thả lỏng, nhưng phát hiện hắn vẫn buộc chặt như trước, y ôm lấy Dung Thụy Thiên, khiến cho hắn nằm úp sấp trên

giường, tiếp theo nâng vòng eo mềm dẻo của hắn lên, tách hai cánh móng sắt chắc, đầu lưỡi ẩm nóng liếm lên huyết khẩu chặt chẽ ấy.

Không ngờ tới y lại có thể hôn lên nơi này, Dung Thụy Thiên xấu hổ nói: “Không cần”.

Tịch Nhạ Hoài như trước nắm chặt móng hắn, dùng môi lưỡi làm dịu nơi có phần khản trương ấy, phát hiện đũng đạo cũng không còn buộc chặt như vậy nữa, với tay vào cẩn thận khuếch trương, thuận tiện sờ soạng điểm mẫn cảm phía trước của hắn.

“Ngô...Ngô...” Dung Thụy Thiên bị trêu chọc đến nỗi có chút không chịu được, hắn bấu lấy ga giường dưới thân, lắc lắc móng muốn thoát khỏi bàn tay và đầu lưỡi y, nhưng lại bị Tịch Nhạ Hoài bắt lấy không tha, lại vì hắn giãy giụa lung tung khiến cho huyết khẩu có chút giống như rộng mở, đầu lưỡi ẩm nóng kia giống như rắn mà luồn lách vào bên trong thân thể.

“A a a a...” Dung Thụy Thiên nằm phịch lên giường, mà đầu lưỡi đang xâm nhập thân thể kia còn đang trượt trong đũng đạo cực nóng, hắn khó nhịn phát ra thanh âm bất lực: “Không...Đừng...”

Rõ ràng đã từng kết giao với đàn ông vậy mà Dung Thụy Thiên vẫn còn ngượng ngùng như thế, khiến cho Tịch Nhạ Hoài muốn khi dễ hắn: “Thả lỏng một chút, làm cho anh xem nhan sắc bên trong”.

“Không...” như vậy rất xấu hổ...

Tịch Nhạ Hoài dùng con ngươi tràn ngập *** nhìn chăm chăm Dung Thụy Thiên, tầm mắt tham lam lướt qua chung quanh thân thể hắn, rồi mới cường ngạnh mở ra huyết khẩu chặt chẽ: “Nhan sắc bên trong em thực hồng, chỉ một ngón tay đi vào thôi mà đã không có cách nào động đây, trước kia chưa bị chạm qua như vậy sao?”.

Dung Thụy Thiên thấp giọng nói không có.

Tịch Nhạ Hoài giương lên đôi môi xinh đẹp mỉm cười, đưa tay chen vào thân thể nóng cháy của hắn, phải bỏ ra thời gian rất lâu để khuếch trương thì đũng đạo chặt chẽ mới miễn cưỡng tiếp nhận được ba ngón tay, y thông thả đưa đẩy trong đũng đạo lửa nóng, nhìn huyết khẩu phiểm hồng phun ra nuốt vào ngón tay mình. Cho đến khi ngón tay có thể thông thuận đưa vào khuấy động, Tịch Nhạ Hoài mới rút ngón tay ra, lấy dục vọng trắng kiện không hợp với khuôn mặt kia đưa đến huyết khẩu của hắn, thất lưng đẩy lên phía trước một chút, hung hăng chen vào thân thể hắn.

21. Chương 21

=====+++=

“Ô!” đột nhiên đau đớn khiến cho Dung Thụy Thiên trào ra rên rỉ, thân thể giống như bị dao nhỏ sắc bén chém ra làm đôi, đau đớn mãnh liệt rõ ràng tràn vào thân thể, ngay khi vật cứng thật lớn kia còn muốn xâm nhập, hắn bị đau đến nỗi bắt đầu thở dốc: “Anh, anh không nên cử động...”

” Nhấn nại một chút, rất nhanh sẽ không đau nữa ” Thanh âm Tịch Nhạ Hoài bởi vì *** nóng bỏng mà trở nên khàn khàn, chờ cho thân thể Dung Thụy Thiên không còn buộc chặt như vậy nữa, liền dùng sức vặn bung ra cánh móng sắt chắc của hắn, áp lực không được mà bắt đầu đưa đẩy, theo mỗi một lần đưa đẩy, tơ máu ửng đỏ tràn ra cùng với chất lỏng ẩm nóng ẩm ướt.

Đùi Dung Thụy Thiên run rẩy, vài lần đau đến nỗi giãy giụa, không nghĩ đến giãy giụa như thế ngược lại lại kích thích Tịch Nhạ Hoài, dục vọng trắng kiện đang chôn trong thân thể kia càng trường lớn thêm, độ mạnh yếu khi xô xuyên qua thân thể cũng càng mãnh liệt hơn, cơ hồ là hung ác đâm vào nơi sâu nhất trong cơ thể hắn, lay động linh hồn hắn, làm cho lưng hắn đều phải nảy lên: “Không...Ngô...”

Tịch Nhạ Hoài vươn cánh tay, ôm lấy thân thể Dung Thụy Thiên, một loại tình cảm nóng bỏng như nham thạch nóng chảy đánh tan tất cả lý trí và lạnh lùng của y, y nâng cầm Dung Thụy Thiên lên, khiến cho hắn đối mặt với con người bị dục vọng bức bách đến đỏ rực của mình: “Cảm giác được sao? Anh đang ở trong thân thể em, từ trong đến ngoài, em đều là của anh.... Vĩnh viễn đều là của anh”.

Dung Thụy Thiên dán lên hai má trắng nõn của Tịch Nhạ Hoài, ngửi được hơi thở *** trên người y, lông mi đen nhánh của hắn run rẩy, chống lại tròng mắt màu xanh đang quay cuồng dục vọng nóng cháy của Tịch Nhạ Hoài. Y dùng ánh mắt lửa nóng như vậy nhìn hắn, cắn cắn cánh môi mỏng đỏ bồng của hắn, theo sự điên cuồng xâm nhập của nụ hôn ấy, theo sự bộc phát yêu thương mà ôm chặt hắn, giống như hắn là bảo vật không thể thay thế được, không đành lòng thương tổn hắn dù chỉ một phần. Nhưng mỗi khi hắn có hành động chống cự, độ mạnh yếu khi ôm lấy hắn của Tịch Nhạ Hoài sẽ tăng thêm, không cho hắn trốn thoát.

Y tựa như quân vương cường đại, mang theo đầy ắp tình yêu và dục vọng, không lưu tình chút nào đoạt lấy, giữ lấy, hưởng thụ, bật ra đôi chân thon dài rắn chắc của hắn, một lần lại một lần tiến vào trong thân thể run rẩy ấy, dần dần, đau đớn trở nên chết lặng.

Tịch Nhạ Hoài một phen ôm lấy hắn, làm cho hai người ngồi mặt đối mặt, dục vọng hùng tráng dưới thân vẫn như cũ chôn trong thân thể cực nóng của hắn, tư thế này làm cho y có thể tiến vào càng sâu, răng nanh y cắn lên xương quai xanh của Dung Thụy Thiên, ngón tay nắm lấy điểm nổi lên đỏ bồng của hắn, rồi mới đóng đưa vòng eo chuyển động trong cơ thể hắn, mật huyết hoàn toàn ứ ất kia vẫn như trước bị bắt phun ra nuốt vào dục vọng trắng kiêu cường đại, dục vọng to lớn tham lam chôn sâu trong đống đạo chật hẹp, ma sát vách tường non mềm bên trong...

“Ấn..Không...” Dung Thụy Thiên cúi đầu thở dốc, khẽ nâng lên thắt lưng rồi đi hung khí màu đỏ đậm....

Tịch Nhạ Hoài nắm chặt thắt lưng hắn, kéo hai chân hắn đặt sang hai bên sườn của mình, ngay sau đó lại bắt đầu xâm nhập cơ thể hắn. Mỗi khi xâm nhập một lần, đống đạo chật hẹp kia sẽ bị banh ra đến cực hạn, dần dần bao lấy dục vọng trắng kiêu đang đẩy mạnh vào bên trong. Nhưng thân thể Dung Thụy Thiên vẫn thực kháng cự loại tình sự như vậy, đống đạo hẹp hòi kia vẫn như trước, chặt đến nỗi như không muốn để cho y xâm nhập, y dùng lực thúc vào, dục vọng thật lớn hoàn toàn vùi sâu vào thân thể hắn.

“Ồ!” Trên mặt Dung Thụy Thiên hiện ra một tầng mồ hôi, hắn gắt gao bắt lấy cánh tay Tịch Nhạ Hoài, còn chưa thích ứng với đau đớn bởi tư thế này mang đến thì Tịch Nhạ Hoài đã khẩn cấp rút ra chọc vào.

Lần đầu bị đàn ông đặt dưới thân liền đã bị cuồng nhiệt giữ lấy, Dung Thụy Thiên từ thân thể đến tâm lý đều không thể thích ứng, hắn không thích đàn ông, cũng không phải thật là đồng chí (), khi cùng một chỗ với Kiều cũng là phía chủ động, thân thể Kiều thực mềm mại, biểu tình cũng rên rỉ thực mê người, còn hắn thì ngoại trừ đau đớn liệt thì chỉ có xấu hổ vô cùng và cứng ngắc.

“Thân thể của em cương quá, vẫn không thoải mái sao?” Tịch Nhạ Hoài vuốt ve tấm lưng cương thẳng của hắn, biết được hắn không thoải mái, nhẹ nghiêng đầu hôn lấy hắn, bàn tay thon dài hữu lực hướng về nơi dục vọng căn nguyên của hắn...

“Ngô...Ngô....Ấn...” Dung Thụy Thiên có chút giống như rên rỉ, lông mi đen dày phủ trên con ngươi khép hờ có chút ẩm ướt, bàn tay đang vuốt ve dục vọng phía trước thoáng làm giảm bớt đau đớn nơi thân dưới, thể nhưng lực đạo cuồng dã tiến vào cơ thể ấy khiến cho nơi bị tiến vào bắt đầu nóng rát, giống như bị một chủ tử vừa nóng bỏng vừa thô to nhét vào, thật sự là khổ không nói nổi.

“Là anh thô lỗ, nếu đau đến nỗi không chịu được, anh sẽ dừng lại ” Tịch Nhạ Hoài ôm thân thể hắn, trong thanh âm khàn khàn chứa đựng sự dịu dàng vô hạn, y thích hắn như vậy, muốn thân thiết mà ôm chặt Dung Thụy Thiên làm chuyện yêu thích, dù có nói sao thì y cũng sẽ không tùy tiện buông ra, nhưng từ đầu đến cuối khuôn mặt hắn đều tái nhợt cứng ngắc, hoàn toàn là vì y mà chịu đựng đau đớn.

Dung Thụy Thiên khép lại lông mi, lắc đầu, dục vọng của đàn ông khi ông đã bị thổi bùng lên, nếu không thể đạt được thỏa mãn thì sẽ rất khó chịu, hắn biết như thế sẽ rất thống khổ.

” Vậy anh tiếp tục” Tịch Nhạ Hoài hôn hắn, vuốt ve hắn, cử động thắt lưng đem dục vọng tiến vào trong thân thể chật chội của hắn.

Dung Thụy Thiên ôm lưng y, hai chân hơi hơi phát run, thân thể theo sự va chạm kịch liệt mà pháp phồng lên xuống, nơi tương liên giữa hai người thực ứ ất, lóe ra màu sắc *** mị sáng ngời, hung khí đỏ hồng nóng hổi dính nước dịch trong suốt liên tục đâm vào thân thể hắn, khiến cho thân thể lẫn nhau như kết hợp thành một.

Tịch Nhạ Hoài ôm hân làm vài lần, sau đó lại đặt hân xuống dưới thân, đối mặt tiến vào, toàn thân Dung Thụy Thiên mất hết khí lực, hai chân chặt chẽ quấn lấy thắt lưng y, toàn bộ thân thể đều bám trên người y, chấn trên giường rơi xuống đất, ga giường hỗn độn nhún thành một khối, hai người kịch liệt giao triền khiến trong không khí tất cả đều là hơi thở *** nóng cháy.

“Ân...Ân...” Dung Thụy Thiên trần trụi nằm trên giường lớn trắng như tuyết, sợi tóc đen nhánh ẩm ướt dán lên hai má hân, thân thể màu đồng cổ bởi vì lây nhiễm *** mà nổi lên màu hồng nhạt mê người, đôi chân thoi dài theo sự xâm chiếm thô bạo mà bắt đầu phát run.

Tịch Nhạ Hoài lấy tư thế sáp nhập ma sát vách trong mẫn cảm mà ẩm ướt nóng rực của hân.

Dung Thụy Thiên ần nhẫn thở dốc, thoát nhìn đang chịu đựng đau đớn, trần trọc mà lại gợi cảm, dụ hoặc đến đời mạng, dụ dỗ Tịch Nhạ Hoài càng không ngừng hôn hân, lần nữa du di trên môi hân, ôm thân thể hân tiến hành luật động nguyên thủy nhất.

“Không...Ân...” Dung Thụy Thiên hô hấp dồn dập, hai má nóng bỏng, hai tay không biết từ khi nào thì đặt lên bả vai Tịch Nhạ Hoài, đôi chân thon dài theo luật động mà kẹp chặt thắt lưng y, móng tay hỗn loạn bầu vào cơ thể Tịch Nhạ Hoài, thân thể rần rần run run một cách yếu ớt, lông mi dày đậm ướt át, tựa như đang cầu xin người đàn ông đang âu yếm hân dừng lại.

Loại này....

Loại này....

Bộ dáng đau đến nhăn mày nhưng lại khóc không ra nước mắt này....

Gợi cảm đến nỗi khiến Tịch Nhạ Hoài muốn dừng mà không được, đôi môi của y ái muội ma sát trên đôi môi đầy đặn của Dung Thụy Thiên, bàn tay thon dài hữu lực xoa nắn trên người hân, thuận tiện nắm lấy điểm nổi phồng hồng trước ngực hân, rồi mới dùng sức mạnh thân thể ngăn chặn mỗi tác da thịt trên thân thể hân, thật sâu thật nhẹ nhàng giữ lấy hân.

“Ân...Ô...Ân, dừng lại...” sự tiến vào quá mạnh mẽ khiến cả người Dung Thụy Thiên nảy lên, con người hổ phách sâu trầm, như nước suối chảy vào ban đêm, ướt át mà mê ly: “Ngô...Anh buông...”

“Rất nhanh là tốt rồi” Tịch Nhạ Hoài hôn hân, ***g ngực cường tráng dồn dập phập phồng, trong hô hấp tất cả đều là dục vọng điên cuồng của giống đực, tựa như một con dã thú xinh đẹp, làm cho người ta sợ hãi nhưng lại nhịn không được mà bị hấp dẫn, thần phục dưới thân y.

Dung Thụy Thiên nhắm mắt lại, mãi cho đến thời khắc lên đỉnh kia....

Tịch Nhạ Hoài nắm chặt dục vọng của hân, không chuyển mắt theo đôi gượng mặt ửng hồng của hân, nhìn hân ở dưới ánh mắt nóng bỏng của mình, như thế nào mà rên rỉ run run, như thế nào mà đau đớn cầu xin tha thứ, làm cho y buông hân ra.

Một đêm này thực hỗn loạn. Cho đến khi dục vọng bình ổn xuống dưới, Tịch Nhạ Hoài buông Dung Thụy Thiên ra, toàn thân Dung Thụy Thiên bủn rủn, cơ hồ ngay cả chân cũng không thể nhúc nhích, Tịch Nhạ Hoài ôm hân vào trong ngực, dùng ngữ điệu vô hạn ôn tồn, yêu thương trấn an hân, thuận tiện tách hai chân hân ra, chuẩn bị rửa sạch tình dịch trong thân thể hân....

Dung Thụy Thiên bắt lấy tay Tịch Nhạ Hoài, chết sống không cho y lại nhìn nơi đó của mình, cũng đủ thấy lúc trước đã chịu nhiều kích thích như thế nào, cho đến khi tất cả dục vọng đều bình ổn, mới dùng thái độ kiên quyết như vậy mà biểu đạt thái độ.

Tịch Nhạ Hoài dịu dàng ôm hân, bàn tay thon dài hữu lực vuốt ve lưng hân, cảm thấy thân thể rần rần chấn trăn ngập lực lượng đều ướt đầm mồ hôi, hơi thở liêu nhân kia lại dừng trên cổ y, hạ phúc của y lại bốc lên độ ẩm khó có thể diễn tả bằng lời, con người xanh nhạt cũng dần dần trở nên cực nóng, y chồm qua cắn bên tai Dung Thụy Thiên.

Dung Thụy Thiên không có phản ứng.

Tịch Nhạ Hoài vừa cúi đầu thì mới phát hiện Dung Thụy Thiên đã hôn mê bất tỉnh, xem ra đêm nay đã mệt chết hân, y đứng dậy đi vào phòng tắm, bưng tới một chậu nước ấm, rửa sạch dầu vết trong thân thể

Dung Thụy Thiên, mới kéo chăn bông che lại thân thể trần trụi của hân.

Chú thích:

() Đồng chí: Làm seme hay uke đều được.

22. Chương 22

Ánh trăng thật lớn như một quả cầu thủy tinh bao lấy thành thị đang chìm sâu trong giấc ngủ, căn phòng chung cư tầng bốn mươi không bật đèn.

Trác Thích Mặc áo mũ chỉnh tề đứng trước cửa sổ sát đất, khuôn mặt trắng nõn giấu trong bóng tối, không thể thấy rõ được vẻ mặt hân, duy độc chỉ có một đôi con ngươi thâm thúy phản xạ trên nền ánh sáng của cửa sổ thủy tinh, trong đôi con ngươi kia không có tình cảm gì, giống như một mãnh thú bắt được con mồi: "Chụp trang bìa Figaro không thành vấn đề, muốn lên trang bìa với Tịch Nhạ Hoài thì phải cần sự đồng ý của y" thanh âm hân bình thản trả lời điện thoại.

"Vì cái gì?"

"Hiện tại tôi không thể không chế y"

"Tôi đã biết" Tuyết Lê cúi đầu nói, liền chủ động ngắt điện thoại, vốn cô còn muốn nói thêm cái gì nhưng cũng biết được nếu mình yêu cầu Trác Thích Mặc quá nhiều, ngược lại hoàn toàn có thể bị hân nắm cổ.

Trác Thích Mặc sắc mặt không chút thay đổi khép điện thoại lại.

Ngồi trên sofa, Tân Đồ Hiên nhìn về Trác Thích Mặc đang đưa lưng về phía y: "Lấy lực ảnh hưởng của Tuyết Lê hiện giờ, không có cách nào lên được loại tạp chí giống như Figaro, chẳng lẽ anh muốn dùng phương pháp..."

Trác Thích Mặc không có biểu tình, từ trên tầng cao nhìn xuống, Tokyo trong bóng đêm lộ ra dưới đáy mắt hân, cũng khiến cho đôi con ngươi đen bóng thâm trầm ở bóng tối vô tận lóe ra: "Chỉ là trang bìa mà thôi, muốn lên thì liền cho cô ta"

"Vì cái gì mà nâng đỡ cô ta như thế?" Tân Đồ Hiên mặt mày cau hỏi, Tuyết Lê từ khi xuất đạo cũng rất được sủng ái, nhưng Hoàn Á cho cô ta nhiều cơ hội tham dự nhiều bộ phim điện ảnh như thế, bộ đáng cô ta cũng chỉ là không ôn không hỏa như vậy.

"Trong tay cô ta có bản hợp đồng" chuyện vài năm trước, cách nhiều năm như vậy lại một lần nữa bùng nổ, điều này có phải là dự đoán Dung Thụy Thiên lại xuất hiện nữa hay không.

"Hợp đồng nào?"

"Hợp đồng vì thu mua Tân Đình mà chế tạo"

"Cái gì?!"

"Quản lý Tân Đình là anh trai Tuyết Lê, khi đó cô ta cũng không phải nghệ sĩ, còn tham dự chuyện của Tân Đình, cô ta biết tôi dùng thủ đoạn gì để thu mua Tân Đình, lại như thế nào mà nắm trong tay nghệ sĩ mà bọn họ đào tạo ra"

"Bản gốc hợp đồng có ở đây không?" trong giọng nói của Tân Đồ Hiên chứa đựng sự bất an chưa từng có.

Trác Thích Mặc đem bản gốc hợp đồng đưa cho y.

"Đây là sự thật?!!!" Tân Đồ Hiên xem hết bản hợp đồng, sự sợ hãi giống như quái thú dưới biển sâu đang bầu lấy trái tim y: "Anh không cần lấy loại vui đùa này với tôi, một chút cũng không buồn cười!"

"Nếu phần hợp đồng này công bố ra... Tôi có thể sẽ ngồi tù"

Tân Đồ Hiên giống như bị bóp cổ không thể hô hấp, năm đó trong giới giải trí Tân Đình là một công ty có danh tiếng, nếu không phải Trác Thích Mặc ở giữa gây khó dễ, Tân Đình sẽ không vì đầu tư thất bại mà phá sản. Mà sau khi Tân Đình phá sản, Trác Thích Mặc lại tìm Dung Thụy Thiên, nghĩ rằng Dung Thụy

Thiên sau khi cùng đường mặt lộ sẽ dùng quyền lực khống chế hắn, ai ngờ đến Dung Thụy Thiên lại cự tuyệt, Tân Đồ Hiên nhìn Trác Thích Mặc phía trước cửa sổ sát đất: “Anh là vì hắn sao?”.

Trác Thích Mặc không trả lời vấn đề của Tân Đồ Hiên, chỉ là không dấu vết nở nụ cười, khuôn mặt trắng nõn giống như mặt hồ gợn sóng trong bóng đêm: “Gọi cho Hạng Thanh Uyên, bảo hắn thuận tiện theo sát Tuyết Lê “, hủy diệt một người thì dễ dàng, nhưng nếu hủy diệt một con mồi có móng vuốt thì nó sẽ phản kháng.

” Mặc...”

” Không có việc gì, kẻ nào uy hiếp tôi, ý đồ thương tổn tôi, tôi sẽ không chút do dự, khiến kẻ đó vĩnh viễn biến mất ” giọng Trác Thích Mặc thản nhiên, nhưng lại hết như cả vú lấp miệng em.

Tân Đồ Hiên vô lực thở dài một hơi, xem bộ dáng bày mưu nghĩ kế vì tình thế bắt buộc này của Trác Thích Mặc, liền biết là không cần vì chuyện của hắn mà quan tâm. Chỉ cần ở trong giới giải trí này thì mọi người đều biết, thà rằng đắc tội tất cả cao tăng Hoàn Á, cũng không nên đắc tội chủ tịch Trác Thích Mặc. Hắn có tiền, có mặt mũi, có bối cảnh, có thủ đoạn, lại lui tới với giới chính khách, cho nên, hắn vô pháp vô thiên không có gì sợ hãi.

Buổi sáng ngày hôm sau.

Tịch Nhạ Hoài còn chưa theo mơ ngủ tỉnh lại thì tiếng chuông di động liền đột ngột vang lên, để tránh đánh thức Dung Thụy Thiên còn đang ngủ say, y cầm điện thoại di động đang để bên giường lên, nhìn dãy số trên màn hình mới bắt máy: “Có chuyện gì?”.

” Đều sắp tới mười giờ mà anh còn ngủ?” Bên kia ống nghe truyền đến giọng người đại diện Trì Hạo: “Anh đã quên hôm nay phải chụp trang bìa sao? Vương trợ lý gọi điện thoại thì anh không tiếp, mà cậu ta cũng không dám tùy tiện gõ cửa, gấp đến độ sắp khóc kìa”.

Tịch Nhạ Hoài nghe hắn bắt măn trêu chọc, quay lại nhìn Dung Thụy Thiên liền thấy mặt hắn tái nhợt, sờ soạng cái trán hắn, liền hạ giọng nói với Trì Hạo: “Anh thương lượng với chủ biên Figaro một chút, chuyện trang bìa dời sang ngày sau chụp ” Dung Thụy Thiên đang phát sốt, nhất thời không biết có tỉnh hay không, y không có cách nào bỏ mặc hắn mà đi được.

” Xảy ra chuyện gì?” Trì Hạo bắt đầu khẩn trương, không rõ vì sao Tịch Nhạ Hoài không đi. Dĩ vãng y sẽ vì công tác mà cảm thấy phiền phức, nhưng y là nghệ sĩ chuyên nghiệp, chỉ cần đáp ứng chuyện của đối phương thì sẽ không nuốt lời.

” Tôi có việc không thể thoát ra” Tịch Nhạ Hoài không yên lòng trả lời, lực chú ý toàn bộ đều đặt trên người Dung Thụy Thiên, y mở ngăn kéo tủ đầu giường, tìm kiếm thuốc hạ sốt.

Trì Hạo bắt đầu tò mò: “Quan trọng như thế?”.

” Ừm” Tịch Nhạ Hoài một bên lấy bả vai giữ di động, một bên dùng răng nanh xé mở giấy gói, đổ viên thuốc vào trong tay, lại nghiêng người rót một ly nước ấm, làm tốt này đó liền trở lại trên giường.

” Tôi đây đi thương lượng với chủ biên một chút, đợi lát nữa điện thoại lại cho anh”.

” Ừm”.

23. Chương 23

Mười phút sau, tiếng chuông di động lại vang lên, Tịch Nhạ Hoài không do dự bắt máy: “Như thế nào?”

” Tôi đã nói chuyện với chủ biên Figaro, trễ nhất là buổi chiều bốn giờ anh phải tới ” Trì Hạo nghiêm túc nói.

Tịch Nhạ Hoài lo lắng nhìn Dung Thụy Thiên, không quên nói ra chuyện mình đang băn khoăn với Trì Hạo: “Ngày mai chụp không được sao?” ít nhất hắn muốn xem đến khi Dung Thụy Thiên đỡ lên một chút mới an tâm đi quay chụp.

” Chậm lại một ngày thì không có khả năng, anh nên biết lần này là vì tuyên truyền điện ảnh, riêng biệt chụp trang bìa với Tuyết Lê, Tuyết Lê đang ở phim trường hóa trang, sẽ chờ anh tới “.

Nghe được Tuyết Lê cũng đã ở phim trường, Tịch Nhạ Hoài bắt đầu trở nên không kiên nhẫn: “Trước chụp cho Tuyết Lê, đừng làm cho cô ta chờ tôi ” vì liên quan đến công việc, rất nhiều thời điểm phải nhẫn nại hợp tác cùng với người mình không thích.

” Cô ấy nói phải đợi anh ” Figaro là tuần san nước Pháp sau khi lấn sang Trung Quốc, mỗi tháng sẽ cho ra hai kỳ, sự nổi tiếng cùng lực ảnh hưởng vô cùng mạnh, yêu cầu đối với nghệ sĩ cũng thực hà khắc. Trang bìa của bọn họ thường lấy hình ảnh của một nữ ngôi sao hoặc người mẫu quốc tế là chính, Tịch Nhạ Hoài là nam nghệ sĩ khó có được làm cho chủ biên thưởng thức lại chủ động mời quay chụp trang bìa.

Tịch Nhạ Hoài nắm di động không hề động.

Trì Hạo nghe xong lời y nói, rồi lại kiên nhẫn nói với y quan hệ lợi – hại trong đó.

Tịch Nhạ Hoài lặng im một lát, nói vài câu với Trì Hạo đang lo lắng và tức giận, Trì Hạo đột nhiên giật mình hỏi: “Có thể chứ? Như vậy được không? Anh chẳng phải không thích loại này....”

“Không thành vấn đề ” Tịch Nhạ Hoài đơn giản trả lời.

Đứng ở phim trường Trì Hạo thở dài, lại mở ra văn phòng của chủ biên, hẳn là người chuyên về tài chính của Tịch Nhạ Hoài, lấy việc ích lợi của y là chủ, không cho danh dự của y bị chửi bới gì.

Nhưng hôm nay y không đến chụp trang bìa cho Figaro, chỉ sợ sẽ bị Tuyết Lê nói là đùa giỡn đại bài, cứ việc chuyện này cùng với việc bị bệnh mà xin phép là giống nhau. Nếu Tuyết Lê bắt được cơ hội này mà lăm miệng với nhà báo, chỉ sợ cũng bị phóng viên lấy việc này đăng lên, rồi mới nhân cơ hội này mà lảng xê mình, gia tăng sự tỏa sáng hấp dẫn.

Cho nên hẳn mãnh liệt yêu cầu Tịch Nhạ Hoài lại đây chụp trang bìa, không cần bị chiếm tiện nghi lại rước lấy phiền toái, nhưng hôm nay Tịch Nhạ Hoài nói có việc tới không được, hoàn toàn không quan tâm đến phiền toái này, mà hẳn lại rất để ý sợ phiền toái này sẽ đâm bị thương y.

Lúc hai mươi tuổi Tịch Nhạ Hoài lấy thân phận ca sĩ xuất đạo, năm đó dưới sự an bài của Tịch Dương mà đi theo lộ tuyến trung tính đang thịnh hành, vừa mới thành danh, nổi tiếng ở khắp châu Á. Khi đó y mang theo nét linh động của thiếu niên cùng sự tao nhã của đàn ông, thích mặc trang phục xa hoa cao cấp, cười rộ lên còn mang theo ngây ngô ngọt ngào.

Sau khi rời đi Tịch Dương gia nhập vào công ty mới, y một lần nữa bị đóng gói, hình tượng thay đổi rất nhiều, hoặc là đã trải qua cái gì, gây đi không ít, thành thực không ít, đương nhiên cũng tuần mỹ nhiều hơn, bất đồng là lệ chí xuất hiện trước mắt càng khiến y có chút yêu mị.

Nhưng ở công ty mới y thực không được coi trọng, quay phim cũng không phải là diễn viên chính, đĩa nhạc phát ra lại ít, còn không ngừng xoay sở với lịch làm việc, làm cho người ta có cảm giác mệt chết đi, bọn họ những người đi theo y, nhìn thấy mà đau lòng.

Khi y giải ước với công ty mới, không ai trách cứ y, mà y cũng nhân dịp sau khi giải ước được tự do, một mình đi châu Âu du dương, nửa năm sau lại trở về, sau đó thì mọi người cơ hồ sắp nhận không ra y.

Y tiêu tụy lại gầy gò nhưng vẫn xinh đẹp đến nỗi làm cho người ta đau lòng, chính là bàn tay từng duyên dáng kia gân xanh nổi rõ hẳn lên, trên cánh tay còn có nhiều vết bầm xanh tím. Nếu những vết thương đó là do trong cuộc sống không cẩn thận tạo thành, thì trên cổ tay đột ngột có vết thương lại biểu hiện ra đó là do việc tự mình hại mình để lại, y đến tận cùng là có bao nhiêu đau đớn, muốn dùng vết thương tàn nhẫn kia để giảm bớt sự cô độc trong lòng, đương nhiên có điểm khác biệt là y cũng quá mức trọng tình.

Lui ẩn lâu lắm, lại một lần nữa đi vào giới giải trí, Tịch Nhạ Hoài ổn trọng hơn rất nhiều, không có sự kiệt ngạo không biết trời cao đất rộng khi còn trẻ tuổi, y thoát nhìn thành thực mê người như vậy, mặc kệ điện ảnh hay là đĩa nhạc đều rất nổi bật.

Nhưng người thích y và ghét y cũng nhiều như nhau, trời cao ban cho y dung mạo tuyệt thế, lại ban cho y nhiều kỳ ngộ cùng tài phú, y khiến cho rất nhiều người hâm mộ và đổ kị.

Tịch Nhạ Hoài đóng kịch truyền hình và phim ảnh, các hoạt động đều được đến sự khẳng định và giải thưởng, phòng bán vé luôn đạt tiền triệu gây được rất nhiều sự chú mục, tin tức vừa hạ xuống thì tin xấu liền truyền lên, luôn luôn không ngừng xuất hiện trước mắt đại chúng, vẫn khiến phóng viên giải trí nhìn thẳng y không buông, chuyện gió thổi cỏ lay nào liên quan đến y đều khiến cho dư luận chú ý.

Khi đem khuôn mặt tinh xảo hiện giờ cùng ảnh chụp ban đầu ra so sánh, báo chí liền kích động nói hấn ở Nhật Bản chính dung, bộ phim bom tấn tiếp theo đã dựa theo yêu cầu của y mà viết ra nhân vật, phóng viên bắt đầu phỏng đoán y có hậu thuẫn, nếu không thì chính là bị cao tầng công ty làm quy tắc ngầm, còn nói y là đồng tính luyến ái, lúc đầu còn quay phim AV (), phòng bán vé bán được nhiều như vậy là do vé ảo tác quái.

Những tiền bối lúc trước khi vào thời kỳ nổi tiếng đó đều đủ loại chữ bối như thủy triều ập tới, thanh âm như vậy mỗi ngày đều có, nhưng là chưa từng có một nghệ sĩ nào giống Tịch Nhạ Hoài bị chữ bối nhiều như vậy. Y mỗi ngày đều bị những người chán ghét hắt nước bẩn, nói trắng ra, tại thời đại internet phát triển như hiện nay, chỉ cần mở trang diễn đàn trên mạng ra thì đều có thể thấy được rất nhiều tiêu đề khác nhau liên quan đến y, lượt click vào và phản hồi đều rất cao, vẫn chiếm vị trí đầu trang.

Nhưng... Những thứ này vẫn không thể chặn lại cước bộ tiến tới của Tịch Nhạ Hoài.

Thông qua sự trả giá mấy năm nay, hai mươi tám tuổi, Tịch Nhạ Hoài trở thành thiên vương siêu sao, thanh âm chữ bối theo những bộ phim và đĩa nhạc y phát hành dần dần biến mất, nhân vật phim phù hợp với y cùng với những đĩa nhạc hoàn mỹ khiến y được đại chúng tán thành, có những tán thành này mà phòng bán vé, còn có càng nhiều đạo diễn tìm y quay phim, nhờ thế mà y càng có nhiều không gian để phát triển. Cho dù y có người nâng đỡ, nếu tự bản thân không có thiên phú, sớm hay muộn thì cũng sẽ bị ánh sáng của nghệ sĩ khác bao phủ.

Hơn nữa trong giới giải trí người mới xuất hiện lớp lớp, đại bài ngôi sao nếu muốn vẫn luôn tỏa sáng thì cũng không dễ, chẳng những phải có vẻ xinh đẹp chống lại khảo nghiệm của năm tháng mà còn cần có thực lực không tầm thường. Mà những nghệ sĩ đã lẫn lộn trong giới giải trí nhiều năm, muốn khuôn mặt có khuôn mặt, muốn diễn xuất có diễn xuất, muốn bối cảnh có bối cảnh, nhưng nhìn chung vẫn thiếu một chút may mắn, bởi vậy dù có muốn nâng đỡ ra sao cũng không thể nổi tiếng.

Tỷ như...Tuyệt Lê hiện giờ.

Trì Hạo rời văn phòng chủ biên, trở lại phòng hóa trang liền giải thích với Tuyệt Lê, không nghĩ tới vừa mới nói hai câu, Tuyệt Lê liền không vui ra mặt, nghiêm nhiên lấy một bộ cái giá đại bài trách hấn: “Anh làm sao mà lại là người quản lý tài chính được, nghệ sĩ không đến thì chỉ tùy tiện hai câu liền đáp ứng, anh có biết hay không bởi vì y liên lụy sẽ khiến cho người khác mang đến bao nhiêu phiền toái “.

Phiền toái? Nếu không phải cùng Tịch Nhạ Hoài hợp tác đóng phim, chỉ là một nghệ sĩ hạng hai như Tuyệt Lê, sự nổi tiếng cùng lực ảnh hưởng không đủ, trong giới mới vào cũng không có địa vị gì, muốn lên một tạp chí đại bài như Figaro căn bản chỉ là người điên nói mớ. Nếu thái độ cô ta còn được thì Trì Hạo sẽ nhận lỗi với cô ta, dù sao cũng là vì Tịch Nhạ Hoài điều chỉnh thời gian, nhưng cô ả lại lấy thái độ và khí thế vênh váo ngang ngược lại đương nhiên mà trách cứ Tịch Nhạ Hoài, làm cho hấn cũng không thềm khách khí: “Chuyện này chủ biên đã đồng ý, ngày mai buổi sáng Tịch Nhạ Hoài đến, tới lúc đó các người cùng nhau chụp là được”.

Tuyệt Lê thẹn quá thành giận: “Rõ ràng nói hôm nay chụp trang bìa, sao lại có thể lâm thời sửa thời gian, y nghĩ mình là đại bài liền đùa giỡn thái độ của đại bài, tùy tiện xem thường diễn viên như tôi vậy”.

” Tịch Nhạ Hoài là có việc “.

“Đừng có lấy cớ mà có lệ với tôi, anh gọi điện cho Tịch Nhạ Hoài kêu y lại đây, hoặc là đưa số điện thoại của y cho tôi, tôi chủ động gọi qua hỏi!”.

” Cái này không được”.

” Vì cái gì không được?”.

” Tôi vừa nói lúc nãy, buổi sáng y không có biện pháp tới đây, Tuyệt Lê tiểu thư nếu như hôm nay có lịch, có thể cho người quản lý tài chính một lần nữa an bài lại, như vậy hai bên cũng sẽ không trì hoãn”.

” Tôi chỉ là nghệ sĩ bình thường, không có quyền lực lớn như vậy để sửa thời gian, còn nữa, anh cho rằng tất cả mọi người đều rảnh rỗi như thế mà có thể thay đổi thời gian theo công tác của tôi?!” Tuyết Lê ngữ khí chanh chua trào phúng, hoàn toàn không có khí chất ôn nhã ngày xưa, còn càng nói càng bắt đầu khó nghe.

Phòng hóa trang bị đẩy ra, chủ biên Figaro Tưởng Dung bước vào. Tưởng Dung là người Đài Loan, khuôn mặt ưa nhìn, màu da trắng nõn, cô mặc bộ váy Armani màu đen, đeo trang sức tinh xảo trang nhã, tóc dài gọn sóng xõa xuống thắt lưng, cô nở nụ cười ôn nhã với Trì Hạo.

Trì Hạo cũng không tranh chấp tiếp với Tuyết Lê, hơn nữa đối phương vẫn là nữ nghệ sĩ, nếu mình cùng với cô ta tranh cãi cũng rất không tốt, thế là bỏ qua mà chủ động giải thích, muốn dùng thái độ như vậy để bình ổn tranh luận này. Nhưng mà Tuyết Lê nhìn thấy chủ biên bước vào, càng bắt đầu vênh váo ngang ngược: “Chuyện hôm nay, không thể tùy tiện chấm dứt như vậy, anh dùng thái độ thành khẩn giải thích, khiến cho Tịch Nhạ Hoài mau chóng lại đây, bằng không làm cho phóng viên biết cũng không tốt”.

Tưởng Dung đi đến bên hai người, đánh vỡ mùi thuốc súng giữa hai người: “Tuyết Lê tiểu thư, tôi là Tưởng Dung chủ biên tờ Figaro, vì để không chiếm dụng thời gian của cô, quay chụp hôm nay cứ như thường lệ tiến hành”.

” Không phải là phải đợi Tịch Nhạ Hoài...” Tuyết Lê ngạc nhiên nhìn người phụ nữ trước mắt, không rõ tại sao cô ấy lại đột nhiên xông vào phòng hóa trang.

Thấy Tưởng Dung xuất hiện, Trì Hạo rõ ràng nhẹ nhàng thở ra, mới vừa rồi theo Tịch Nhạ Hoài điện thoại mà tìm Tưởng Dung thương lượng, đối phương nghe nói Tịch Nhạ Hoài sẽ tham gia tiệc mời mà công ty họ tổ chức, nên không nhiều lời liền đồng ý, cũng cam đoan quay chụp sẽ không bởi vì trì hoãn mà hủy bỏ.

Tưởng Dung nhìn Tuyết Lê, tư thái tao nhã nói: “Tuyết Lê tiểu thư, tôi nghĩ cô hiểu lầm”.

“Sao?”

” Phối hợp với phong cách chủ đề của tạp chí kỳ này, nhiếp ảnh gia sẽ cho các người chụp một mình, tôi nghĩ lấy khí chất của Tuyết Lê tiểu thư, không đến nỗi cần Tịch Nhạ Hoài hợp tác cũng sẽ làm toát lên trang phục mà Dior cung cấp”.

” Đây...”

” Nếu cô có vấn đề gì, có thể thảo luận với nhiếp ảnh gia, mười lăm phút sau, cô đổi xong quần áo thì đến chỗ chụp ảnh ” trong quá trình đối thoại này, Tưởng Dung hoàn toàn nắm được quyền chủ động, thanh âm của cô trấn định mà tao nhã, thái độ khéo léo lại hào phóng, làm cho người ta không tự chủ được mà bị khống chế.

Tuyết Lê sắc mặt xanh mét, cô vốn định cùng Tịch Nhạ Hoài chụp chung trang bìa, hoặc là mượn cơ hội để lấy được số điện thoại riêng của Tịch Nhạ Hoài, không nghĩ tới chủ biên và người đại diện của Tịch Nhạ Hoài là cùng một phe, khiến cô không thể dây dưa mà đi đến chỗ chụp ảnh.

Chú thích:

() AV: Adult video (Phim xxx)

24. Chương 24

Tháng bảy vẫn liên tục cực nóng như trước, thời tiết chính ngọ giống như núi lửa đang phun trào.

Dung Thụy Thiên thoải mái nằm trong phòng, trên trần che một tầng mồ hôi mỏng manh, khi hần tỉnh lại từ trong giấc ngủ mơ dài, mở mắt ra liền nhìn thấy người đàn ông ngồi bên giường, thân ảnh y dưới nền ánh sáng thực điển trai, trong không khí là mùi nước hoa Calvin Klein bay tới từ ***g ngực rộng lớn của y, trong nháy mắt Dung Thụy Thiên có loại lỗi giác như đang đặt mình trong mộng.

Tịch Nhạ Hoài sờ sờ cái trán hần, xác định độ ẩm đã bình thường mới đột nhiên thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Sáng sớm hôm nay em bắt đầu mê mang, hiện tại tỉnh rồi, có thấy không thoải mái hay không?”

Dung Thụy Thiên thể này mới phát hiện mình nằm trên giường Tịch Nhạ Hoài, chuyện tối hôm qua giống như một bộ phim quay chậm từ từ hiện lên trong trí óc, hai má hấn dưới tầm mắt Tịch Nhạ Hoài dần dần nóng lên, lông mi thật dài rũ xuống che lấp cảm xúc trong đôi con ngươi: “Không có gì không thoải mái”.

” Vậy là tốt rồi ” nhìn Dung Thụy Thiên then thùng tránh đi y, hầu kết Tịch Nhạ Hoài lẩn lộn một chút, thanh âm khàn khàn nói: “Đã muộn tới giữa trưa, anh đã chuẩn bị tốt cơm trưa, chờ em tỉnh lại cùng nhau ăn”.

Dung Thụy Thiên giật mình hỏi: “Cơm trưa? Hiện tại mấy giờ?” hấn cảm thấy mới ngủ chưa được bao lâu, sao vậy tỉnh lại chính là thời gian cơm trưa, điều kỳ quái nhất là Tịch Nhạ Hoài còn tại trong phòng.

” Một giờ ” Tịch Nhạ Hoài chuyên chú nhìn hấn, đường cong khuôn mặt tao nhã hoàn mỹ kia làm cho bề ngoài ngũ quan của y trở nên đẹp khó tả, đẹp dễ giống như quý tộc trẻ tuổi trong điện ảnh nước Mỹ.

Dung Thụy Thiên không thể nhìn thẳng mà gục đầu xuống, thuận tiện nâng tay lên che đi khuôn mặt xấu xí: “Trẻ như thế?!” hấn thể nhưng lại ngủ lâu như vậy, mà Tịch Nhạ Hoài an vị bên giường nhìn hấn, chờ hấn tỉnh lại.

” Hôm nay em nghỉ ngơi, dậy trễ cũng không quan hệ ” ánh mắt Tịch Nhạ Hoài dịu dàng nhìn hấn chăm chú, bắt lấy đôi tay đang che hai má của hấn: “Khi ở cùng một chỗ với anh, đừng lấy tay che mặt”.

” Nhưng mà...”

” Thụy Thiên, anh thích em, không phải khuôn mặt em, ở trước mặt anh đừng cúi đầu như vậy, làm cho anh ngay cả ánh mắt của em đều nhìn không tới”, Tịch Nhạ Hoài “trói” chặt hấn, dịu dàng ôm hấn vào trong ngực.

” Anh là quái nhân ” mặt Dung Thụy Thiên dán trong ngực Tịch Nhạ Hoài, nội tiết tố nam tính dào dạt mãnh liệt trên người y hòa hợp với mùi nước hoa Calvin Klein, tỏa ra một cỗ hơi thở liêu nhân.

Tịch Nhạ Hoài vuốt ve đường cong lưu sướng của hấn, giọng nói trầm thấp mà ngọt ngào ghé vào tai hấn vang lên: “Vẫn luôn thích em, là quái nhân chỉ có dục vọng đối với mình em, em phải tin tưởng lực hấp dẫn của em đối với anh “.

Dung Thụy Thiên cười khê ôm lấy thất lưng của y.

Nửa thân trần rấn chắc dịu ngoan dán vào người y, bàn tay với khớp xương rõ ràng truyền đến độ ấm từ trên người hấn, dục vọng nơi đáy mắt Tịch Nhạ Hoài dần dần trở nên rõ ràng, để tránh cho mình không kiềm chế được mà áp đảo hấn, y vỗ vỗ bả vai Dung Thụy Thiên, đem bát đồ ăn đã chuẩn bị tốt đưa cho hấn: “Trước ăn cơm, sau đó anh đưa em đến một chỗ”.

” Anh không cần công tác sao?” Dung Thụy Thiên định mặc quần áo đi ra phòng khách ăn, nhưng thấy Tịch Nhạ Hoài đều đem đồ ăn đưa cho hấn, cũng không tốt từ chối mà tiếp nhận, cũng lo lắng hỏi đến chuyện công tác của y.

” Hôm nay anh nghỉ ngơi” Tịch Nhạ Hoài nhìn Dung Thụy Thiên, cũng không nói cho hấn rằng hôm nay mình có công tác quan trọng.

Dung Thụy Thiên hoài nghi hỏi: “Thật sự?” hấn biết mỗi ngày Tịch Nhạ Hoài đều có công tác, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, ngày được nghỉ ngơi có thể đếm trên đầu ngón tay.

” Nghĩ loạn cái gì vậy, anh cũng là người bình thường, nghỉ ngơi một chút, có gì sai “.

Dung Thụy Thiên an tâm, vừa ăn cơm trong bát vừa hỏi: “VẬY ĐI ĐÂU?” tựa hồ chỉ cần cùng một chỗ với Tịch Nhạ Hoài, cuộc sống sẽ không nhàm chán giống như trước.

” Đợi lát nữa sẽ biết t” Tịch Nhạ Hoài đứng dậy kéo màn ra, ánh mặt trời sáng ngời theo cửa sổ tiến vào, hấn nhìn làn tóc đen của Dung Thụy Thiên bị ánh mặt trời chiếu đến sáng bóng, khóe môi xinh đẹp hiện lên một chút tươi cười.

Ăn xong điểm tâm và cơm trưa, Dung Thụy Thiên đứng trước cửa biệt thự, một phút sau, Tịch Nhạ Hoài từ bãi đỗ xe đi ra, điều khiển một chiếc xe Maserati MC 12 màu đỏ.

” Anh đổi xe thể thao?” Dung Thụy Thiên chấn kinh nhìn hấn.

Tịch Nhạ Hoài còn thật sự hỏi: “Em không thích?” nếu hấn không thích, lần sau đổi lại xe hơi giống lúc trước....

“Cũng không phải” Dung Thụy Thiên vội vàng phủ nhận, xe này cũng không phải của hấn, như thế nào lại đến phiên hấn phát biểu cái nhìn, chỉ là cảm thấy xe như vậy rất nổi bật: “Xe lần trước của anh đâu?”

” Trợ lý của anh lái đi”

“ ... ”

” Đến nổi chiếc xe này cũng là cha đưa, cũng không phải anh mua”.

Dung Thụy Thiên giật mình nhìn hấn, thoát nhìn cha Tịch Nhạ Hoài rất có tiền, xe hơi mấy triệu tệ nói đưa là đưa: “Cha anh không ở trong nước sao?” hấn rất ít nghe Tịch Nhạ Hoài nói về chuyện của mình....

” Nghiêm túc mà nói là cha kế, ông ấy ở nước Mỹ có cơ nghiệp của mình” Tịch Nhạ Hoài ý bảo hấn thất dậy an toàn, sau đó tùy tiện giải thích với hấn: “Năm kia anh làm người đại diện cho công ty của ông ấy, xem như cho anh thù lao”.

Dung Thụy Thiên mơ hồ cảm giác được bối cảnh Tịch Nhạ Hoài không đơn giản, cứ việc ngôi sao trong giới giải trí có bối cảnh cũng rất nhiều: “Có thể cho tôi biết chuyện của anh sao?”.

” Kia thực buồn tẻ, trừ bỏ bạn bè cùng anh lớn lên, những người khác đều không có hứng thú nghe” Tịch Nhạ Hoài nhẹ nhàng nở nụ cười, tựa hồ thực kinh ngạc khi Dung Thụy Thiên tò mò chuyện của y.

Dung Thụy Thiên bắt lấy cánh tay Tịch Nhạ Hoài, vẻ mặt còn thực sự nói: “Tôi muốn biết” hấn không hi vọng sẽ có ngày từ bạn bè của y, nghe được người khác nghị luận chuyện mà hấn không biết.

” Vậy nói hết cho em cũng được ” Tịch Nhạ Hoài tươi cười như hoa nở, đây là lần đầu Dung Thụy Thiên hỏi chuyện của y, thoát nhìn thực để ý y, thậm chí còn muốn biết về y.

Xe thể thao màu đỏ dừng trên quốc lộ, cây ngô đồng cùng những cây hướng dương ven đường vươn cao dưới ánh mặt trời, nắng nóng liên tục thiêu cháy lá cây, tựa hồ bị bắt buộc nghênh đón ánh mặt trời như quỷ hút máu hút khô chúng nó.

Trên lối đi bộ, người qua đường đều che ô chống nắng đi hướng nhà ga, dựa vào tiền lương mà cố nâng lên nghị lực và bận rộn công tác, thần sắc bọn họ mệt mỏi, mồ hôi ướt đầm, bị sự thật cuộc sống ép buộc đến nỗi vết thương đầy mình, mơ đến một ngày có thể thoát khỏi cảnh nghèo khó, hoặc trong cuộc sống nghèo khó được đến hạnh phúc, chỉ cần có thể hạnh phúc thì chính là tài phú của đời người rồi.

Tịch Nhạ Hoài cảm thấy nếu mẹ y không gặp được cha kế Tịch Diệu Đình, có lẽ ngay đến hạnh phúc là cái gì thì bà ấy cũng không biết. Cuộc đời của bà tựa như điện ảnh Hollywood và kịch truyền hình khổ vì tình lúc tám giờ, không có lúc nào thoải mái, tình tiết chặt chẽ, tuyệt không làm cho người xem cảm thấy muốn ngủ gà ngủ gật.

Mẹ hấn trải qua hai lần hôn nhân, lần đầu tiên là lúc tốt nghiệp trung học, bà mang thai đứa nhỏ của người đàn ông bà yêu – Lâm Tuấn, một tháng sau bà bỏ đứa nhỏ, lúc bà suy yếu ngay cả đứng dậy đều làm không được thì bị ông ngoại dùng gậy gộc đánh đến nổi toàn thân bà đều là máu, hấp hối.

Sau đó bị trường học biết, trường học cưỡng chế đuổi học bà, bà không về nhà mà trộm lấy hộ khẩu đăng ký kết hôn với Lâm Tuấn, đến tận đây bà rời nhà và sống chung với Lâm Tuấn.

Lâm Tuấn là con lai có một nửa huyết thống Anh quốc, bộ dạng phi thường dễ nhìn, nhưng chỉ là một người đàn ông không có túi da (). Hấn không học vấn, không nghề nghiệp lại tâm cao khí ngạo, mỗi lần đi làm chưa quá một tháng thì đã bị ông chủ đuổi đi, tiền kiếm được đều không dùng để trả tiền thuê cho chủ thuê nhà luôn mãi thúc giục, mà cứ như nổi điên lên vọt vô sòng bạc, nói là vì những ngày bản cùng này mà cực một lần, có thể trực tiếp trở thành triệu phú.

Ôm ý tưởng trở thành triệu phú đi tới sòng bạc, Lâm Tuấn thua một nghèo hai trắng, còn bức bách mẹ y đang mang thai đi làm việc. Mẹ mỗi ngày đều khóc, mỗi ngày đều cãi nhau với hấn, nói hấn tại sao không

chết đi, mà khi Lâm Tuấn dịu dàng ôm bà, dùng giọng điệu mềm nhẹ đến làm người chìm đắm mà an ủi bà, bà lại càng hăm sâu không dứt ra được.

Cho đến khi Lâm Tuấn trộm tiền lương mà bà vất vả một tháng đi làm kiếm được. Tiền lương kia là bà dùng để trang trải sinh hoạt và giao tiền thuê nhà, Lâm Tuấn không nói với bà liền trộm đi ra ngoài, tiêu tiền xong rồi lại trở về, khi đó bà đã hoàn toàn chết tâm, ôm y lúc đó mới năm tuổi rồi đi cái gia đình kia.

Ba năm sau, mẹ quen với cha kẻ của y – Tịch Diệu Đình, Tịch Diệu Đình là người trong xã hội thượng lưu, khuôn mặt tao nhã lại tuấn mỹ, có gia thế gần như hoàn mỹ, ở Nhật Bản và Mỹ đều có công ty của mình. Ông không để ý mẹ đã từng kết hôn lại có đứa nhỏ, chỉ là toàn tâm toàn ý yêu bà, theo đuổi mẹ ba năm, sau khi cầu hôn thành công liền đi ra mắt ông ngoại, sau khi được ông ngoại đồng ý liền cùng mẹ kết hôn, kết hôn xong liền mang bà đi Mỹ sinh sống.

Chú thích:

() Không có túi da: Ý nói vô tích sự.

25. Chương 25

Đèn đỏ sáng.

Tịch Nhạ Hoài nhìn Dung Thụy Thiên đang im lặng, Dung Thụy Thiên quay đầu nhìn khuôn mặt tuấn mỹ ấy, trong đôi con ngươi màu hổ phách toát ra sự hăm mộ không thể che giấu được: “Mẹ của anh, bà thật hạnh phúc” dù cho lúc trước thực khổ....

” Bà không có gì để hăm mộ, em sống với anh, anh sẽ cho em rất nhiều hạnh phúc” Tịch Nhạ Hoài cười nâng tay lên, xoa xoa tóc đen của Dung Thụy Thiên, trong động tác của y tràn ngập vô hạn trìu mến, đôi tay với khớp xương rõ ràng kia, trắng nõn lại thon dài, tản ra hương vị ấm áp của mặt trời.

Rõ ràng mình lớn tuổi hơn so với y, nhưng lại có cảm giác bị Tịch Nhạ Hoài cho là con nít mà đau mà yêu, Dung Thụy Thiên bắt lấy tay y, Tịch Nhạ Hoài dịu dàng cười với hắn, theo phản xạ cầm lấy bàn tay hắn.

Tuy rằng thời tiết khô nóng vô cùng nhưng ngón tay Tịch Nhạ Hoài rất khô ráo, ấm áp, không có dấu vết mồ hôi, lộ ra một loại cảm giác tươi mát của thanh niên trẻ tuổi. Dung Thụy Thiên nhìn không được nhìn về phía sườn mặt y, nhìn sườn mặt xinh đẹp được tắm dưới ánh mặt trời sau buổi ban trưa, trong lòng xuất hiện cổ tình cảm ấm áp như dòng suối.

Người cho hắn cảm giác như vậy chỉ có y, ngay cả Kiều dịu ngoan chọc người trìu mến cũng so ra kém địa vị của Tịch Nhạ Hoài trong lòng hắn, ngón tay ấm áp của y, ***g ngực rộng lớn, cùng với hơi thở tràn ngập mùi thơm ngọt mà nóng cháy trong khoang miệng, là sức hấp dẫn mà hắn không thể nào kháng cự.

Xe thể thao dừng lại ở bờ biển.

” Anh nói nơi tốt là nơi này?” nhìn biển lớn sóng vỗ rì rào, Dung Thụy Thiên có chút giật mình, mới vừa rồi chỉ lo suy nghĩ chuyện của Tịch Nhạ Hoài nên cũng chưa chú ý nơi mà Tịch Nhạ Hoài đưa hắn đến.

” Nơi này là nơi anh thích, anh muốn mang em đến đây chơi, cùng em chia sẻ với nhau” Tịch Nhạ Hoài nắm tay hắn, dọc theo con đường đá trơn nhẵn đi hướng bờ biển.

Dung Thụy Thiên nở nụ cười. Không khí tươi mới như thế, cảnh sắc xinh đẹp như thế, đã bao nhiêu năm chưa được cảm thụ qua. Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, mây trắng như sương khói ngưng tụ thành từng dải lụa trắng lượn lờ nơi chân trời, cách đó không xa vang lên tiếng còi, theo tiếng nhìn lại, một chiếc du thuyền xa hoa thật lớn đang đón lấy sóng biển quay cuồng mà hướng về phía bọn họ.

Du thuyền dừng lại, người đàn ông bộ dáng quần gia buông dây thang. Tịch Nhạ Hoài kéo hắn đi hướng du thuyền, cho người đàn ông bộ dáng quần gia một ánh mắt, người đàn ông cung kính rời khỏi tầm nhìn của bọn họ, Tịch Nhạ Hoài đưa hắn đi vào phòng bên cạnh lộ đài.

Phòng rất lớn, trang hoàng thật sự phục cổ, bình phong thủy tinh màu đen đem không gian to như vậy ngăn thành hai nửa. Một nửa phòng nghỉ, đặt một chiếc sofa màu đen bằng da và ghế dựa, làm cho người

ngồi bên trong có thể thưởng thức biển lớn bên ngoài cửa sổ thủy tinh, một nửa khác là sảnh dành cho tiệc đứng, trên chiếc bàn thật dài bày ra món ăn mỹ vị.

Trong phòng thực mát mẻ, bốn phía là thủy tinh trơn bóng trong suốt như gương, thủy tinh kia tính chất thật đặc biệt, ánh mặt trời nóng cháy xuyên thấu qua thủy tinh lọt vào phòng không hề mang theo độ nóng cùng ánh sáng chói mắt, độ ẩm trong toàn bộ phòng rất thoải mái và đem lại cảm giác an nhàn.

Tịch Nhạ Hoài làm cho hần ngồi trên sofa trước cửa sổ thủy tinh, nhìn Dung Thụy Thiên khẩn trương bất an, y cười tủm tỉm nắm lấy bờ vai hần, làm cho hần ngồi bên cạnh mình: “Không cần khẩn trương, nơi này không có những người khác”

Dung Thụy Thiên kinh ngạc ngẩng đầu. Hần cứ nghĩ rằng Tịch Nhạ Hoài dẫn hần lên du thuyền là vì tham gia các hoạt động buôn bán hay tiệc rượu linh tinh gì đó, hơn nữa không gian to như vậy lại thêm một bàn tiệc đứng dài thế kia, nhìn sao cũng giống là nhiều người đến chơi.

Giống như nhìn ra hần suy nghĩ cái gì, Tịch Nhạ Hoài vén mái tóc đen trên trán Dung Thụy Thiên, nhìn thẳng vào đôi con ngươi dưới mái tóc đen ấy: “Những lúc không có lịch làm việc, anh muốn hưởng thụ cuộc sống im lặng”.

” Nếu thích cuộc sống im lặng, sao lại tiến vào giới giải trí?” giới giải trí phân tranh nhiều, siêu sao quốc tế giống như y, không lúc nào không bị đứng nơi đầu sóng ngọn gió.

” Lúc hai mươi tuổi, cha anh muốn anh kế thừa công ty ông ấy, anh không muốn bị công ty ông ấy trói buộc, thế là rời đi nước Mỹ trở lại trong nước”.

” Lúc vừa đi như thế, cha anh không tức giận sao?”.

” Ông ấy đóng băng thẻ tín dụng của anh, đoán rằng nếu không có tiền thì anh sẽ trở về”

” Rồi sao?”.

” Sau khi thẻ tín dụng bị đóng băng, trên người anh chỉ có mấy ngàn tệ, tiền rất nhanh liền tiêu hết” Tịch Nhạ Hoài cười khổ một tiếng: “Vì để có thể tiếp tục sinh tồn, anh đi chung quanh tìm công tác, cuối cùng đi hát tại một quán bar. Lăn lộn trong quán bar mấy tháng, bị người mà hiện nay là người đại diện Trác Thích Mặc nhìn trúng, đến Tịch Dương ký đĩa nhạc, chính thức tiến vào giới giải trí phát triển. Sau khi bắt đầu nổi tiếng, ngoại trừ khiến rất nhiều người biết đến thì còn bị cha ruột đòi tiền phụng dưỡng”.

” Anh là sau này mới tiến vào giới giải trí sao?” Dung Thụy Thiên kinh ngạc nhìn y, hần nghĩ Tịch Nhạ Hoài là nghệ sĩ do công ty chuyên môn bồi dưỡng đào tạo ra, không nghĩ tới là vô tình mà bước vào vòng luẩn quẩn ấy, loại này thực vất vả, áp lực cũng rất nặng.

” Ngay từ đầu có khó chịu, lâu dần liền chết lặng” khi mới tiến vào giới giải trí cảm thấy không quen, công ty “đóng gói” y thành hình tượng thiếu niên âm nhu đang thịnh hành đương thời, vì có thể bảo vệ hình tượng như vậy, từng cái động tác, ánh mắt, tư thế, tất cả đều cần huấn luyện chuyên môn, cái loại cảm giác này thực không thoải mái.

Dung Thụy Thiên thanh âm ám ám nói: “Vậy cũng đúng”.

Tịch Nhạ Hoài cầm lấy rượu đỏ bên cạnh bàn chuẩn bị mở ra, nhớ tới Dung Thụy Thiên lúc sáng sớm còn phát sốt, nên bưng tới ly cà phê Blue Mountain đã pha xong, trước khi rót ra còn hỏi một câu: “Cà phê được không?”.

Dung Thụy Thiên mỉm cười gật đầu.

Nhìn đến tươi cười của hần, suýt tí nữa Tịch Nhạ Hoài sẽ hôn hần, cúi đầu rót cà phê vô chiếc tách màu trắng, nhẹ nhàng xé mở bao đường, bỏ một lượng đường vừa phải, mới đặt cà phê đến trước mặt Dung Thụy Thiên.

” Cảm ơn “.

Tịch Nhạ Hoài thấy Dung Thụy Thiên khách sáo, trong đồng tử xanh nhạt tràn đầy u oán không thể nói: ” Đừng khách sáo với anh như thế, làm như chúng ta thực xa lạ vậy ” y hy vọng Dung Thụy Thiên có thể tự

nhiên mà nhận ý tốt của y, tự nhiên nhận sự chăm sóc của y, thậm chí đương nhiên mà nhận sự quan tâm của y.

” Thật có lỗi...Thói quen...” Dung Thụy Thiên thất thố cúi đầu, tóc đen tể nhuyển xỏa tung bị ánh mặt trời chiếu đến sáng bóng, thanh âm khàn khàn rất nhẹ chảy xuôi trong không khí, không hiểu sao mà làm cho người ta không đành lòng trách cứ hần.

Nhưng mới vừa bảo hần đừng khách sáo như vậy thì hần đã bắt đầu xin lỗi y rồi, Tịch Nhạ Hoài cảm giác mình thật thất bại, loại thất bại này lúc Dung Thụy Thiên cúi đầu, cái gì cũng không nói, chỉ là yên lặng nhìn y, trái tim băng sơn của y sẽ giống như bị thiêu đốt mà tan rã thành nước, thậm chí dù có dưới áp suất thấp cũng không thể ngưng kết thành băng, y dịu dàng ôm lấy bả vai Dung Thụy Thiên, trấn an hần, khéo léo nói sang chuyện khác.

Dung Thụy Thiên trầm tĩnh lại, ngẫu nhiên còn có thể lộ ra tươi cười thản nhiên, ánh mắt của hần rất đẹp, lông mi lại thật dài, tươi cười thực dùng sức, thoát nhìn còn đặc biệt chân thành, cái loại chân thành làm cho người ta đau lòng.

Tịch Nhạ Hoài nghiêng người qua hôn hần.

Dung Thụy Thiên ý thức tránh đi y.

” Đừng trốn ” Tịch Nhạ Hoài cầm tay hần, đặt hần ngồi sát bên mình, rồi mới nheo lại đôi con ngươi tràn ngập lực hấp dẫn đã tính dưới ánh nắng sáng ngời kia, bá đạo hôn hần.

Dung Thụy Thiên hoảng sợ nhìn người đàn ông đang ngăn chặn hần, tối hôm qua triền miên nhiều như thế nhưng độ mạnh mẽ khi y hôn hần lại giống như đã cấm dục thật lâu, cắn mút đến nỗi đôi môi cánh hoa đều sinh ra đau đớn.

Tiếng chuông di động thanh thúy vang lên, Dung Thụy Thiên giãy giụa muốn Tịch Nhạ Hoài tiếp lấy, Tịch Nhạ Hoài đã man lấy ra cái di động đang vang không ngừng kia, cũng không thèm nhìn tới dây số liền quăng xuống đất, liền vội vàng hôn hần: “Đừng lộn xộn, anh muốn hôn em”.

26. Chương 26

Dung Thụy Thiên không lộn xộn mà tùy ý hôn hần.

” Thụy Thiên...Thụy Thiên...” Tịch Nhạ Hoài nhiệt tình hôn hần, hô hấp cực nóng mà hỗn loạn, tựa như dù có làm sao cũng không thể thỏa mãn, chính là một mặt ngăn chặn hần, hôn môi hần, vuốt ve hần, bàn tay thon dài cởi bỏ nút áo sơ mi hần, đôi môi đỏ mọng xinh đẹp mang theo huyết tinh ngọt ngào, bình tĩnh hôn nơi da thịt bên cổ hần.

Dung Thụy Thiên ngẩn ra, sợ hãi đẩy bờ vai hần ra:” Anh, anh buông...”

” Anh sẽ buông em ra, em không cần sợ...” Tịch Nhạ Hoài áp lên trán hần thở dốc, giống như còn chưa có biện pháp ngăn chặn cảm xúc phần khởi này, thanh âm khàn khàn lại trầm thấp, khuôn mặt tuấn mỹ giống như hoa hồng nở rộ trên nền băng thiên tuyết địa, đẹp không gì sánh nổi, chỉ là đôi con ngươi xanh thẳm sáng ngời giống như bảo thạch kia đang cuộn cuộn dục vọng rõ ràng, thoát nhìn giống một con dã thú tùy thời bởi vì dục vọng mà không khống chế được.

Dung Thụy Thiên bắt đầu run rẩy.

Tịch Nhạ Hoài ôm hần lên đùi mình, phát hiện hần run rẩy đến lợi hại, lại ủng hần vào vòm ngực rộng lớn, trấn an giống như đang nhẹ nhàng dụ dỗ hần, khiến hần không cần sợ hãi như thế, cánh môi cực nóng lại lần nữa gắt gao ngăn chặn hần, trần trọc mút lấy môi hần, lại nhiệt tình quấn lấy đầu lưỡi ẩm nóng của hần, thật sâu hôn hần, tham lam khát cầu hần.

“Ngô...” Dung Thụy Thiên bị hần hôn đến thở không nổi, chờ đến khi đôi môi hôn hần rời đi, theo bản năng tránh đi, không nghĩ tới đôi môi đỏ mọng cực nóng ấy bất quá chỉ mới tách ra ngẩn ngừ một chút thì lại đuổi theo hần, cắn hần giống như dù có làm sao cũng hôn không đủ, liên tục xâm nhập hôn nồng nhiệt.

Nhiệt độ nóng bỏng cùng với mùi thơm ngát nơi khoang miệng Tịch Nhạ Hoài tràn ngập chung quanh, Dung Thụy Thiên kháng cự không được mà đáp lại hắn, nhả nhụy liếm hắn, sự tê dại trong cơ thể như sóng triều mạnh mẽ ập tới. Yết hầu hắn bắt đầu khô khốc, có chút giống như vô tình cuốn lấy đầu lưỡi ẩm ướt nóng bỏng đang tiến vào khoang miệng kia, xúc cảm trơn nhẵn ấm áp giống như đang nếm qua một loại đường mềm mại, hắn nhẹ nhàng cắn lên, lập tức nghe được Tịch Nhạ Hoài thở dốc thật mạnh.

Nụ hôn triền miên đột nhiên trở nên tình sắc, đôi môi ôn nhu nghiền dán lấy hắn, dùng lực lượng bá đạo mà lực lợi khoang miệng yếu ớt, bướng bình cuốn lấy chiếc lưỡi đang tránh né của hắn, hấp thụ hơi thở trong khoang miệng hắn.

Thanh âm giao triền giữa đôi môi cánh hoa ở không khí yên tĩnh vang lên rất rõ ràng. Lực đạo cường đại như xích sắt khóa chặt thân thể đang giãy giụa, cường ngạnh hôn lên trên phiến môi run run. Dung Thụy Thiên bị hôn đến nổi thân thể như nhũn ra, chất lỏng trong suốt theo khe miệng không thể khép chặt mà chảy ra.

Tịch Nhạ Hoài vuốt ve Dung Thụy Thiên,, vuốt ve thân thể rắn chắc của hắn, nhìn hắn dưới nụ hôn nồng nhiệt của mình mà phát ra những tiếng rên rỉ rất nhỏ, thân thể thon dài dưới sự vuốt ve của hắn mà trở nên nóng rực. Hắn cởi bỏ dây lưng Dung Thụy Thiên, cởi quần hắn, bàn tay thon dài che lên dục vọng nóng rực của hắn, thông thả trượt, dục vọng rất nhanh bành trướng trong tay, nhiệt độ nóng bỏng tràn ngập nơi lòng bàn tay....

” Tối hôm qua em cũng chưa hưởng thụ được, hiện tại bồi thường lại cho em”.

” Không...Ân...” Dung Thụy Thiên cự tuyệt, những nơi mẫn cảm đã bị trêu chọc và đùa bỡn như vậy, máu hừng hực sôi trào, hắn cung thân thể lên, trong xoang mũi hờ ra những rên rỉ thoải mái, rên rỉ như vậy khiến hắn cảm thấy thực chất vật:”A...A... Buông ra,ân...”

” Đừng cự tuyệt cảm giác như vậy” Tịch Nhạ Hoài ôn nhu trấn an Dung Thụy Thiên, ánh mắt thăm thẳm nhìn hắn hăm sâu vào dục vọng, những ngón tay thon dài xoa nắn dục vọng nóng bỏng kia, cho đến khi hắn phóng thích trong lòng bàn tay mình.

Sau khi cao trào hai chân Dung Thụy Thiên như thoát lực, cả người nhũn ra ngồi phịch trong lòng hắn, Tịch Nhạ Hoài đưa hắn đặt dưới thân, nhẹ nhàng vuốt ve da thịt lõa lồ của hắn, tách ra đôi chân thon dài và cân xứng của hắn, ngón tay trắng nõn tiến đến nơi giữa cánh mông, cắm thật sâu vào nơi hẹp hòi có thể bao lấy dục vọng cực nóng của hắn, ma sát đung đưa chặt chẽ có thể mang đến vui thích vô hạn cho hắn.

“Đi ra ngoài... Ngô...” Thân thể Dung Thụy Thiên cứng đờ, gần như cầu xin nhìn hắn, hai chân bị tách ra của hắn sặc sỡ những màu xanh tím, u huyết giữa đôi cánh mông đủ hồng như son, vết thương luy luy không có khả năng tái nhận dục vọng chà đạp.

Hai tròng mắt Tịch Nhạ Hoài nóng bỏng, hô hấp dồn dập, toàn thân cao thấp tản ra mùi vị xâm lược của giống đực, hắn hôn đôi môi phát run của Dung Thụy Thiên, trong cổ họng phát ra thanh âm hàm hồ:” Đừng sợ, anh sẽ không đi vào, chỉ là muốn vuốt ve em như vậy” nói xong, đôi tay thon dài kia lướt qua bờ vai của hắn, mở áo sơ mi hắn ra càng rộng, rồi mới nắm lấy nhũ tiêm đỏ tươi ướt át của hắn.

Dung Thụy Thiên xấu hổ cầm tay Tịch Nhạ Hoài, dùng thanh âm khàn khàn mà suy yếu yếu cầu hắn:” Anh, buông...”

” Chỉ là hôn mà thôi, không cần cự tuyệt anh” Tịch Nhạ Hoài mãnh liệt ôm chặt thắt lưng hắn, dùng lực đạo thực sự lớn, cơ thể dù có lảo lộn cũng không giãy khỏi được lực lượng ấy, hắn liếm cổ Dung Thụy Thiên, giống như một đứa nhỏ tham lam, lại giống như một ác ma khủng bố, vuốt ve điểm nổi đã bị đùa bỡn đến sưng đỏ trước đó, ở bên tai hắn ồ ồ thở phì phò, rồi mới cắn bờ vai hắn, xương quai xanh, trong ngực...

Những dấu vết còn lưu lại hơi thở *** tối qua, mỗi khi bị hắn lại cắn qua đi liền chảy ra tơ máu, hắn môn trón lấy miệng vết thương yếu ớt, vươn chiếc lưỡi diễm lệ, từng chút liếm đi tơ máu trên ấy, động tác mang theo mỉa mai, cuồng dã mà kích động.

” Không...Ngô...” biết được điều đó mang theo hàm nghĩa gì, Dung Thụy Thiên chấn kinh bắt đầu chống cự, Tịch Nhạ Hoài nhìn không đường dùng cơ thể cường tráng ngăn chặn thân thể phát run của hắn, thậm chí thô lỗ thoát đi quần áo hắn, gấp khúc hai đầu gối hắn đặt sang hai bên sườn.

Vòng eo mềm dẻo kia, hai chân thon dài, da thịt màu đồng cổ, tất cả đều không hề giữ lại mà lỏa lồ trước mắt, Tịch Nhạ Hoài vuốt ve hai chiếc đùi phát run cùng đôi phiến mông, rồi mới dứng ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm nơi đỏ bừng giữa hai phiến mông ấy, nhìn nơi tư mật hẹp hòi phun ra nuốt vào ngón tay hắn, tưởng tượng đến cảm giác vui sướng khi nơi đó bao lấy dục vọng của hắn, máu không chịu khống chế mà sôi trào.

Trong hô hấp tất cả đều là dục vọng nóng cháy của giống đực....

Đáy mắt phụt ra nguy hiểm khó có thể đánh giá cùng thú tính đang vận sức chờ phát động.

27. Chương 27

Dung Thụy Thiên trong lòng run lên, sợ hãi phô thiên cái địa mà đến, hắn không tự chủ được lui về phía sau, thân thể vừa vặn bị đặt trong sô pha, bị giam cầm giữa đôi khuỷu tay cường tráng, có năng lực trốn được thể nào, có lẽ nên thử chấp nhận, nhưng cái ôm cuồng loạn kia khiến hắn khẩn trương đến nỗi toàn thân phát run, trong toàn bộ quá trình chỉ là đau, đau rõ ràng đến tận xương, những cảm giác khác đều bị cướp đi.

” Thụy Thiên, anh thích em ” Tịch Nhạ Hoài rời đi thân thể ấm áp của hắn, ôm lấy hắn ngồi trên sô pha, hai má tuấn mỹ chôn xuống cổ hắn:” Đừng sợ, anh sẽ không làm cái gì” hô hấp hắn nóng bỏng đến dọa người....

Làn mi đen dày của Dung Thụy Thiên suy yếu run run, há miệng muốn nói cái gì, lại nhịn đi xuống, rồi mới không lộn xộn để Tịch Nhạ Hoài ôm, cảm nhận nhiệt lượng nơi khuôn ngực cường tráng trần trụi trong không khí của hắn.

Tịch Nhạ Hoài hiển nhiên vẫn là không hài lòng, hắn nhẹ nhàng ôm Dung Thụy Thiên vào sâu trong ***g ngực mình, cánh tay hữu lực ôm chặt thắt lưng hắn, hô hấp nóng cháy phun bên sườn cổ lộ ra một loại dục vọng nguyên thủy:” Thụy Thiên, giúp anh, cứ như vậy mà nhịn xuống, anh sẽ khống chế không được”.

Dung Thụy Thiên rừ mi nhìn hắn, thần sắc thoát nhìn có chút quẩn bách:” Anh, anh muốn tôi làm cái gì?” đôi môi cánh hoa mỏng manh của hắn mang theo ướm át sáng bóng, thoát nhìn tựa như đoá hồng bị nhiễm đầy sương sớm.

Dục vọng nơi đáy mắt Tịch Nhạ Hoài bắt đầu trở nên rõ ràng, hắn cảm lấy cánh tay rắn chắc của Dung Thụy Thiên, hướng dẫn tay y, cởi bỏ dây nịt của hắn, dẫn đường cho bàn tay lạnh như băng của y vuốt ve nơi tư mật của hắn, một đường lướt qua qua bộ lông, áp lên vật thể cực đại tượng trưng cho tràn ngập tính dục, độ ẩm kia nóng bỏng đến nỗi có thể đốt cháy da thịt, khiến mặt Dung Thụy Thiên đỏ lên.

” Đừng khẩn trương, giống như vừa rồi anh đã làm cho em, không khó” Tịch Nhạ Hoài mỉm cười, hô hấp ôn nhu phất qua bên tai hắn, bàn tay hữu lực cơ khát xoa nắn ngực và đùi hắn.

Dung Thụy Thiên có chút ngất ngây mê huyền.

Tịch Nhạ Hoài cầm lấy tay hắn thả chuyển động..

Cổ họng Dung Thụy Thiên thấp xuống làm theo yêu cầu hắn, cảm nhận vật thể nóng bỏng kia tràn ngập ở lòng bàn tay, lưng hắn truyền đến một cổ điện lưu, tim đập cũng bắt đầu trở nên hỗn loạn.

Hắn không phải lần đầu giúp người thư giải dục vọng như vậy...

Nhưng khi đối mặt với Tịch Nhạ Hoài thì luôn luôn có chút hoảng hốt, cũng xen chút ngượng ngùng, rõ ràng cái gì nên làm thì cũng đã làm, tối hôm qua còn bị xem hết thể nhưng vẫn như trước không thể phóng khoáng hơn chút nào, thậm chí đối với nụ hôn của Tịch Nhạ Hoài cũng có thể trở tay không kịp mà tránh đi.

Hắn là thích y.

Nhưng nếu muốn thích ứng với sự thân thiết như vậy thì còn cần thời gian.

Không biết qua bao lâu.

Trong lòng bàn tay đều bị ma sát đến tê rần, cổ tay cũng có chút run run, bên tai mới nghe được tiếng thở dốc ồ ồ của Tịch Nhạ Hoài, chất lỏng ẩm ướt dính dấp lập tức tràn ngập trong lòng bàn tay, không khí bao phủ hơi thở *** nóng cháy.

Tịch Nhạ Hoài tìm khăn ướt đặt bên xô pha, ôn nhu thay hần lau đi chất nhầy trên tay, lại vì hần sửa sang lại quần áo hỗn độn, thế này mới đứng dậy lấy bao da đặt trên xô pha, từ bên trong lấy ra hai bộ sách mới:” Đây là hai bộ sách anh mới tìm, một quyển là ứng dụng làm trong văn phòng, còn một quyển là tư liệu phân tích tài vụ, em dành thời gian nhìn xem tốt lắm, cái này sẽ hữu dụng đối với công tác sau này của em”.

Dung Thụy Thiên tiếp nhận sách trong tay hần.

” Đương nhiên, nếu không biết có thể hỏi anh, anh sẽ vui vẻ giải đáp bất cứ vấn đề gì của em” Tịch Nhạ Hoài lại cọ đến bên người hần, đáy mắt chảy xuôi quang mang ôn nhu như trước.

Trong lòng Dung Thụy Thiên dâng lên một cổ cảm giác ấm áp. Hần cùng Tịch Nhạ Hoài nhận thức mới không bao lâu, ngày thường thoát nhìn y rất lạnh lùng đậm mạc, y lại không công tác cùng một chỗ với hần nhưng lại thực chú ý đến chuyện của hần, biết được hần vì công tác văn phòng mà đau đầu, tổng hội sẽ ở thời gian nghỉ ngơi mà tìm hần, giúp hần giải quyết vấn đề gặp phải lúc công tác, lại dạy hần những chỗ không hiểu.

Căn bản của hần không tốt, tri thức chuyên nghiệp cũng không cường, thường xuyên nghe không hiểu y giảng cái gì. Cứ như vậy, y lại lần nữa giảng giải lại, cho đến khi hần hiểu được mới thôi, làm cho hần cảm thấy thật ngại ngùng, cảm thấy đã trì hoãn rất nhiều thời gian của y, cho nên tự đáy lòng cảm tạ y, nhưng Tịch Nhạ Hoài lại nói như vậy thì nghe thực xa lạ.

” Tôi thực tiếc, có thể sẽ phiền toái anh thật lâu” Dung Thụy Thiên tựa đầu lên vai Tịch Nhạ Hoài, trong động tác toát ra sự cảm kích.

Tịch Nhạ Hoài đưa tay quàng lấy bờ vai của hần, đưa hần ửng vào trong khuỷu tay mình:” Sao lại nói là phiền toái, em có việc gì đều phải nói cho anh biết, anh thích em ỷ lại anh, đối với anh không có gì khách sáo”.

“...” Dung Thụy Thiên lặng yên cúi đầu, tóc đen xõa tung rũ xuống hai má, lộ ra phần sau cổ tinh tế mà duyên dáng, da thịt nơi đó bởi vì không tiếp xúc với ánh mặt trời, thoát nhìn nhẵn nhụi như tuyết, bóng loáng đến tỏa sáng.

Tịch Nhạ Hoài nghiêng người hôn lên cổ hần, sợi tóc dừng trên cổ hần, Dung Thụy Thiên sợ ngứa rứt cổ lại, đưa tay bắt lấy sợi tóc hơi dài của hần:” Ngứa quá”.

” Không nghĩ tới em lại sợ ngứa như thế, có thể nói, độ miễn cảm cũng rất cao” Tịch Nhạ Hoài cười khẽ xem xét hần, đôi môi ẩm nóng dừng trên đầu ngón tay hần...

Dung Thụy Thiên vừa tức vừa vội rút tay về, nhưng ngật nổi lực lượng cầm lấy hần giống như xích sắt, giây giữa nửa ngày cũng chưa đẩy ra, khiến Tịch Nhạ Hoài cười ra tiếng, bộ dáng nhìn thực sung sướng. Hần quay đầu, không để ý tới y, nhìn lên bầu trời bên ngoài cửa sổ sát đất, chiều tà hồng rực không biết từ khi nào đã bao phủ mặt biển, nhìn qua giống như cảnh tượng xuất hiện trong điện ảnh, đẹp đến nỗi không giống hiện thực.

P/S: Mặc dù chỉ được ăn xôi nửa chay nửa mặn, nhưng nguyên liệu nấu xôi cũng được nêm gia vị khá đầy đủ, vậy nên mình phải đặt pass. Để lỡ ai vào mà không biết cái gì thì chết cả lũ ^^

28. Chương 28

Trác Thích Mặc ngồi trong một văn phòng to lớn rộng rãi, ánh chiều tà bao phủ trên thân thể anh tuần của hần, mặt hần không chút thay đổi nhìn ảnh chụp trong tay, lệ khí nơi đáy mắt giống như nước sông nơi khe sâu âm u, từng chút bao trùm lên khuôn mặt, bí thư gõ cửa phòng, hần bình yên mà mở ra ngăn kéo một cách tự nhiên, kẹp ảnh chụp vào quyển sách hần yêu thích.

Tân Đồ Hiên cùng Nhật Bản hợp tác trao đổi xong hợp đồng, đứng dậy liền rời đi, phát cho bí thư Tô Nhiên của hắn một cái tin nhắn, dặn dò hắn đừng làm cho Dung Thụy Thiên đến phim trường, sau đó lại gọi điện thoại cho Hạng Thanh Uyên.

Tuyết Lê đứng ngồi không yên chờ ở nơi chụp ảnh, trong chốc lát xoa đầu rên rỉ, trong chốc lát lại đi tới đi lui, càng không ngừng uống nước, lặp lại đi WC nhiều lần, nôn nóng đến nỗi chỉ có không kém là nắm tóc đứng chống nạnh thét chói tai, để bình tâm tĩnh khí xuống dưới. Cô thật sự để ý trang bìa Figaro, nhưng tại sao lại không có người nói cho cô biết, nhiếp ảnh gia Lisa là một người không chịu phối hợp. Một thân áo da màu đen bó sát người, thân hình to lớn cao ngất, để một mái đầu ngắn giải giang, mặt mày mang theo một cỗ lệ khí như hắc báo, nếu không phải có bộ ngực đầy đặn kia, có thể sẽ hiểu lầm cô ta là đàn ông.

Cô không ngại phối hợp với loại “phụ nữ” như vậy, nhưng tựa hồ cô ta có hứng thú về phương diện nào đó, ánh mắt giống như đàn ông mà tuần tra trên cơ thể của cô, điều này làm cho việc quay chụp đơn giản cũng trở nên khó khăn.

Mà đang ở tại biệt thự của mình, Kiều ánh mắt ảm đạm nằm trên giường, hồi tưởng lại chuyện phát sinh tối hôm qua, cảm xúc tuyệt vọng pha lẫn với nước mắt cuộn cuộn không ngừng ngăn chặn thân thể hắn.

Cho đến khi xe thể thao dừng ở xã khu, Tịch Nhạ Hoài quay đầu nhìn Dung Thụy Thiên, trên khuôn mặt tuần mỹ đến như mộng ảo của hắn tràn đầy mất mát: “Em thật sự không đến chỗ anh sao?”

” Không được” Dung Thụy Thiên đẩy cửa xe ra.

Tịch Nhạ Hoài không chuyển mắt nhìn Dung Thụy Thiên: “Em có chỗ nào không thoải mái sao?”

” Tôi không sao” Dung Thụy Thiên cúi người nhìn hắn ngồi trong xe hơi, khuôn mặt tuần tú góc cạnh rõ ràng có chút ửng hồng, đôi môi cánh hoa mỏng manh cũng là sáng bóng mê người: “Anh trở về về sớm đi, sáng mai còn có công tác”.

Tịch Nhạ Hoài cười gật đầu, con người màu lam giống như bảo thạch ôn nhuận, hắn muốn Dung Thụy Thiên dọn về sống chung với hắn, nhưng xem thái độ trước mắt của Dung Thụy Thiên chỉ biết đây là chuyện không có khả năng.

Hắn ngay cả nụ hôn của mình còn chưa quen, cũng mâu thuẫn với hành vi dục vọng giao triền nguyên thủy, mà hắn lại có rất nhiều dục vọng đối với Dung Thụy Thiên. Những kiêu ngạo tự chủ của hắn khi đối mặt với y đều trở nên buồn cười, chỉ cần trêu chọc một chút, hắn sẽ thú tính hóa mà xé mở quần áo của y, bắt buộc y phối hợp với mình hoàn thành kích tình như mình mong muốn.

Nhìn đèn tăng năm sáng, Tịch Nhạ Hoài nhấn chân ga rời khỏi xã khu, vài phút sau, tiếng chuông di động dễ nghe vang lên. Tịch Nhạ Hoài đeo ống nghe vô tuyến, nhấn nút nghe, microphone bên kia truyền đến thanh âm giận dữ của Trì Hạo: “Hôm nay anh làm cái gì vậy, sao vẫn không tiếp điện thoại của tôi, ngay cả hành tung cũng không nói cho tôi biết?”

” Hôm nay là một ngày đáng giá để kỷ niệm, hành tung cùng nội dung anh không có quyền biết” chuyện với Dung Thụy Thiên còn chưa có ổn định, hắn sẽ không nói cho truyền thông hoặc bao gồm cả người bên cạnh về y.

” Tốt xấu gì chúng ta cũng là bạn bè, chia sẻ với tôi tốt lắm” Trì Hạo tò mò muốn chết, rất muốn biết Tịch Nhạ Hoài đã trải qua một ngày với ai, lại dùng ngữ khí sung sướng như thế mà tiếp điện thoại.

” Không thể!”

” Như vậy liên quan đến công tác ngày mai....”

“....”

” Bấy giờ chúng ta cần đến phim trường Figaro, tranh thủ buổi sáng chấm dứt việc quay chụp bên kia, chút nữa anh có hẹn với Jeson, sau đó chúng ta trở về phim trường quay chụp, còn có đừng quên, đêm nay có một tiệc rượu phải tham gia, tây trang của anh trợ lý đã chuẩn bị tốt...” Trì Hạo không phiền hà lặp lại nội dung công tác, cho dù mấy nội dung này trợ lý đã nói qua với y nhưng hắn vẫn lo lắng, cần xác nhận lại lần nữa, chỉ sợ Tịch Nhạ Hoài nửa đường lại thay đổi.

Tịch Nhạ Hoài nghe nội dung công tác dày đặc. Mở ra chiếc di động khác phát cho Dung Thụy Thiên một tin nhắn, hẹn hán sáu giờ chiều mai cùng nhau ăn cơm, ngày mai chắc chắn bọn họ sẽ đều ở phim trường, đi động rung lên, Dung Thụy Thiên trả lời một tin:” Hảo”.

Tịch Nhạ Hoài không tự chủ được nở nụ cười.

“Cha anh buổi chiều đánh cho anh một cuộc điện thoại nhưng vẫn không có hồi đáp, anh nhín thời gian gọi lại cho ông ấy một chút” Trì Hạo giống như ông trùm tin tức, nhả từng từ rõ ràng báo cáo xong công tác, cũng không quên nhắc nhở hán phải gọi điện lại.

Tịch Nhạ Hoài ngẩn người, tươi cười bên môi đột nhiên biến mất không thấy.

Trì Hạo thức thời treo điện thoại.

Nằm trên giường Dung Thụy Thiên nhìn trần nhà trong bóng đêm, nhớ tới những chuyện phát sinh cùng Tịch Nhạ Hoài trong khoảng thời gian này, trong lòng có loại hưng phấn không thể hình dung, lại ỉn ỉn cảm thấy không giống sự thật, tựa như hết thấy những phát sinh ấy đều là nằm mơ, hán gửi cho Tịch Nhạ Hoài một cái tin nhắn:” Anh đã ngủ chưa?”

” Anh phải đi một cái tiệc rượu buôn bán, đại khái ba giờ có thể trở về ngủ” Tịch Nhạ Hoài không giấu diếm nói cho hán:” Hiện tại không còn sớm, em mau ngủ đi, ngày mai buổi chiều anh tìm em”.

Dung Thụy Thiên đặt điện thoại lên đầu giường, chậm rãi nhắm lại đôi mắt nhập nhèm.

Trong mơ, Dung Thụy Thiên nhìn thấy Tịch Nhạ Hoài đứng dưới tia sáng huỳnh quang, hán như một vị thần tồn tại trong lòng các fans hâm mộ, không có người biết hán để có được thành công ấy đã phải trả giá bao nhiêu đại giới, lại vì thực hiện giấc mộng mà phải giẫm lên bao nhiêu thi thể và dao nhỏ mà bước tới.

Bọn họ chỉ vĩnh viễn nhìn thấy một Tịch Nhạ Hoài ăn mặc khéo léo, cử chỉ tao nhã, bất luận xuất hiện ở nơi nào, toàn thân cao thấp đều tản ra vàng sáng óng ánh.

Khi bọn họ còn ngủ say hoặc vì công tác ngày hôm sau mà suy nghĩ, hán lại dùng tư thái tao nhã, trong lúc tự hội mà nhận thức những nhà đầu tư có bối cảnh, rồi mới ở nơi ăn uống linh đình mà khẽ chạm ly rượu đỏ, thảo luận về kế hoạch hợp tác của bộ phim sắp tới.

Cuộc sống của hán có ngũ quang thập sắc, thoát nhìn giống như người mẫu quốc tế mặc tây trang Chanel quý báu đang sải bước trên đài trình diễn, lạnh lùng lại tà khí, cho dù đế giày của hán có mảnh thủy tinh bén nhọn, đâm vào lòng bàn chân máu tươi đầm đìa, nhưng lại giống như không có cảm giác đau mà tao nhã bước trên sàn diễn, dùng sức quyến rũ mạnh mẽ cùng hào quang chinh phục những ánh mắt đang nhìn hán chăm chú.

29. Chương 29

Khi tỉnh dậy cũng đã muốn bảy giờ.

Dung Thụy Thiên vội vàng rửa mặt chải đầu sửa sang lại mình, cầm lấy bao công văn trên sô pha rời đi. Khi hán ngồi xe điện trở lại công ty, bước vào thang máy lên tầng mười lăm cất đồ xong liền vội vàng đến văn phòng Tô Nhiên.

Tô Nhiên nói giản lược về phần nội dung. Ngụ ý là làm cho Dung Thụy Thiên vẫn làm trong văn phòng như trước, điều này làm cho hán nghi hoặc. Hán bố trí công tác cho nhân viên phim trường, nhân lúc nhà chỉ đạo diễn xuất bị điều đến bên người Tô Nhiên, mới bắt đắ dĩ bị bắt ở trong văn phòng làm báo biểu, chờ đến lúc nhà chỉ đạo xong việc rồi hán mới được trở về cương vị của mình, nhưng nghe khẩu khí Tô Nhiên tựa hồ vẫn muốn cho hán làm việc ở công thất.

Nếu làm trong công thất liền ý nghĩa rằng thời gian đi phim trường sẽ ít đi, nghĩ đến sau này cơ hội gặp Tịch Nhạ Hoài cũng sẽ càng ít, trong lòng hán mãnh liệt dâng lên một cỗ mất mát.

Hán nhện không được muốn hỏi Tô Nhiên nguyên nhân, lại cảm thấy bất quá là chỉ ở văn phòng sáu ngày, nếu mạo muội hỏi việc này thì cũng không tốt lắm, thế là buồn thanh không nói mà trở lại văn phòng. Vừa thấy đến văn kiện cùng biên lai đặt trên bàn, huyết thái dương liền nhảy lên, người khác nghĩ rằng ngồi

trong văn phòng sẽ thực nhẹ nhàng, nhưng đối với người bằng cấp không cao lại không có kỹ thuật như hần mà nói thì đau khổ càng nhiều.

Tư liệu này, bảng này, báo biểu này, cả ngày ngồi đối mặt với máy tính, so với làm việc thể lực ở phim trường còn mệt hơn. Đương nhiên đây là vì hần gần như chưa làm qua công việc thống kê, rất nhiều này nọ đều là xa lạ, muốn nắm được mấy cái này thì so với người bình thường càng khó hơn.

Cho đến khi đem tư liệu quay chụp ngày hôm qua sửa sang lại rồi đưa cho Phương Vĩ Đông thì đã đến thời gian tan tầm. Dung Thụy Thiên thu thập tài liệu trên bàn xong, thanh âm đi động liền vang lên, vừa thấy là Tịch Nhạ Hoài điện báo liền tiếp máy:” Anh bên kia xong rồi?” sáng nay y giống như có rất nhiều công tác.

” Ân”.

”Anh ở đâu?”

” Anh ở cửa công ty”.

”A?” tối hôm qua y có tiệc rượu buôn bán, trở về ngủ không được bao lâu liền phải đứng lên, nếu y có muốn chạy nhanh đến thì tựa hồ cũng sẽ đến trễ, mà cho dù y đến trễ thì mình cũng sẽ không trách cứ y không giữ lời.

” Tối hôm qua hẹn nhau sáu giờ”.

Dung Thụy Thiên kinh ngạc nở nụ cười, tựa hồ không nghĩ tới Tịch Nhạ Hoài sẽ giữ lời như thế:” Tôi xuống dưới tìm anh” dứt lời liền đứng dậy rời khỏi văn phòng, vừa mới đi vào thang máy, trong thang máy liền đi ra một người, hần không khỏi giật mình, thấp giọng chào hỏi với đối phương:” Nhĩ hảo”

Hạng Thanh Uyên gặp thoáng qua hần, nghe được tiếng chào hỏi của hần, hơi hơi gật đầu, ánh mắt giống như không quen mà nhìn người xa lạ, tựa hồ không biết hần là nhân viên văn phòng.

Dung Thụy Thiên cúi đầu đi vào thang máy, Hạng Thanh Uyên đến Quân Hào làm tổng giám đốc hành chính, tuổi rất trẻ, lý lịch cũng rất sâu, nghe đồn hần là nhà sản xuất bên Hoàn Á, nhân dịp Tân Đồ Hiên đi Nhật Bản, đặc biệt chỉ định hần đến Quân Hào công tác, mà bộ phận tuyên truyền hần đảm nhiệm là ngành trung tâm của Quân Hào.

Hạng Thanh Uyên xuyên qua hành lang, đẩy ra phòng quản lý, rồi mới lấy điện thoại cầm tay gọi cho Phương Vĩ Đông, khi điện thoại thông liền không chút khách khí mệnh lệnh:” Dem bản dự toán công thất cuối tháng lên đây”.

Cho đến khi Phương Vĩ Đông đi vào văn phòng, đưa bảng biểu dự toán trong tay đưa cho Hạng Thanh Uyên, liền nhìn thấy hần không chút thay đổi mà dùng khuôn mặt tuấn nhã mê người, vô cùng lưu loát bắt đầu tự thuật nội dung công tác:” Hội nghị mười giờ sáng ngày mai hủy bỏ, sau đó sao chép mười bản tư liệu hội nghị đưa cho quản lý các ngành, thuận tiện bảo bọn họ đưa báo biểu tài vụ trong tháng lên, tiếp theo trả thù lao cho vị Tổng tiên sinh này, tổ kịch ngày mai muốn thuê sân bãi của hần quay chụp ba ngày, khách sạn dừng chân đều đã tìm tốt lắm, cả đêm mười vạn, mặc kệ anh dùng biện pháp gì, cần phải đem giá hạ xuống còn năm vạn, cũng phải cam đoan từng nhân viên công tác đều có chỗ ngủ, sau đó hủy bỏ tất cả hoạt động sau tám giờ đêm nay của tôi, gọi điện cho người đại diện của Tuyết Lê, tôi có việc cần bàn bạc với hần...Tháng sau Trác Thích Mặc trở về, hai ngày này thuê nhân viên quét dọn đến nhà hần tiến hành xử lý trừ khuẩn toàn bộ căn nhà, thậm chí phải rửa sạch, còn có thức ăn trong tủ lạnh phải dự trữ đầy đủ trước khi hần trở về, nhân viên vệ sinh lần trước không làm tốt việc này, sau này tôi không muốn thấy hần lần nữa....”

Hạng Thanh Uyên có một khuôn mặt so với phụ nữ còn muốn tinh xảo hơn, thanh âm lại cực kỳ khàn khàn, ngữ tốc rất nhanh mà cũng rất nhẹ, cần phải chuyên chú mới biết được hần đang nói cái gì, khi hần bùm bùm lại không tạm dừng mà hoàn thành bài “diễn thuyết”, liền ngẩng đầu nhìn Phương Vĩ Đông đang không ngừng ghi lại chi tiết:” Còn gì nữa không, anh đi ra ngoài làm việc đi” nói xong lại bổ sung một câu:” Kêu người làm báo biểu đến văn phòng một chuyến”.

” Có vấn đề gì sao?” Phương Vĩ Đông không yên bất an hỏi, báo biểu là Dung Thụy Thiên làm, cho tới nay đều không có vấn đề gì, thế là liền nói:” Nếu có chỗ nào sai, tôi lập tức đi sửa chữa”.

” Không có sai lầm” Hạng Thanh Uyên lật xem báo biểu, dùng ánh mắt động lòng người pha lẫn tà khí cùng lạnh lùng nói:” Nhìn ra thái độ làm việc còn nghiêm túc, tôi muốn hỏi hần một chút, có hứng thú đến chỗ của tôi công tác hay không”.

Phương Vĩ Đông mặt lạnh xuống.

Ánh sáng ấm áp xuyên qua cửa sổ thủy tinh khắc lên nhà ăn những mảnh nhỏ màu vàng óng, bố trí trong nhà ăn thật sự có cách điệu, từng gian đều mang theo màu sắc cổ điển của thủy tạ lâu các, thoát nhìn càng thích ý, theo bên cửa sổ nhìn lại, ánh vào mi mắt là tiểu kiều lưu thủy () cổ kính, phẳng phất như thế ngoại đào viên chân chính.

Âm nhạc du dương nhẹ nhàng phát qua trong không khí, khăn trải bàn màu trắng cổ điển điểm tô cho bàn ăn hình vuông càng thêm cao nhã, trên mặt bàn bày đầy thức ăn mỹ vị ngon miệng, mỗi loại thức ăn đều thực tình hảo, thoát nhìn rất ngon, đương nhiên giá cả cũng sang quý.

Bất quá dưới ánh mắt của một người sống an nhàn sung sướng như Tịch Nhạ Hoài, ăn mấy thứ này dường như là chuyện thực bình thường nhưng thái độ y đối với hần cũng thực thân thiết, không bày ra cái giá, điều này làm cho Dung Thụy Thiên đối với kẻ có tiền có cái nhìn mới.

Dung Thụy Thiên ăn thức ăn trước mặt, nhìn Tịch Nhạ Hoài tự nhiên tháo xuống kính đen, mũ, còn có khẩu trang che khuất khuôn mặt, giống như làm ma pháp mà hé ra khuôn mặt tuấn mỹ, còn có tóc ngắn sạch sẽ kia.

”Sao anh lại cắt tóc?” tóc của nghệ sĩ không phải nói cắt là cắt, mỗi một lần đổi kiểu tóc sẽ duy trì hình tượng trong một đoạn thời gian, hơn nữa gần đây còn đang đóng phim, đột nhiên cắt tóc cũng không tốt.

Tịch Nhạ Hoài đặt kính đen cùng mũ lên mép xô pha, không để ý nói:” Thời tiết quá nóng, cắt cho mát mẻ” dứt lời, đón nhận ánh nhìn chăm chú của hần:” Như vậy đẹp trai không?” lần trước trên du thuyền, y nói thích người tóc ngắn, ngay cả Kiều – cái loại đàn ông trắng nõn này cũng là tóc ngắn sạch sẽ.

” Đẹp trai” Dung Thụy Thiên thành thực trả lời, tóc ngắn của hần được nhà tạo mẫu thiết kế rất đẹp, một bộ tinh thần chấn hưng, kết hợp với vẻ tuấn mỹ bức người của hần, tràn ngập một loại quyến rũ đã tính khéo gợi.

Tim Tịch Nhạ Hoài đập bịch bịch. Vô số người khen ngợi kiểu tóc mới của hần, hần lại không có cảm giác gì, giống như được khen ngợi là một chuyện đương nhiên, nhưng Dung Thụy Thiên chỉ đơn giản nói hai chữ” đẹp trai ” thì hần tựa như được ăn mật, nếu khi chụp diễn phải đội tóc giả cũng không sao cả.

” Ngày mai anh phải đi chụp ngoại cảnh, em đi cùng tổ kịch sao?”.

” Còn chưa biết nữa” Dung Thụy Thiên cúi đầu nhìn đồ ăn trên bàn, nếu đi chụp ngoại cảnh thì hôm nay Tô Nhiên sẽ bảo hần chuẩn bị này nọ, nhưng y lại không nhắc đến mấy việc này, tựa hồ là cố lý giữ hần lại công ty, lại không rõ chức vụ cụ thể xác thực của hần là gì.

Ánh mắt Tịch Nhạ Hoài ôn nhuận nhìn Dung Thụy Thiên, nhìn thân thể hần dưới ngọn đèn có vẻ cao ngất, còn có tóc đen tể nhuyển ôm lấy khuôn mặt cương nghị kia...

Chú ý tới tầm mắt đánh giá của hần, Dung Thụy Thiên theo tiềm thức tránh đi hần.

Tịch Nhạ Hoài bắt đầu phát ra đau lòng, nhin không được muốn hỏi chuyện khuôn mặt của hần, nhưng Dung Thụy Thiên lại đánh gãy hần, xảo diệu nói sang chuyện khác.

Tịch Nhạ Hoài không có cách hỏi lại, cũng không muốn phá hư không khí hòa hợp giữa bọn họ lúc này, chờ cơm nước xong, hần lưu luyến không rời đưa Dung Thụy Thiên đến tàu điện, nhìn hần đi vào, liền vội vàng trở lại phim trường, tiến hành công tác quay chụp đêm nay.

Dung Thụy Thiên về đến nhà đã muốn tám giờ khuya, khi hần bước vào phòng khách liền cảm giác không thích hợp, trong phòng bay ra mùi rượu nồng nặc, mơ hồ có hơi thở của người khác, trong lòng hần hoảng hốt, sờ soạn mở đèn lên, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Kiều đang nằm trên xô pha.

Dung Thụy Thiên sắc mặt xanh mét kéo hần dậy:” Cậu uống bao nhiêu rượu?! Tôi không phải đã bảo cậu đừng đến đây nữa sao?!”.

” Em tưởng anh sẽ không bao giờ trở lại nữa” Kiều kích động nhào vào trong ngực hắn:” Nếu anh không thích em, chúng ta đây làm bạn bè bình thường...”

“”

” Làm bạn bè cũng không được sao?”

Dung Thụy Thiên chịu không nổi đẩy hắn ra.

Ánh mắt Kiều lạnh lẽo nhìn hắn, nhìn vào dấu hôn màu đỏ trên cổ hắn, khí thế bức người hỏi:” Anh cùng một chỗ với Tịch Nhạ Hoài, hắn có biết tất cả chuyện của anh, bao gồm mặt của anh, những việc qua đi của anh...”

“Những việc đó đều đã trôi qua! Tôi không muốn nhắc lại!” Dung Thụy Thiên phien tảo bỏ hắn ra:” Đưa chìa khóa cho tôi”.

“Chìa khóa gì?”

” Không có chìa khóa thì sao cậu có thể tiến vào?”

” Loại khóa trình độ này không làm khó được em”.

Dung Thụy Thiên cảm thấy đau đầu, bỗng nhiên thấy trên bàn cơm đặt đầy thức ăn, mỗi loại thức ăn đều là hân yêu thích, còn có hai bình rượu đỏ độ rượu cao nhất, chỉ là bên trong trống rỗng.

“Hôm nay là sinh nhật của em, trước kia anh đều cùng nhau trải qua với em, em vốn không nghĩ quấy rầy anh, nhưng ở thành thị xa lạ, em trừ anh ra, người nào cũng không biết”.

Không khí đột nhiên đặc quén như nhựa cao su, dưới ánh sáng trắng nhợt, bọn họ nhìn lẫn nhau. Đáy mắt Dung Thụy Thiên giống như thành thị trong cơn mưa to, trống rỗng mà lại lạnh như băng, đôi môi cánh hoa dưới sống mũi cao tạo nên một độ cong lạnh lùng cứng rắn, hắn trầm mặc không lên tiếng đem thức ăn vào phòng bếp, lại trở ra phòng khách, đem cháo hoa đã nấu tốt đặt trước mặt hắn:” Sau này, uống ít rượu một chút”.

Hốc mắt Kiều bắt đầu đỏ lên, hắn nâng tay che lấy khuôn mặt, giữa những khe hở tràn ra chất lỏng đau thương ẩm ướt nóng hổi.

Chú thích:

() Tiểu kiều lưu thủy: Tiểu kiều là cầu nhỏ => cây cầu nhỏ có dòng nước chảy qua.

30. Chương 30

Bởi vì Kiều ngồi ở nhà đến khuya nên tới hai giờ Dung Thụy Thiên mới đi ngủ, ngày kế tiếp thức dậy thì thấy đã tám giờ, hắn hết hồn sửa sang lại cho tốt, liền đi tới xe giao thông công cộng, xe công cộng thập phần chật chội, độ nóng cũng rất cao. Thay đổi mấy chuyến xe chạy tới công ty, dọc theo đường đi không dám ngừng lại nhưng vẫn đến muộn, không xong nhất là còn gặp được Phương Vĩ Đông.

Phương Vĩ Đông phụng phịu hỏi:” Dung Thụy Thiên, sao anh đến muộn vậy?”

Ngữ khí hắn rất lạnh, ánh mắt cũng rất khinh miệt, Phương Vĩ Đông rất ít có thần sắc như vậy, trong lúc nhất thời Dung Thụy Thiên thấy hoảng, cúi đầu giải thích với hắn:” Thực xin lỗi”.

” Cúi đầu nói câu thực xin lỗi thì có thể làm trái với quy định công ty sao?”

Dung Thụy Thiên kinh ngạc nhìn hắn. Từ khi hắn ở văn phòng biên chế báo biểu, thái độ Phương Vĩ Đông đối với hắn không sai, bởi vậy hắn làm việc còn nghiêm túc, ý chí cầu tiến lại mạnh mẽ, trừ bỏ tăng ca rất nhiều ra thì chưa từng nhàn rỗi, vì thế, Phương Vĩ Đông còn từng khen ngợi năng lực của hắn, tại sao hiện tại lại đột nhiên chuyển biến thái độ.

Miệng Phương Vĩ Đông liên tục phun axit sunfuric:”Theo quy định của công ty nếu đi trễ ba lần sẽ bị sa thải, tháng này anh là lần đầu tiên, theo quy định sẽ khấu trừ toàn bộ tiền thưởng, còn nữa từ buổi hôm nay, không cần đi làm công thất”.

“Vây còn báo biểu”.

” Chuyện báo biểu tôi đến làm là được, lúc trước chỉ đạo diễn xuất đã trở lại phim trường, anh cũng trở lại cương vị của mình đi, sau này không có việc gì thì đừng tới văn phòng”.

Dung Thụy Thiên có chút mờ mịt.

Phượng Vĩ Đông thấy hần sững sờ ở kia, khẩu khí ác liệt giống như muốn tát hần một bạt tai:” Sau này anh tiếp tục bố trí phim trường, còn không mau đi quay ngoại cảnh với tổ kịch!”.

Dung Thụy Thiên vội vàng trở lại phòng nghỉ, đem bao công tác bỏ vào ngăn giữ đồ, bởi vì không biết phải đi ngoại cảnh với tổ kịch, cũng không biết trước để chuẩn bị tắm rửa thay quần áo, hần mang theo bọc hành lý đơn bạc, phi thường chán nản đi vào phim trường.

Chủ quản kiểm kê nhân số rồi kêu bọn họ bước lên xe.

Nhân viên công tác có chút nhiều, bốn mươi người mà có tới hơn một nửa trong đó là máy chụp ảnh và khí cụ, liền phân ra ba chiếc xe tới vận chuyển.

Sau khi Dung Thụy Thiên khiêng xong khí cụ thì trở thành người cuối cùng lên xe, người ngồi trên xe thứ ba không nhiều lắm, chỉ có vài nhân viên công tác hình thể to mọng, bọn họ giống như con cá bị phơi nắng mà ngứa bụng lên, nằm thẳng tắp trên ghế nhắm mắt dưỡng thần, chuẩn bị vì cuộc quay chụp như địa ngục kế tiếp mà bổ sung giấc ngủ.

Ngày mùa hè, ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh dừng trên người, phơi nắng làm làn da ẩn ẩn phát đau, ánh sáng chói mắt bao phủ thành thị, những lầu các cổ xưa đều bị nhà cao tầng che lấp sạch sẽ, ngay cả hình ảnh đều nhìn không tới.

Dung Thụy Thiên ở trên xe tìm kiếm thân ảnh Tịch Nhạ Hoài, nghĩ đi nghĩ lại, Tịch Nhạ Hoài sao có khả năng ngồi chung xe với tổ kịch, huống chi tới hôm qua hần cũng chưa nói hôm nay phải về tổ kịch, hết thấy những điều này đều tới quá mức ngoài ý muốn.

Thậm chí ...

Còn làm Tịch Nhạ Hoài phải băn khoăn vì mình.

Vì để hần có thể mau chóng đảm nhiệm tốt công tác trước mắt, Tịch Nhạ Hoài vì hần mà mua bộ sách, ngày thường cũng dạy dỗ cho hần, không nghĩ tới còn chưa đợi được một tháng liền phải rời đi, bao nhiêu đây có chút lãng phí tâm ý của hần.

Có người ngồi xuống chỗ trống bên cạnh, nghĩ là nhân viên công tác nên Dung Thụy Thiên không để ý tới.

Người nọ vô nhẹ bờ vai hần một chút, Dung Thụy Thiên quay đầu liền nhìn thấy khuôn mặt tuấn mỹ kia của Tịch Nhạ Hoài, hần mặc một chiếc áo Valentino mỏng màu đỏ, trên người tản ra hương vị nước hoa Calvin Klein, dưới bóng phản quang, bề vai rộng lớn của hần như chứa đựng một lực lượng thật lớn.

” Nếu phải đi cùng tổ kịch, tới hôm qua sao không nói cho anh biết?” ngay cả việc ngoài ý muốn phát hiện Dung Thụy Thiên xuất hiện tại đây, nhưng trên mặt Tịch Nhạ Hoài vẫn hiện lên tươi cười, sáng lạn đến nỗi giống như ánh mặt trời lóa mắt ngoài cửa sổ.

” Lâm thời, lâm thời ra ngoài ý muốn” Dung Thụy Thiên hơi hơi có chút choáng váng ngây ngất, suýt nữa cao hứng ôm lấy hần:” Sao anh lại ngồi trên xe này?”

” Anh định tới phim trường sớm, chụp xong liền đi về” Tịch Nhạ Hoài ngồi xuống bên người Dung Thụy Thiên, cảm thấy hần không có tinh thần, lo lắng hỏi:” Sắc mặt em không tốt, phát sinh việc gì à?”

”Không có gì” Dung Thụy Thiên cúi đầu, mái tóc trên trán rũ xuống che khuất con ngươi, khuôn mặt giấu trong bóng ma, chỉ có đôi môi tái nhợt bị ánh sáng bao lấy, thoát nhìn tùy thời có thể ngắt đứt đi.

” Ăn gì chưa?”

Dung Thụy Thiên lắc đầu.

Tịch Nhạ Hoài không hỏi lại. Hắn tao nhã lấy một cái hamburger cao cấp được bao trong túi bảo vệ môi trường từ trong túi Gucci thật to ra, nhìn hắn yên lặng tiếp nhận hamburger, lại đuổi người lấy ra một cái chén giữ ấm, ngã một ly cà phê Lam Sơn () cho hắn.

Dung Thụy Thiên ăn hamburger, uống cà phê, liếc nhìn cái bao của hắn:” Anh đem theo bao nhiêu thứ?” sao ngay cả cà phê cùng chén giữ ấm cũng đều có...

” Những thứ dùng hằng ngày đều có” Tịch Nhạ Hoài nói nhẹ nhàng bằng giọng, rồi mới còn nghiêm túc hỏi hắn:” Em sẽ ở phim trường ba ngày sao? Cụ thể làm cái gì? Có thời gian nghỉ ngơi hay không?”.

” Làm việc phim trường giống như lúc trước, các anh nghỉ ngơi, chúng tôi có thể nghỉ ngơi” Dung Thụy Thiên ăn bữa sáng trễ, khí lực dần dần trở lại thân thể, sắc mặt cũng không tái nhợt như trước nữa.

Đáy mắt Tịch Nhạ Hoài hiện lên một đạo kinh ngạc:” Em chưa thấy qua Hạng Thanh Uyên sao?” mấy ngày trước Dung Thụy Thiên ở văn phòng, những báo biểu làm ra sẽ giao cho Hạng Thanh Uyên, Hạng Thanh Uyên thích người có năng lực, lâu như thế, hắn là sẽ chú ý tới năng lực của Dung Thụy Thiên mà không cho hắn trở lại phim trường làm việc.

” Có gặp qua” nếu tính luôn lần kia thì cũng coi như là một lần...

Tịch Nhạ Hoài lại thấy tò mò:” Vậy là bàn chuyện công tác sao?”

” Chỉ là chào hỏi bình thường mà thôi” Dung Thụy Thiên lạnh nhạt nói với hắn, lúc trước còn lo lắng thái độ Tịch Nhạ Hoài, nhưng sau khi trao đổi nửa ngày, thái độ y đều ôn hòa như bình thường, y cũng không bởi vì hắn trở lại cương vị lúc trước mà trách cứ hắn, cười nhạo hắn sao mới có làm vài ngày mà đã trở về phim trường, rồi mới hoài nghi năng lực cùng thái độ công tác của hắn.

Về mặt Tịch Nhạ Hoài ngạc nhiên: ” Xảy ra chuyện gì?”

Biết Hạng Thanh Uyên là người của Hoàn Á nên hắn không muốn tiếp xúc quá nhiều, mà dù cho ở phim trường làm việc rất vất vả nhưng mỗi ngày đều có thể nhìn Tịch Nhạ Hoài, điều này làm cho tâm tình đang hạ xuống của hắn trở nên tốt lắm.

Tịch Nhạ Hoài lại ra tiếng nói:” Báo biểu không phải là em đưa cho hắn sao?”

” Báo biểu là Phương Vĩ Đông đưa”.

Tịch Nhạ Hoài trên mặt mây đen dày đặc, mở di động ra phát một tin nhắn cho Hạng Thanh Uyên, lấy thân phận một trong những nhà đầu tư mà hỏi tư liệu quay chụp của phim trường, lại thực tối nghĩa hỏi báo biểu gần đây là ai làm.

Một phút sau, Hạng Thanh Uyên cho một hồi phục xác thực.

— Báo biểu là do trợ lý Phương Vĩ Đông của hắn biên chế, nếu cần những tư liệu này thì hắn sẽ phân phát cho một bản ...

Chú thích:

() Cà phê Lam Sơn: Tại bên Trung dịch tên nước ngoài ra là Lam Sơn chứ thực ra tên chính xác là cà phê Blue Mountain ắc

31. Chương 31

Tịch Nhạ Hoài khép lại di động, nhìn sang Dung Thụy Thiên bên cạnh, tức giận nơi đáy lòng lại hóa thành đau lòng. Thần sắc y lạnh nhạt như vậy, đáy mắt cũng không có dục vọng tham lam, thoát nhìn trong suốt như nước hồ, như vậy chắc chắn là y không am hiểu quan hệ giao tiếp. Nhưng y là người có năng lực, mặc kệ giao công tác gì cho y, y đều hết sức chăm chú nhập tâm, yên lặng trả giá toàn bộ tinh lực, nhưng người có năng lực như vậy lại thường thường bị mai một ở tầng thấp nhất trong xã hội.

Ô tô xuyên qua nội thành đi vào ngoại ô im lặng.

Trong xe rộng rãi, vài nhân viên vẫn nằm mê man trên ghế dựa như trước, bọn họ một người lại chiếm tới hai chỗ ngồi, thực thoải mái nằm ở kia mà ưỡn bụng lên, thoát nhìn tựa như con mèo đang phơi nắng, chỉ cần không phát sinh chấn động hủy diệt hoặc ô tô nổ mạnh thì rất khó tạo nên thương tổn đối với thân thể họ.

Bốn vị trí sau cùng là trống.

Dung Thụy Thiên và Tịch Nhạ Hoài ngồi trên vị trí trống gần cửa sổ, thấp giọng nói chuyện phiếm, Tịch Nhạ Hoài tựa hồ vào ghế dựa màu đen, đôi chân thon dài khoát lên ghế đối diện, tư thế này giống như quý tộc trong xã hội thượng lưu, cứ việc đây là ở trong chiếc xe bình thường lại cũ kỹ. Bên cạnh hắn, Dung Thụy Thiên nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, thường thường nghiêng qua bên tai hắn nói thì thầm, hình ảnh kia thoát nhìn có chút ***.

Hơn nữa Tịch Nhạ Hoài thỉnh thoảng vén sợi tóc hắn, bàn tay trắng nõn lướt qua cổ hắn, vuốt ve da thịt mịn màng lại bóng loáng của hắn, tay sẽ không tự giác luồn vào trong quần áo hắn....

” Anh, anh làm gì a...” Dung Thụy Thiên xấu hổ nhìn xung quanh, đề thấp thanh âm lộ ra một chút kích động, bởi vì tay Tịch Nhạ Hoài đang tán tỉnh bên hông hắn rồi sờ lên trên ngực hắn...

” Chẳng lẽ không thể như vậy sao?” trong con ngươi ám trầm của Tịch Nhạ Hoài chất chứa dục vọng lửa nóng, hắn dùng khuôn mặt điển trai lại tà khí tới gần Dung Thụy Thiên, dùng bàn tay đang rảnh rỗi mơn trớn cằm hắn, cắn lấy đôi môi mỏng manh như đao phong của hắn, giống như đang hôn một bảo vật trân quý.

” Nơi này sẽ bị người ta nhìn thấy....”

” Vậy em đừng phát ra âm thanh là được rồi” Tịch Nhạ Hoài nhìn chăm chú vào thần sắc khẩn trương của hắn, hai tay giống như hai con rắn nước mềm mại mà ôm lấy thắt lưng hắn, rồi mới nghiêng đầu hôn lấy đôi môi Dung Thụy Thiên.

Dung Thụy Thiên cả người cứng ngắc nhìn Tịch Nhạ Hoài, cảm thấy đầu lưỡi ẩm nóng kia tách ra khớp hàm cùng nhau gắn bó, tham lam liếm lên khoang miệng hắn, ôm lấy lưỡi hắn quần quanh, đầu lưỡi chậm rãi trượt, liếm hắn, ma sát hắn, đưa thân thể hắn ôm áp vào vòm ngực rộng lớn, trong lúc nhất thời hắn giãy giụa đều trở nên yếu ớt.

Tịch Nhạ Hoài hôn lên môi Dung Thụy Thiên, hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái trên người y, theo cổ, tóc, khoang miệng y tràn ra, giống như cỏ xanh được ánh mặt trời chiếu rọi sau cơn mưa, hương vị cực kỳ tươi mát, tựa hồ mặc kệ như thế nào đều như muốn đem hắn ăn sống nuốt tươi, hơi thở ấy vẫn không biến đổi, máu y bắt đầu sôi trào mãnh liệt, đôi tay thon dài khiêu khích vuốt ve thân thể hắn.

” Đừng...Ngô...” cảm giác được dục vọng rõ ràng của hắn, Dung Thụy Thiên giống như con bướm bướm đang vươn cánh giãy giụa, lại bị thân thể Tịch Nhạ Hoài kèm kẹp, dùng đôi môi nóng cháy ngăn chặn:” Ân...Anh...Ngô...”

Gió thổi vù vù luồn vào xe.

Cách đó không xa tựa hồ vang lên tiếng nói chuyện của nhân viên công tác, sợ bọn họ phát hiện động tĩnh mà lại đây xem. Dung Thụy Thiên vừa bất an vừa thẹn thùng chống cự. Phát hiện hắn bắt đầu chống cự, Tịch Nhạ Hoài liền bắt đầu hôn trở nên thô lỗ, thậm chí vội vàng xao động đến nỗi cắn nát môi hắn.

” Buông ra...Ngô...” Dung Thụy Thiên đau đến nỗi hừ nhẹ ra tiếng, đưa tay tính đẩy hắn ra nhưng hai tay lại bị Tịch Nhạ Hoài mãnh liệt ép chặt bên người.

Ngay khi nhân viên công tác dần dần đi tới, trong con ngươi utor át của Dung Thụy Thiên chứa đầy hoảng sợ, Tịch Nhạ Hoài bắt lấy tay hắn, kéo hắn ngồi phịch trên ghế, thuận tiện chỉnh sửa lại quần áo hỗn loạn, toàn bộ động tác tự nhiên lại lưu loát, nhưng khi nhìn vào mắt hắn vẫn còn thấy đọng đầy tính chất xâm lược khiến cho người e sợ:” Nếu không có người đang lại đây, thật muốn ở tại đây mà muốn em”.

Dung Thụy Thiên nhịn không được gục đầu xuống.

” Chúng ta lập tức phải xuống xe, Dung Thụy Thiên anh mau thu thập này nọ” nhân viên công tác còn buồn ngủ nhìn Dung Thụy Thiên, không có phát hiện trạng thái dị thường của hắn, lơ đãng liếc đến Tịch

Nhạ Hoài bên cạnh, đáy mắt hiện lên một tia ngoài ý muốn, nhưng cũng rất nhanh phục hồi lại tinh thần, thuận tiện cung kính nói với Tịch Nhạ Hoài:” Một giờ sau khởi động máy, anh hãy đi hóa trang trước đi”.

Tịch Nhạ Hoài cười gật đầu.

Ngồi bên cạnh hắn, Dung Thụy Thiên đứng dậy rời đi.

Ý cười nơi đáy mắt Tịch Nhạ Hoài càng phát ra nồng đậm sâu sắc, trong lúc vô tình tựa hồ lại khiến Dung Thụy Thiên thẹn thùng, biết rõ hắn không thích hành vi ấy nhưng vẫn là không nhịn được mà muốn làm như vậy, nhìn hắn đỏ mặt lên rồi chống cự cũng rất là tình thú.

Chính ngọ tháng bảy, nhiệt độ không khí tiến vào trạng thái nóng cực độ.

Độ nóng tràn ra giống như điện ngục, cơ hồ thiêu đốt mặt đường đến bốc hơi nước, lòng bàn chân đi trên đường đều là hỏa lạt lạt đau, nếu làn da liên tục bị phơi nắng dưới ánh mặt trời tàn bạo sẽ phát ra tiếng “xèo xèo”. Tất cả cây cối hoa cỏ xanh tươi đều ủ rũ cuộn lại thành một đoàn, cứ việc công nhân xanh hóa mỗi đêm tưới nước, định kỳ bón phân nhưng chúng nó thoát nhìn vẫn là một bộ đáng phải chết không sống như trước.

Không ai sẽ ở loại thời tiết này mà đi ra ngoài nhưng tổ kịch “Kim cương” lại tại dạng nhiệt độ không khí này mà bắt đầu chụp diễn. Diễn viên cùng nhân viên công tác đều mệt chết đi, đạo diễn thì tính tình lại nóng nảy, quay không tốt liền mắng, làm cho toàn bộ tổ kịch thấp thỏm nôn nóng. Khổ nhất là Tịch Nhạ Hoài, dưới trời nóng bức phải mặc ba tầng quần áo mùa đông, còn muốn dùng tư thái tao nhã thoát nhìn thực mát mẻ mà nói lời kịch, nhìn xem Dung Thụy Thiên thực lo lắng.

Có mấy lần thanh âm Tịch Nhạ Hoài không đủ lớn, đạo diễn liền yêu cầu quay lại, Tịch Nhạ Hoài lau đi mồ hôi, một câu oán hận đều không có, còn Tuyết Lê lại thực mất hứng, vẫn dùng ánh mắt oán độc trừng đạo diễn, nếu Tịch Nhạ Hoài quay lại liền có nghĩa là cô cũng phải quay lại theo một lần, dưới ngày nóng oi bức như thế mà cứ quay hoài thì làn da trắng nõn sẽ bị phơi nắng hồng mất....

Cô thực chịu không nổi, trực tiếp kêu trợ lý an bài người đóng thế.

Diễn viên đóng thế nơm nớp lo sợ mà thuộc kỹ lời kịch, chuẩn bị hoàn mỹ để thuyết minh nhân vật của Tuyết Lê, nhưng khi cô đối diện với khuôn mặt tuấn mỹ kia của Tịch Nhạ Hoài, đầu óc liền trống rỗng, thậm chí khẩn trương đến nỗi nói cũng không ra.

Quay lại hai ba lần, diễn viên đóng thế cũng không thể thuận lợi hoàn thành quay chụp.

Tiêu đạo diễn rời khỏi máy giám thị, khom người cầm lấy một cái loa lớn, đặt lên trước miệng, rồi mới giống như núi lửa mà phun ra nham thạch nóng chảy:” Cái cô đóng thế kia, nói cô đó! Khóc cái gì mà khóc, xoay cái gì mà xoay, tôi muốn nghe lời kịch của cô chứ không phải biểu tình cái con mẹ cô nhìn thấy thần tượng!”.

Nhân viên công tác đồng tình nhìn diễn viên đóng thế, diễn viên đóng thế nước mắt rơi từng dòng xuống đất.

Tịch Nhạ Hoài cúi người nói với diễn viên đóng thế:” Khi đạo diễn hô to quay phim thì cô cứ coi như tôi không tồn tại, chỉ cần đem lời kịch nói ra là tốt rồi”.

“Như vậy được không?” diễn viên đóng thế lã chã nhìn hắn, mặt đỏ giống như cà chua chín rực:” Quay ra không biết có quái lạ hay không, đây là lần đầu tiên em làm thế thân, rất muốn biểu hiện cho tốt, nhưng mà...”

” Máy quay sẽ không quay đến mặt, đạo diễn chỉ cần lời kịch của cô, cho nên thoải mái một chút” nhìn ra được cô muốn diễn tốt, cũng muốn tận lực thuyết minh nhân vật cho tốt, nhưng cô không phải diễn viên, không thể đạt tới trình độ chuyên nghiệp, nhưng nếu lúc này đổi cô đi thì cô sẽ mất đi phần công tác có được không dễ này.

Diễn viên đóng thế trấn định xuống, khi quay chụp cô làm như Tịch Nhạ Hoài không tồn tại, nói ra lời kịch đã học thuộc trước, thân mình từ đầu đến đuôi xoay đến xoay đi, tư thái kia giống như xà tinh tu hành không đủ, mình người đuôi rắn, thoát nhìn cực kỳ quỷ dị.

Cứ việc đây là biểu hiện do khẩn trương...

Nhưng ở bên cạnh bọn họ phụ trách đánh bản, Dung Thụy Thiên cũng là nhìn thấy mà hết hồn, tóc gáy dựng thẳng, sợ Tịch Nhạ Hoài trực tiếp bóp cổ cái cô nàng đang xoay đến xoay đi kia, nhưng Tịch Nhạ Hoài lại trấn định mà hoàn thành quay chụp.

Biểu tình kia liền giống như một người sắp hoặc búp bê tinh xảo đứng đó.

Mặc kệ người trước mắt có là kẻ điên hay bệnh tâm thần mà rỗng hần, cởi sạch quần áo chống ngược trước mặt hần, hoặc lắc lắc thân thể to mọng mà tập yoga, hần đều bảo trì biểu tình hoàn mỹ, vẫn cười tao nhã...

Đạo diễn hô to:” Cắt”

Dung Thụy Thiên thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Tịch Nhạ Hoài lại khôi phục biểu tình lạnh lùng như băng tuyết của hần.

Dung Thụy Thiên yên lặng nhìn Tịch Nhạ Hoài, dưới ánh mặt trời sắp tắt, trang dung hần vẫn tinh xảo như trước, tây trang phẳng phiu không có nếp nhăn, cho dù năm 2012 có đến đây, hần cũng có thể dùng bộ dáng tao nhã này cùng với dáng người anh tuấn, hùng dũng oai vệ mà chống đỡ thế giới trong ngày tận thế.

Trận diễn này qua đi, đạo diễn nói nghỉ ngơi mười phút.

32. Chương 32

Tịch Nhạ Hoài rời khỏi phim trường, đi vào phòng nghỉ chuyên biệt, hần cởi bỏ tây trang màu đen trên người, tháo cả vật quy củ ra, rồi mới mồ hôi ướt đầm lưng mà ngồi xuống sofa, dùng khăn ướt lau những giọt mồ hôi trên trán, nếu không phải tổ kịch phải đuổi kịp tiến độ thì cũng sẽ không bán mạng mà chạy theo như thế, thậm chí không tiếc dùng mùa hè mà quay chụp cảnh mùa đông.

Một lọ đồ uống đưa qua, Tịch Nhạ Hoài đương nhiên tiếp nhận đồ uống mát lạnh, bật nắp uống một ngụm, vị bạc hà mát mẻ thanh khiết, cũng không phải đồ uống có gas thường lui tới. Quay đầu nhìn về phía người đến, rồi mới đột nhiên giống như một con sư tử bị kinh hãi, hít sâu một hơi, tiếp theo hai mắt sáng ngời lên nói:” Thật khó có dịp em sẽ đến nhìn anh” ở trong mắt người bên ngoài, Tịch Nhạ Hoài vĩnh viễn đều là tư thái tao nhã, ngay cả biểu tình khi đứng trước cử chỉ khẩn trương của diễn viên đóng thế đều vẫn trấn định như trước, bình tĩnh, cơ trí, thoát nhìn như không cùng một tinh cầu với cô nàng, không thể thuận lợi câu thông. Nhưng đối với Dung Thụy Thiên, Tịch Nhạ Hoài thực chân thật, ít nhất không giống như trong màn ảnh phát ra sức quyến rũ dã tính, đầy mắt lạnh lùng như phủ một tầng băng sương.

Dung Thụy Thiên rũ mắt nhìn hần.

Tịch Nhạ Hoài mặc áo sơ mi màu tím trắng thơm, bởi vì thời tiết quan hệ, cổ tay áo thoáng xắn lên, lộ ra cánh tay xinh đẹp của hần cùng chiếc đồng hồ Hermes màu đen, lông mi đen dài dày đậm của hần giống như lông chim màu đen, con ngươi màu xanh nhạt hẹp dài lóe ra ánh sáng động lòng người:” Đừng đứng ở đó, lại đây ngồi”.

Dung Thụy Thiên ngồi lên sofa, nhìn Tịch Nhạ Hoài cả người đầy mồ hôi, thập phần lo lắng nói:” Trời nóng như vậy, không thể bàn bạc cùng đạo diễn một chút để xếp phần diễn sang buổi tối sao?”

” Còn phải quay cảnh bắn nhau, nếu buổi tối quay thì sẽ nguy hiểm”.

” Không thể dùng thế thân sao?” giống như Tuyết Lê hoặc các diễn viên khác, gặp những lúc mệt mỏi hoặc cảnh quay nguy hiểm, bình thường sẽ sắp xếp cho thế thân hoàn thành công tác, lấy thân phận cùng địa vị của Tịch Nhạ Hoài như vậy thì thế thân là cần thiết.

” Đạo diễn hy vọng anh diễn”

Dung Thụy Thiên lặng yên xuống dưới, một đôi con ngươi màu hổ phách ướt sũng, thoát nhìn cực kỳ mềm mại.

” Không cần lo lắng, anh sẽ làm tốt việc bảo hiểm an toàn” Tịch Nhạ Hoài cười tao nhã, ánh mắt ôn nhuận như ngọc:” Còn nữa, sau khi quay xong ba ngày này, mấy tràng diễn sau liền thoải mái hơn”.

Một bộ điện ảnh lấy đại khái một cái chuyện xưa từ bên chế tác, tìm biên kịch viết đại cương và kịch bản, hướng tổng cục điện ảnh xin phép rồi mới lập hồ sơ, tiếp theo tìm đơn vị chế tác, đơn vị chế tác báo giá, đơn vị chế tác xác nhận, tìm đạo diễn, ra schedule, tuyển diễn viên, trang phục diễn viên, điều chỉnh ánh sáng, âm nhạc, bối cảnh phương án, cuối cùng xác nhận xong mới bắt đầu quay chụp.

Trong quá trình quay chụp này, trừ bỏ đạo diễn và diễn viên bận rộn, đơn vị chế tác hậu trường vì bộ phim tìm nhà đầu tư, xác định thời gian chiếu phim, tiếp theo tuyên truyền bộ phim trên truyền thông, vì phim nhựa nâng cao độ nóng hổi.

Tân Đồ Hiên xem xong thời khóa biểu an bài cho nghệ sĩ vào cuối tuần tháng bảy, lại nghe người đại diện báo xong tình huống của nghệ sĩ, sau khi vạch ra mấy vấn đề trong đó liền bảo trợ lý đem văn kiện đã ký tốt đưa cho Tô Nhiên. Tiếp theo xem tiến độ quay chụp mà Hạng Thanh Uyên gửi đến, kế hoạch tài chính, còn có nhân viên công tác trong tổ kịch, làm khi nhìn đến trong nhân viên công tác có Dung Thụy Thiên, cả khuôn mặt đều toát ra hàn khí lạnh buốt. Hắn cầm lấy điện thoại trên bàn công tác, rất nhanh gọi đi, chờ đến khi đối phương tiếp điện thoại liền bắt đầu nổi bão:” Lần trước không phải tôi đã nói với cậu là cho Dung Thụy Thiên ở văn phòng sao?”

” Đây là Hạng Thanh Uyên an bài” Tô Nhiên tất cung tất kính đáp, Quân Hào giống với Hoàn Á đều tôn sùng chế độ cấp bậc, hiện tại công ty là do Hạng Thanh Uyên toàn quyền phụ trách, nếu có bất luận kẻ nào xảy ra vấn đề gì đều được ưu tiên có quyền chọn lựa, nếu giải quyết không được thì sẽ trực tiếp phản ánh lên thủ trưởng cấp trực thuộc, làm cho bọn họ tự giải quyết với nhau, chứ không phải từ hắn vượt quyền nói cho Hạng Thanh Uyên rằng Dung Thụy Thiên là người do Tân Đồ Hiên an bài tiến đến văn phòng làm việc.

Tân Đồ Hiên thanh âm lạnh xuống còn hai độ:” Y như thế nào lại quản sự tình này?” nhân viên công tác là của công ty, bộ nhân sự cũng là của hắn, nào có việc người Hoàn Á tham dự vào việc quản lý công ty của hắn.

” Dung Thụy Thiên công tác không được tán thành, khiến cho hắn quay về với cương vị công tác lúc trước” thanh âm Tô Nhiên không hề giấu diếm mà lộ ra cảm giác khó xử, kỳ thực Dung Thụy Thiên thật cố gắng, chỉ là thành quả công tác không được thủ trưởng chú ý tới”.

” Vẫn là trợ lý phim trường?”

” Đúng vậy”.

” Tôi đã biết” sai khi Tân Đồ Hiên ngắt điện thoại, lấy tay xoa xoa huyệt thái dương đang đau đớn, vốn định cho Dung Thụy Thiên làm ở văn phòng nhưng lại quên chính mình ở Nhật Bản xử lý công việc, rất nhiều chuyện đều không thể tự thân mà làm, hơn nữa hiện tại Hạng Thanh Uyên quản lý công ty, muốn cho Dung Thụy Thiên trở lại văn phòng đi làm, khó đảm bảo sẽ làm cho y trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, mà hắn cũng không muốn cho chuyện như vậy phát sinh.....

Chỉ cầu nguyện Dung Thụy Thiên đừng có lui tới cùng Tịch Nhạ Hoài rồi bị phóng viên chụp đến những hình ảnh kỳ quái, lại đưa cho Trác Thích Mặc, lấy trạng thái cổ chấp của Trác Thích Mặc, tuyệt đối sẽ làm cho Dung Thụy Thiên sống không bằng chết.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ dừng trên làn tóc đen tể nhuyển của Dung Thụy Thiên, hắn nhìn Tịch Nhạ Hoài lật xem kịch bản đạo diễn đưa trước, nhìn không được hỏi:” Sao anh lại hợp tác cùng Tiêu đạo diễn?” vị đạo diễn này quay phim rất hà khắc, không chỉ làm thời sửa kịch bản, còn có thể làm thời thêm phân diễn.

” Mặc kệ là làm điện ảnh hay làm người, ông ấy đều rất thành ý” thần sắc Tịch Nhạ Hoài lộ ra một chút thưởng thức, nếu bỏ tính tình như núi lửa của Tiêu đạo diễn qua một bên, tuy không tính là đạo diễn “cao sản”, nhưng chất lượng quay phim có sự cam đoan nhất định, các tác phẩm trước đều rất có trình độ, nhìn ra được thành ý đối với người xem, danh tiếng phòng bán vé trong làng điện ảnh Hoa ngữ đều rất nổi bật.

” Có thể sao?” Dung Thụy Thiên do dự hỏi, trong những lúc thể thân cho chỉ đạo diễn xuất, hắn đã thấy Tiêu đạo diễn nói ra những lời nói chanh chua đối với các diễn viên và nhân viên công tác khác nhau, so với lời kịch của tất cả các diễn viên cộng lại thì còn muốn nhiều hơn.

” Anh đã cùng ông ta hợp tác hai lần, lần trước ở buổi liên hoan phim nước Mỹ, truyền thông phương Tây khen ông ta không dứt miệng, ông ta thực kiêu ngạo mà nói với bọn họ rằng ông là đạo diễn Trung Quốc”

“”

” Cứ việc anh thừa nhận là quay phim với ông ta mệt chết đi, nhưng mỗi ngày có thể nhìn thấy em ở phim trường thì sẽ không thấy buồn như vậy” Tịch Nhạ Hoài buông kịch bản, vén lên mái tóc dài hỗn độn phía trước hắn, dùng thanh âm dễ nghe lại ôn nhu nói với hắn.

Dung Thụy Thiên tới gần Tịch Nhạ Hoài, kéo mái tóc dài của hắn:” Tóc của anh không nên cắt sớm như vậy, xem bây giờ còn phải bảo nhà tạo mẫu tóc nối tóc cho, khiến cho từ đầu đến chân đều nóng”.

” Không có gì, anh không sợ nóng” Tịch Nhạ Hoài dịu ngoan cúi thân xuống, tùy ý Dung Thụy Thiên vén mái tóc bay rối của hắn, mê muội nghe hơi thở khoan khoái nhẹ nhàng trên người hắn.

Không chú ý tới ánh mắt của hắn, Dung Thụy Thiên như trước mà cong môi nói:” Nếu không ở phim trường, tôi sẽ nghĩ đến anh ngày thường luôn ngăn nắp lượng lệ, vẫn theo lịch mà chụp quảng cáo, không có những ngày vất vả như thế”.

” Ngày như vậy cũng có, nhưng phía sau là người đại diện cùng giới thương nhân trả giá, cùng tạp chí thương lượng trang bìa, cùng tổ kịch thảo luận về thù lao phim, rồi mới vì công tác mà nửa đêm tham gia yến hội, một chút cũng không ngăn nắp lượng lệ”

Dung Thụy Thiên nhìn không được nở nụ cười, khuôn mặt với nụ cười đậm nhạt phát ra ánh sáng mềm nhẹ, thoát nhìn cực kỳ anh tuấn, cổ áo hắn rộng mở, xương quai xanh xinh đẹp lộ ra dưới ánh sáng mang theo dự hoặc cấm kỵ.

Hầu kết Tịch Nhạ Hoài lẩn lộn, hắn định kéo xuống cà vạt để thả lỏng cổ áo, bỗng nhiên phát hiện cà vạt đã sớm bị cởi ra, trong lúc nhất thời suýt nữa thì bật cười ra tiếng, trạng thái này so với đóng phim dưới ánh mặt trời còn muốn nóng hơn.

Hắn nhìn không được lại vươn tay....

Thanh âm lo lắng của Vương trợ lý vang lên ngoài cửa:” Tịch Nhạ Hoài, đạo diễn kêu anh lập tức qua đây”.

Tịch Nhạ Hoài mất mát thu lại bàn tay tà ác, đứng dậy sửa sang lại quần áo,nhìn thoáng qua Dung Thụy Thiên trên sofa, trong ánh mắt chảy xuôi cảm tình đậm sâu:” Em phải về phim trường sao?”

” Tôi muốn chuẩn bị đạo cụ”.

” Vậy lát nữa gặp lại”.

Dung Thụy Thiên gật đầu.

Tịch Nhạ Hoài tao nhã mở cửa, vừa thấy hắn đi ra, Vương trợ lý liền đến đón:” Còn tưởng rằng anh không thoải mái, nửa ngày cũng không đi ra, đạo diễn cùng nhân viên công tác đang đợi anh....” Thanh âm lo lắng càng lúc càng xa, ần ần còn nghe được Vương trợ lý nói sau khi quay xong trận diễn này, buổi tối còn có một cái hoạt động phát ngồn.....

Dung Thụy Thiên thần sắc cô đơn, mười phút sau cũng rời khỏi phòng nghỉ, trở lại phim trường đi theo nhân viên công tác bố trí phim trường.

Cảnh diễn bắn nhau kế tiếp quay ở trong rừng cây, vì để có thể thu được hình ảnh hoàn mỹ trong màn ảnh, khi quay chụp liền dùng máy quạt gió cỡ lớn thổi lá cây bay phấp phới, làm cho hình ảnh đẹp hết như tranh vẽ.

Máy chụp ảnh! Chuyên gia ánh sáng! Chuyên gia âm nhạc! Hết thấy chuẩn bị sắp xếp.

Dung Thụy Thiên nhìn về Tịch Nhạ Hoài đang đi trước ông kính, khi đạo diễn hô to “Khởi động máy”, hắn sẽ giống như máy tính một lần nữa khởi động, lờ lờ tỏa sáng, hần như vậy thực mê người.

Cùng hợp tác với Tịch Nhạ Hoài là Bert Liễu Thừa Phạm, vị trợ lý và chuyên gia ánh sáng bên cạnh khi rảnh rỗi thường nói bất quái về hắn.

Lúc đầu Bert phát hành đĩa nhạc, quay phim, diễn kịch truyền hình, hình thức “đóng gói” cũng không khác Tịch Nhạ Hoài, tuy nhiên vòng giải trí thực hà khắc, cho dù rất dễ nhìn, tư chất của Bert cũng không kém hơn so với người khác, nhưng mọi người sùng ái Tịch Nhạ Hoài, Sa Dạ Huân, Cẩm Hoa, duy độc lại không có nhiệt độ đối với Bert trời sinh mỹ mạo.

Trong điện ảnh, hần chiến đấu hăng hái vài năm nhưng không có địa vị chuẩn xác, hơn nữa người xem lại mệt mỏi với dung mạo, con đường điện ảnh của Bert càng ngày càng hẹp, hần rời điện ảnh chuyển sang kịch truyền hình, nhưng vẫn như trước không thể ngăn cản sự nghiệp diễn nghệ trượt dốc, thật vất vả chờ đến khi Tịch Nhạ Hoài thoái ẩn, hần lại hỗn vào con đường nghệ sĩ, tuy nhiên người mới tùy theo mà đến lại ép hần tới thở không nổi.

Rồi mới, chỉ chớp mắt bảy năm lại qua đi, mắt thấy Tịch Nhạ Hoài đồng lứa xuất đạo ngày xưa, hôm nay đã lên ngôi ảnh đế, đồ tía, liền ngay cả thể thân của hần năm đó – Cẩm Hoa, nay cũng xoay người vượt lên, Bert khẳng định là chịu khổ sở, lần này còn hợp tác cùng Tịch Nhạ Hoài.

Hai cái trợ lý đang tán gẫu mê say, còn xả ra việc lần này Bert có thể nhận được nhân vật là bởi vì bị cao tầng Hoàn Á quy tắc ngầm, còn nói hần sinh hoạt cá nhân thực loạn, nếu không có người nâng đỡ thì còn không phải là nghệ sĩ hạng ba sao, xách giày cho đạo diễn còn không xứng. Bọn họ liền như vậy mà thiết thanh kê tai nói nhỏ, một chút không sợ đối thoại bị nghe được, cũng không để ý bị đương sự biết bọn họ khinh bỉ nghệ sĩ.

” Đạo diễn kêu chúng ta đi qua” Dung Thụy Thiên ra tiếng đánh gãy bọn họ, chịu không nổi hai người mình mục trương đảm nghị luận nghệ sĩ:” Còn có chuẩn bị tốt hai tấn lá cây, cũng phải chuyển vào trong rừng “.

33. Chương 33

Chiếc màn màu đen dần dần che lấp bầu trời, gió đêm thổi đi phần tử nóng rực ban ngày, nhanh chóng mang đi mồ hôi trên da thịt, Bert im lặng ngồi ở phim trường, lẳng lẳng cúi đầu, cạch cạch gửi tin nhắn.

Tin thứ nhất: Xong việc rồi sao?

Tin thứ hai: Em muốn gặp anh, đêm nay có thể đi ra ngoài ăn cơm sao?

Tin nhắn gửi đi không có hồi phục, Bert càng không ngừng mở ra di động, xem có tin gửi về hay không, nhưng mặc kệ hần có mong chờ như thế nào, đối phương đều không có hồi phục, Bert mất mát gục đầu xuống. Trong màn hình, ngũ quan Hạng Thanh Uyên so với phụ nữ còn muốn xinh đẹp hơn, ánh mắt lại như lưỡi dao sắc bén, ở trong bóng tối lóe ra hơi thở máu tươi đậm đặc, hơi thở hủy diệt liên tục cuộn cuộn không dứt báo trước.

Tuyết Lê uống nước chanh trợ lý pha sẵn, lơ đãng liếc thấy biểu tình nghèo túng của Bert, lại nhìn bộ dáng ngẩn người nhìn chằm chằm di động của hần, không tiếng động nói hai chữ — *** đang— tiếp theo cô quay đầu nhìn Tịch Nhạ Hoài cách đó không xa, ánh mắt nóng bỏng lại dính trù giống như loài rắn mà trượt trên khuôn mặt tuần mỹ của hần, quét đến trên cơ ngực đầy đủ rộng lớn của hần “liếm” vài giây, đáy mắt nổi lên một mảnh hồng nhạt e thẹn như con gái. (Mụ mới *** đang á!!!)

Bất đồng với loại đẹp trai mà mới nhìn đã kinh diễm rồi sau đó cảm giác lại trở nên bình thản, Tịch Nhạ Hoài mặc kệ là xem ở góc độ nào đều thực hoàn mỹ, hơn nữa hần có tiền, gia thế hiển hách, dung mạo lại tuyệt đến nỗi không giống người thực.

Loại đàn ông này hần phải là bạn trai của cô.

Đáy mắt Tuyết Lê dấy lên ngọn lửa của loài hoa yêu, khi cô nhìn thấy Tịch Nhạ Hoài mỉm cười trước màn ảnh, bởi vì góc độ là trực tiếp đối với mặt cô nên trái tim của cô thiếu chút nữa từ trong cổ họng văng ra, rồi mới nghe được Tiêu đạo diễn hô to: “Cắt”

” Ánh mắt Tịch Nhạ Hoài không đúng! Thêm nhiều tình cảm hơn một chút! Không đúng! Anh nhìn chỗ nào vậy?!”

Tuyết Lê nhìn theo ánh mắt của Tịch Nhạ Hoài, chỉ thấy một người đàn ông đang nâng tấm ván chưa sơn đi qua trước mặt y, dáng người của người đàn ông này cao ngất, mặc áo sơ mi màu đen đơn bạc, chiếc mũ

màu đen che đi hơn phân nửa khuôn mặt hắc, nhưng theo góc độ của cô thì có thể nhìn thấy vết sẹo hằn trên gương mặt hắc, vết sẹo kia dường như lại đột ngột, khiến hắc thoát nhìn cực kỳ xấu xí, tên đàn ông như vậy thì có cái gì đẹp mặt...

Khinh thường xem xét người đàn ông, ánh mắt Tuyết Lê dần dần kết băng, tên đàn ông kia không phải là tên lần trước nhìn thấy trước phòng ngủ sao, nếu nói lần xuất hiện đó là ngoài ý muốn, nhưng lần này.... Hơn nữa ánh mắt Tịch Nhạ Hoài nhìn hắc rất kỳ quái.

Điều này không có khả năng...

Tên đàn ông xấu xí lại âm trầm như thế thì có gì tốt...

Nhưng thần sắc Tịch Nhạ Hoài sau khi y xuất hiện liền không còn lãnh khốc giống như bình thường, chẳng lẽ là sợ sự xấu xí của y làm ảnh hưởng đến việc biểu diễn của hắc, nếu là như vậy thì về mặt phải là khinh miệt mà kêu y rút đi, nhưng từ đầu đến cuối hắc cũng chưa làm như thế.

Ánh mắt Tuyết Lê lạnh lẽo nhìn hai người. Mơ hồ cảm giác quan hệ giữa Tịch Nhạ Hoài và tên đàn ông này không tầm thường, nhưng dạng đáp án này lại quá mức kinh thế hãi tục, khiến cho cô phải lập tức ngăn chặn lại ý tưởng đang phát triển theo chiều hướng kia, dù sao thì xem hai người cũng là người ở thế giới khác nhau, hơn nữa tên đàn ông này còn thực xấu.

Hôm nay quay xong đã chín giờ.

Tổ kịch đem cơm chia cho nhân viên công tác trên phim trường, Dung Thụy Thiên tìm kiếm thân ảnh Tịch Nhạ Hoài, bỗng nhiên nhớ tới trợ lý hắc nói là tối nay hắc còn có hoạt động buôn bán, thế là một mình tìm nơi im lặng ăn cơm.

Ném qua cơm chiều, tổ kịch vào ở khách sạn mà Phương Vĩ Đông đã liên hệ tốt.

Bởi vì đường ở phía tây nam là vùng ngoại thành, khách sạn rất ít, giao thông cũng không tiện, lại càng không thoải mái như nội thành, trừ bỏ đạo diễn và diễn viên là mỗi người một phòng, những nhân viên công tác khác đều là hai hay ba người cùng một phòng.

Phân phối xong chìa khóa, nhân viên công tác lục tục đi vào phòng.

Nhân viên ánh sáng trẻ tuổi bắt lấy cánh tay Dung Thụy Thiên, lặng lẽ kéo hắc đến một góc: "Dung Thụy Thiên, gian kia của anh là cho chủ quản ở, đêm nay tôi có việc muốn trao đổi với hắc, có thể đổi cho tôi được không?" người trong tổ kịch, duy nhất chỉ có Dung Thụy Thiên là thoát nhìn thực thành thật, mặc kệ đưa ra yêu cầu gì thì cũng sẽ không cự tuyệt.

"Này...." Dung Thụy Thiên nhìn cái chìa khóa, vẻ mặt khó xử nói: "Phòng là Phương Vĩ Đông phân phối, nếu thay đổi thì nên nói cho hắc một tiếng".

"Nói nhiều quá, Phương Vĩ Đông đã sớm đồng ý" nhân viên ánh sáng mau ngôn mau ngữ, thuận tiện đoạt lấy cái chìa khóa của Dung Thụy Thiên.: "Chỉ là hai người lớn tuổi, cũng không phải ngủ chung với nhau" nói xong, chạy nhanh như chớp vô thang máy.

Dung Thụy Thiên giật mình, nghĩ đến trong phòng cũng là nhân viên công tác, không khỏi thở dài, cầm cái chìa khóa của nhân viên ánh sáng đi tới phòng, lễ phép gõ cửa, nhưng không thấy ai đáp lại. Khi hắc dùng cái chìa khóa mở cửa phòng ra liền nhìn thấy một người đàn ông đang nằm trên giường. Thân hình người đàn ông cao lớn, ánh mắt cao ngạo giống như một con sư tử màu đỏ hùng tráng, hắc mặc quần tứ giác bó sát người, lỏa nửa thân trên, cả cơ thể đầy đặn ướt át phơi dưới ngọn đèn sáng ngời.

Dung Thụy Thiên nhìn cái chìa khóa lại nhìn người đàn ông trong phòng, trong lúc nhất thời có cảm giác đã đi nhầm phòng, diễn viên là ở một mình một phòng, mà phòng này lại là phòng đôi hai người, hắc là hai nhân viên công tác phải ở trong này.

Bert bỏ xuống đi động, dùng một đôi con ngươi hẹp dài cao thấp đánh giá Dung Thụy Thiên, lạnh như băng hỏi: "Anh là ai?!"

"Tôi là nhân viên công tác trong tổ kịch..." Dung Thụy Thiên cúi đầu, mái tóc đen xõa tung giống như mặt hồ gợn sóng lúc ban đêm: "Hai ngày này tạm thời ở tại đây..."

” Anh đi ra ngoài đi”.

“Cái gì...”

” Tôi thay đổi phòng với nhân viên ánh sáng”.

” Nhưng hấn cũng không nói gì” Dung Thụy Thiên kinh ngạc nhìn hấn, nhân viên ánh sáng chỉ nói là đổi phòng, ai ngờ đến là đem phòng đã có người ở cho hấn.

” Đó là anh bị lừa giỡn” Bert lạnh lùng nhìn hấn, tổ kịch này thực sự không hòa hợp, những nhân viên công tác này nghị luận sau lưng hấn, cười nhạo hấn, xem thường hấn, đối với đồng sự cũng máu lạnh như vậy.

“”

“Đêm nay tôi ở đây cùng với bạn tôi”.

” Bạn?” hấn cũng không thấy được trong phòng còn có người khác.

” Nếu ở phòng đơn thì nó sẽ không có chỗ để ngủ” Bert nhảy xuống giường ôm lấy con khỉ cưng, đặt nó lên một chiếc giường khác:” Nhìn anh chỉ có một người, nếu muốn ở trong này, anh chỉ có thể ngủ sàn”.

34. Chương 34

Ánh trắng màu trắng bạc treo trên vùng trời thành thị, đem tất cả những dục vọng cùng sự xấu xí của thành thị bao phủ trong ánh hào quang, dòng khí hắc ám khó có thể thấy được thông qua một góc bí ẩn, đến huyết động nơi chúng nó muốn tới.

Hạng Thanh Uyên đi ra quán bar, lấy điện thoại ra nhìn thì phát hiện có hai tin nhắn Bert gửi tới, hấn không để ý đến, trực tiếp ấn dây số tiếp theo, chờ đến khi bên kia truyền đến thanh âm bình tĩnh mà vững vàng, mới khiêm tốn hồi phục.

” Anh cứ dựa theo phân phó mà làm...Ừ... Người đại diện của Tuyết Lê sẽ nhìn thẳng cô ta...”

Sau khi ngắt điện thoại, Hạng Thanh Uyên hồi phục lại tin nhắn cho Bert.

Một chỗ khác cách xa thành thị, Trác Thích Mặc ngồi trên sofa, đôi chân thật dài tao nhã duỗi ra, hấn nhìn di động, check hòm thư một chút, lại thuận tiện xóa đi những thứ vô dụng, cho đến một phong thư kiện cuối cùng, đó là lần trước phóng viên ở bãi đỗ xe chụp được ảnh Tịch Nhạ Hoài, Tịch Nhạ Hoài đi chung với người đàn ông đội mũ thấy không rõ khuôn mặt, hấn nhìn người đàn ông trong màn ảnh, ánh mắt sắc bén giống như hai thanh chủ tử máu tươi đâm dĩa muốn đâm vào linh hồn của người đàn ông.

Trong phòng, không khí áp lực mà lạnh như băng.

— Hai ngày này tôi có công việc quan trọng không thể ở cùng cậu—

Bert nhìn tin hồi âm của Hạng Thanh Uyên, yên lặng nằm ở kia không hề động đậy, hấn nhanh chóng ấn một hàng chữ:” Chúng ta tách ra đi”, nhưng làm sao cũng không thể gửi đi, hấn nhớ tới nếu không có Hạng Thanh Uyên nâng đỡ, sau này chỉ sợ ngay cả điện ảnh đều tiếp không được, thế là xóa mấy chữ kia đi, nhìn nó biến mất sạch sẽ, lại hồi âm một cái:”Hảo”.

Dung Thụy Thiên đứng ngoài cửa, vật cưng của Bert nằm ngủ ở trên giường, sự tình biến thành như vậy, chỉ đành phải chèn chúc với nhân viên công tác khác, nhưng bọn họ ngại hấn xấu, ngại hấn không sạch sẽ, càng miễn bàn đến ở chung với hấn.

Ngọn đèn trên hành lang chiếu xuống sàn nhà ánh lên một màu vàng sáng bóng.

Dung Thụy Thiên nhẹ nhàng nhắm lại con ngươi ướt sương, trên lông mi mềm mại còn ngưng kết những giọt sáng nhỏ vun, hấn rời đi hành lang, ngọn đèn kéo bóng dáng của hấn ra thật dài, nhìn qua đặc biệt cô đơn cùng im lặng.

Ngoài cửa sổ là hắc ám khôn cùng, Dung Thụy Thiên cúi đầu, từng bước giảm lên chiếc bóng màu đen của mình, trong lúc nhất thời cũng không biết là muốn đi nơi nào, chỉ biết được nếu cứ đứng ở hàng hiên như vậy, buổi tối nếu có người đi ra nhìn thấy hấn thì cũng không phải tốt lắm.

Hắn mệt mỏi thở dài, đột nhiên một hơi thở quen thuộc phả vào gương mặt, giống như mặt trời ấm áp lại nóng cháy, ngẩng đầu liền nhìn thấy Tịch Nhạ Hoài, y đứng dưới ngọn đèn sáng ngời nhìn hắn, ngũ quan thâm thúy cùng đôi tròng mắt xanh giống như bảo thạch kia, tản ra hơi thở sạch sẽ như đại dương, mang theo ấm áp làm cho người ta muốn thân cận.

Dung Thụy Thiên thẳng tắp nhìn y, hốc mắt nóng bỏng đến mơ hồ tầm mắt:” Trợ lý không phải đã rước anh về rồi sao?” hắn không có quên rằng đêm nay y có hoạt động buôn bán.....

” Nếu đi về cũng phải mang theo em ” Tịch Nhạ Hoài cầm lấy đôi tay phát run của hắn, nhìn mái đầu đen đang rũ xuống của hắn, tiến lên phía trước ôm lấy hắn, đem hắn cả người lạnh như băng ôm sâu vào trong ***g ngực rộng lớn ấm áp.

Chóp mũi hít vào hơi thở trên người y.

Ấm áp, quen thuộc, giống như được một hồ nước trong suốt bao bọc, tâm tình Dung Thụy Thiên dần dần hồi phục xuống, đẩy đẩy Tịch Nhạ Hoài đang ôm hắn, hai bên tai có chút hồng gục đầu xuống.

Tịch Nhạ Hoài sờ sờ tóc hắn, ánh mắt cưng yêu nhìn hắn:” Gian phòng kia của anh vừa to vừa sáng, đêm nay lại chỗ anh ngủ đi ” đêm nay không đi tiệc rượu với trợ lý, chính là lo lắng y ở phim trường.

” Sẽ bị người nhìn thấy.....”

“Đừng lo lắng, mặc kệ phát sinh chuyện gì, anh đều sẽ bảo vệ em” Tịch Nhạ Hoài nhìn Dung Thụy Thiên, biết y không hi vọng quan hệ của bọn họ bị phát hiện, vì thế, hành vi cử chỉ đều tận lực điệu thấp.

Dung Thụy Thiên không nói gì, chỉ là biểu tình ôn hòa hơn một ít so với bình thường, dưới ngọn đèn hôn ám, khóe môi còn mơ hồ gợi lên, thoạt nhìn bộ dáng như đang mỉm cười, hay là ngọn đèn tạo nên lỗi giác.

Tịch Nhạ Hoài kéo Dung Thụy Thiên đi vào thang máy, ấn hạ muốn đi tầng mười, cửa thang máy chậm rãi khép lại, ném đem tất cả ánh sáng hôn ám cùng hơi thở lạnh như băng khóa lại bên ngoài, bao gồm máy chụp ảnh đang nhắm ngay bọn họ kia.

Tập sát tập sát tập sát....

Phòng dành cho khách ở tầng mười khách sạn là phòng kép xa hoa, nơi này có phòng ngủ độc lập, buồng vệ sinh cùng phòng tắm độc lập, thậm chí còn có một quầy bar loại nhỏ, tổ kịch cấp cho Tịch Nhạ Hoài một nơi tiện lợi và thoải mái nhất.

Nhìn Tịch Nhạ Hoài đang đi đến quầy bar, Dung Thụy Thiên nhện không được lo lắng hỏi:” Anh không đi tham gia hoạt động buôn bán có được không?” nghệ sĩ mỗi ngày đều có công tác đã được an bài, nếu có gì thay đổi thì cũng không dễ công đạo.

” Không sao ” nhìn thần sắc lo lắng của Dung Thụy Thiên, Tịch Nhạ Hoài nhẹ nhàng nở nụ cười, khuôn mặt giống như một đóa hoa nhẹ nhàng nở rộ:” Người đại diện có thể hỗ trợ chần qua đi”.

” Nhưng nói chung thì vẫn là công tác trọng yếu hơn, lần sau đừng làm như vậy nữa”. So với chuyện của mình thì hắn càng đề ý y hơn, Tịch Nhạ Hoài đặt cả phê cùng bánh ngọt lên trước bàn, rồi mới ngồi xuống bên người hắn:” Nơi này không có người khác, không cần câu nệ như vậy”.

Dung Thụy Thiên “Àn” một tiếng, có chút tò mò hỏi:” Sao anh biết tôi ở khách phòng tầng năm?” nơi của nhân viên viên công tác trong tổ kịch là do Phương Vĩ Đông an bài, người khác cũng không biết.

” Em đã quên anh cũng là một trong những nhà đầu tư”.

Dung Thụy Thiên bình tĩnh đại ngộ.

Tịch Nhạ Hoài lại sờ sờ đầu Dung Thụy Thiên, giống như muốn đưa hắn làm đứa nhỏ cần chăm sóc vậy:” Muốn biết em ở đâu cũng không khó, nhưng thật ra em, sao lại đứng ở hành lang, phát sinh chuyện gì?”

35. Chương 35

Dung Thụy Thiên thuật lại đơn giản cho hắn, nhưng vì để tránh phiền toái không cần thiết, thậm chí lược bỏ chuyện Bert bảo hắn ngủ sàn...

Cả khuôn mặt Tịch Nhạ Hoài ứa ra hàn khí giống như mới bước ra từ tủ lạnh, ở trong mắt người ngoài, bất cứ lúc nào Tịch Nhạ Hoài đều có cử chỉ tao nhã, toàn thân tản ra hơi thở quý tộc hồn nhiên thiên thành. Hắn giống như người mẫu thượng đẳng đi trên sàn diễn được máy chụp ảnh lia tới, hơn nữa hắn thân là siêu sao quốc tế, cảm xúc bình thường không chế tốt lắm, nhưng chỉ cần đối mặt Dung Thụy Thiên, đối mặt với chuyện của hắn, vị bằng sơn mỹ nhân này liền giống như chiếc máy tính với tính năng cao nhất, đột nhiên bị cường ngành cách thức hóa xuống loại C, một kích trí mạng như vậy, đương nhiên – hỏng máy.

Giống như chỉ có thể tắt máy chứ không thể khởi động máy, chỉ còn lại việc là xử lý những đã kẻ khởi xướng nên ý niệm mãnh liệt trong đầu này, nhưng hắn còn cố gắng duy trì tươi cười, chỉ là tươi cười kia thoát nhìn giống như cố gắng nặn ra, nhìn xem Dung Thụy Thiên thấy lo lắng....

” Anh xảy ra chuyện gì?”

Đón nhận đôi con ngươi xinh đẹp màu hổ phách của Dung Thụy Thiên, mặt Tịch Nhạ Hoài đỏ lên, rồi mới giống như một diễn viên sứt sẹo mà trấn an hắn:” Không có việc gì, không có việc gì, chỉ là nhớ tới mấy ngày trước đập vỡ một bộ trà cụ, anh nghĩ một lần nữa cần phải đổi bộ mới”.

” Như vậy a....” Dung Thụy Thiên tin là thật.

Tịch Nhạ Hoài lại ôn nhu sờ sờ hắn:” Anh sẽ thương lượng với Phương Vĩ Đông một chút, một lần nữa an bài phòng cho em, bất quá hai ngày này em hãy ở trong phòng của anh”.

” Khách sạn không có phòng....”

”Yên tâm, anh có thể sắp xếp” một lần nữa an bài phòng là để nguy trang, tránh đi ánh mắt người khác, bởi vì Dung Thụy Thiên không giống hắn mà có thể thản nhiên nhận ánh mắt người khác.

Dung Thụy Thiên lại nhẹ giọng “Ân” một tiếng. Kỳ thật nhiều năm đi theo tổ kịch hồi hải ngược xuôi, đã muốn quen với tiết tấu cuộc sống như vậy, cũng tại dạng tiết tấu này mà bình yên đi vào giấc ngủ, trước kia cũng có nhân viên công tác không muốn ở cùng một gian với hắn, làm cho hắn không có nơi để ngủ.

Hắn luyện tiết tiêu tiền một lần nữa đặt phòng, liền im lặng ở cửa thang lầu mà ngồi một đêm. Ngày hôm sau làm như không có việc gì mà xuất hiện trước mặt đồng sự, gần đây không có việc gì để làm, mỗi ngày công tác không có gì khoái hoạt, giống như mỗi ngày đều đang lặp lại chuyện của ngày hôm qua, lại tựa hồ bất đồng với lúc trước.

Dung Thụy Thiên nhìn người đàn ông trước mặt, hưởng thụ sự im lặng y mang lại, hưởng thụ hương thơm tinh khiết nồng đậm của cà phê và hương vị ngọt ngào của bánh ngọt với cách thức tiêu chuẩn, hưởng thụ sự che chở gần như sủng ái của y, y ôn nhu mỉm cười với hắn, vì hắn lau đi dấu vết nơi khóe miệng, cùng một chỗ với y thực nhẹ nhàng, thậm chí không cần lo lắng y để ý khuôn mặt của mình....

Dung Thụy Thiên ngồi trên sofa mềm mại, Tịch Nhạ Hoài vươn tay ôm lấy hắn, làm cho hắn gối đầu lên chiếc đùi rắn chắc của mình, cảm giác ấm áp dễ chịu, hắn khép hờ mắt xem TV.

Trong TV đang chiếu một bộ điện ảnh, bối cảnh là thời kỳ dân quốc, mở đầu là màn ảnh bốn người phụ nữ đang chơi mạt chược, khi đó là lúc các người phụ nữ ấy đang tranh đấu gay gắt cao trào, màn ảnh nhanh dời đi, có điểm hương vị của bộ phim lớn Hollywood. Đạo diễn mượn cảnh vị phụ nhân nói chuyện phiếm mà thuyết minh thời cuộc với người xem- Hồng Kông luân hãm, giá hàng tăng cao, các vị tiên sinh thì ở trong nhà môn làm quan, phụ nhân ở trong phủ xử lý các loại người đến cầu tình.

Bộ phim quay tốt lắm, chỉ là không khí thực áp lực, làm cho người ta có loại cảm giác bị bóp cổ không thể thở nổi, Tịch Nhạ Hoài cầm lấy bản điều khiển ấn kênh tiếp theo, dừng ở một tiết mục nghệ thuật tên là “Twinkle”, tên có chút quen thuộc, bỗng nhiên nhớ tới Trì Hạo cho hắn nhận tiết mục này, tháng sau phải đi đài truyền hình thu sóng.

Khách quý kỳ này là tình lữ trong vòng giải trí, đã là trạng thái công khai, nghệ sĩ sẽ công khai tình cảm lưu luyến của mình, nhất là sau khi cảm tình hai người ổn định xong thì sẽ kết hôn, không có cái gì phải giấu diếm, không ảnh hưởng con đường ngôi sao của mình, một mặt là sau khi được công ty trừ tính rồi công bố, dùng điều đó để buộc chặt tiêu thụ cùng tuyên truyền nhân khí.

Hạng Thanh Uyên muốn hắt phôi hợp cùng với Tuyết Lê, lấy scandal chuyện xấu để tuyên truyền bộ phim, sự nổi tiếng của Tuyết Lê đang lúc bay lên, buộc lại cùng với hắt, nhân khí của bọn họ đều sẽ tăng lên, tỷ như nói chuyện yêu đương, tỷ như nói chia tay, rồi lại truyền là có tiểu tam (), truyền cầu hôn, kết hôn, còn có thể sinh con, càng có thể ly hôn, rồi mới tái hợp, dù sao nếu người nào phôi hợp với hắt thì đều tuyệt đối sẽ là đầu đề của mỗi ngày.

Vòng giải trí cần tuyên truyền cùng độ chú ý, cái gọi là đỏ chính là đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió, đương nhiên không đỏ thì cũng không đại biểu cuộc sống không tốt, cho nên hắt phản cảm phôi hợp công ty cùng nghệ sĩ truyền ra chuyện xấu, hơn nữa hắt rất khó ở trong vòng lẩn quẩn trộn lẫn cả đời, liền thừa dịp khi còn có thể tự do mà làm chuyện mình thích.

Tịch Nhạ Hoài nhìn Dung Thụy Thiên đang tựa vào trên đùi mình, khóe môi nhếch lên một tia ý cười rõ ràng, hắt nhận thức Dung Thụy Thiên không bao lâu, Dung Thụy Thiên thực cô đơn, người chung quanh ngại y xấu, không lui tới với y, nhưng ở trong mắt hắt y tốt lắm.

Tóc Dung Thụy Thiên đen nhuyền, lông mi dày đậm, khi nhìn hắt, trong ánh mắt ôn nhuận chớp động ánh sáng tinh thuần, giống như có rất nhiều điều muốn nói với hắt, nhưng lại không thể mở miệng trần thuật với hắt, chỉ là lẳng lặng nhìn hắt, trên người tản ra hơi thở như ánh nắng chiều làm cho người ta kháng cự không được, hơi thở như vậy khiến đáy mắt hắt hiện lên một tầng sương mù màu trắng.

Có lẽ, sau khi trải qua nhiều chuyện đã cải biến y, lại hoặc là còn chưa thể thích ứng với sự quan tâm của hắt, Tịch Nhạ Hoài vươn đầu ngón tay nhẹ nhàng mà vén sợi tóc bên tai y, nhẹ giọng nói:” Nếu mệt thì đi tắm rửa, rồi vô phòng ngủ đi ngủ”.

Dung Thụy Thiên đứng lên nói:” Hảo”.

Nhìn Dung Thụy Thiên dịu ngoan đi vào phòng tắm, ánh mắt Tịch Nhạ Hoài so với thời tiết mùa hè còn muốn nóng hơn, không biết cuộc sống bình tĩnh như vậy có thể liên tục trong bao lâu, nhưng nếu xảy ra chuyện gì, quan hệ bị truyền thông phát hiện thì cũng có phương pháp toàn thân mà trở ra.

Dung Thụy Thiên ngồi trong bồn tắm lớn màu trắng, giống như ngủ mà không phải ngủ, khép hờ mắt, sợi tóc tự nhiên rũ xuống phía trước che khuất mặt mày, hết thảy đều thực im lặng, cửa phòng tắm đột nhiên bị đẩy ra.

Một thân ảnh mạnh mẽ xuất hiện trước mắt hắt, theo đó mà đến là hương nước hoa cao cấp trên người đối phương, còn có thanh âm trầm thấp mà từ tính êm tai kia:” Em quên đem áo ngủ vào”

“Cám ơn...” Dung Thụy Thiên ngẩng đầu nhìn Tịch Nhạ Hoài, khi phản ứng lại liền lui người vào trong nước ấm, lúc phát hiện hành động của mình có vẻ cực kỳ buồn cười thì da đầu liền cứng ngắc mà đón nhận tâm mắt làm cho người ta phải đỏ mặt kia.

” Lúc khẩn trương thì em lại nói cám ơn” Tịch Nhạ Hoài ngồi xổm trước mặt hắt, nghiêng khuôn mặt anh tuấn như băng tuyết, dùng con ngươi xinh đẹp đến có thể tích nước mà nhìn hắt chăm chú:” Còn chưa quen anh tiếp cận sao?”

Giữa màn sương trắng trong phòng tắm, cả người Dung Thụy Thiên ướt sũng, trên sợi tóc cũng là bọt nước tinh mịn, hắt rũ lông mi xuống thấp giọng nói: “Hoàn hảo”.

” Vậy thì cũng nhau tắm tốt lắm” nói xong, Tịch Nhạ Hoài cởi quần áo trên người ra.

Chú thích:

() Tiểu tam: Kẻ thứ ba.

36. Chương 36

Bồn tắm mát xa thật lớn đủ để chứa bốn người đàn ông trưởng thành, sau khi Tịch Nhạ Hoài bước vào thì không gian vẫn còn dư dả như trước, ngoài cửa sổ vang rền tiếng mưa rơi, thành thị khô nóng nghênh đón cơn mưa to chờ đợi đã lâu, mà hiện tại trong căn phòng ấm áp này, bọn họ mũi chân đối diện mũi chân mà ngâm mình trong bồn tắm lớn.

Dòng nước ấm áp cuộn cuộn không ngừng trào ra, trên đỉnh đầu tản mát nhiệt khí bao trùm toàn bộ không gian.

Dung Thụy Thiên cảm thấy thực ấm áp mà nở nụ cười, nhịn không được nhìn thẳng vào Tịch Nhạ Hoài đang ngồi đối diện, y dựa lưng vào thành bồn phía sau, da thịt trắng nõn dưới ngọn đèn giống như bông tuyết, thoát nhìn tái nhợt mà lạnh lùng, xương chân mày cao rộng, sống mũi suôn thẳng khiến y có ngũ quan thâm thúy mà nhiều người châu Á không có, thoát nhìn giống như người mẫu nước ngoài xuất hiện trên tạp chí Vogue.

Dọc xuống chiếc cổ với độ cong duyên dáng.

Dung Thụy Thiên thể này mới phát hiện dáng người Tịch Nhạ Hoài tuyệt đến không thể ngờ, đôi tay dài rộng, dáng người theo tiêu chuẩn người mẫu, chẳng trách y mặc quần áo nào cũng đều phù hợp và xinh đẹp. Dưới ngọn đèn sáng tỏ, ***g ngực y đầy đặn mà rộng lớn, nhìn ra được là thường xuyên tiêu tiền đi tập thể hình, cơ thể sôi sục, khiến cho mỗi chỗ cơ bắp đều thực cường tráng, giống như một vị chiến thần tràn ngập lực lượng, cất giấu nguy hiểm khó có thể đánh giá cùng thú tính vận sức chờ phát động.

Tịch Nhạ Hoài nhanh như tia chớp mà mở mắt ra.

Lông mi Dung Thụy Thiên khẽ run, theo bản năng rụt về phía sau một chút.

Tịch Nhạ Hoài bắt lấy cánh tay hắn, khi đôi môi ấm áp hạ xuống mang theo nhiệt độ làm cho người ta phải choáng váng.

Thân thể Dung Thụy Thiên cứng ngắc, khuôn mặt tái nhợt trở nên ửng đỏ, vô tình nhớ đến cái ban đêm quay cuồng pháp phòng mà *** loạn kia, một cổ xấu hổ mãnh liệt vọt vào trong não, hắn nhịn không được nghiêng đầu, tránh đi Tịch Nhạ Hoài.

” Đừng sợ thành như vậy, anh cũng đâu có ăn em ” Tịch Nhạ Hoài ghé vào lỗ tai hắn ní non, ôn nhu hôn lên phần cổ gần bả vai hắn, phát hiện hắn cứng ngắc dị thường, cười khẽ giang tay ra ôm lấy bờ vai hắn, dùng mái tóc ướt sũng ma sát hai má hắn, khi cùng một chỗ với hắn thì tựa hồ giống như dễ dàng bị tiến vào trạng thái cơ khát.

” Sáng sớm ngày mai tôi phải...” Dung Thụy Thiên vội vàng mở miệng, ngẩng đầu, nhìn thấy tươi cười ý vị thâm trường của Tịch Nhạ Hoài, lại ngượng ngùng gục đầu xuống, thoáng cách ra một khoảng nhìn nhau.

” Anh biết ” Tịch Nhạ Hoài ôm lấy bả vai Dung Thụy Thiên, làm cho hắn ngồi xoay lưng lại trong bồn, rồi mới lấy chiếc khăn mặt màu trắng, chà lau thân thể trần trụi của hắn, từ cổ đến bả vai, lại đến lưng, rồi theo lưng trượt xuống thắt lưng, động tác hắn vừa chậm vừa nhẹ, giống như đang đối đãi với đồ sứ tinh mỹ dễ dàng bị vỡ vụn.

Ngay từ đầu dưới ánh mắt vừa trực tiếp vừa nóng bỏng của y, Dung Thụy Thiên thực không được tự nhiên, hơn nữa bọn họ còn trần trụi ngồi trong bồn tắm lớn, Tịch Nhạ Hoài lại chủ động chà lau thân thể hắn như thế, nhưng động tác của y thực ôn nhu, làm cho hắn không thể nói ra lời cự tuyệt.

Bàn tay Tịch Nhạ Hoài cách một lớp khăn mặt màu trắng mà đụng chạm da thịt màu đồng cổ bóng loáng của hắn, lưu luyến trên đường cong trên thân thể mạnh mẽ kia, thân thể Dung Thụy Thiên rất cao và đầy đặn, nguyên nhân không thấy hắn gầy là nằm ở chỗ hắn có bả vai dày rộng cùng cơ thể kiên cố, thắt lưng và bụng thực rắn chắc, trên người không có sẹo lỗi, dáng người phi thường cân xứng, thoát nhìn giống như được bao bọc bởi một lực lượng bàng bạc của loài thú.

Thân thể như vậy, vô luận là nam hay nữ đều thực mê luyến....

Nhất là người đàn ông đã thêm nhỏ dãi hần hồi lâu, Tịch Nhạ Hoài sờ lên ngực hần, sự mềm dẻo và xúc cảm bóng loáng kia khiến hần nheo mắt lại, độ mạnh yếu trên tay dần dần tăng lên, cũng trượt từ ngực hần xuống.

Dần dần bao phủ lấy phần eo đang ngâm dưới làn nước ấm.....

Dung Thụy Thiên theo phản xạ mà ngẩng đầu, tóc đen tể nhuyển tự nhiên phủ xuống hai má, trong một đôi đồng tử ôn nhuận giống như hồ phách đang cuộn cuộn cảm xúc phức tạp, biểu tình thoát nhìn có chút kinh hoảng.

” Đừng khẩn trương, anh sẽ không làm đau em” Tịch Nhạ Hoài chồm qua, hai tay ôm lấy thân thể Dung Thụy Thiên, hô hấp nóng cháy phả vào hai má hần:” Làm cho anh lại một lần nữa cảm thụ em...”

Dung Thụy Thiên nhìn Tịch Nhạ Hoài tới gần, cảm giác hô hấp của y dồn dập hơn rất nhiều, quanh chóp mũi là mùi nước hoa Calvin Klein bay tới từ ***g ngực rộng lớn của y, hương vị như vậy giống như đã dung tiến vào cơ thể y, không phải nồng đậm, nhưng lại phi thường rõ ràng, giống như một hoa sen tuyết nở rộ dưới khe sâu của dòng sông băng.

Tịch Nhạ Hoài nghiêng đầu hôn hần, đầu lưỡi ẩm nóng tách ra hàm răng Dung Thụy Thiên, ở trong khoang miệng hần triền miên mà thông thả khuấy động, hơi thở thơm ngát lại cực nóng nhanh chóng vây quanh hần, mãnh liệt bao phủ hần.

Dung Thụy Thiên nhìn khuôn mặt anh tuấn gần trong gang tấc, khuôn mặt trắng nõn của y dưới ngọn đèn sáng tỏ giống như một tòa băng được điêu khắc cẩn thận, nhưng nhiệt độ nơi đáy mắt lại giống như nham thạch nóng chảy có thể đốt cháy linh hồn, ngực y kịch liệt phập phồng, trong hô hấp tất cả đều là dục vọng giống đực nóng bỏng.

Dục vọng như vậy quá rõ ràng....

Khiến cho người đã trải qua tính sự như Dung Thụy Thiên đều có chút ngượng ngùng, thậm chí bị khí thế của y ngăn chặn, hần khẽ nhếch miệng tùy ý Tịch Nhạ Hoài hôn, đầu lưỡi y nhẹ nhàng mà khuấy động, nhiệt tình cuốn lấy đầu lưỡi mềm mại của hần, hút lấy nước bọt trong miệng hần.

Cảm nhận được Dung Thụy Thiên dụ ngoạn, Tịch Nhạ Hoài vuốt ve thắt lưng hần, bàn tay thon dài lướt qua vùng bụng rắn chắc, cầm lấy dục vọng hơi hơi nóng lên của hần, chạm rãi khiêu khích, rõ ràng cảm thấy thân thể trong lòng run lên một chút, trong cổ họng phát ra tiếng thở dốc thoải mái, thở dốc như vậy khiến dục vọng của hần bắt đầu bộc phát, đầu lưỡi nóng bỏng ướt át điên cuồng khuấy động môi lưỡi hần, thật sâu cắn nuốt, thô bạo chà đạp...

“Không...Ngô...” nụ hôn quá dữ dội khiến Dung Thụy Thiên không thể hô hấp, môi lưỡi bị cưỡng ép, bên khóe môi lần lượt có chất lỏng *** mị chảy xuống, cho tới khi bị hôn đến không thể hô hấp, y mới buông ra hần.

” Lần này không khẩn trương nữa, thích anh hôn em như vậy sao?”

Dung Thụy Thiên không hé răng.

Tịch Nhạ Hoài đưa tay qua chạm vào nơi dục vọng nóng cháy của Dung Thụy Thiên, cảm nhận đôi tay mang theo vết chai của mình bao phủ lấy vật cứng nóng bỏng kia, hần hưởng thụ nheo lại con ngươi ám trầm, cúi đầu dùng sức hôn y, đồng thời đôi tay đang đứng giữa hai chân y cũng cao thấp xoa nắn dục vọng đang run run của y.

“Ngô...Ân...” dưới sự âu yếm ôn nhu của Tịch Nhạ Hoài, tim Dung Thụy Thiên đập nhanh hơn, làn da nóng lên, hô hấp cũng bắt đầu trở nên dồn dập, hần thuận theo khát vọng của thân thể, thỉnh thoảng đáp lại Tịch Nhạ Hoài.

Cảm xúc nơi đáy mắt Tịch Nhạ Hoài dần dần bị dục vọng bao phủ, hần nắm lấy cằm y, càng hôn y sâu hơn, thanh âm môi lưỡi quần quýt ở phòng tắm vang lên, mà tay hần cũng không yên phận nắm lấy điểm nổi lên trước ngực y, rồi mới theo tiết tấu quần quýt của môi lưỡi mà bừa bãi đùa bỡn.

Dung Thụy Thiên bắt lấy tay hần.

Tịch Nhạ Hoài rời khỏi đôi môi cánh hoa phiếm hồng của hắn, những nụ hôn nhỏ vun dùm lại trên cổ hắn, chậm rãi theo bên gáy hắn mà chuyển đến bên tai, khẽ cắn lấy phần tai mẫn cảm của hắn:” Đừng cảm thấy xấu hổ, thả lỏng một chút, anh sẽ cho em thoải mái”.

Thanh âm trầm thấp tràn ngập từ tính giống như mang theo tác dụng thôi miên, Dung Thụy Thiên dần dần trầm tĩnh lại, cảm thụ hành động khiêu khích của Tịch Nhạ Hoài, rồi mới dưới sự xoa nắn liên tục của hắn mà bùng nổ nhiệt dịch vào trong tay hắn.

37. Chương 37

Cảm giác mệt mỏi sau cao trào khiến cho Dung Thụy Thiên dựa vào trên vai Tịch Nhạ Hoài, nhẹ nhàng mà thở dốc, sợi tóc màu đen dính những bọt nước nhỏ vun, dưới ngọn đèn sáng tỏ, khuôn mặt bị mồ hôi tẩm ướt cùng với sợi tóc lóe ra ánh sáng tinh lưỡng.

Tịch Nhạ Hoài liếm lấy cổ hắn, làm cho hắn dựa lưng vào mình, rồi mới tách ra đôi chân thon dài mà rắn chắc của hắn, bàn tay trắng nõn theo phía sau lưng trượt xuống hậu huyệt của hắn, nhẹ xoa cựa vào chặt chẽ kia, thử đưa ngón tay vào, lập tức cảm thấy thân thể hắn mang theo sự mâu thuẫn mà co rút lại.

” Có thể lấy tay giúp anh được không...” thanh âm Dung Thụy Thiên vang lên trong phòng tắm....

Tịch Nhạ Hoài dùng đầu lưỡi nóng bỏng ướt át liếm lên da thịt ửng hồng của hắn, trong con ngươi màu xanh ngọc cuộn cuộn dục vọng nguyên thủy, giống như một con dã thú đói bụng đã lâu nhìn chằm chằm con mồi không có chỗ để trốn:” Em có thể chịu được, lần này sẽ không làm em đau ” dứt lời, cơ thể sôi sục, cánh tay ôm chặt hắn, ôm chặt lấy thân thể lộn xộn của hắn, ngay sau đó quệt sữa tắm vào tay, thông thả chen vào đũng đạo chật hẹp của hắn....

Thân thể hắn thật nóng...

Ngón tay dài nhỏ vừa đi vào đã bị chặt chẽ nút lấy, giống như xử nữ chưa từng bị xâm nhập vậy, không cho hắn cơ hội xâm nhập vào trong, nếu như mạnh mẽ xâm nhập giống lần trước, chỉ sợ lại sẽ làm hắn bị thương.

Tịch Nhạ Hoài hôn lên hai má mướt mồ hôi của Dung Thụy Thiên, ôn nhu hôn lên đôi môi run run của hắn, càng không ngừng nỉ non bên tai hắn, bảo hắn thả lỏng thân thể, cảm nhận được thân thể hắn bắt đầu thả lỏng xuống, đầu ngón tay đang tham nhập trong cơ thể hắn bắt đầu ma sát vách trong nóng rực kia....

Dung Thụy Thiên tựa vào trong lòng Tịch Nhạ Hoài, hô hấp lấy hơi thở nam tính nồng đậm như đại dương trên người hắn, cảm thụ ngón tay thon dài cường ngạnh đâm vào nơi bí ẩn, tiến đến chỗ thần bí mà ngay cả chính mình đều sợ hãi, rồi mới ma sát vách trong nóng rực như muốn hòa tan ngón tay kia, trên chóc một trận khoái cảm tê dại như bị dòng điện chạy qua, hắn nam kham cương lại thân thể, cự tuyệt cảm giác mãnh liệt tiến vào cơ thể như vậy.

“Em lại chống cự” Tịch Nhạ Hoài rút ra ngón tay đang chôn trong thân thể hắn, rồi sau đó hơi hơi dùng một chút lực, đặt Dung Thụy Thiên tới bên vách bồn tắm, đầu lưỡi du di trên cổ cùng lưng hắn, một đường trượt đến cánh hông bóng loáng của hắn....

“Ngô...Không, không cần...” Dung Thụy Thiên đột nhiên bắt đầu hoảng sợ...

Tịch Nhạ Hoài tách ra đôi móng cánh hoa màu đồng cổ kiên cố kia, lộ ra bộ vị ngưỡng ngừng đang bị che giấu, màu sắc nơi đó thực nhạt, thoát nhìn phi thường sạch sẽ, hắn cúi người vươn qua.

Khi chiếc lưỡi màu hồng nhạt tiến vào vách trong chặt chẽ kia, Dung Thụy Thiên xấu hổ, thanh âm đều bắt đầu trở nên nghẹn ngào:” A.... Đừng như vậy....Ngô...Ân...”

Chiếc lưỡi màu hồng của Tịch Nhạ Hoài chậm rãi rút ra khỏi cơ thể hắn, ánh mắt sáng quắc nhìn Dung Thụy Thiên ngồi phịch trên nền bồn tắm, bả vai Dung Thụy Thiên phập phồng, cơ thể rắn chắc che kín mồ hôi tinh mịn, thoát nhìn rất là mê người.

Tịch Nhạ Hoài liếm liếm đôi môi cánh hoa hồng nhuận, sau đó lại tham lam xâm nhập vào vách trong nóng rực, mãnh liệt liếm lấy niêm màng nóng ẩm, thỉnh thoảng cuộn đầu lưỡi trượt sâu vào phía trong, phát ra thanh âm *** mị lại ướt át.

”Ồ...” Dung Thụy Thiên chống cự lại muốn giãy khỏi Tịch Nhạ Hoài, nhưng toàn thân lại không lấy nổi khí lực, rồi mới cứ như vậy mà bị đè xuống dưới nền, thừa nhận sự liếm lộng tùy ý cơ hồ muốn làm cho hần hồng mất kia.

Chờ đến khi đầu lưỡi Tịch Nhạ Hoài rời khỏi cơ thể, thân thể Dung Thụy Thiên tựa như mới lao ra từ trong nước, Tịch Nhạ Hoài lại cầm ngón tay vào, đợi cho cơ thể hần có thể thông thuận chứa đựng được ba ngón tay, mới không thể kiềm chế được nữa mà nâng thắt lưng hần dậy, đem dục vọng tráng kiện đỏ hồng gần như dữ tợn để trước hậu huyệt ẩm ướt trơn trượt ấy, thông thả mang theo mười phần uy hiếp mà ma sát hần....

Da đầu Dung Thụy Thiên run lên.

”Ấu yếm lâu như thế.... Lại vẫn chặt như thế....” dục vọng vừa mới tiến vào một nửa thì đã bị dừng đạo chặt hẹp lại chặt chẽ ngậm chặt, khiến hần thiếu chút nữa bộc phát, Tịch Nhạ Hoài nhin xuống dục vọng nóng lòng muốn xỏ xuyên qua thân thể hần, ôm thân thể cứng ngắc của Dung Thụy Thiên, kiên định mà thông thả đem dục vọng nhập vào thân thể hần.

Dung Thụy Thiên kêu rên một tiếng, cả người giống như bị chìm trong nước, hô hấp càng ngày càng khó khăn, mồ hôi trên trán hần ướt át sáng bóng, cứ việc như thế nhưng hần vẫn không hô to ra tiếng “Đau”.

”Thả lỏng một chút, anh sẽ không giống lần trước mà thô lỗ như vậy nữa, chỉ một lần này nữa là tốt rồi” ngón tay Tịch Nhạ Hoài luồn vào mái tóc đen của hần, tinh tế hôn môi hần, ngậm lấy những tiếng khê rên đau trong cổ họng hần.

Dung Thụy Thiên mở mắt ra nhìn Tịch Nhạ Hoài, khuôn mặt tuấn mỹ cùng hào quang nơi đáy mắt thâm tình của hần tựa như kim cương vậy, chỉ là nhìn thôi thì đã thấy động lòng.” Tôi, tôi muốn nhìn anh”.

Tịch Nhạ Hoài có chút kinh ngạc, khi phản ứng lại thì cười khê ra tiếng, hần xoay người Dung Thụy Thiên lại, theo ngay mặt mà tiến vào hần, tiếp theo vuốt ve thân thể phát run của hần, đợi cho thân thể hần không còn cương cứng như vậy nữa, một mặt nhiệt tình hôn hần, một mặt thẳng lưng tiến vào thân thể hần.

Dung Thụy Thiên ôm lấy thân thể trần ngập sức hấp dẫn từ giống đực của hần, hô hấp lấy hơi thở mê người trên người hần, đau đớn khó có thể mở miệng đương nhiên là có, nhưng vì đã làm tiền diễn trong thời gian dài nên cũng không còn khiến hần buộc chặt như dây cung vậy nữa.

”Em chủ động như thế, anh sẽ chịu không nổi...” Tịch Nhạ Hoài khê liếm cổ hần, đôi tay tách chân hần ra, dục vọng nóng bỏng lại cương to ở thân dưới kia lại đâm mạnh vào thân thể hần, dừng đạo lửa nóng chặt hẹp ấy liền khẩn trương kẹp chặt hần, hần nâng lên con ngươi màu xanh sâu thẳm nhìn chăm chú Dung Thụy Thiên, cúi đầu hôn lấy đôi môi ẩm áp mềm mại, quần lấy đầu lưỡi nóng ướt của hần, hút lấy hơi thở trong miệng hần.

Ngoài cửa sổ mưa vẫn rơi tí tách không ngừng, cơn mưa lạnh như băng mang theo khí lạnh tiến vào phòng tắm, nhưng chúng nó cũng không thể làm giảm độ nóng trong phòng tắm, Tịch Nhạ Hoài liếm mút nhu tiêm phiếm hồng của Dung Thụy Thiên, hạ thân liên tục không ngừng đưa đẩy khiến hần cơ hồ muốn hồng mất, trong cổ họng phát ra tiếng nức nở nhợt nhạt, hai chân thon dài của hần quăn lên bên hông Tịch Nhạ Hoài, dưới ngọn đèn sáng ngời, bộ vị đang kết hợp của hai người có thể nhìn thấy được rõ ràng.

”Ấn a.....Ấn.....” Phân không rõ là đau đớn hay vẫn là khoái cảm dần dần chiếm cứ thân thể, Dung Thụy Thiên cảm giác thân thể càng ngày càng nóng, làm khi vật cứng nóng cháy kia rời đi thân thể, trong lúc nhẹ nhàng thở ra lại đồng thời khát vọng bị nháy mắt nhồi vào, loại hành động gần như làm nũng này làm hần xấu hổ đỏ mặt, ngón tay gắt gao bầu vào bả vai Tịch Nhạ Hoài.

Đau đớn trên vai khiến Tịch Nhạ Hoài nhăn mày lại, bắt đầu bộc phát sự khô nóng, hần đâm thật sâu vào thân thể Dung Thụy Thiên, mỗi lần đều kịch liệt ma sát niêm màng yếu ớt, hướng vào nơi mẫn cảm lại yếu ớt của hần mà đâm vào.

“A.....A.....Không cần....” Dung Thụy Thiên thở dốc, ***g ngực rắn chắc không ngừng phập phồng, mồ hôi tinh mịn theo da thịt màu đồng cổ thấm ra, khiến cho thân thể hần cùng nơi tư mật bắt đầu trở nên ướt át trơn trượt.

Nơi kết hợp phát ra tiếng nước dục hoặc trầm đục.

Hung mãnh đâm vào, thường xuyên đưa đẩy, mỗi một lần đều tiến vào chỗ sâu trong thân thể, rồi mới giống như đứa nhỏ tìm được bảo vật, ác ý công kích điểm mẫn cảm trong cơ thể, mang đến cho Dung Thụy Thiên những khoái cảm mê loạn.

Dục vọng trước người dưới sự âu yếm của Tịch Nhạ Hoài mà phóng xuất ra....

Dục vọng sôi sục chôn sâu trong cơ thể hần dùng sức tiến vào nơi sâu nhất, đem ái dịch nóng rực đến nỗi có thể làm bỏng thân thể kia phóng thích vào trong thân thể hần, đôi môi đỏ mọng của Dung Thụy Thiên khẽ nhếch mà thở dốc, lông mi ướt sũng, thoát nhìn có chút yếu ớt.

Bộ dáng như vậy rất ít được gặp, khiến Tịch Nhạ Hoài nhìn không được muốn ngăn chặn y lại mà chà đạp, hần chồm qua hôn y, thực nhiệt tình, dục vọng chôn trong cơ thể y dần dần ngẩng đầu, cũng nhanh chóng nong ra đũng đạo chặt chẽ nóng ướt ấy.

” Không.... Không được....” Dung Thụy Thiên vẻ mặt lả chã, suy yếu tựa lên ngực hần...

Tịch Nhạ Hoài bắt lấy tay Dung Thụy Thiên, nụ hôn nóng rực dừng trên người y, ở lúc y mơ hồ muốn giãy giụa đứng lên thì liền rời đi thân thể ấm áp của hần, chất lỏng màu trắng từ bên trong hậu huyết chảy ra, theo cánh mộng bóng loáng mà nhỏ xuống thành bồn tắm, hần đẩy hai chân y ra, dùng sức kéo ra bên ngoài, làm cho bộ vị yếu ớt của y lỏa lồ đi ra....

” Nơi này lại đỏ, anh làm em đau sao?” Tịch Nhạ Hoài cẩn thận xem, ngón tay đưa vào trong đũng đạo đỏ hồng ướt át, ngẩng đầu nhìn mặt Dung Thụy Thiên, đôi tròng mắt màu xanh như bảo thạch dưới ngọn đèn lóe ra ánh sáng ôn nhu.

” Không có....” Dung Thụy Thiên xấu hổ đỏ mặt.

Hần rõ ràng thực thẹn thùng, Tịch Nhạ Hoài buông hần ra, vì hần mà rửa sạch sẽ dấu vết trên người, liền ôm lấy hần đi ra phòng tắm, đưa hần đặt trên chiếc giường ấm áp:” Ngày mai còn phải dậy sớm, mau ngủ đi”.

” Còn anh?”

Thanh âm Tịch Nhạ Hoài khàn khàn đến đáng sợ:” Anh đi phòng tắm tắm một chút” dù cho Dung Thụy Thiên không có thống khổ đến không chịu nổi giống như lần trước, nhưng lúc trước đã nói là chỉ làm một lần, nên làm sao có thể thất tín với hần được.

Nhìn Tịch Nhạ Hoài xoay người bước đi, trong lòng Dung Thụy Thiên nổi lên một trận ấm áp, thoát nhìn y cũng không quên ước định lúc trước, chỉ là như vậy thì cũng khiến cho hần cảm thấy thực vui mừng, có loại cảm giác được y dùng tâm che chở.

Cứ việc y là đàn ông....

Trước kia mình cũng đã dùng phương thức như vậy mà ôm người khác, nhưng cho đến khi mình trở thành bên bị động thì cảm giác liền thay đổi, thậm chí cũng không thể có khoái cảm tại dạng tính sự này, bất quá Tịch Nhạ Hoài lại trấn an hần.

Dung Thụy Thiên chậm rãi nhắm mắt lại, làm khi Tịch Nhạ Hoài trở lại bên người thì hần đã tiến vào giấc ngủ sâu.

Màn hình di động đặt bên giường lấp lóe, Tịch Nhạ Hoài cầm lấy chiếc di động màu đen, liếc nhìn Dung Thụy Thiên đang ngủ say, mở ra di động liền nhìn thấy Kiều gửi đến một tin nhắn — Anh ở đâu?

38. Chương 38

Bàn tay Thượng đế quay thời gian đến rạng sáng sáu giờ.

Một loại hơi thở rét lạnh giống như vào đông bao trùm trên người Trác Thích Mặc, hần lặng yên đứng trước cửa kính thật lớn, từ trên tầng lầu cao cao mà nhìn xa ra bên ngoài, nhìn một Tokyo sắp sửa tỉnh giấc.

Hần mở ra máy tính đằng sau, trên màn hình hé ra một ảnh chụp. Hai người đàn ông đang ôm cùng một chỗ, hơn phân nửa khuôn mặt anh tuấn của người đàn ông đang chôn trong lòng Tịch Nhạ Hoài, ánh sáng nhạt nhòa mờ ảo chiếu rọi lên đôi đồng tử màu hổ phách ướt sũng của hần, thoát nhìn giống như tinh linh trong bóng đêm.

Ánh sáng ấy quen thuộc như thế....

Khuôn mặt lạnh lùng mà tái nhợt của Trác Thích Mặc chiếu lên bề mặt cửa kính, thoát nhìn vẫn tao nhã như ngày thường, nhưng mà đáy mắt lại phụt ra băng tuyết gào thét trong đêm tối. lạnh đến cực đoan, mơ hồ mang theo một tia đổ kỵ.

” Điều tra một người”.

Thanh âm thấp trầm mà từ tính giống như một cái chùy thật lớn đánh nát mặt băng!

” Đưa tư liệu cho cậu, mặc kệ dùng phương pháp gì, thủ đoạn nào đi nữa, nhất định phải tìm được hần!”.

Hơi thở tinh mịn lạnh như băng lấy một tốc độ quỷ dị mà thổi quét hết thảy, ầm ầm cắn nuốt tất cả ánh sáng, lông mi Dung Thụy Thiên chấn kinh mà run rẩy vài cái, không khỏi dịch thân thể sát vào Tịch Nhạ Hoài, dựa vào hần, cảm thụ sự bình yên mà hần mang đến cho mình.

Tân Đồ Hiên ngồi thẳng tắp trước máy tính, sắc mặt trắng giống như người chết, môi cũng không có chút huyết sắc nào, hần cầm di động gọi cho Trì Hạo, vài lần muốn hỏi Trì Hạo về người đàn ông kia là ai, nhưng cái gì cũng không nói nên lời, chỉ là chặt chẽ nhìn chăm chăm ảnh chụp trên màn hình, như thế nào cũng không tưởng được chuyện như vậy lại đã xảy ra.

Một trận tiếng chuông thanh thúy đánh thức Tịch Nhạ Hoài.

Hần liếc nhìn Dung Thụy Thiên đang ngủ, cầm lấy di động trên đầu giường:” Xảy ra chuyện gì, có việc gì sao, hiện tại mới bảy giờ mà thôi?!” điện thoại là do người đại diện Trì Hạo gọi tới, bình thường thì cũng không có chuyện gì tốt.

Trì Hạo gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng:” Anh trước tiên lên xem báo trên mạng, xem xong thì mới thương lượng làm sao để lo liệu việc này, lần này chỉ sợ có chút khó giải quyết...”

Chú ý tới Dung Thụy Thiên còn chưa có tỉnh, Tịch Nhạ Hoài rời khỏi phòng ngủ, lấy ra chiếc máy tính Adamo từ một chiếc túi Gucci thật lớn, sau khi nhanh chóng lên mạng thì liền đi vào trang diễn đàn..

Nơi đó rõ ràng có ảnh chụp hần cùng Dung Thụy Thiên ôm nhau, bối cảnh là hành lang trước khách sạn tối hôm qua, ảnh chụp thoát nhìn là Dung Thụy Thiên đang dựa vào ngực hần, bộ dáng giống như một mối tới cực điểm, ở góc độ này không có cách nào thấy rõ khuôn mặt hần, nhưng thật ra thần sắc hần lại vô cùng thân thiết, khiến hần thoát nhìn giống như người đàn ông đang trong tình yêu cuồng nhiệt.

Nguyên lại hần dùng ánh mắt như vậy mà nhìn Dung Thụy Thiên....

Mình như vậy chỉ sợ khiến cho người bên ngoài phỏng đoán, theo đó tất nhiên sẽ làm người ta chú ý đến sự tồn tại của Dung Thụy Thiên, Tịch Nhạ Hoài lên diễn đàn cộng đồng xem tin tức hôm nay, tin tức liên quan đến hần chiếm một độ dài thật lớn.

Hần lại lướt qua diễn đàn giải trí, nơi đó khói thuốc súng, sương mù, đao quang kiếm ảnh, những anti- fans không ngừng nói xấu hần, lại vẫn không ngừng nghĩ mà tranh cãi với fans hâm mộ của hần, làm cho toàn bộ diễn đàn chương khí mù mịt, nước miếng tung bay, trong lúc nhất thời vô số dân mạng ở bên cạnh xem náo nhiệt cũng phản hồi lại, chỉ ngần ngừ mấy giờ thì số lượt kick vào đã hơn trăm vạn, đẩy lên hàng tít cao vạn trượng, hơn nữa chung quanh đều là những lời bình luận.

Còn có người tự xưng là nhân viên công tác của hần, bình thần nói là mình đã ở trong vòng lẩn quẩn mười năm, đi theo hần bấy năm, mở một bài vết về hần, điểm kick cũng thật kinh người, không đến một lát liền đổ lên trang đầu, tiếng chuông di động lại vang lên, Tịch Nhạ Hoài bắt điện thoại.

” Ảnh chụp chỉ là ảnh chụp, phải cắt nó đi ”

” Hiện tại là thời đại internet, toàn dân đều có độ chú ý cao, không thể giống như trước kia mà tùy tiện dùng đặc quyền làm lợi khí...” Trì Hạo đau đầu dục liệt hỏi:” Anh cùng với người trên ảnh chụp sẽ không phải là thật chứ?”

Tịch Nhạ Hoài không có ngay mặt trả lời:” Mặc kệ dùng biện pháp gì, nhất định phải làm cho ảnh chụp biến mất!”

” Nếu mạnh mẽ cưỡng chế cắt bỏ bài viết thì sẽ khiến cho công chúng bấn ngược...”

Không đợi Trì Hạo nói xong, Tịch Nhạ Hoài liền đổ ập xuống yêu cầu:” Vậy phong tỏa chức năng hồi phục của bài viết”

” Đã muốn bắt đầu làm, chỉ là tin tức lần này bùng nổ quá nhanh, không có biện pháp chặn lại nhiều tin tức như vậy, còn có blog bên kia cũng làm rất lợi hại, nếu muốn ngăn chặn lại những dư luận này thì tôi cần thời gian vài ngày”.

” Tôi biết ”

Trì Hạo đỡ lấy cái trán đang trường đau:” Gần đây có phóng viên theo dõi anh hay không?”

” Bọn họ không chỗ nào không ở”.

” Phóng viên kia là của Hoàn Á sao?”

“”

” Ảnh chụp như vậy thì hẳn là Trác Thích Mặc đã nhìn đến, nhưng y cũng không có ngăn lại, thoát nhìn cam chịu chuyện xấu lần này lan truyền khắp nơi” Trì Hạo hít sâu một hơi:” Sẽ không phải là y đang muốn tuyên truyền anh!”

” Anh biết là không có khả năng ” nếu muốn tuyên truyền thì cũng sẽ không tại thời điểm này, chính là liên quan đến chuyện xấu và ảnh chụp của hắn, khi phóng viên chụp được thì trước tiên sẽ đưa cho Trác Thích Mặc, xem ra chuyện xấu lần này là gắn liền với thái độ cam chịu của y, điều này thực không giống với tác phong dĩ vãng của y.

Trì Hạo còn tại microphone bên kia mà lải nhải.

Tịch Nhạ Hoài chủ động ngắt lời thao thao bất tuyệt của hắn:” Tốt lắm, chuyện lần này tôi sẽ xử lý, anh liên lạc với nhân viên công tác khác để xử lý phần thủ tục sau này”.

Thanh âm hắn bình tĩnh mà vững vàng, thoát nhìn đối với những chuyện xấu như vậy đã nhìn quen lắm rồi, không giống như những nghệ sĩ bình thường khác khi gặp chuyện xấu liền rối loạn đầu trận tuyến, hoặc như thất kinh khi nuốt phải sấu riêng mà đến mức chờ giấy chết.

Trì Hạo ” Ừ ” một tiếng rồi ngắt điện thoại.

39. Chương 39

Vòng giải trí cãi nhau, hôm nay anh khởi xướng, ngày mai tôi gánh chịu, anh nói tôi diễn dở, tôi tố anh phỉ báng, chân chân giả giả hư hư thực thực, các fans hâm mộ và anti-fans liên tục sôi trào, kị nhau đến nỗi khiến cho diễn đàn thủy hỏa bất dung.

Tân Đồ Hiên ngồi trong văn phòng nhìn các tin trong diễn đàn, mắt thấy có dân mạng muốn tìm Dung Thụy Thiên, hắn nhanh chóng liên lạc với người công ty mạng rồi cường ngạnh kêu gỡ bài đăng này, ngoài ý muốn là đối phương nói là tin tức đã được hạ xuống.

Hắn lại mở trang mạng đó lên, những ảnh chụp liên quan đến Tịch Nhạ Hoài cùng Dung Thụy Thiên đã bị xử lý, chỉ bất quá chỉ nửa giờ ngắn ngủi mà thôi, tất cả tin tức đều nhảy mất mà biến mất, điều này quá cổ quái, rõ ràng đây là tin tức lớn, nhưng các diễn đàn lớn ngay cả đầu đề cũng không đăng lên, còn liên tiếp đóng bài đăng.

Chẳng lẽ người Hoàn Á đang ngăn trở, Tân Đồ Hiên gọi điện thoại cho Hạng Thanh Uyên, nghe ngữ khí của hắn thì thấy cũng không tham gia việc này.

Trong lúc nhất thời, trong lòng Tân Đồ Hiên có loại cảm giác nói không nên lời, cùng lúc là vì Hoàn Á không có tham gia việc này mà nhẹ nhàng thở ra, cùng lúc lại lo lắng tình huống của Dung Thụy Thiên, chỉ sợ tin tức lần này là Trác Thích Mặc tung ra. Cứ việc kia chỉ là ảnh chụp bình thường, nhưng khi cẩn thận xem kỹ thì vẫn có thể thấy rõ khuôn mặt hắn, Trác Thích Mặc thả ra tin tức chính là muốn dựa vào dư luận mà tìm ra Dung Thụy Thiên.

Thời điểm điện thoại vang lên, Tịch Nhạ Hoài đang chuẩn bị bữa sáng, hắn nhận điện thoại, microphone bên kia truyền đến thanh âm tao nhã:” Sự tình đã xử lý tốt, hiện tại sóng êm gió lặng”.

” Tốt ” sắc mặt Tịch Nhạ Hoài hòa hoãn xuống dưới.

” Cường ngành cắt bỏ bài đăng như vậy, trừ bỏ cho tôi thêm vào chỗ tốt, cũng đừng quên cho phóng viên một ít phúc lợi, tránh cho quan hệ với truyền thông trở nên cứng nhắc” người đàn ông là người phụ trách cục mạng internet....

Tịch Nhạ Hoài nghe điện thoại, một lát sau hạ giọng hỏi:” Bọn họ muốn cái gì?”

” Tin tức lần này tiếp tục ngọan đi xuống”.

” Muốn ngọan sao cũng được, đừng liên lụy đến người đàn ông trong ảnh chụp”

” Không thành vấn đề”.

Tịch Nhạ Hoài ngắt điện thoại, hắn đứng trong nhà bếp sáng ngời lại sạch sẽ, xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh mà nhìn màn mưa tinh mịn, mưa bụi liên miên không ngừng kia bị gió thổi kéo dài thành từng dải, hỗn độn vén lên thành thị tịch tịch, tiếng di động títt vang lên.

Mở ra xem là một cái tin nhắn, tin nhắn là địa chỉ nhà cùng tài khoản ngân hàng của đối phương.

Tịch Nhạ Hoài trở lại trước máy tính đăng nhập vào ngân hàng trên mạng, bởi vì tín hiệu có vấn đề nên vẫn không thể đi vào, hắn rời khỏi hệ thống, gọi điện thoại cho trợ lý phòng làm việc tư nhân:” Alo, tôi là Tịch Nhạ Hoài, có bút khoản cô giúp tôi chuyển qua đi, tôi đưa cho cô tài khoản ngân hàng cùng danh tính của hắn....”

Sau khi treo điện thoại, Tịch Nhạ Hoài chuyển nội dung tin nhắn qua cho hắn, trở lại phòng bếp, Tịch Nhạ Hoài nhẹ nhàng đem bữa sáng chuẩn bị tốt rồi mới đi vào phòng ngủ, vừa vặn nhìn thấy Dung Thụy Thiên thay quần áo.

” Sao em dậy rồi?”

Dung Thụy Thiên trả lời:” Tôi phải đi bố trí phim trường, còn anh, sao lại không ngủ thêm chút nữa?”

” Anh phải hóa trang rồi nghe đạo diễn giảng về phần diễn ” Tịch Nhạ Hoài đi đến bên người Dung Thụy Thiên, tự nhiên vì hắn sửa sang lại cổ áo:” Những đạo cụ nào quá nặng, đừng có khuôn mà hãy nhờ người khác tới hỗ trợ, đừng cố chống đỡ một mình”.

” Hảo “.

” Mấy tràng diễn sau này thoải mái hơn, như vậy bố trí phim trường cũng sẽ không mệt thế nữa, cơ hội đi ngoại cảnh cũng không nhiều” Tịch Nhạ Hoài kéo tay hắn, đưa hắn đến trong phòng khách, ý bảo hắn ngồi xuống ăn bữa sáng.

Dung Thụy Thiên ngẩng đầu nhìn Tịch Nhạ Hoài:” Bộ phim lúc nào thì quay xong?”

” Trễ nhất là cuối tháng ” Tịch Nhạ Hoài đưa bánh mì cho hắn, lại gấp một ít chân giò hun khói vào trong bát hắn:” Lại nói tiếp thì cũng đã quay được ba tháng, ở chung với người trong tổ kịch lâu như vậy, nếu phải đi thì vẫn là luyến tiếc”.

Dung Thụy Thiên buồn bã gục đầu xuống:” Nói như thế thì sau này không thể gặp nhau....”

” Em nói gì?”

” Không có gì “.

” Sau khi quay phim xong thì anh sẽ làm gì?” Dung Thụy Thiên nhai thức ăn trong bát mà như đang nhai sáp, sau khi phim quay xong thì sẽ không thể ngày ngày gặp mặt như bây giờ, đều phải tự vì công tác của mình mà bận rộn.

” Anh nghỉ nghỉ ngơi vài ngày ” Tịch Nhạ Hoài ôn nhu nhìn hắn, tươi cười bên môi thoát nhìn dị thường ấm áp:” Đến lúc đó đi chơi với anh, hảo hảo thả lỏng một chút”.

Dung Thụy Thiên ngẩn người, bắt đầu trở nên rạng rỡ hơn, nhưng cũng không quên nhắc nhở:” Tôi biết anh bề bộn nhiều việc, chờ sau khi mọi việc làm xong rồi đi” sau khi quay phim xong thì sẽ là phần chế tác hậu kỳ cùng chiếu phim, rồi mới phối hợp với đơn vị phát hành mà tuyên truyền, đến lúc đó e là không có biện pháp tùy tâm sở dục mà xin phép nghỉ ngơi.

” Anh nói thật sự, không nói đùa với em ” dưới gầm bàn Tịch Nhạ Hoài duỗi chiếc chân dài, nhẹ nhàng đung đung hất vài cái:” Đến lúc đó anh sẽ quán quýt lấy em, làm cho em không rảnh để đi làm những việc khác, ngay cả đến thời gian mở điện thoại nói chuyện với bạn bè cũng không luôn”.

” Tôi không có bạn bè nào, mở điện thoại nói chuyện cũng rất ít” Dung Thụy Thiên uống một ngụm cà phê, rồi mới nói với Tịch Nhạ Hoài:” Chỉ sợ anh cảm thấy tôi chán, ngày thường nghỉ ngơi tôi đều ở trong nhà” (Me too)

Không có bạn bè nào, vậy tại sao tối hôm qua Kiều lại gửi tin nhắn cho y, thoát nhìn bọn họ còn liên lạc, nhưng quan hệ hắn là không mập mờ như vậy, nếu không thì Kiều sẽ không truy vấn Dung Thụy Thiên đi đâu, thoát nhìn cậu ta cũng không biết Dung Thụy Thiên đi ra quay ngoại cảnh với tổ kịch.

Tịch Nhạ Hoài tâm tình phức tạp mà ăn sáng, nghĩ tới Dung Thụy Thiên gạt hắn rồi cùng Kiều gặp mặt, một trận khí lạnh liền xông thẳng lên đầu hắn, làm cho hắn suýt chút nữa là truy vấn về chuyện của Kiều, muốn y nói ra ngọn nguồn sự thật.

Chính là, thật vất vả cùng Dung Thụy Thiên tiến triển đến bây giờ, nếu đột nhiên hỏi như vậy thì cũng không khỏi quá hung dữ, còn nữa, hắn còn tự tiện xóa bỏ tin nhắn Kiều gửi cho y, chỉ sợ bọn họ sau vài cái tin nhắn lại bén lửa, cứ việc khả năng như vậy tính là rất thấp, bất quá hắn ngay cả “khả năng ” đều không thể chịu được.

Tịch Nhạ Hoài lại thở dài, nếu Dung Thụy Thiên có thể chủ động hơn một ít, hoặc là nhiệt tình tăng vọt giống như hắn thì hắn sẽ không khẩn trương và bất an như thế, tùy thời đều lo lắng y sẽ vì nguyên nhân khác mà làm bất hòa với mình, không thể lại bị hắn nắm trong tay.

Dung Thụy Thiên nhìn Tịch Nhạ Hoài, nhìn vẻ mặt hắn phiền muộn than thở, trong lòng cũng chua xót giống như vị đắng cà phê:” Anh xảy ra chuyện gì?”

” Không có việc gì ” Tịch Nhạ Hoài an ủi hắn, thuận tiện nói sang chuyện khác, nhìn lực chú ý của y dừng trên người mình, lại có hưng trí cao mà theo hắn nói chuyện khác, chính là chưa tán gẫu được vài câu thì tiếng chuông cửa thanh thúy vang lên.

Mở cửa ra xem thì thấy là Vương trợ lý, Vương trợ lý kêu hắn trở lại phim trường chuẩn bị quay phim.

Tịch Nhạ Hoài ánh mắt đầy xin lỗi nhìn về Dung Thụy Thiên còn đang tại phòng ăn, Dung Thụy Thiên không tiếng động nói với hắn:” Anh đi đi “, Tịch Nhạ Hoài hơi hơi gật đầu, lôi kéo Vương trợ lý đang ngó vào trong phòng xem xét đi ra.

Vừa đi hai bước, Tịch Nhạ Hoài quay đầu nói với Vương trợ lý bên cạnh:” Nơi góc có phóng viên đang chụp tôi, phóng chừng là phóng viên tạp chí bất quá, anh đi qua lấy lại phim ảnh của hắn”.

Qua vài phút, Vương trợ lý mang theo phim ảnh trở lại bên người hắn, vẻ mặt oán giận nói:” Thoạt nhìn đã theo dõi anh thật lâu, muốn lấy ảnh chụp của hắn thì hắn thà chết chứ không đưa...”

Tịch Nhạ Hoài thu hồi ảnh chụp đi vào thang máy.

Cùng lúc đó, Trác Thích Mặc thu được tư liệu bí thư đưa cho hắn, thần sắc lạnh lùng xem xong nội dung trong phần tư liệu đó, cùng với chuyện hủy dung sau tràng tai nạn xe cộ kia của Dung Thụy Thiên, hắn

đứng dậy đi đến cửa sổ sát đất.

Sắc trời u ám ngoài cửa sổ bao phủ trên không trung thành thị.

Dung Thụy Thiên thu thập xong mấy thứ trên bàn, còn chưa kịp rửa thì di động liền đột ngột vang lên, hần rùng khấn mặt lau khô tay, mở ra thì thấy trên điện báo biểu hiện bốn chữ ” Dây số không rõ “, nghi hoặc nhấn nút trò chuyện.

Microphone bên kia đầu tiên là trầm tĩnh nửa ngày, rồi mới truyền tới thanh âm trầm thấp mà ôn nhã từ tính:” Anh là Trác Thích Mặc ” trong đầm lầy hắc ám đột nhiên bị một đóa hoa sắc sỡ chui toạc lên, màu sắc kia tựa như hoa văn trên người độc xà.

Dung Thụy Thiên giống như bị dội thẳng xuống một thùng nước đá, lạnh đến nỗi tâm hồn cũng từng trận phát run.

Khuôn mặt Trác Thích Mặc dưới ánh nắng chiếu rọi nhìn thật tao nhã, thoát nhìn tựa như quý tộc xuất hiện từ trong tranh:” Hồi lâu không liên lạc với em, mấy năm nay, anh thực lo lắng cho em”.

Nọc độc dính trù giống như răng nanh của dã thú, dưới bóng tối mà lóe ra ánh sáng lạnh lẽo, nhưng mà hình dáng âm trầm lại tái nhợt ấy lại bị giấu trong chỗ tối, chỉ chờ khi không có gì đề phòng mà nhảy ra!.

40. Chương 40

Oscar lần thứ tám mươi tư, chiến thắng lớn nhất là ” Nghệ thuật gia “, lấy hình thức phim câm trắng đen xuất hiện, ý đồ của bọn họ là để biểu đạt sự kính trọng đối với đoạn lịch sử điện ảnh đã bị lãng quên ấy, đây là một ”ngoại tộc” trong khi hiện nay mọi người chủ yếu theo đuổi hình ảnh 3D, và không thể nghi ngờ là bộ phim như vậy sẽ có yêu cầu rất cao.đối với diễn viên.

Bức tranh không mang theo sắc thái, không có ngôn ngữ phản kích phụ trợ, càng không có kỹ năng hiện đại hóa đặc biệt hiệu quả, chỉ trông cậy vào biểu tình và cử động tứ chi của diễn viên mà diễn lại chuyện xưa.

Bộ phim như vậy không thể nghi ngờ là khiêu chiến với diễn viên và người xem, nếu trong phim câm đen trắng mà khuôn mặt hoặc biểu tình diễn viên có chút tỷ vết nào thì đều có thể sẽ trở thành phim kinh dị vô cùng thâm hiểm, cũng như bị giải trí truyền thông thay nhau oanh tạc.

Trang bìa Figaro tháng tám phá lệ mới mẻ và độc đáo, bọn họ mượn nền ảnh đen trắng mà triển lộ hết hoàn toàn lực hấp dẫn từ khuôn mặt hoàn mỹ của Tịch Nhạ Hoài.

Làm khi Dung Thụy Thiên bước ra khỏi xe điện, trên lăng kính thủy tinh treo trên trường ở quảng trường trung tâm, xuất hiện một tấm poster quảng cáo thật lớn của Tịch Nhạ Hoài với khuôn mặt anh tuần bức người, nhiếp ảnh gia chụp thật sự tuyệt vời, trong quảng cáo hần được thuyết minh như một ngôi sao ở thập niên tám mươi.

Hần mặc tây trang Dior màu đen ôm sát người, tư thế khoan thai ngồi trên sofa màu đen, bả vai rộng lớn điểm tô thêm cho khuôn mặt tinh xảo ấy tràn ngập sức hấp dẫn tà khí nam tính, cùng với chiếc cà vạt Van Cleef & A màu vàng kia làm hiện ra sự tao nhã bất phàm cùng thưởng thức, liếc mắt nhìn một cái thì liền thấy phi thường mê người, giống như một nhân vật quý tộc nổi tiếng trong xã hội thượng lưu.

Trước tòa cao ốc không ngừng có nữ sinh dừng lại, một người lại một người, một đám lại một đám, liên tục nhìn lên thân hình hoàn mỹ của Tịch Nhạ Hoài, khuôn mặt tinh xảo, còn có cơ thể gợi cảm bên dưới cổ áo kia, rồi mới kích động lôi kéo người bên cạnh, mặt đỏ tim đập bắt đầu thảo luận lên.

” Mái tóc ngắn của anh ấy thật là đẹp mắt!”

” Trong ánh mắt dường như có chuyện xưa!”

” Đương nhiên đáng người cũng tuyệt vời!”

” Lần trước trong phim nhìn thấy anh ấy lỏa nửa thân trên rồi đi ra, cơ thể kia so với bạn trai của tôi còn muốn rắn chắc hơn, còn muốn có mị lực của giống đực, nếu có thể nằm trong ***g ngực kia thì khẳng định thực hạnh phúc!”

” Bạn trai của cô đem so với anh ấy thì quả thực là nhục nhã....” Mấy người phụ nữ hào phóng đứng ở ven đường nghị luận, thậm chí lấy bạn trai của mình ra mà quở trách, hoàn toàn không ngại người qua đường đưa đến những tầm mắt khác lạ, có thể thấy được người đàn ông tuấn mỹ như Tịch Nhạ Hoài chính là tình nhân trong mộng của các cô, mỗi lần nhìn đến bộ phim hoặc trang bìa nào có hắn, nhìn đến gương mặt anh tuấn giống như bị kéo ra trong tạp chí kia, nếu trong lúc vô tình làm lộ ra một phần lớn cơ ngực rắn chắc nào thì trong não các cô sẽ tự do hiện lên những hình ảnh loạn thất bát tao.

Dung Thụy Thiên nhìn Tịch Nhạ Hoài trong màn hình, không thể không nói Tịch Nhạ Hoài nhìn rất được, mặc kệ xuất hiện ở đâu đều sẽ gây chú ý, đây có lẽ là nguyên nhân mà trong một đàn đại bài ngôi sao, người ta chỉ tìm hắn làm người đại diện.

Dung Thụy Thiên đi về hướng công ty. Ba ngày trước tổ kịch quay xong ngoại cảnh liền lên xe quay về, sau khi phân diễn chấm dứt thì Bert và Tuyết Lê được công ty an bài công tác khác, Tịch Nhạ Hoài bị đạo diễn chọn tới quay lại và quay bổ sung những phân diễn có vấn đề.

Mà hắn sau khi trở lại công ty thì liền sắp xếp lại bàn công tác hỗn loạn, ngày đó vội vàng cùng tổ kịch đi ra ngoài quay ngoại cảnh nên bàn công tác còn duy trì bộ dáng như trước, trên bàn có đồ dùng mà hắn làm công, trong ngăn kéo hé ra báo biểu mà trước khi đi đã làm ra, một xấp thật dày, có cái được đóng dấu, có cái làm sai một lần nữa làm lại, thu thập xong mấy văn kiện đó, hắn rời khỏi văn phòng.

Hành lang thật dài, im lặng không một tiếng động, Dung Thụy Thiên ôm thùng giấy đi vào thang máy, thang máy dừng ở tầng năm, nửa ngày cũng không đi lên, hắn xoay người đi về phía cầu thang, ngoài ý muốn gặp được Hạng Thanh Uyên đang nghênh diện đi đến.

Dung Thụy Thiên cúi đầu cùng hắn chào hỏi. Hạng Thanh Uyên giống như lần trước hơi hơi gật đầu, rồi mới tao nhã lướt qua hắn, giống như không biết hắn là ai vậy.

Điều tra rõ ràng người đàn ông trong ảnh chụp..... Giống như đột nhiên nhớ tới cái gì, Hạng Thanh Uyên dừng bước, quay đầu nhìn bóng dáng Dung Thụy Thiên, đáng tiếc Dung Thụy Thiên đã muốn biến mất không thấy, duy nhất chỉ có tờ giấy trắng rơi trên mặt đất là biểu hiện vừa rồi hắn đã xuất hiện qua.

Tiếng tin nhắn títt vang lên, Dung Thụy Thiên buông thùng giấy cồng kềnh, lấy điện thoại cầm tay ra, nhìn thấy tin nhắn Tịch Nhạ Hoài gửi đến cho hắn, hắn nhanh chóng trả lời lại, lúc nghỉ ngơi giữa trưa thì rời khỏi công ty, đi vào nhà ăn gần kề công ty.

” Đã quay chụp xong rồi ư, đột nhiên đi ra ngoài cũng không có người nói gì à?” Dung Thụy Thiên kéo ra ghế dựa, ngồi đối diện Tịch Nhạ Hoài.

” Đương nhiên sẽ không ” ánh mặt trời ầm ập cuộn cuộn nổi lên những quang sáng vàng kim, Tịch Nhạ Hoài ngoắc người phục vụ, ý bảo đối phương mang đồ ăn lên, chờ đến khi đồ ăn đã đem lên bàn, mới gỡ kính đen và khẩu trang xuống.

” Sắc mặt của anh thật không tốt, không có việc gì đi?” Dung Thụy Thiên giật mình nhìn hắn, khuôn mặt tuấn mỹ kia khác với những lúc bình thường, thoát nhìn tái nhợt như tờ giấy trắng.

” Đây là hiệu quả hóa trang, anh không có tẩy đi, đợi trở về lại tiếp tục chụp ” Tịch Nhạ Hoài đem đồ ăn đưa cho hắn, còn về phân hóa trang trên mặt, bởi vì hắn sợ trì hoãn thời gian nên không tẩy đi:” Hôm nay làm việc ở phim trường sao rồi?”

” Hai ngày này đang thu thập đạo cụ, đem những thứ đã mượn gì đó trả lại cho công ty cho thuê” Dung Thụy Thiên gấp đồ ăn trên bàn lên, ăn hai ngụm lại hỏi:” Mỗi ngày phải hóa trang mất bao lâu?”

” Tính luôn tạo hình thì đại khái một giờ ” vừa lên ống kính thì nhất định phải hóa trang, bằng không khi quay ra thì mặt toàn là màu vàng, trang phục cũng phải sạch sẽ, nếu không thì người ngợm thoát nhìn thật bẩn.

” Vậy không phải là thực phiền toái “.

” Mặt của diễn viên trước màn ảnh sẽ được phóng đại, em ở phim trường đã từng thấy mặt diễn viên sau khi tẩy trang, nếu không hóa trang thì không thể lên hình được”.

” Anh sau khi tẩy trang cũng đâu khác gì so với hiện tại đâu”.

Tịch Nhạ Hoài lau đi mồ hôi trên mặt, ngữ khí thoải mái trêu chọc:” Năm tháng là con dao vô tình, từng dao từng dao thúc giục con người ta già đi, tiếp qua mười năm nữa thì mặt của anh chính là bốn mươi rồi, bất quá khi đó người tìm anh quay diễn sẽ càng nhiều hơn ” rất nhiều đạo diễn ngại bộ dạng hắc quá tốt, sợ bạn diễn vì nhìn hắc mà không thể nhập diễn, chờ khi bốn mươi tuổi bắt đầu xấu đi, phỏng chừng sẽ không có người chú ý tới khuôn mặt hắc.

41. Chương 41

Hắn lấy mấy chuyện vui trên đời ra so sánh, nói chuyện lại tứ vô dạn kỵ như vậy, Dung Thụy Thiên nhin không được mà nở nụ cười, Tịch Nhạ Hoài liếc hắn một cái, gấp một miếng cá trên bàn hỏi:” Em muốn ăn cá không?” nhớ rõ là hắn không ăn cay.

” Tôi tự làm là được ” Dung Thụy Thiên nhìn Tịch Nhạ Hoài:” Hiện tại trời nóng, anh ăn cái này thì yết hầu sẽ đau, hai ngày nữa không phải sắp thu ca khúc mới sao, đến lúc đó nếu hát không được thì làm sao lo liệu?”

Y nhưng lại chú ý tin tức của hắn, Tịch Nhạ Hoài bất khả tư nghị nhìn Dung Thụy Thiên, sau nửa ngày, nhếch môi, lộ ra hàm răng trắng nõn lại chỉnh tề:” Vậy không ăn, em có nghe qua anh hát bao giờ chưa?”

Dung Thụy Thiên lắc đầu, Tịch Nhạ Hoài vẽ mặt bị đả kích, hắn lẩn lộn trong vòng giải trí lâu như vậy, quay nhiều kịch thần tượng cầu huyết như vậy, kịch thanh xuân, kịch cổ trang, ca khúc đầu phim và cuối phim đều là hắn hát, nhưng y không những chưa xem qua mà còn không có nghe tới.

” Lần này là ca khúc gì?” Dung Thụy Thiên cầm trái trên bàn đưa chưa hắn.

Tịch Nhạ Hoài thỏa mãn ăn trái cây:” Là ca khúc cuối bộ phim “Kim cương” này, lần này sẽ không đề cử cho em nghe”.

” Vì sao?”

” Là vì hợp tác với Tuyết Lê ” cùng cái loại phụ nữ này hợp tác ca khúc, vẫn là không cần cho y nghe mới tốt.

” Cô ấy cũng tham gia?”

” Đúng vậy “.

” Tuyết Lê giống như chỉ là nghệ sĩ bình thường, gần đây lại được nâng đỡ như vậy, vận khí thực tốt ” Tuyết Lê tựa như được xuất thế nơi lưng chừng trời vậy, đột nhiên buông xuống trước mặt đại chúng, khởi điểm của cô nàng rất cao, bộ phim thứ nhất tham gia là bộ phim được đầu tư hơn một triệu, xem tin tức gần đây thì biết cô mới chỉ tham gia đóng phim vào giữa tháng chín này, mà lại là nữ chính, đồng dạng cũng là bộ phim đầu tư hơn một triệu, vậy mà lại dùng diễn viên không có chút danh tiếng gì như cô.

” Không quan hệ với vận khí, cô ta cột vào được một người kim chủ ” Tịch Nhạ Hoài giương chân mày anh tuấn:” Nên cảm thấy may mắn khi Tuyết Lê lựa chọn điện ảnh, nếu cô ta đi quay kịch truyền hình, nhìn đến nhìn đi trong TV đều là khuôn mặt của cô ta thì mới khủng bố”. ^^

Dung Thụy Thiên ý cười nhe nhẹ, ánh mắt thâm thúy nhìn Tịch Nhạ Hoài, dùng một loại ngữ khí tò mò hỏi:” Kim chủ của cô ấy là ai?” có thể đem Tuyết Lê lên màn hình lớn thì có thể thấy được bối cảnh cũng không tầm thường.

” Người này em không biết, cũng đừng làm quen với hắn”. Tịch Nhạ Hoài uống một ngụm trà, trên người tỏa ra sự sắc bén lạnh lùng:” Hắn là ông chủ của Hoàn Á – Trác Thích Mặc, không biết hắn với Tuyết Lê có giao dịch gì, nhưng thích nâng đỡ nghệ sĩ như vậy thì chỉ có hắn”.

Bốn phía đột nhiên yên tĩnh đến có chút đáng sợ, nóng bức cực độ liên tục bao phủ toàn bộ thành thị, tiếng máy điều hòa vận chuyển giống như một quái vật không biết tên đang lên tiếng gào thét từ nơi bí mật gần đó, làm cho người ta sợ hãi bất an.

Dung Thụy Thiên thấp giọng nói một câu với Tịch Nhạ Hoài, đứng dậy đi về phía toilet, thời điểm điện thoại vang lên, nhìn thoáng qua dây số, sau khi tiếp điện thoại thì không kiên nhẫn mà rống vào microphone:” Đến tốt cùng thì anh muốn như thế nào, gọi điện thoại làm chi?!”

Trong điện thoại truyền đến thanh âm du dương mà thấp trầm từ tính của Trác Thích Mặc, Dung Thụy Thiên rời khỏi toilet, đi đến cuối hành lang yên lặng, hẳn nghe điện thoại, sắc mặt rất khó xem, trắng bệch tái nhợt:” Không có cái gì phải nói với anh hết, tôi không muốn gặp anh, đừng gọi điện thoại cho tôi nữa ” nói xong, ngắt cuộc điện thoại của Trác Thích Mặc.

Dung Thụy Thiên đứng trên hành lang với những ngọn đèn tối mờ, ngoài cửa sổ là ánh sáng chói mắt, trên quảng trường, người đi bộ với những bước chân dồn dập đi xuyên qua lối đi bộ, trong đó pha tạp vào những người mặc quần áo cao quý và thành phần tri thức. Những người lui tới, thần sắc lạnh lùng nhìn chăm chú con đường phía trước. Vô số ánh sáng rực rỡ chảy xuôi, thời tiết nóng bức bao quanh thành thị, thanh âm ồn ào náo động và tính cả ngã tư đường phồn hoa trong nháy mắt cũng biến thành phim câm đen trắng, nhìn qua giống như mùa đông, ngừng kết sương mù màu trắng.

Dung Thụy Thiên đứng giữa hành lang trống trải, tựa đầu lên vách tường, lông mi màu đen khép xuống dừng trên mí mắt, giống như đã ngủ đi, ánh mặt trời dừng trên làn tóc đen tể nhuyển của hắn, có một loại bất lực yếu ớt.

Trong văn phòng sáng ngời, Tô Nhiên ngạc nhiên nhìn Phương Vĩ Đông:” Cậu nói là Hạng Thanh Uyên muốn Dung Thụy Thiên đến Hoàn Á làm trợ lý cho y, có thể làm hay không?”

” Đây là ý của thủ trưởng ” Phương Vĩ Đông công thức hóa nói:” Y giống như gặp được Dung Thụy Thiên, ở hàng hiên, trong lúc vô tình nhìn thấy báo biểu hắn làm, anh có biết, người ở phim trường đa số đều là làm việc thể lực, rất ít người có thể có lực phân tích thực xuất sắc như vậy, Hạng Thanh Uyên sau khi xem xong bảng báo biểu kia thì liền lại phòng nhân sự này của anh mà muốn người”.

” Cậu có biết tôi không phải là người của phòng nhân sự hay không?”

” Cho nên mới cần anh đi nói chuyện với bọn họ — chính là đồng sự nguồn nhân lực của anh, đương nhiên còn có thủ trưởng lệ thuộc trực tiếp của anh ” Hạng Thanh Uyên tựa hồ phát hiện, hắn đoạt lấy báo biểu mà Dung Thụy Thiên đã làm ra.

Tô Nhiên nhất tâm kiến huyết:” Chỉ sợ cho đến khi đi nói chuyện với người khác xong thì Hạng quản lý sẽ không tìm thấy người ” lần này Phương Vĩ Đông tìm hắn nói mấy thứ này, chính là không muốn cho Dung Thụy Thiên đi Hoàn Á cùng làm việc với hắn, mà hắn lại biết Tân Đồ Hiên thực để ý người nhân viên Dung Thụy Thiên này.

” Nếu như vậy, tôi nợ anh một cái nhân tình ” Phương Vĩ Đông cười lạnh, thả ra môi:” Lần này phí tuyên truyền phim sẽ giảm một phần, tôi sẽ cho nghệ sĩ công ty anh tranh thủ một cái phát biểu”.

Tô Nhiên vừa lòng nở nụ cười, hắn cầm lấy điện thoại liên hệ Tân Đồ Hiên. Xa xa ở nước Mỹ, đang chuẩn bị đăng ký về nước, Tân đồ Hiên tiếp điện thoại, còn chưa nghe Tô Nhiên nói xong, trên mặt liền phủ kín một tầng sương lạnh:” Cậu nói cho Hạng Thanh Uyên, đừng có nghĩ tới việc muốn điều đi người của tôi”.

” Nhưng ý của Hạng Thanh Uyên...”

” Tôi sẽ liên hệ Hạng Thanh Uyên ” Tân Đồ Hiên “ba” một tiếng gấp điện thoại lại, nhanh chóng bấm dây số quen thuộc, tư thế ấy giống như bị tức giận đến nổi hai mắt nổi gân máu khi thấy kết sắt bị trộm, hoàn toàn khiến cho Hạng Thanh Uyên khi vừa tiếp điện thoại cũng có chút chống đỡ không được.

Hạng Thanh Uyên có ý đồ thương lượng với hắn.

Tân Đồ Hiên chính là bùm bùm nói ra mấy lời chanh chua, thoát nhìn là chuyện của Dung Thụy Thiên đã đập trúng quả bom của hắn, dừng một chút, tựa hồ đang tự hỏi như thế nào mới có thể cho Hạng Thanh Uyên một kích trí mệnh, rồi mới uy hiếp hắn:” Tôi nói cho cậu biết, cậu lấy Bert của công ty tôi thì có thể,

tiền mua trợ lý cũng có thể, chỉ duy độc Dung Thụy Thiên là không được, nếu cậu muốn lấy hân đi làm cho công ty của cậu thì tôi khuyên cậu, tốt nhất hãy đánh mất cái ý niệm trong đầu này đi!”

42. Chương 42

Chương này tặng nàng Tiêu Tiêu ^^

Một chỗ khác, Tịch Nhạ Hoài ngồi trước cửa sổ sát đất trong nhà ăn, chỉ mặc chiếc áo T-shirt màu trắng, dưới ánh sáng ấm áp, thân thể hân cao ngất mà cường tráng, tràn đầy sự ổn trọng và lực lượng mà chỉ có loại đàn ông thành thực mới có, Dung Thụy Thiên không khỏi đi về phía hân.

” Xảy ra chuyện gì, sắc mặt em sao lại tái nhợt như vậy?” Tịch Nhạ Hoài cúp điện thoại, nhìn sắc mặt hân tái nhợt, lấy tay sờ lên trán hân.

Dung Thụy Thiên cầm lấy bàn tay ấm áp của hân, ánh mắt thoát nhìn thật bình tĩnh:” Không có việc gì” cho đến nay lòng hân đều như dòng nước chảy, cũng không nhớ lại chuyện quá khứ, thế nhưng sự xuất hiện của Trác Thích Mặc vẫn là quấy rầy hân.

May mắn cuối cùng y cũng chưa từng xuất hiện, hơn nữa mặt hân đã bị hủy, đối mặt với khuôn mặt như vậy thì y sẽ không có hứng thú, nhưng trong nội tâm lại ẩn ẩn có một thanh âm sợ hãi, vì cái gì y muốn liên lạc với hân, mấy năm nay đều điều tra hân, nhưng sau khi hiểu rõ hết những việc này đó thì lại có năng lực như thế nào? Y thích bất quá chỉ là khuôn mặt của hân mà thôi...

Hai mắt Dung Thụy Thiên giống như hồ phách chứa đầy nước sâu u tối, ngẩng đầu muốn nói gì với Tịch Nhạ Hoài, nhưng lại giống như tình tiết trong tất cả các kịch truyền hình, ngay thời khắc mấu chốt thì điện thoại lại vang, Tịch Nhạ Hoài nói câu thật có lỗi, nhẹ nhàng ấn nút trả lời:” Tôi biết... Ừm... Sau cơm trưa tôi sẽ trở về...”

Dung Thụy Thiên nhìn Tịch Nhạ Hoài, biết hân bề bộn nhiều việc, đợi lát nữa còn có bộ phim phải quay, không khỏi buông tay hân ra, im lặng ăn đồ ăn trước mặt, chờ Tịch Nhạ Hoài ngắt điện thoại, tươi cười thần nhiên nói:” Hương vị của nhà ăn này không tồi, tôi ăn xong rồi”.

” Nếu em thích, lần sau chúng ta lại đến ” Tịch Nhạ Hoài thu lại di động, nhìn khuôn mặt tái nhợt của Dung Thụy Thiên:” Có phải không thoải mái chỗ nào hay không, anh đưa em đi bệnh viện khám xem”.

Dung Thụy Thiên cười cười, vì không để cho hân lo lắng, thuận miệng tìm một lý do:” Đại khái là uống nhiều nước lạnh, bụng có chút không thoải mái, bất quá hiện tại đã tốt hơn nhiều”.

” Em cũng đừng gặt anh “.

” Tôi sao lại có thể lừa anh ” tâm tình Dung Thụy Thiên sung sướng:” Trở về đi, lát nữa còn phải làm việc”.

” Đã biết ” Tịch Nhạ Hoài đứng dậy đi đến bên người Dung Thụy Thiên, thấp giọng nói với hân, rồi mới vươn tay ôm bờ vai hân, thấy hân không có đẩy mình ra, con ngươi xinh đẹp màu xanh nheo lại, thoát nhìn giống như một chú hồ ly nhỏ mắt ngập nước.

Ánh mặt trời nóng bỏng không biết đã biến mất tự bao giờ, chỉ lưu lại những ánh mây mỏng manh màu đỏ thê lương nơi chân trời, thời điểm Dung Thụy Thiên ra khỏi công ty, nhìn thấy Kiều đang ngồi bên bồn hoa, hân từ từ bước qua.

” Em đợi ở đây lâu lắm rồi ” Kiều đứng dậy nhìn Dung Thụy Thiên, trên khuôn mặt trắng nõn hiện lên ý cười.

Dung Thụy Thiên lãnh đạm lướt qua hân, Kiều cầm lấy cánh tay hân, ăn nói khấp nấp:” Nói chuyện với em một chút”.

Dung Thụy Thiên vẫn như trước không trả lời, chỉ là đẩy ra bàn tay đang cầm tay mình, nhẹ nhàng đẩy hân ra. Kiều lả chã ngồi xồm xuống. Dung Thụy Thiên nghe được trong cổ họng hân phát ra nức nở, tiếng khóc đứt quãng mà thống khổ, hân quay lại nhìn Kiều, biểu tình trên mặt giấu trong bóng tối, qua thật lâu, lấy tay kéo Kiều:” Đi thôi, đừng khóc”.

Kiều nắm lấy tay Dung Thụy Thiên, xúc cảm khô ráo mà ấm áp kia vẫn giống như trong trí nhớ, hần dụi ngoan theo y rời đi, đổ mặt nhìn sườn mặt anh tuấn của Dung Thụy Thiên, rồi mới lộ ra tươi cười hạnh phúc.

Cách đó mười mét, Tịch Nhạ Hoài yên lặng đứng ở kia, nhìn Dung Thụy Thiên và Kiêu đi về hướng xe điện, nhìn bóng dáng nắm hai tay với nhau của bọn họ, một cổ gió lạnh thốc vào cơ thể, đông lạnh hần đến nỗi cả người phát run, lấy điện thoại cầm tay ra gọi cho Trì Hạo:” Đêm nay cứ theo thường lệ quay chụp, ừm, tạm thời không nghỉ ngơi “.

Ngọn đèn lưu ly du đăng trong bóng đêm thành thị, vì thành thị phồn hoa mà tăng thêm sắc thái, liếc mắt nhìn một cái lại thấy giống như những hình ảnh xinh đẹp trong kịch truyền hình, trong hình ảnh ấy, nhân vật chính lấy phương thức giống như vậy mà gặp mặt, rồi mới hần là lúc lãng mạn sẽ đưa âm nhạc vào bối cảnh, lúc nhân vật chính thổ lộ sẽ nhiệt liệt đáp lại, để có tình tiết ngọt như mật thể kia thì không thể xem nhẹ công lực của biên kịch.

Cứ việc hiện tại kịch truyền hình luôn đi trên khuôn sáo cũ, nhưng vẫn làm cho con người ta muốn ngừng mà ngừng không được, nhất định phải xem xong tập một, tập hai... Nếu mỗi tập đều phải có cảnh bạo lực đâm máu, chẳng bằng trực tiếp xem phim ***, nhưng phim *** đều không có cái loại cảm giác lay động tiếng lòng này.

Trong TV đang phát bộ kịch truyền hình hai năm trước, nam chính từng là đại ca xã hội đen không chuyên ác nào không làm, sau khi bị phản bội và hủy dung, dần dần khép kín lòng mình, cho đến khi gặp được nữ chính trong chiếc xe điện chật hẹp, ái mộ, tự ti, áp lực, thống khổ, tất cả tình cảm đều đặt hết lên người nam chính, ánh mắt nam chính thâm thúy nhìn màn ảnh.

Ngồi trên sofa, Dung Thụy Thiên hơi hơi thất thần, đây là kịch truyền hình mà Tịch Nhạ Hoài đã quay hai năm trước, hần ở bên trong biểu hiện thật nhập tâm, không có bao nhiêu lời kịch, chỉ bằng vào ánh mắt và biểu tình thì đã thu hút được ánh mắt người xem.

Trong màn hình Tịch Nhạ Hoài cả người là máu, đau thương nhìn nữ chính, cảm ứng được ánh mắt phía sau, nữ chính quay đầu lại nhìn, hần lại giống như một dã thú bị chấn kinh trốn vào chỗ tối.

Vẫn biết là Tịch Nhạ Hoài có thực lực, ở phim trường đã kiến thức được những biểu hiện của hần, không nghĩ tới trong kịch truyền hình cũng có thể mê người như vậy, chỉ là nhìn hần ở trong màn ảnh, cùng những người khác vô cùng thân thiết giống như tình lữ đang trong tình yêu cuồng nhiệt, lại đều được quay chụp cận cảnh, hình ảnh rõ ràng đến kinh người, có loại lỗi giác bọn họ đang thật sự luyến ái.

Đây có lẽ là nguyên nhân chính mình không muốn xem bộ phim của hần. Cứ việc biết đó là đạo diễn theo kịch bản mà yêu cầu hần quay, nhưng nhìn đến những hình ảnh này thì vẫn là có chút không thoải mái, cho nên không muốn chú ý tới tác phẩm của hần, Dung Thụy Thiên cười khổ, cảm thấy mình quá mức để ý Tịch Nhạ Hoài.

Hần là người bình tĩnh, thích tự hỏi vấn đề bằng lý tính, hơn nữa trong quá trình kết giao với Tịch Nhạ Hoài, biết được sự khác biệt giữa mình và hần trong lúc đó rất lớn, một lần nữa tự nói với mình không cần bị lạc phương hướng, như vậy thì khi bị thương mới có thể toàn thân trở ra, hiện tại xem ra đã muốn không thể.

Đêm nay Kiêu đến tìm hần, nhìn thấy y đứng trước mặt mình rơi lệ nhưng cũng không sinh ra tình tố khác thường nào, trên đường đưa Kiêu trở về, đối phương truy vấn hần đã đi đâu, hỏi hần vì sao không trả lời tin nhắn, mấy vấn đề này hần không trả lời, lấy quan hệ của bọn họ trong lúc đó, còn chưa có quen thuộc đến nỗi có thể báo cáo chính mình đi đâu.

Dung Thụy Thiên nhìn tiết mục trên TV, chuông cửa vang, không để ý tới, mãi đến khi tiếng chuông cửa vang lên ba lần, nghĩ đến là Kiêu lại trở về tìm hần, không kiên nhẫn hỏi câu:” Có chuyện gì?”

Ngoài cửa không có thanh âm gì.

Hần khó hiểu mở cửa ra, nhìn thấy Trác Thích Mặc đứng ngoài cửa, y mặc tây trang đeo cà vạt, khuôn mặt ôn nhã, nhìn qua hào hoa phong nhã, giữa đôi chân mây lại phát ra một cổ hơi thở vương giả, điều này có

lẽ sẽ làm cho rất nhiều người ngoài ý muốn, cái gọi là nhân vật trên đỉnh tháp vàng (), bất quá chỉ là một người đàn ông áo mũ chỉnh tề mà thôi.

Trác Thích Mặc mỉm cười với hắn:” Đã lâu không gặp “.

Sắc mặt Dung Thụy Thiên dần dần trầm lại, đáy mắt là hỗn hợp các loại khó hiểu, sợ hãi, cừu hận, kinh ngạc.... Đủ loại cảm xúc phức tạp thẩm thấu vào trong máu thịt hắn, cùng nhau va chạm vào trái tim mềm mại của hắn.

Chú thích:

() Nhân vật trên đỉnh tháp vàng: Người đứng cao nhất trong tháp phân chia cấp bậc.

43. Chương 43

Chương này tặng nàng Erika ^^

Vô số người sùng bái những người ngăn nắp lượng lệ đứng trên đỉnh tháp vàng, nhìn bọn họ dùng sức mạnh của sự quyền rũ và lực lượng của mình để chinh phục thế giới, bọn họ tiêu xài tiền tài, hưởng thụ nhân sinh, ánh mắt vẫn luôn như vậy, vẫn luôn cả vú lấp miệng em.

Sau khi chúng ta tan tằm, mệt mỏi mà lay lết tứ chi chen chúc trên xe điện, mang theo tràn đầy mệt mỏi nằm trên giường xem phim truyền hình trên TV, vì những việc người lừa ta gạt trong công việc mà tìm người khác trút giận, lại hoặc là tắm rửa xong rồi liền chui vào ổ chăn ngủ, những người ngăn nắp lượng lệ còn lại thì vẫn còn vì sự nghiệp mà bôn ba, một ngày hai mươi bốn giờ làm việc, giống như việc dừng lại nghỉ ngơi là một tội lỗi không thể tha thứ. Đồng giá trao đổi, tại thế giới hoa mỹ rực rỡ này, bọn họ sáng tạo nên giá trị của mình bên trên mọi người.

Ngọn đèn nóng cháy tứ vô hạn kỳ mà dừng lại trên người Tịch Nhạ Hoài, ba trăm sáu mươi độ mà thiêu đốt toàn thân cao thấp từng cái bộ vị, từng chút đốt cháy tất cả hơi nước trong cơ thể, trong quá trình này hắn dường như xem là không có việc gì mà vẫn diễn xuất, chỉ là hắn thực sự không thể tiến vào trạng thái, đạo diễn quay mấy lần đều nói không được.

Trì Hạo đi đến bên người Tịch Nhạ Hoài hỏi:” Xảy ra chuyện gì?”

” Tôi cũng không biết, chỉ là cảm thấy dường như có chuyện gì sắp phát sinh, có thể là hai ngày nay áp lực quá lớn” Tịch Nhạ Hoài cười cười, sắc mặt tái nhợt giống như tờ giấy trắng.

” Hiện tại không cần đuổi kịp tiến độ, nếu không thoải mái thì trở về nghỉ ngơi đi”.

” Tôi có thể kiên trì được”.

” Nếu miễn cưỡng chính mình như thế thì sẽ không đạt được hiệu quả mà đạo diễn mong muốn” Trì Hạo hảo ngôn khuyên bảo, nhìn ra được tâm thần Tịch Nhạ Hoài không yên, đã xảy ra NG () rất nhiều lần, nếu cứ tiếp tục như vậy thì Tiêu đạo diễn sẽ phát hỏa.

” Không sao ” Tịch Nhạ Hoài liếc mắt Trì Hạo, cau mày nói:” Anh lấy một ly cà phê cho tôi, yên tâm, tôi sẽ rất nhanh tìm được cảm giác, sẽ làm cho quay chụp thuận lợi chấm dứt.

Hạng Thanh Uyên lái chiếc xe Audi màu đen trên quốc lộ, trên ghế phó lái là người đại diện cho Tuyết Lê – Ken, Ken khiếm tốn báo cáo kế hoạch làm việc của Tuyết Lê, đương nhiên còn có hợp đồng của Tân Đình.

Tuyết Lê sợ hãi nhìn vào máy tính của mình, trong máy tính có rất nhiều văn kiện bị sao chép, xem ra Trác Thích Mặc bắt đầu điều tra cô, cứ việc người mà hắn phái tới không tìm được văn kiện, nhưng văn kiện giữ bên người rất nguy hiểm, cô lấy điện thoại cầm tay ra gọi cho trợ lý, chuẩn bị đem phần văn kiện nguy hiểm kia ủy thác cho người khác che giấu.

Trong phòng ngủ tĩnh mịch, Tân Đồ Hiền cả người đau đớn nằm trên giường, sự tình hoàn toàn hướng theo cục diện rối rắm mà phát triển, hiện tại Trác Thích Mặc tìm được Dung Thụy Thiên, xuống phi cơ liền đi đến nhà trọ của Dung Thụy Thiên, xem ra hắn còn chưa buông tha cho đoạn tình cảm kia, thậm chí vì việc hắn che giấu hành tung Dung Thụy Thiên mà phát sinh tranh chấp với hắn.

Trác Thích Mặc không phải là cố chấp bình thường, chỉ cần chuyện hắn đã quyết định thì sẽ không thay đổi, trước kia vì mở rộng sự nghiệp, hắn có thể kết hôn rồi ly hôn, hiện tại hắn muốn Dung Thụy Thiên, mặc kệ y biến thành dạng gì thì hắn đều muốn. Rất sớm liền phát hiện hắn cố chấp đến nỗi gần như là bệnh hoạn, nếu ngoan độc lên thì lại tuyệt tình, nhưng cố tình là hành vi cử chỉ lại thực tao nhả, thậm chí thời điểm cười lạnh đều nhìn rất được, trời cao sao lại sáng tạo nên một người đàn ông như hắn.

Tân Đồ Hiên xoa bả vai bị thương, nếu Dung Thụy Thiên có thể nhận Trác Thích Mặc thì Trác Thích Mặc sẽ không ép buộc y như vậy, nhưng sau khi biết những hành vi và việc làm của Trác Thích Mặc, Dung Thụy Thiên không có khả năng lưu lại bên người hắn, thế là biến thành đánh giằng co.

Trác Thích Mặc đặt chiếc bánh ngọt màu xanh trên tay xuống bàn, tươi cười thập phần thân thiết:” Anh nhớ rõ em thích bánh ngọt, thuận tiện mang đến một cái cho em”.

Nếu hắn đã tìm tới cửa, cho dù trong lòng từng có nhiều cảm xúc, Dung Thụy Thiên vẫn là ngăn chặn cơn tức giận, thái độ không mặn không nhạt:” Ngày mai tôi phải đi làm, có chuyện gì thì nói ngắn gọn”.

Trác Thích Mặc chăm chú nhìn Dung Thụy Thiên, khuôn mặt Dung Thụy Thiên hoàn toàn không nhìn ra được dấu vết tuần tú ngày xưa, tóc đen xõa tung dừng trên khuôn mặt trắng trẻo của hắn, dưới ngọn đèn sáng tỏ có vẻ yếu ớt:” Lần đó là anh không đúng, anh cũng không muốn khiến cho sự tình biến thành như vậy...”.

Dung Thụy Thiên cắt ngang hắn:” Trác tiên sinh, nếu anh đến đây là để nói mấy thứ này thì tôi sẽ xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra, những thương tổn cùng thống khổ trước kia anh mang đến cho tôi, tôi cũng sẽ không truy cứu”.

” Như vậy thỉnh nhận tờ chi phiếu này “.

Dung Thụy Thiên nói thẳng:” Tôi không cần tiền của anh”.

Trác Thích Mặc tươi cười chưa biến, chỉ là hơi nhướn chân mày anh tuấn, tư thái tao nhả nhìn mặt hắn:” Lấy tình huống hiện tại, những chỗ em cần dùng tiền rất nhiều, vì sao muốn cự tuyệt ý tốt của anh?”

” Trước kia tôi đã nói với anh, không cần lo chuyện của tôi, hiện tại cũng giống nhau, nếu anh muốn bồi thường tôi thì đừng nên xuất hiện trước mặt tôi nữa, tôi đã chịu đủ anh rồi” Dung Thụy Thiên hỏa mạo ba trường.

Trác Thích Mặc vẫn nho nhả lễ độ như trước:” Từ sau tai nạn xe cộ thì em liền mai danh ẩn tích, mấy năm nay anh đều tìm em, cho đến tháng trước, anh nhìn thấy em trong tấm ảnh do phóng viên chụp được. Mấy năm nay em sống thật vất vả, chỉ là tại sao lại chọn Tịch Nhạ Hoài?”

Đầu óc Dung Thụy Thiên đột nhiên giống như bị rút sạch, thân thể cương cứng ngồi ở kia, nhìn Trác Thích Mặc tươi cười ôn nhả, nhìn dòng khí hắc ám nơi đáy mắt hắn cuồng vọng quán lấy mình, cắn nuốt mình.

” Tịch Nhạ Hoài là nghệ sĩ của công ty anh, cũng là nghệ sĩ một tay anh mang ra, hắn đã từng theo đuổi anh, nhìn bộ dáng mờ mịt của em, chẳng lẽ Tịch Nhạ Hoài không có nói cho em?”

Sắc mặt Dung Thụy Thiên trắng bệch, thoát nhìn giống như sắp sửa hít thở không thông:” Vì cái gì phải nói cho tôi những việc này.... Thương tổn tôi như vậy, thương tổn tôi anh thật sao hứng hay sao...”

” Anh sẽ không thương tổn em để làm sung sướng chính mình” thái độ Trác Thích Mặc thực khách khí, vừa thấy thì biết là gia giáo tốt lắm, bất luận gặp tình huống gì đều vẫn giữ được phong độ:” Dung Thụy Thiên, hãy trở lại bên người anh”.

Chú thích:

() NG: Đây là để chỉ những cảnh quay bị cắt lúc đang quay. Thuật ngữ này mình ko tìm thấy trong 79 thuật ngữ làm phim, nhưng sang trang nước ngoài thì họ nói NG là No good, hoặc ít nhất là nó mang nghĩa như thế ^^

44. Chương 44

Chương này tặng nàng Congchuakemdau2008 @@

Có đôi khi hai người bạn cũ gặp nhau sẽ có thể đốt ra lửa yêu, có đôi khi sẽ đốt ra ngọn lửa nổi lại tình xưa xinh đẹp, mặc kệ là loại khả năng nào thì đối với Tịch Nhạ Hoài mà nói đều là một quả bom. Nhưng hẳn lại không biết rằng có một quả đạn hạt nhân còn uy lực hơn mười lần so với Kiều đang xuất hiện trong cuộc sống hắn, hết sức căng thẳng và nguy hiểm, tất cả những gì ngăn chặn nó, đều sẽ bị oanh tạc thành bình địa.

Tịch Nhạ Hoài sắc mặt tái nhợt rời khỏi góc quay, lại ở góc im lặng sáng sủa mà nghỉ ngơi, quanh chớp mũi là hương thơm thảo nhiên nhẹ nhàng khoan khoái, Tịch Nhạ Hoài mở mắt ra, nhìn thấy Trì Hạo đưa tới chiếc khăn mặt Hermes.

” Mặt của anh đều là mồ hôi lạnh, lại đau dạ dày sao?”

” Không phải đau dạ dày, mà là không có biện pháp tập trung tinh thần”. Tịch Nhạ Hoài dùng khăn lau mồ hôi trên mặt, lại tiếp nhận nước khoáng Trì Hạo đưa qua, trong khoảnh khắc tiếp nhận nước khoáng lại nghĩ tới Dung Thụy Thiên, lần trước quay ngoại cảnh, khi hắn nghỉ ngơi thì Dung Thụy Thiên sẽ cùng hắn. Mà hiện tại Dung Thụy Thiên đang làm cái gì, ở cùng một chỗ với Kiều hay là đang ở trong nhà ăn ăn cơm chung với cậu ta....Nghĩ tới những điều này thì hắn sẽ không có biện pháp tập trung tinh thần quay diễn. Vốn đang muốn dùng công việc để dời đi lực chú ý của mình, nhưng vẫn là không có cách nào xóa sạch đi những chuyện liên quan đến y, nhìn y lôi kéo người tình cũ rời đi, cứ việc biết là Dung Thụy Thiên không có bao nhiêu cảm tình đối với Kiều, nhưng mà nhìn bọn họ vô cùng thân thiết bước đi bên nhau, Dung Thụy Thiên còn gạt hắn mà liên hệ với Kiều, trái tim hắn đau đớn tựa như bị nứt vỡ.

Thu được ám chỉ của trợ lý, Trì Hạo thấp giọng nói với Tịch Nhạ Hoài:” Đạo diễn nói phải quay phim rồi, đây là ba cảnh quay cuối cùng, quay xong ngày mai liền nghỉ ngơi”.

” Đã biết ” Tịch Nhạ Hoài gật đầu, chuẩn bị đi quay thì di động ọc ọc ọc ọc, hắn tiếp điện thoại, trong điện thoại truyền đến thanh âm rầu rĩ của Dung Thụy Thiên – Anh đang ở đâu, tôi muốn gặp anh.

Vừa nghe thấy yêu cầu như vậy, nhất là Dung Thụy Thiên – người mà hắn yêu yêu cầu, cho dù trong lòng đang có nhiều tức giận như vậy, nhưng Tịch Nhạ Hoài vẫn phải nguôi giận mà đầu hàng:” Anh lập tức đi qua “.

” Anh đi đâu?! Lập tức phải quay phim rồi!” Trì Hạo bắt lấy Tịch Nhạ Hoài đang bước ra bên ngoài.

Tịch Nhạ Hoài đem tầm mắt dừng trên người Trì Hạo:” Tôi có việc phải đi về một chuyến, chuyện trên phim trường liền làm phiền anh”.

” Nhưng mà đạo diễn nói, đợi quay xong sẽ mời khách ăn cơm ” Trì Hạo chết sống bắt lấy Tịch Nhạ Hoài, một bộ dáng gấp đến độ sắp học máu:” Anh đã nói là anh sẽ quay cho xong, anh có thể nào lại lật lọng chứ!”

” Tôi thật sự có việc, phim trường bên này kính nhờ anh “.

Trì Hạo trợn mắt há mồm mà nhìn Tịch Nhạ Hoài chạy ra phim trường, bỏ lại một mình hắn chịu đựng những ánh mắt oán độc của người khác, một khắc kia Trì Hạo hận không thể đem đầu mình bỏ vào máy giặt, sau một trận quay cuồng thì sẽ hôn mê đi. =]]] Tội anh ghê gớm ha ha ha

Tinh cầu màu xanh của chúng ta nằm trên Thái dương hệ bên trong dải ngân hà, ở giữa Kim tinh và Hỏa tinh, trong biển sao của vũ trụ, chúng ta là một tồn tại nhỏ bé. Chúng ta vì sinh kế mà không dám ngừng lại, phải bốn ba chung quanh, bị công tác ép đến thở không nổi, từ từ xa cách với những bạn bè ngày xưa, bị sự suy sụp giẫm lên tất cả những tin tưởng, bị cười nhạo, bị bỏ qua, bị châm chọc, thừa nhận rất lớn tuyệt vọng, cho đến khi tuyệt vọng đến nỗi không thể chịu đựng được nữa, thì tổng cảm thấy muốn có một người ở bên mình mà cùng vượt qua những ngày thống khổ.

Phóng viên giải trí của ” Tân tuần san ” đã miêu tả Dung Thụy Thiên từng đồ một thời như sau:” Hai mươi tuổi, Dung Thụy Thiên giành được ngôi ảnh đế ở liên hoan phim nước ngoài, được truyền thông dự đoán là nghệ sĩ có tiềm lực nhất, so sánh với những thế hệ bằng hắn thì hắn là người đi lên nhanh nhất, nếu

có người nâng đỡ thì chắc chắn sẽ thành siêu sao. Khi đó Dung Thụy Thiên có gương mặt có thể làm điên đảo chúng sinh, một đôi con ngươi trong suốt lưu chuyển sự kiên định cùng yếu ớt, tươi cười lại tinh khiết như bầu trời xanh thẳm sau cơn mưa.

Trong vòng quần có rất nhiều nghệ sĩ theo đuổi hần, đương nhiên còn bao gồm cả người cao tăng có tâm nâng đỡ hần, quy tắc ngầm hần, chỉ là hần không muốn nước chảy bèo trôi, chỉ thầm nghĩ hảo hảo diễn xuất, làm một người diễn viên.

Hần không có chuyện xấu, không có bối cảnh, tin tức có được là chỉ do tuyên truyền phim, cả người đều rất bận bịu, cứ việc blog mà công ty tạo cho hần đã thu hút rất nhiều fans, nhưng nhìn nội dung trong blog hần thì sẽ biết hần có bao nhiêu cẩn thận. Khi chuyện hần kết giao với đàn ông bị làm sáng tỏ, giáp mặt với áp lực dư luận như bài sơn đảo hải ập tới, Dung Thụy Thiên không có gì thất thố trước truyền thông, chỉ là thái độ lại cường ngạnh nói với khán giả phải nhớ đừng làm xáo trộn người nhà của hần.

Truyền thông chính là một cơ cấu buôn bán, nếu viết về gia đình Dung Thụy Thiên thì so với bản thân hần còn mang tính đề tài hơn, thế là không có đến giúp đỡ hần, mà lại phóng đại vô hạn gia đình hần, trắng trợn bày ra trước mặt đại chúng, tất cả các báo chí cùng truyền hình đều đưa tin tức về hần. Hần bị mọi người chỉ trích, bị những người không quen biết cười nhạo, giống như chỉ trong một đêm, vòng giải trí đã từ bỏ chàng thanh niên đã từng được sủng ái này.

Làm khi Tịch Nhạ Hoài mở cửa, liền nhìn thấy sắc mặt Dung Thụy Thiên tái nhợt giống hệt như người chết, y không nói gì, chỉ là nhìn hần, con ngươi màu hổ phách bị bao phủ bởi lớp sương mù đau thương.

Tịch Nhạ Hoài đau lòng đi về phía hần:” Em đã xảy ra chuyện gì?”

Dung Thụy Thiên dùng sức bổ nhào vào trong lòng Tịch Nhạ Hoài, đem mặt chôn vào ***g ngực rộng lớn của hần, hốc mắt hơi có chút đỏ lên:” Tôi nghĩ là... Nghĩ là, anh sẽ không có cách nào đến đây”.

Tịch Nhạ Hoài thụ sủng nhược kinh nhìn Dung Thụy Thiên, vừa bước xuống xe nhìn thấy y thì đã gặp được đái ngộ như vậy, điều này khiến hần mừng rỡ như điên, gắt gao ôm lấy y, giống như phải làm cho y dung hòa vào máu thịt mình:” Chỉ cần em gọi anh, mặc kệ anh đang ở đâu, anh đều sẽ tới gặp em”.

45. Chương 45

Dung Thụy Thiên ôm lấy thân thể Tịch Nhạ Hoài, nghe hương vị mồ hôi và nước hoa cao cấp loan tỏa từ trong ***g ngực rộng lớn của y, trái tim đang đập cuồng loạn bình phục xuống, những hình ảnh đang vụn vụn trong đầu cũng biến mất theo. Hần biết bất luận Tịch Nhạ Hoài có bị Trác Thích Mặc hình dung thành như thế nào, bất luận y từng có tình cảm gì với người khác, hần đều nên tin tưởng tâm ý của y đối với mình, thế nhưng lời nói của Trác Thích Mặc vẫn khiến hần tâm thần không yên.

Tịch Nhạ Hoài có quyền thế, gia thế hiển hách, muốn cái gì có cái đó, nhà của y nhất định sẽ chú ý đến sĩ diện và việc môn đăng hộ đối. Mà hần không chỉ có khuôn mặt xấu xí mà thậm chí còn là đàn ông, có lợi thế gì mà có thể lưu y lại bên người. Trác Thích Mặc nhẹ nhàng băng quơ hỏi như thế. Trong lúc nhất thời hần trả lời không được, nhưng hần biết chỉ cần gọi Tịch Nhạ Hoài, chủ động gọi y, nói cho y rằng hần cần y, mặc kệ y đang ở nơi nào, y nhất định sẽ trở lại bên người hần.

Tịch Nhạ Hoài vuốt ve mái tóc đen mềm mại của Dung Thụy Thiên, con ngươi hẹp dài che giấu dưới tầng bóng râm, thanh âm trầm thấp ôn nhu lại mê người:” Đột nhiên bảo anh trở về, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”

” Đầu óc tôi thực loạn, muốn anh ở bên tôi” Dung Thụy Thiên dắt Tịch Nhạ Hoài đi vào nhà, rồi mới bước vào phòng tắm, tìm khăn mặt sạch sẽ, nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên mặt hần.

Ánh mắt Tịch Nhạ Hoài nhìn tới chiếc bánh ngọt, một cổ bất an không hiểu từ đâu mà tới đang bóp chặt trái tim:” Có người đã đến sao?”

Dung Thụy Thiên do dự một chút, ngập ngừng hồi lâu, cuối cùng vẫn mở miệng, tận lực dùng thanh âm vững vàng nói cho hần:” Trác Thích Mặc, hần tới tìm tôi”.

“Cái gì? Em đang nói cái gì?!” Tịch Nhạ Hoài ngạc nhiên nhìn Dung Thụy Thiên, toàn thân run run, hoàn toàn không tin những gì chính mình vừa nghe được, cho đến khi Dung Thụy Thiên nhấn mạnh lại một lần.

Xa xôi nơi chân trời, có một quả bom hạt nhân bị kích nổ, ầm ầm hủy diệt tất cả, đem cuộc sống bình yên nổ tung đến huyết nhục mơ hồ. Cuộc sống luôn giống như một tuồng kịch như vậy, khi bọn họ đang thoải mái hưởng thụ hạnh phúc không kịp đề phòng thì lại bất ngờ xông ra, phá hư tất cả những hạnh phúc đang hài hòa, chế tạo ra những kịch tình tàn khốc, tra tấn nhân vật chính trong vở kịch, một lần lại một lần, không hề cảm thấy có chút nề hà.

” Sao em lại quen biết Trác Thích Mặc?” Tịch Nhạ Hoài sắc mặt ngưng trọng nhìn Dung Thụy Thiên, xương bàn tay vì cầm chặt hân mà trở nên trắng bệch.

Ngọn đèn màu vàng chiếu lên người Dung Thụy Thiên, hân ngẩng đầu nhìn Tịch Nhạ Hoài, bi thương trong đôi đồng tử giống như những chiếc lá vàng phiêu linh trên mặt đất, muốn nói gì đó, nhưng không biết phải mở miệng biểu đạt như thế nào với y.

” Buổi chiều hôm nay anh bỏ công việc mà đến công ty tìm em, nhìn thấy em rời đi với Kiều, anh cơ hồ sắp không thể hô hấp ” Tịch Nhạ Hoài bắt lấy Dung Thụy Thiên, hai tay vì quá phần nộ mà run run, giống như muốn bóp nát xương của Dung Thụy Thiên:” Anh biết em có liên lạc với hân ta, biết em gặp hân ta một mình, anh rất khó chịu, chỉ giận là không có cách nào đối chất với em, lại không có biện pháp nào bắt ép em”.

Dung Thụy Thiên giật mình nhìn Tịch Nhạ Hoài, Tịch Nhạ Hoài nhìn hân, trong thanh âm giống như hàm chứa những hạt cát khô sạn:” Anh thích em, xem em giống như người nhà của mình, em phải tin tưởng, mặc kệ phát sinh việc gì, có điều gì xảy đến, anh sẽ vẫn luôn ở bên em”.

Một loại tình cảm như cơn sóng thần ập đến bao phủ lên lý trí và bất an của Dung Thụy Thiên, bất luận kẻ nào cũng đều có quá khứ không muốn nhớ lại, mặc kệ quá khứ kia có nhiều điều khó chịu đựng đi chăng nữa, nhưng vẫn có người nguyện ý chấp nhận bao dung toàn bộ con người hân.

Vào năm thứ hai khi hân tiến vào vòng giải trí, hân quen biết với Đồng sự Trác Thích Mặc của Hoàn Á, Trác Thích Mặc hào hoa phong nhã, tao nhã lễ độ, từng cái giờ tay nhắc chân đều mang theo nét thông dong của xã hội thượng lưu. Trác Thích Mặc thích hân, theo đuổi hân, mỗi lần mời hân ăn cơm đều tặng lễ vật cho hân, một lần nữa bày tỏ tâm ý của mình cho hân thấy, hân uyển chuyển cự tuyệt. Từ lần đó về sau, trong công tác hân chung quanh đều gặp phải trắc trở, khắp nơi bị xa lánh, còn bị phóng viên tuôn ra tin tức kết giao với đàn ông.

Khi tin tức về gia đình và người yêu xuất hiện trước mắt đại chúng, đi đâu cũng bị người khác chỉ trích, khiến cho mẹ hân dùng ánh mắt dữ tợn giống như nhìn kẻ thù giết cha mà trừng hân, bảo hân nhanh chóng xử lý tin tức. Hân cúi đầu, biết nếu cứ tiếp tục chống cự sẽ liên lụy đến Kiều, sẽ khiến cho mẹ bị người chung quanh nhạo báng, hoặc giống như đối đãi với biến thái mà chỉ trích em trai em gái hân, thế là chủ động tìm đến Trác Thích Mặc, tự nói với mình là dù cho Trác Thích Mặc có làm bất luận cái gì cũng phải nhẫn xuống.

Nhưng dù lòng có kiên định như thế nào thì khi tay của Trác Thích Mặc chạm đến thân thể hân, giống như một con rắn độc tham lam và len lỏi vào vật áo hân... Hân đột nhiên không thể chịu đựng được mà đẩy hân ta ra, toàn thân cao thấp đều tản ra hơi thở cự tuyệt mãnh liệt.

Thanh âm Trác Thích Mặc lãnh liệt như gió lạnh vào đêm đông — Tôi không thích bắt buộc người khác, nếu chưa chuẩn bị tốt, tôi bảo lái xe đưa em về.

Khi ngồi trên chiếc xe màu đen bóng loáng kia cả người hân vẫn đang phát run, vô tình nhớ tới gương mặt của mẹ, trong nháy mắt tâm muốn chết cũng đều có, vì cái gì hân lại vô dụng như vậy, ngay cả chuyện ở loại trình độ này mà cũng không thể chịu được. Khi xe bắt đầu chạy vào đường lộ, tốc độ xe đột nhiên tăng lên, cho dù đã thắt dây an toàn nhưng thân thể Dung Thụy Thiên vẫn bị xóc lên, đầu đập mạnh lên cửa kính, hân kêu lái xe chậm một chút nhưng tốc độ xe lại nhanh hơn.

” Thắng xe hư rồi — làm sao bây giờ— thắng xe hư rồi—” gương mặt người lái xe đều là mồ hôi, hai tay run run nắm tay lái, một lần lại một lần tìm hết cách để cho xe dừng lại, nhưng làm sao cũng không khống chế được tốc độ xe.

Trong lúc kịch liệt xóc nảy, đầu Dung Thụy Thiên lại đánh lên cửa kính xe, hấn đầu đến bùm cái trán lại, máu tươi dính dấp theo kẽ tay nhều xuống, hấn đầu đầu dục liệt như muốn nôn ra, ngẩng đầu nhìn con đường phía trước.

Đúng là đèn đỏ, giữa đường đang đỏ rất nhiều xe hơi, chiếc xe màu đen lại giống như nổi điên mà lao lên, một tiếng rít bén nhọn như xé rách bóng đêm Ầm! Ầm! Ầm! Giống như ác mộng! Tiếng mắng chửi, tiếng gọi ầm ĩ, tiếng đụng nhau kịch liệt tràn ngập trong không khí!

Dung Thụy Thiên cúi người muốn tránh đi, thế nhưng lực va chạm vào nhau quá lớn vẫn hất hấn lên, một lần lại một lần hung hăng quăng hấn đập vào cửa kính, máu tươi giống như chiếc van được mở ra mà tuôn xối xả, xương cốt toàn thân đều giống như muốn vỡ ra, đau nhức như điên mà cắn nuốt tầm mắt và ý thức hấn

Vào lúc hắc ám tử vong và đau đớn điên cuồng như xé rách thân thể kia, Dung Thụy Thiên cố gắng mở mắt ra, dùng một tia khí lực cuối cùng ngẩng đầu lên, nhưng mà hấn nhìn đến lại là một chiếc xe tải hạng nặng đang nghênh diện xông tới- còn có biểu tình kỳ lạ mà khủng bố của tài xế xe tải!

46. Chương 46

” Lần đó sau khi gặp Trác Thích Mặc thì em liền bị tai nạn xe cộ ” Tịch Nhạ Hoài gắt gao nắm chặt tay Dung Thụy Thiên, hoảng sợ đến nổi giống như muốn xác nhận hấn còn đang tồn tại, trong đôi mắt lóe ra ngọn lửa phẫn nộ:” Tất cả những chuyện này đều là do Trác Thích Mặc sắp xếp, hấn điên rồi sao? Lại đối xử với em như vậy!”

Dung Thụy Thiên không nói gì, chủ mưu gây ra tai nạn đó đã quá rõ ràng, cứ việc hấn đã vô số lần nghĩ rằng Trác Thích Mặc sẽ không làm như thế, hoặc lại nghĩ là thắng xe thật sự bị hư rồi, nhưng tài xế là do Trác Thích Mặc sắp xếp, rất nhiều việc đều có liên quan đến y, Trác Thích Mặc dùng phương pháp của mình mà bức hấn đến tuyệt lộ. Lần này Trác Thích Mặc trở về tìm hấn, đáy mắt y cũng chưa từng mang theo mê luyện, sau khi cự tuyệt yêu cầu của y thì cũng không có hành vi quá khích, từ đầu đến cuối y vẫn đều tao nhã, thoát nhìn giống như đang thương hại hấn, muốn bồi thường những thương tổn mà hấn đã phải chịu đựng. Dung Thụy Thiên bắt lấy tay Tịch Nhạ Hoài, trình trọng yêu cầu:” Hứa với tôi, anh phải hứa với tôi, đừng đi tìm Trác Thích Mặc”.

” Nhưng hấn tới tìm em, sau này nếu em có gì nguy hiểm thì làm sao anh có thể tha thứ cho chính mình!” khuôn mặt Tịch Nhạ Hoài dữ tợn, con cự thú trong ***g ngực vùng vẫy như muốn thoát ra, xé rách tên thợ săn uy hiếp đến nó.

” Tôi cự tuyệt hấn, hấn sẽ không đến tìm tôi nữa ” Dung Thụy Thiên cúi đầu, thanh âm kiên định nói:” Anh và hấn còn có dịp hợp tác với nhau, nếu chọc giận hấn, sau này ở công ty sẽ có rất nhiều phiền toái”.

” Không có ” ánh mắt Tịch Nhạ Hoài giống như ngôi sao trong bầu trời đêm, sáng ngời mà lại thấu triệt:” Hợp đồng của anh và hấn ta vào tháng mười này sẽ chấm dứt, sẽ không tiếp tục qua lại với hấn nữa, không cần lo lắng cho anh”.

Dung Thụy Thiên thở dài nhẹ nhõm một hơi, nói ra chuyện quá khứ cho Tịch Nhạ Hoài nghe, không phải vì muốn y ra mặt cho mình, mà hấn là sợ Trác Thích Mặc sẽ tìm Tịch Nhạ Hoài gây phiền phức, khiến y ở trong vòng giải trí vấp phải trác trở.

Tịch Nhạ Hoài vuốt ve vết thương trên mặt hấn, đồng tử dưới ngọn đèn chiếu rọi mà như đỏ lên:” Còn đau không?” người đàn ông trước mặt dịu dàng yếu ớt như vậy, sao lại có người nhân cơ hội mà đối xử với y như thế, khiến cho y phải thừa nhận nhiều đau đớn thể kia.

” Không đau ” Ánh mắt Dung Thụy Thiên vừa ướm át vừa buồn thương, hấn chớp chớp ánh mắt xinh đẹp, lông mi đen dày thoát nhìn giống như chiếc lông vũ mềm mại màu đen:” Anh phải hứa với tôi -”

” Anh biết em đang cố kỵ cái gì, anh sẽ không xúc động mà đi đánh Trác Thích Mặc, hoặc là ồn ào trả thù hấn ” Tịch Nhạ Hoài dịu dàng ôm Dung Thụy Thiên vào lòng, trong cổ họng phát ra thanh âm khàn khàn

mà trầm thấp.” Em phải nhớ kỹ – Anh sẽ không cho bất luận kẻ nào thương tổn em hay mang đến cho em vô tận thống khổ”.

Con người Dung Thụy Thiên ướt sũng, giống như mặt biển màu xanh chiết xạ ánh sáng, óng ánh mà lóa mắt, hắn vươn tay ôm cổ Tịch Nhạ Hoài, kéo y về phía mình.

Tịch Nhạ Hoài còn chưa kịp phản ứng lại thì đôi môi đầy đặn mềm mại ướt át đã hôn lấy hắn, hơi thở quen thuộc mà sạch sẽ mãnh liệt bao bọc lấy hắn, trong nháy mắt tim đập gia tốc, hắn ôm lấy mặt Dung Thụy Thiên, hôn lại y thật sâu.

Dung Thụy Thiên đáp lại nụ hôn của Tịch Nhạ Hoài, dùng đầu lưỡi vừa ướt át vừa mềm mại đảo qua cánh môi hơi mỏng manh của hắn, vũng vàng mà ngậm lấy đôi môi ẩm áp mềm mại kia, giống như đang trấn an một con dã thú đang trong cơn nóng nảy.

Đã bị Dung Thụy Thiên chủ động lại nhiệt tình ủng hộ, Tịch Nhạ Hoài dùng sức hôn lại hắn, giống như muốn ăn sống nuốt tươi hắn, ***g ngực rộng lớn kịch liệt phập phồng, gương mặt tuấn mỹ nóng bỏng đỏ bừng, thoát nhìn hoàn toàn không thể chịu đựng được sự trêu chọc của hắn, đôi tay đang ôm hắn chậm rãi sờ soạn lên thắt lưng, ve vuốt lên nơi mẫn cảm của Dung Thụy Thiên, làm hắn phát ra tiếng rên rỉ nhỏ vụn.

Tịch Nhạ Hoài hôn cổ hắn, thanh âm ngọt ngào đến nỗi làm cho người ta cả người nóng lên:” Thụy Thiên, Thụy Thiên, anh muốn ôm em ” khó được y lại ôm lại hôn, làm sao có thể để vuột mất cơ hội khó có được này.

Thần sắc Dung Thụy Thiên có chút xấu hổ. Tịch Nhạ Hoài ôm lấy bờ vai hắn, đặt hắn lên chiếc sofa mềm mại:” Anh sẽ không làm đau em, không cần khẩn trương như vậy”.

Dung Thụy Thiên từ chối một chút, vẫn là buông tha cho chống cự, hắn thực thích Tịch Nhạ Hoài, không chán ghét cùng y có những hành vi thân mật, chỉ là khi nghĩ đến phải mở ra hai chân thừa nhận y thì hắn sẽ không có cách nào bình tĩnh được.

” Anh thật vui mừng khi em có thể chủ động hôn anh, ngăn chặn em như vậy nhưng em cũng không theo bản năng mà đẩy anh ra” Tịch Nhạ Hoài vén áo sơ mi hắn lên, ngón tay thon dài lướt trên ***g ngực rắn chắc của hắn.

” Tôi chưa từng bị người làm như vậy...”

” Anh biết ” Tịch Nhạ Hoài cười khê hôn Dung Thụy Thiên, một bộ dáng thực dịu dàng nhưng động tác trên tay cũng rất vội vàng, còn cường ngạnh cởi quần áo hắn, cho đến khi da thịt màu đồng cổ của hắn hiện ra trước mắt, rồi mới tách ra hai chân đang khép chặt của hắn, cúi đầu, há miệng ngậm lấy bộ vị đang hở ra nơi hạ thân hắn.

” Ngô... Ân...” Khoái cảm mãnh liệt tràn qua thân thể Dung Thụy Thiên, muốn nói chuyện nhưng lại không thể phát ra thanh âm, chỉ cảm thấy bộ vị đang được khoang miệng ẩm nóng ẩm ướt ngậm lấy nhanh chóng nóng lên, dưới sự trêu chọc của môi lưỡi khiến cho cả người như nhũn ra, hô hấp dồn dập, khẩn trương nắm lấy tay vịn sofa.

Tịch Nhạ Hoài âu yếm dục vọng giữa hai chân hắn và vuốt ve bờ mông hắn, thỉnh thoảng lấy tay chạm vào hậu huyệt của hắn, động tác tình sắc như thế làm cho toàn thân Dung Thụy Thiên phấp phồng, hơi thở cũng trở nên mềm nhũn:” Tịch Nhạ Hoài... Đừng như vậy... Ngô...”

Tịch Nhạ Hoài yêu say đắm nhìn bộ dáng mê người đang hăm sâu vào *** của Dung Thụy Thiên, cho đến khi hắn phóng thích ra dưới sự khiêu khích của mình, rồi mới khẩn cấp tách hai chân rắn chắc của hắn ra. Nhờ vào dịch thể hắn phóng xuất ra mà xâm nhập vào đường đạo vừa chặt chẽ vừa hẹp hòi ấy, cẩn thận khuếch trương nơi đang kịch liệt mâu thuẫn với sự xâm nhập của mình.

Vẫn là chặt như vậy... Khai thác nửa ngày thì nơi ấy mới miễn cưỡng nhận được hai ngón tay hắn, Tịch Nhạ Hoài lại hôn môi Dung Thụy Thiên, tham lam liếm qua mọi góc ngách trong khoang miệng hắn, nhiệt tình cuốn lấy lưỡi hắn, nặng nề mà cắn mút giao triền, nụ hôn kịch tình làm tạo ra những sợi chỉ bạc trong suốt, theo khoang miệng không thể khép kín trào ra.

“Buông ra... Ngô.... ” Dung Thụy Thiên bắt đầu giãy giụa để có thể có được cơ hội hô hấp, nhưng đôi môi ướt át nóng bỏng lại ngăn chặn hẳn, gần như thô bạo hôn hẳn, lặp lại cắn nuốt hẳn, tựa hồ muốn cắn nuốt sạch sẽ tất cả lý trí của hẳn, đợi hẳn sắp hít thở không thông mới buông hẳn ra.

” Thụy Thiên, Thụy Thiên... ” Tịch Nhạ Hoài khẽ liếm cổ hẳn, ngậm lấy phần nổi lên nhạt màu trước ngực hẳn, dùng đầu lưỡi khiêu khích mà tinh tế ma sát, trong khi ngón tay xâm nhập và mật huyết kia của hẳn cũng dần dần tăng thêm...

47. Chương 47

Nhìn ra được ở phương diện này thì Dung Thụy Thiên là người đàn ông thẳng đến không thể thẳng hơn, khi lần đầu ôm hẳn, thật sự là vô cùng thâm, vẫn thống khổ thở dốc, đến lúc sau lại liên tục nức nở, hiển nhiên tại dạng tính sự này không hưởng thụ được khoái cảm, nhưng bởi vì sẵn sóc mình mà ẩn nhẫn không có kêu dừng, nhớ tới những điều này khiến cho Tịch Nhạ Hoài càng thêm yêu thương trìu mến hẳn.

” Ngô.... Có thể... ” Dung Thụy Thiên chịu không nổi mà run rẩy, móng tay ấn thật sâu vào trong cơ thể Tịch Nhạ Hoài.

” Nếu nơi này không thể nói lỏng ra thì sẽ không có cách nào thừa nhận của anh “.

” Không sao, có thể vào ” Dung Thụy Thiên tóc đen xỏa tung, sợi tóc dính bệt lên hai má hồng hồng.

” Không được, anh muốn em cảm nhận được khoái cảm ” Tịch Nhạ Hoài tà mị nhìn hẳn, trong đôi con ngươi xanh thẳm là *** nồng đậm, hẳn khẽ liếm lên điểm nổi phồng hồng trên ngực Dung Thụy Thiên, ba ngón tay tiến vào thân thể hẳn, bắt đầu bắt chước tính khí mà đưa đẩy ra vào đúng đạo chặt hẹp kia, thường thường sẽ chạm đến điểm mẫn cảm trong thân thể hẳn.

Dung Thụy Thiên không khỏi kẹp chặt ngón tay hẳn, Tịch Nhạ Hoài rút ngón tay ra, cởi bỏ toàn bộ quần áo, ôm Dung Thụy Thiên đặt lên trên đùi, làm lưng hẳn dán vào người mình, rồi mới liếm lên chiếc cổ với đường cong duyên dáng kia.

” A... Ân... ” Trong xoang mũi Dung Thụy Thiên phát ra tiếng rên rỉ ngọt nị khe khẽ, thanh âm kia nghe vào trong tai Tịch Nhạ Hoài lại tràn ngập vô hạn dụ hoặc.

” Tiếng rên thật dễ nghe ” Thanh âm Tịch Nhạ Hoài vì *** bùng bùng phấn chấn mà khàn khàn, hẳn vuốt ve lên chiếc đùi mượt mà của Dung Thụy Thiên, dục vọng thô cứng ái muội ma sát môn trốn cửa vào, khiến cho huyết khẩu trở nên ướt át dính dấp, làm Dung Thụy Thiên mơ màng mà ngã vào trong lòng hẳn, rồi mới thông thả nhưng kiên định tiến vào cơ thể hẳn, không cho hẳn cơ hội kháng cự mà xỏ xuyên vào, cũng ở trong thân thể nóng bỏng như lửa ấy mà tiếp tục bành trướng lên, đem đúng đạo chặt hẹp ấy nhồi nhét đến tràn đầy.

” Ô! ” Dung Thụy Thiên theo bản năng mà giãy ra, Tịch Nhạ Hoài lại nắm chặt eo hẳn, dùng sức áp thân thể hẳn xuống, làm cho hẳn nặng nề mà ngồi trên dục vọng của mình.

Cảm giác chướng bụng khi thân thể bị dị vật xâm nhập làm cho Dung Thụy Thiên có loại lỗi giác bị xé rách, hẳn bắt đầu giãy giụa:” Ân... Không, ân...”

Tịch Nhạ Hoài không dám lộn xộn, chỉ ôm lấy thân thể đang run rẩy của Dung Thụy Thiên, ánh mắt nóng bỏng lại trực tiếp, nơi đáy mắt tràn đầy ý muốn chiếm dục khổng lồ, hẳn giống như thổi hơi mà dán vào bên tai Dung Thụy Thiên, khẽ liếm tai hẳn, khi hẳn thở hào hển mà rút rút bả vai thì lại cắn cắn bên cổ ướt mồ hôi của hẳn, để lại trên da thịt yếu ớt ấy những dấu vết xanh tím...

Dung Thụy Thiên cúi đầu thở dốc, hai chân hẳn khoát trên đùi Tịch Nhạ Hoài, *** mị tự tách ra hai bên, thân thể bọn họ không có khe hở mà gắt gao dán vào nhau, kết hợp vừa chặt chẽ vừa thân mật.

Tịch Nhạ Hoài dùng cánh tay rắn chắc ôm lấy thắt lưng Dung Thụy Thiên, hơi thở nóng bỏng phả lên trên cổ hẳn, độ ẩm kia tựa hồ như muốn tổn thương da thịt hẳn, dịu dàng vuốt ve Dung Thụy Thiên, nâng cầm hẳn, nhẹ nhàng ngậm lấy đôi môi run run của hẳn, nhiệt tình mút lấy lưỡi hẳn, cảm thấy thân thể hẳn dần dần mềm xuống, liền kèm chế không được mà bắt đầu đưa đẩy bên trong đúng đạo vừa chặt hẹp vừa ướt át nóng bỏng của hẳn.

” Ân...” Dung Thụy Thiên bắt đầu rên rỉ hỗn loạn, toàn thân mềm nhũn đến nỗi không thể dùng được chút sức lực nào, vật to lớn nóng cháy kia đang ra ra vào vào trong thân thể hắn, đau đớn dĩ nhiên là có, huyết khẩu cũng bị nong ra hết mức, nhưng mỗi khi bị đụng đến nơi mẫn cảm thì cái loại khoái cảm tê dại này lại dọc theo sống lưng mà tràn lên: ” Tịch Nhạ Hoài... Ngô, ngô... Ân...”

Tịch Nhạ Hoài chôn đầu bên gáy Dung Thụy Thiên, hai tay ngăn chặn đùi hắn, thân thể cường tráng gắt gao dán sát vào từng tắc da thịt sau người hắn, rồi mới kịch liệt đóng đưa thất lưng.

” A.... Ân... Ân...” Trong cổ họng Dung Thụy Thiên tràn ra tiếng rên rỉ khàn khàn, thân thể theo sự chuyển động của Tịch Nhạ Hoài mà phập phồng lên xuống, thân thể màu đồng cổ phủ kín một tầng mồ hôi tinh mịn, dưới ánh đèn chiếu rọi vô cùng mê người.

Tịch Nhạ Hoài vuốt ve Dung Thụy Thiên, trong ngực tản ra tính dục kịch liệt cùng khí phách, hắn mút lấy tai phải của y, đầu lưỡi màu đỏ khê liếm qua, ngậm thùy tai mẫn cảm vào miệng:” Thích như vậy sao?”

” Không... Ân...” Dung Thụy Thiên thê thốt phủ nhận, nhưng nơi mẫn cảm lại bị hắn liếm như vậy, những lời nói đến miệng đều biến thành rên rỉ, dục vọng trắng kiện chôn sâu trong cơ thể hắn bắt đầu ma sát lên niêm mạc ẩm ướt nóng bỏng, như có như không mà va chạm điểm mẫn cảm kia một chút, thân thể hắn bắt đầu run rẩy, dục vọng giữa hai chân cũng bắt đầu đứng thẳng lên.

” Thích anh chuyển động như vậy sao?” Tịch Nhạ Hoài ôm lấy vòng eo gầy yếu của hắn, làm cho hắn phun ra nuốt vào dục vọng lửa nóng của mình, rồi lại lấy lực đạo mạnh mẽ mà hướng chỗ sâu đánh tới, làm cho hắn phát ra tiếng thở dốc dồn dập.

”A... A...” Nơi tương liên cơ hồ có ngọn lửa rực cháy đang thiêu đốt, thân hình rắn chắc cao lớn của Dung Thụy Thiên bị nhiễm một tầng đỏ nhạt liêu nhân, ngay cả dục vọng phía trước cũng rỉ ra một giọt sương trong suốt.

” Cảm thấy sao, thoải mái chứ ” Tịch Nhạ Hoài va chạm hắn, ánh mắt sâu thẳm nhìn hắn, rồi mới cử động phần eo, làm cho thứ thô to nóng như lửa kia tùy ý mà di chuyển về phía trước, càng không ngừng cọ xát nơi mẫn cảm của hắn.

” Ngô... Không cần... Không nên đụng...” Dung Thụy Thiên rên rỉ phe phẩy đầu, cảm giác nơi bị tiến vào giống như đang bị thiêu đốt, có loại cảm giác tê dại sôi trào trong thân thể, hắn cắn chặt cánh môi đang run rẩy, cho đến khi khoái cảm ở nơi tương liên chậm rãi bốc lên, hô hấp hắn bắt đầu trở nên hỗn loạn, phân không rõ là cảm giác vui thích hay là thống khổ, khiến cho hắn khó nhịn mà đón ý nói hứa với Tịch Nhạ Hoài.

48. Chương 48

Thân thể giao triền làm vang lên tiếng nước ướt át, hai người làm từ sô pha xuống sàn, rồi từ sàn trở lên giường, theo tư thế ngồi cuối biến thành tư thế bình thường, Tịch Nhạ Hoài tách đôi chân thon dài của Dung Thụy Thiên ra, từ phía trước mặt mà tiến vào cơ thể hắn. Làm khi dục vọng nóng bỏng tiến vào đến chỗ sâu nhất trong cơ thể, rồi lại thông thả mà hữu lực nghiền ép lên nơi mẫn cảm nhất, tim Dung Thụy Thiên càng ngày càng đập mãnh liệt, giống như muốn nhảy ra từ trong ngực, lúc nào, lúc nào mới có thể chấm dứt....

Thế công kích mạnh mẽ kia cùng với sự va chạm không ngừng, giống như không có ý muốn dừng lại, Tịch Nhạ Hoài nằm trên người hắn, ***g ngực trần trụi cường tráng dán sát vào hắn, giống như dã thú mà hung mãnh xỏ xuyên qua hắn, mỗi một lần đều dùng sức như vậy, giống như muốn bóp nát thân thể hắn ra vậy.

Dung Thụy Thiên ảnh nhẫn thở dốc, gắt gao nắm chặt ga giường, hai đùi rắn chắc nhẹ nhàng mà quăn lấy thất lưng Tịch Nhạ Hoài, theo những lần kịch liệt đưa đẩy của hắn mà run run, thoát nhìn yếu ớt lại mê người.

Tịch Nhạ Hoài thúc mạnh vào cơ thể hắn, không ngừng đòi lấy mà thân mật giao triền, khi một lần nữa lại phóng thích trong cơ thể Dung Thụy Thiên, ôn nhu ôm lấy hắn, hôn lên hai má hắn.

Dung Thụy Thiên tựa vào trên vai hắn, khẽ nhắm mắt, lông mi dày đậm khiến hắn thoát nhìn giống như một đứa trẻ đang ngủ say, dịu ngoan lại nhu thuận.

Tịch Nhạ Hoài theo hai má mà hôn lướt đến cổ hắn, một đường trượt xuống ***g ngực vuốt mồ hôi của hắn, ngay sau đó tách hai chân hắn ra quần lấy thắt lưng mình, một lần nữa đem vật cương cứng đặt trước hậu huyệt của hắn, huyệt khẩu bị thao lộng hồi lâu làm cho hắn có thể tiến vào thực thuận lợi, sau khi cắm vào hoàn toàn thì liền chạm đến nơi sâu nhất.

” Anh, anh còn muốn làm bao lâu?” Ngực Dung Thụy Thiên đỏ bừng một mảnh, mồ hôi ngưng đọng trên da thịt màu đồng cổ xinh đẹp.

” Chỉ vài lần như vậy thôi thì làm sao có thể thỏa mãn được anh ” Tịch Nhạ Hoài xoa lên cơ ngực rắn chắc của hắn, trong ánh mắt đều là *** khó nhịn, hắn gạt sợi tóc dính trên mặt Dung Thụy Thiên ra, hôn lấy đôi môi đỏ tươi ướt át của hắn.

” Ngô...” Dung Thụy Thiên nhẹ nghiêng đầu, làn mi dày đậm rũ xuống, bộ dáng thoát nhìn thực dịu ngoan, hơi thở ấm áp ẩm ướt phả lên gương mặt nóng bỏng của Tịch Nhạ Hoài.

Tịch Nhạ Hoài tách ra đôi môi mím chặt của hắn, đầu lưỡi ướt át len lỏi vào trong miệng hắn, nhiệt tình quấn quýt lấy, mút lấy đầu lưỡi đang then thừng trốn tránh, cảm giác kỳ diệu tràn ra từ nơi đang găt gao gấn bó.

Hơi thở Dung Thụy Thiên dồn dập mà dày đặc, trong hô hấp đều là hơi thở trên người Tịch Nhạ Hoài, thần sắc hắn dần dần trở nên mê ly, lấy tay ôm lấy mặt Tịch Nhạ Hoài, làm cho nụ hôn của hai người càng thêm sâu sắc.

Tịch Nhạ Hoài hôn lấy đôi môi cánh hoa mềm mại ẩm áp của hắn, thắt lưng mạnh mẽ hung mãnh va chạm thân thể ướt át của hắn, thanh âm ba ba do giao triền hòa với tiếng nước do yêu dịch bị mang ra càng thêm kích thích dục hỏa của hắn.

Theo sự tiến lên điên cuồng mạnh mẽ, Dung Thụy Thiên ngưỡng đầu rên rỉ, bàn tay bấu lấy cánh tay trên cơ thể đang sôi sục của Tịch Nhạ Hoài:” Ân... A.... Chậm một chút...”

Tịch Nhạ Hoài bắt lấy tay hắn áp ở hai bên người, cùng hắn mười ngón giao triền, trong đôi con ngươi xanh thẳm cuộn cuộn dục vọng giống đực, thực hiện nhiên là đã hăm sâu vào ***, không nghe vào những gì Dung Thụy Thiên yêu cầu, đẩy ra hai chân thon dài mà rắn chắc của hắn, làm cho chân hắn giương ra càng rộng, trên diện rộng mà mạnh mẽ tiến vào thân thể hắn. Khi hắn lại đặt thân thể Dung Thụy Thiên lên trên đùi mà tiến vào thì sự ma sát mạnh mẽ ấy lại khiến cho thân thể Dung Thụy Thiên có cảm giác sợ hãi như sắp bị đâm xuyên qua, Dung Thụy Thiên vô lực lắc đầu, phát ra thanh âm nức nở cầu xin tha thứ:” Ô... Đừng... Không cần như vậy...”

” Lập tức sẽ tốt thôi, ngoan, không cần lộn xộn ” Tịch Nhạ Hoài hôn lên da thịt màu đồng cổ phiếm hồng của hắn, xâm nhập càng sâu, càng thêm hung mãnh mà đưa đẩy, cho đến khi khoái cảm muốn bùng nổ thì liền đem tính khí vì dục vọng mà sôi trào kia chen vào nơi sâu nhất trong thân thể hắn, đồng thời buông ra đang bàn tay đang ngăn chặn dục vọng hắn.

Sau khi phóng thích, Dung Thụy Thiên ngồi phịch trong lòng hắn, khí lực để động dậy cũng không có, Tịch Nhạ Hoài yêu say đắm mà nhìn hắn, tắc hề hề mà cọ lên cần cổ thấm mồ hôi của hắn:” Thụy Thiên, lần này có phải thấy thoải mái hơn không?”

Dung Thụy Thiên không nói gì, chỉ đặt trán lên vai Tịch Nhạ Hoài, lần này so với mấy lần trước tốt hơn rất nhiều, nhưng nếu mỗi lần đều kịch liệt giống như bây giờ thì sau này khẳng định sẽ ăn không tiêu.

” Ngày mai thu dọn này nọ, dọn qua sống cùng anh đi ” Tịch Nhạ Hoài thỏa mãn nở nụ cười, trên lông mi đọng sương mù ướt át, biết được Dung Thụy Thiên đã mở rộng cả thể xác lẫn tinh thần với mình..

Dung Thụy Thiên mơ hồ mở mắt ra, trong con ngươi phản chiếu khuôn mặt tuấn mỹ của Tịch Nhạ Hoài:” Ở chung một chỗ không tốt cho lắm...” ở cùng một chỗ với y, nếu bị phóng viên chụp được thì sau này sẽ có rất nhiều phiền toái.

” Anh trọ ở nội thành nên thực an toàn, em dọn qua sống cùng anh, anh tùy thời đều có thể nhìn thấy em ” Tịch Nhạ Hoài vén những sợi tóc dính trên mặt hần, ôn nhu cọ vài cái.

Dung Thụy Thiên hoang mang nhìn hần:” Nhà trọ ở nội thành?”

” Em không đi qua thì ngày mai anh lái xe đưa em qua ” Tịch Nhạ Hoài sờ sờ đầu Dung Thụy Thiên, dị thường yêu thích hần dùng ánh mắt dịu ngoan lại mơ hồ mà nhìn mình, nhìn xem làm xương cốt hần đều muốn mềm nhũn ra.

Dung Thụy Thiên giãy giụa nói:” Tôi cảm thấy như bây giờ tốt lắm”.

” Không thử nghĩ một chút hay sao?” Tịch Nhạ Hoài vô cùng thân thiết tiến đến bên tai hần.

Mùi hương nội tiết tố trong hô hấp hần khiến lý trí của Dung Thụy Thiên bị cắn nuốt sạch sẽ, hần há miệng thở dốc, còn muốn nói gì đó, nhưng cơn buồn ngủ lại ập đến tứ chi bách hải.

Tịch Nhạ Hoài kéo chiếc chăn bên cạnh sang, đắp lên thân thể trần trụi của hần, lại dịu dàng sờ lên mái tóc đen của hần:” Nếu mệt hãy ngủ đi, có chuyện gì thì ngày mai chúng ta bàn lại”.

49. Chương 49

Xem gần vài năm điện ảnh Hán ngữ, kinh hỉ càng ngày càng ít, cảm động càng ngày càng ít, sản lượng cũng càng ngày càng ít, mỹ học độc đáo cũng không xuất hiện, kỹ xảo điện ảnh cũng dần dần bão hòa.

Dưới tình hình như thế này, trong làng giải trí thường xuất hiện những phim hài. Quả thật là những bộ phim như vậy trong thời gian ngắn sẽ có thể hấp dẫn không ít ánh mắt, nếu chỉ trông mong vào ngôi sao điện ảnh thì không thể hấp dẫn được nhiều người xem phim.

Một bộ phim hay tiêu chuẩn ngoại trừ kịch tình xa hoa cùng với cảnh tượng huyền ảo tráng lệ, trọng yếu hơn là có thể khiến cho người xem đồng cảm, nhân vật chính là nam, bộ phim kể về chuyện xưa là chính.

Nhưng khác nhau là, loại phim này không phải là phim xã hội đen truyền thống, lại càng không phải nói về thời đại trình đơn kiện rồi lấy đao chém đầu..... Mà là giết người không thấy máu, bộ phim xã hội đen phiên bản nâng cấp một đao lấy mạng người.

Nhân vật chính trong phim tây trang trắng thỏm, hào hoa phong nhã, nhưng sau lưng lại làm những chuyện hạ lưu, xã hội đen đã hoàn toàn trở thành kinh doanh hóa, tiêu điểm không phải là tranh đoạt địa bàn, mà chân chính là tranh đoạt sinh ý.

Nhân vật xã hội đen ấy làm cho người ta có một loại cảm giác hợp mắt, bọn họ bị cho là tham lam, nhưng lại là thân bất do kỷ, bọn họ nhẫn tâm với người khác, nhưng lại dành tất cả ôn nhu cho người mình yêu, bọn họ không chuyện ác nào không làm, nhưng lại ham thích từ thiện.

Nhà đầu tư Hoàn Á ở đầu tháng tám đã tung ra phần giới thiệu phim “Kim cương” là một bộ phim lớn mang tính hiên nghi có thành phần buôn bán, khi giới thiệu phim thì sửa tên bộ phim lại là “Kẻ đuổi bắt”, phần phim giới thiệu đã cắt giảm rất nhiều màn ảnh, không khí trong bộ phim cũng thay đổi trong nháy mắt, quay phim đều sửa kịch bản đổi đạo diễn. Trước khi chiếu phim liền thay đổi kịch tình và sửa tên phim, nên chuyện xưa lúc sau không giống với lúc đầu cũng là chuyện bình thường

Ngày 25 tháng 8 là lần ra mắt đầu tiên của “Kẻ đuổi bắt”, ngôi sao bước trên thảm đỏ có thể so sánh với lễ trao giải Oscar, đại bài () tập hợp, tinh quang rạng rỡ, phần đông nghệ sĩ tiến tới để cổ động cho bộ phim nhựa sắp chiếu.

Buổi chiều bốn giờ, phần đông truyền thông đã tụ tập trước khách sạn.

Chiếc xe màu đen biển số S600L dừng lại, lễ tân tiến lên, khom người mở cửa xe, bốn phía nhất thời vang lên tiếng tách tách tách chụp ảnh, vô số chùm sáng đẹp mắt lóe ra, sáng đến nỗi làm cho hai mắt người ta đều không mở ra được.

Tịch Nhạ Hoài mặc tây trang màu đen ôm khít người, trên cổ áo là châm cài chuồn chuồn Dunhill màu đỏ, ngũ quan anh tuấn của hắn được đặt trên khuôn mặt lạnh như băng tuyết, hợp với mái tóc ngắn màu đỏ như lửa cháy, thoát nhìn xinh đẹp tựa như quý tộc Anh quốc trẻ tuổi.

Những người mê điện ảnh đang đứng ở khu cách ly điên cuồng hét chói tai, Tịch Nhạ Hoài đi lên thảm đỏ, truyền thông hưng phấn bắt đầu truy chụp, ánh sáng loang loáng phát ra liên tiếp, tất cả máy chụp ảnh cơ hồ đều nhắm ngay hắn, khi đi ngang qua khu người xem thì Tịch Nhạ Hoài dừng bước, chủ động vẫy tay với những người mê điện ảnh. Những người đó hai mắt sáng lên mà hoan hô.

Mấy năm nay Tịch Nhạ Hoài đồ tía, nhân khí tăng vọt, mặc kệ trên điện ảnh hoặc là trên trang bìa đều có phong cách riêng của chính mình, chính là trên người hắn có một cổ cảm giác xa cách, hơi thở lạnh như băng nơi đáy mắt kia đủ để đông lạnh con người ta đến phát run, cảm giác thật không dễ tiếp xúc, mà gần đây trạng thái hắn tốt lắm, có cảm giác giống như hắn đang yêu đương, trên người tràn đầy quang mang ấm áp.

Màn ảnh rộng đang đặc tả khuôn mặt Tịch Nhạ Hoài, cùng với những cử chỉ cuồng nhiệt mà người mê điện ảnh dành cho hắn, tín hiệu nơi hiện trường không ngừng phát ra, dân mạng cùng với khán giả xem trực tiếp đều khen Tịch Nhạ Hoài thực kinh diễm.

Bước ra sau đó là Bert và Daniel, hai người đều là nghệ sĩ bí mật trong vòng giải trí, lực tương tác mười phần, bọn họ thành thạo tạo tư thế cho truyền thông chụp ảnh, đến kí tên cho những người mê điện ảnh đang hô tên bọn họ.

Không khí nơi hiện trường vô cùng náo nhiệt, một đám nam nghệ sĩ bước trên thảm đỏ, bọn họ mặc tây trang phẳng phiu, khuôn mặt anh tuấn, trên thảm đỏ tràn ngập nội tiết tố nam tính mãnh liệt.

Khi Tuyết Lê bước lên thảm đỏ, một chốc kia lại nhắc lên một cao trào mới, cô mặc chiếc váy Prada màu vàng thấp ngực, phô bày dáng người, phối hợp với châu báu lượng lệ càng làm toát lên khí chất mê người của cô, cô mỉm cười tao nhã với màn ảnh, vẫy tay với những người mê điện ảnh.

Mọi người bắt đầu hoan hô, cô là một đóa hồng trong bộ phim chỉ toàn là đàn ông này, phần diễn không nhiều lắm, lời thoại lại càng không nhiều, nhưng cô lại làm tăng thêm độ sáng cho bộ phim “Kẻ đuổi bắt”.

” Tuyết Lê! Nhìn bên này!” Phóng viên một bên hô to tên cô, một bên giơ máy ảnh chụp cô, mỗi một tấm đều chụp thật sự hoàn mỹ, giống như nữ thần kim quang sáng chói, đoạt đi ánh mắt của người khác.

Cuối cùng là Tiêu đạo diễn và Hạng Thanh Uyên bước lên thảm đỏ, hai người đều là người điệu thấp, toàn bộ hành trình đều không nói chuyện nhiều, đơn giản là làm cho phóng viên chụp vài tấm, liền vội vàng bước vào hội trường.

Ngồi trước máy tính trong văn phòng, Dung Thụy Thiên xem trực tiếp trên mạng, dưới tiếng nhạc du dương, chủ biên, đạo diễn, và những diễn viên chính ngồi phía trước áp phích tuyên truyền thật lớn, hướng truyền thông đọc diễn văn, chỉ thông báo thời gian chiếu phim, đạo diễn, diễn viên và tin tức về phim nhựa sắp chiếu.

Trường hợp như vậy thực nghiêm cẩn, lại không có tính đề tài gì, các phóng viên bỏ bộ phim qua một bên rồi hỏi đến cuộc sống tình cảm của Tịch Nhạ Hoài, người đại diện Trì Hạo của Tịch Nhạ Hoài cười đánh Thái Cực ():” Hôm nay là bộ phim lần đầu ra mắt, chúng tôi mời đạo diễn đến giới thiệu về bộ phim này, còn những vấn đề còn lại chúng tôi tạm thời không trả lời”.

Chú thích:

() Đại bài: Những ngôi sao lớn, đứng đầu trong danh sách các diễn viên (E hèm, trong mấy phim nói về Thanh lâu hồi xưa thì mấy cô giá cao nhất cũng được gọi là đại bài)

() Đánh Thái Cực: Nói vòng vo xong rồi uyển chuyển chuyển sang đề tài khác.

50. Chương 50

” Tiêu đạo đã lâu rồi không có tác phẩm mới, thậm chí phải đi làm biên kịch, xin hỏi, ý tưởng của bộ phim lần này là gì?” Phóng viên ngược lại hỏi Tiêu đạo.

Tiêu đạo bình tĩnh:” Lần này nhận quay phim là vì gặp được một kịch bản hay, lại có diễn viên tốt làm phim nhựa thêm rạng rỡ, còn có bên phía sản xuất cũng cung cấp tài chính dư dả cho tổ kịch”, cười khẽ phiêu mắt liếc nhìn Hạng Thanh Uyên một cái: ” Bộ phim này chủ yếu đề cập hắc đạo, cảnh sát và giới thương nhân, người xem sẽ thấy con người ta không phải chỉ được khắc họa về một khía cạnh mà là còn được khắc sâu và tả thực”.

” Đây là lần thứ hai đạo diễn hợp tác với Tịch Nhạ Hoài, lần này hợp tác cảm giác thế nào?” vấn đề của phóng viên vẫn xoay quanh Tịch Nhạ Hoài, giống như tất cả ánh sáng đều tụ tập trên người hắn.

Tiêu đạo tươi cười khả kúc:” Những năm gần đây Tịch Nhạ Hoài tiến bộ rất lớn, trừ bỏ hành động vẫn là hành động, tôi chỉ cần nói ý tưởng cho y, y lập tức có thể thể lĩnh ngộ được tinh túy trong đó, quay ra hiệu quả mà tôi mong muốn”.

” Nghe đồn rằng Tịch Nhạ Hoài lần này NG rất nhiều lần, trong quá trình quay bổ sung còn tự tiện rời khỏi phim trường, nếu đổi lại là đạo diễn bình thường khác thì sớm đã tức giận đến gườm gườm” một phóng viên đưa ra tin tức NG mấy ngày hôm trước, trực tiếp hỏi Tiêu đạo.

Sắc mặt Tiêu đạo khó coi, Trì Hạo vội vàng muốn giảng hòa, Tịch Nhạ Hoài đã chủ động trả lời vấn đề của phóng viên:” Ngày đó tự tiện rời khỏi phim trường là lỗi của tôi, lúc này, trình trọng giải thích cùng Tiêu đạo và toàn bộ tổ kịch”.

Tiêu đạo sắc mặt hòa hoãn xuống, phóng viên thừa thắng xông lên hỏi Tịch Nhạ Hoài:” Nguyên nhân gì khiến anh rời khỏi phim trường?”

” Trong nhà có việc gấp, phải trở về một chuyến ” thanh âm Tịch Nhạ Hoài trầm thấp mà tao nhã, thông qua microphone cùng với thiết bị khuếch đại âm thanh, khuếch tán trong đại sảnh xa hoa.

” Việc gì lại gấp như vậy, đáng giá để anh bỏ lại công tác quan trọng và đắc tội nhiều người như thế?” phóng viên cắn chặt không buông, không buông tha bất cứ tin tức gì có thể gây ra kinh bạo.

Ngồi xem trực tiếp, sắc mặt Dung Thụy Thiên trắng bệch, bỗng nhiên nhớ tới Tịch Nhạ Hoài ngày đó ở cùng một chỗ với hắn, mà hắn cũng không biết ngày đó Tịch Nhạ Hoài đang quay diễn, rồi mới vì đi gặp hắn mà y đã tự tiện rời khỏi phim trường.

Trì Hạo biết được tình huống không ổn, một phen đoạt lấy lời nói của Tịch Nhạ Hoài:” Nghệ sĩ cũng là người thường, có quyền xin phép với tổ kịch, những bạn bè truyền thông đang ở hiện trường, không cần đem vấn đề đặt lên việc tư của Tịch Nhạ Hoài”.

” Kính nhờ, đừng có làm mất hứng như vậy chứ ” các phóng viên mất hứng hô to:” Tịch Nhạ Hoài bỏ đi trong lúc đang quay chụp, chúng tôi có quyền biết nguyên nhân thực sự, những người khác cũng muốn biết!”

Bert cùng Daniel thấp giọng nghị luận, tiêu đạo nghiêng qua giải thích ngọn nguồn ngày hôm đó cho bọn họ, phóng viên chuyển màn ảnh tới trên người bọn họ, ba người đành chỉ nói chuyện với nhau, vì Tịch Nhạ Hoài nói tốt.

Tuyết Lê mặt không chút thay đổi quan sát Tịch Nhạ Hoài này giờ không có chút bối rối nào, Hạng Thanh Uyên kêu Trì Hạo lên, Tịch Nhạ Hoài thông dong tiếp nhận microphone, các phóng viên giờ máy ảnh lên chụp hắn.

” Ngày đó...”

” Ngày đó tôi ở trong khách sạn với anh ấy ” một giọng nữ khêu gợi đánh gãy lời Tịch Nhạ Hoài định nói, các phóng viên ồ lên, tất cả ánh mắt trên đài đều ngay lập tức cùng nhau bắn về phía Tuyết Lê, duy nhất chỉ có Hạng Thanh Uyên nhìn Tịch Nhạ Hoài.

Tịch Nhạ Hoài hiển nhiên có chút kinh ngạc. Trước TV, trước máy tính, ngoài đường trước màn hình phóng đại, mọi người kinh ngạc trừng lớn mắt, không thể tin Tịch Nhạ Hoài và Tuyết Lê có quan hệ ái muội, bọn họ buông công việc mà bắt đầu nghị luận với người bên cạnh.

Làm “ngôi sao” cũng là một môn học vấn, bởi vì những người này chủ yếu vì phẩm bài của mình mà kinh doanh, tất cả chỉ là vì để thắng được sự yêu thích của đại chúng và nâng cao danh tiếng, lúc ngôi sao đang hưởng thụ tài phú và địa vị do sự nổi danh mang đến, thì đồng thời cũng mất đi một khoảng nhất định về không gian riêng tư và sự tự do. Mà scandal giữa Tịch Nhạ Hoài với nữ nghệ sĩ hạng hai, có thể so với con dấu kết giao cùng manơcanh, tổ hợp kỳ quái này nhất thời nhắc lên sóng to gió lớn.

Sau khi phóng viên hiện trường giật mình xong, từng người từng người đều tranh nhau đưa ra câu hỏi trước tiên, vô số microphone, vô số ánh chớp loang loáng, vô số máy ảnh nhắm ngay Tịch Nhạ Hoài, ngữ khí bén nhọn đối chất với hần.

” Đây là chuyện gì xảy ra?”

” Các người đang kết giao sao? “.

” Có thể thuật lại chuyện ngày hôm đó hay không? “.

Dưới đài ánh đèn loang loáng một mảnh, trong không khí giống như đang bị thẩm thấu nọc độc dính dấp màu đen, ánh mắt mọi người giống như bị đâm thủng một lỗ, chất lỏng lạnh lẽo ồ ồ chảy ra. Tuyết Lê thao thao bất tuyệt tự thuật, các phóng viên càng không ngừng chụp cô, trong lúc vô tình liếc thấy nhẫn kim cương trên tay cô, lại hỏi sự tồn tại của chiếc nhẫn, Tuyết Lê ngưng ngừng gục đầu xuống, thấp giọng nói là Tịch Nhạ Hoài tặng.

Dung Thụy Thiên sắc mặt tái nhợt giống như bị người siết cổ.

Tịch Nhạ Hoài thần sắc hồ hững, cả khuôn mặt giống như khối băng mới lấy ra từ tủ lạnh, hần quăng cho phóng viên một quả lựu đạn: “Tôi và Tuyết Lê không phải là cái loại quan hệ như các người suy nghĩ, cũng không đi khách sạn “.

” Hần nói là thật chẳng? ” các phóng viên đem màn ảnh nhắm ngay Tuyết Lê.

Trần Tuyết Lê thối ra một tầng mồ hôi lạnh tinh mịn, cô âm thầm điều chỉnh nhịp tim, giải thích với mọi người: “Có thể là tôi nhớ nhầm, hai ngày nay tôi quay diễn quá khẩn trương, làm cho tâm thần hoảng hốt”.

Không khí cứng đờ.

Ánh đèn loang loáng lại lóe ra.

Thái độ các phóng viên không còn khí thế bức nhân như trước nữa, nhưng vẫn truy vấn cuộc sống tình cảm của Tịch Nhạ Hoài, sau đó có Trì Hạo đi ra hòa giải, không khí khẩn trương biến mất, bọn họ bắt đầu xoay chung quanh bộ phim mà triển khai phỏng vấn “.

51. Chương 51

Địa vị trong vòng giải trí xếp theo thứ tự là: Ngôi sao điện ảnh, ngôi sao truyền hình, người dẫn chương trình, nghệ sĩ thần tượng đây là nguyên nhân vì sao mà mọi người trên thế giới lại đặc biệt chú ý tới ngôi sao Hollywood, trong khi đối với diễn viên phim truyền hình lại không có mấy người biết đến.

Tịch Nhạ Hoài từ lúc xuất đạo đã có rất nhiều cơ hội, vì để hần có thể tiến quân lên màn ảnh lớn mà người đại diện Trác Thích Mặc đã an bài cho hần rất nhiều bộ phim truyền hình, dùng sức đưa hần lên màn ảnh lớn, ngẫu nhiên có thể lấy được nhiều vai diễn làm người thích, tỷ như hợp tác với đạo diễn danh tiếng đóng bộ phim « Mỗi tình đầu », lại tỷ như hợp tác với nghệ sĩ khác quay bộ phim cảnh phi () « Vinh quang ».

Ý đồ của Trác Thích Mặc là mượn danh tiếng của các nghệ sĩ khác để nâng đỡ Tịch Nhạ Hoài, nhưng hiệu quả cũng không rõ ràng, cũng đã từng cho Tịch Nhạ Hoài làm nam nhân vật chính trong bộ phim được tập hợp rất nhiều đại bài, nhưng vẫn thất bại như trước.

Khi đó Tịch Nhạ Hoài có mỹ mạo, có tính cách, nhưng lại không có khả năng diễn xuất, thế là trong bộ phim được đầu tư hơn bạc triệu ấy, khi vừa mới sản xuất, vì trong lối diễn của Tịch Nhạ Hoài mang dấu vết quá nặng, nên đã bị các đại bài gây khó dễ không nhẹ.

Phóng viên giải trí của ” Tân tuần san ” thổi phồng bộ phim kia rất cao, sau khi doanh thu phòng bán vé bị thất bại thảm hại thì lại vừa uyển chuyển vừa hàm súc biểu đạt cái nhìn về Tịch Nhạ Hoài....

Có chút nghệ sĩ, bất luận có nâng đỡ bao nhiêu, chỉ ra bao nhiêu tiền, hoặc khiến cho các đại bài làm nền đi chẳng nữa nhưng vẫn khó nổi tiếng, mọi người đều nhờ vào sự nâng đỡ ấy mà có thể trở thành đại bài, nhưng hấn vẫn cứ là nửa đỏ nửa hồng, phòng bán vé thảm hại. Không diễn xuất không thực lực không khí tràng, vẫn là phải dựa vào khuôn mặt mà kiếm cơm.

Sau lần báo đạo này Tịch Nhạ Hoài cùng truyền thông bước vào tình trạng giương cung bạt kiếm, tin đồn chình dung, ở quán Bar cuồng hoan, đồng tính luyến ái, đủ loại chữ bôi bả đặt gây nên gièm pha, hết đợt này đến đợt khác phủ ập lên Tịch Nhạ Hoài. Người thường khi bị người khác chữ bôi và phỉ báng, tính tình dù cho có tốt đến đâu cũng phải ăn miếng trả miếng, làm lớn chuyện thế nào cũng được, nhưng đối với nghệ sĩ dưới ánh đèn huỳnh quang thì phương thức giải quyết này là hạ trong hạ sách.

Lần đó Tịch Dương làm cho Tịch Nhạ Hoài giữ im lặng trước dư luận, nhưng Tịch Nhạ Hoài kiệt ngạo bất tuân, không nén được tức giận, vì để cảnh cáo phóng viên đừng bịa đặt chuyện không có, đã mắng phóng viên ngay tại hiện trường, lần nghiêm trọng nhất là xông lên động thủ với phóng viên.

Trong vòng diễn nghệ làm sao lại có thể chấp chứa một nghệ sĩ có cá tính như thế — có thể nghĩ được, cho dù sự nổi tiếng của Tịch Nhạ Hoài có tăng vọt, nhưng gièm pha quá nhiều vẫn là khiến hấn bị bịt kín một tầng bóng ma, mặc dù sau này đổi sang công ty khác nhưng vẫn không thể thay đổi được thế cục, còn bị công ty trực xuất ra nước ngoài, cả năm không có thông cáo.

Im lặng hồi lâu, Tịch Nhạ Hoài lại lần nữa tiến vào vòng giải trí, truyền thông không ôm kỳ vọng đối với nghệ sĩ đã qua thời như hấn, cũng không quan tâm những tin tức liên quan đến hấn, đối với bọn họ mà nói, vòng giải trí còn có rất nhiều người mới chờ bọn họ lấy tin tức.

Trong thời gian bị truyền thông bỏ qua ấy, Tịch Nhạ Hoài đã kiên định quay phim truyền hình, những phim truyền hình được đóng cũng không nhiều lắm, nhưng mỗi bộ đều là phim thượng thừa, có thể nhìn ra được thành ý đối với người xem, còn có lối diễn xuất càng ngày càng thành thực. Rồi mới rèn luyện đến năm hai mươi sáu tuổi, Tịch Nhạ Hoài cùng Tiêu đạo diễn hợp tác bộ phim ” Đông chí “, cuối cùng vận khí nghịch chuyển, được phong ảnh đế, trở thành ngôi sao đỏ nhất, được truyền thông và đại chúng truy phủng.

Một đường đi đến đây của Tịch Nhạ Hoài thoát nhìn nhờ vào may mắn, kỳ thực bước được đến đây cũng không dễ dàng, hấn lấy thân phận ca sĩ mà trở nên đỏ rực, dưới sự an bài của Tịch Dương mà quay phim truyền hình, quay đến quay đi cũng không đỡ, sửa lại đi đóng phim, trực tiếp làm cho phòng vé thảm hại. Có khi là như vậy, cố gắng nâng đỡ cũng không đỡ, kỳ ngộ vừa đến, ai cũng không ngăn cản được, tựa như bí văn của Châu Tinh Trì ẩn dưới bộ phim ” Võ Trạng Nguyên Tô Khất Nhi ” – Khổ tấn cam lai.

Hiện tại Tịch Nhạ Hoài có quyền thế, sẽ không bị truyền thông lấy ra để tuyên truyền, nếu hấn trực tiếp làm sáng tỏ câu chuyện thì truyền thông cũng sẽ không tiếp tục truy tìm căn nguyên.

Cho nên, lần sóng to gió lớn đầu tiên này chưa tạo thành nhiều ảnh hưởng đối với hấn, nhưng hấn đã quên sau khi xem qua tin tức này Dung Thụy Thiên đã có bao nhiêu lo lắng, sợ hấn bởi vì tin tức lần này mà chịu ảnh hưởng, rồi sau này sẽ có xích mích với vị đạo diễn mà hấn đang hợp tác.

” Thực xin lỗi, tôi không biết ngày đó anh có công tác ” Dung Thụy Thiên cau chặt mày ngồi trên sô pha, một đôi con ngươi hổ phách đong đầy áy náy.

” Em thật là, không có làm sai chuyện gì, sao lại giải thích với anh ” Tịch Nhạ Hoài tới gần Dung Thụy Thiên, nhẹ nhàng xoa lên làn tóc đen mềm mại của hấn: ” Không cần suy nghĩ lung tung, em chưa mang đến phiền toái cho anh”.

” Nhưng anh bị Tuyệt Lê bắt được cơ hội mà tuyên truyền ” Dung Thụy Thiên nắm lấy tay Tịch Nhạ Hoài, cái đêm Trác Thích Mặc tìm đến hấn đó, nếu biết rằng y vẫn còn đang vội vàng quay diễn nơi phim trường thì hấn sẽ không gọi điện bảo y trở về.

” Anh biết chuyện bọn họ muốn tuyên truyền, vừa vặn hôm nay thiên thời địa lợi lại tốt như vậy nên Tuyết Lê mới nói thế ” Tịch Nhạ Hoài đứng dậy, ngã một ly cà phê cho hấn.

” Sao anh biết? ” biểu tình của y khi đó rõ ràng chính là giật mình tại chỗ....

Hình ảnh lần trước chụp hấn và Dung Thụy Thiên kết giao với nhau lúc đi quay ngoại cảnh vô cùng xác thực, vì để ngăn chặn cảnh chụp ái muội này, vì để không làm cho cuộc sống Dung Thụy Thiên rước lấy phiền toái, hấn đã đáp ứng người nào đó cho truyền thông tuyên truyền tin tức khác của hấn, Tịch Nhạ Hoài im lặng trầm tư, dĩ nhiên là không thể nói cho Dung Thụy Thiên biết mấy khúc mắc này đó, mà là nói cho hấn những tin tức khác trong đó: ” Em có biết bộ phận tuyên truyền của công ty giải trí bình thường đều làm cái gì hay không? “.

Dung Thụy Thiên nghĩ nghĩ, nhìn thẳng Tịch Nhạ Hoài: ” Những hoạt động có liên quan đến nghệ sĩ”.

” Lần hoạt động này là do Hoàn Á bày ra ” Tịch Nhạ Hoài đại khái biết Dung Thụy Thiên sẽ truy cứu đến cuối cùng, nếu không giải thích rõ ràng, chỉ sợ là sẽ tự trách đến nỗi hấn nhìn không nổi.

” Vì cái gì? ” bộ phim lần này mặc kệ là đầu tư hay là đội hình diễn viên, cũng không cần lại đi bày ra chuyện xấu để tuyên truyền tin tức bọn họ, hòng làm tăng vọt độ nóng cho phim nhựa.

” Sau khi tuyên truyền sẽ có thể kiếm tiền ” Tịch Nhạ Hoài mặc bộ tây trang đen ôm khít người, tao nhã lật xem kế hoạch tuyên truyền ngày mai: ” Tin tức đi ra, mọi người sẽ tò mò mà lên mạng xem thông tin giải trí, nhìn xem gần đây chúng ta có hoạt động gì, có phải có phim nào sắp chiếu hay không, có phải sẽ chiếu chuyên tập hay không, SO, bách phát bách trúng....”

Dung Thụy Thiên cười khê, tuy rằng hấn đi làm ở công ty giải trí, ở phim trường nhìn thấy rất nhiều diễn viên khác nhau, nhưng hấn không phải nhân vật cao tầng trong làng giải trí, đối với cái gọi là công tác tuyên truyền không biết rõ ràng như Tịch Nhạ Hoài.

Tịch Nhạ Hoài tiếp tục lật xem văn kiện, thuận tiện cùng Dung Thụy Thiên tán gẫu chuyện buổi chiều, chiều hôm nay, Hạng Thanh Uyên kêu Trì Hạo đi lên, làm cho hấn một mình đối mặt với hỏi lấy hỏi để của phần đông truyền thông.

Nếu là khi xưa thì hấn sẽ thực tức giận, trực tiếp tranh chấp với truyền thông và diễn viên tại hiện trường, mãnh liệt yêu cầu bọn họ đừng bịa chuyện, cực lực chối sạch tin tức ác liệt, nhưng như vậy ngược lại sẽ kích thích truyền thông trở nên nhiệt tình. Không ngừng hỏi chuyện càng kỳ quái hơn, làm cho toàn bộ hiện trường lộn xộn, cái gì cũng không nghe rõ, chỉ nhìn thấy trong mắt tất cả phóng viên đều là hưng phấn, những cái miệng hé ra hợp lại phun ra nộc độc, nếu hấn giải thích thì mọi người sẽ ồn ào mà cười.

Nếu hấn không nói lời nào, truyền thông sẽ có vẻ mặt giật mình rồi oanh tạc hấn – xem ra sự tình không phải như vậy, còn bày đặt giả vờ nhã nhặn nói láo, giả vờ phần nộ loạn rống, giả giả vờ vờ, trong cái vòng giải trí hỗn loạn mà đòi tẩy trắng cái gì.

Trong trường hợp như vậy, mọi người sẽ phủ quyết hấn, nhìn hấn không tín nhiệm, lạnh lùng trào phúng hấn, từng đợt từng đợt thanh âm chói tai giống như con thú to lớn trong địa ngục, giống như một bao thuốc nổ đang khát vọng, hận không thể hủy diệt bọn họ!

Mà sau khi trở lại vòng lẩn quẩn thì phải thay đổi và nhìn nhận lại một lần, không phải chỉ dựa vào khuôn mặt xinh đẹp và thủ đoạn hạ lưu mà được đến những ánh nhìn chăm chú dưới ánh đèn huỳnh quang kia, mà ý nghĩa chân chính là phải trở thành một nghệ sĩ đáng giá để người khác tôn trọng.

Chú thích:

() Cảnh phi: Cảnh là cảnh sát, phi là đạo phi trộm cướp.....

52. Chương 52

Dung Thụy Thiên nhìn lên khuôn mặt tuần tú của Tịch Nhạ Hoài: ” Hiện tại anh không cần tiếp tục bị tuyên truyền nữa đi? “.

” Không cần ” Tịch Nhạ Hoài khẽ thở dài một hơi, ” Nhưng tuyên truyền là điều mà diễn viên bị yêu cầu ” lần này là Tuyết Lê chủ động tuyên truyền, vì thế khi tất cả truyền thông chú ý đến cô ta thì sẽ tuân ra tin tức hữu lực.

” Nghệ sĩ như vậy có rất nhiều sao? ” trong mắt Dung Thụy Thiên, việc nghệ sĩ muốn tạo scandal là một điều hết sức kỳ quặc.

” Phải xem tình huống ” Tịch Nhạ Hoài buông văn kiện trong tay ” Nghệ sĩ muốn nổi tiếng, nhất định phải có cái gì đó để nâng cao độ tỏa sáng, ký kết tử ước, nếu vậy thì chính mình lại không thể có chủ kiến, sẽ bị công ty và người bên cạnh thao túng, trước là Tuyết Lê thích tuyên truyền, sau là nghệ sĩ như Daniel, cậu ta quay diễn ở phim trường, đến nỗi ăn cái gì cũng không dám đưa ra ý kiến”.

Mà ngày hôm nay Daniel thực nhu thuận, thực nghe lời, cơ hồ chưa nói sai điều gì, chẳng trách cao tăng Hoàn Á lại nâng đỡ cậu ta như vậy, nhu thuận như thế lại khiến cho hẩn nhớ tới Dung Thụy Thiên, Tịch Nhạ Hoài lại nhìn Dung Thụy Thiên trước mặt.

Dung Thụy Thiên ngồi bên cạnh hẩn, áo sơ mi màu đen ôm lấy thân thể rắn chắc của y, nút thắt trên cổ áo tùy ý mở ra, mơ hồ lộ ra một mảnh da thịt màu đồng cổ, y cầm tách cà phê Hermes, bàn tay thon dài dưới ngọn đèn thấp phần xinh đẹp.

Y hơi hơi cúi đầu lắng nghe hẩn kể chuyện về vòng giải trí, thái độ cùng cách dùng từ đều rất lễ phép, mặc kệ là thời điểm gì cũng đều thực thông dong, thanh âm cũng thản nhiên, cho hẩn cảm giác rất thoải mái, tựa như sóng biển hùng bạo khi gặp được y liền trở nên thật dịu êm hiền hòa....

Không hiểu sao mà cảm thấy giữa bọn họ có chút tương tự, phải nói là khí chất của Daniel rất giống với cảm giác ổn trọng trên người Dung Thụy Thiên, ngực Tịch Nhạ Hoài giống như bị nhét vào một tòa núi tuyết mùa đông, trong trong ngoài ngoài đều lạnh lẽo, hẩn nắm chặt lấy Dung Thụy Thiên.

” Công ty tuyên truyền nghệ sĩ cũng không có quan hệ gì với anh, tin tức em xem được đều là do truyền thông gia công chế tạo rồi mới tuân ra, hiện tại chỉ cần xem tin giải trí là được rồi, trăm ngàn lần đừng cho là thật! “.

” Ừm “.

Tịch Nhạ Hoài vẫn lo lắng, nhin không được hỏi: ” Trác Thích Mặc, Trác Thích Mặc, hai ngày này có liên hệ với em không? ” tổng cảm thấy Trác Thích Mặc có tham dự vào chuyện lần này, lúc trước Hạng Thanh Uyên đã đồng ý sẽ không tuyên truyền hẩn.

Dung Thụy Thiên ngắt ra, sau khi phản ứng lại, bình tĩnh nói:” Không có, hẩn cũng không liên hệ với tôi, nhưng mà anh, sẽ vì chuyện lần này mà đau đầu”.

“Đau đầu là Trì Hạo” sau khi buổi ra mắt phim chấm dứt Trì Hạo đã không ngừng trách hẩn, nói hẩn làm sáng tỏ lời đồn rồi không cho phóng viên lấy được tin tức, đêm nay đành phải thịnh tình mời bọn họ uống một chút, hảo hảo phun sạch máu.()

” Có cảm giác rằng tất cả mọi người đều đã biết, cũng cam chịu scandal lần này ” Dung Thụy Thiên đẩy Tịch Nhạ Hoài ra, cầm lấy văn kiện hẩn để trên bàn, tùy ý xem một phen, phát hiện có rất nhiều này nọ hẩn nhìn không hiểu.

” Xem là vậy đi “.

” Nhưng anh lại làm sáng tỏ scandal ” Dung Thụy Thiên nhướn mày nhìn hẩn, nếu đây là an bài của công ty và bộ phận tuyên truyền, vậy thì chuyện lần này chính là đã được an bài tốt, chỉ cần chờ phóng viên bắt lấy cơ hội để hỏi mà thôi.

” Anh không làm sáng tỏ, chẳng phải em sẽ đau lòng hay sao? ” Tịch Nhạ Hoài dừng một chút, còn thật sự nghiêm túc nhìn Dung Thụy Thiên: ” Em sẽ đau lòng phải không? ” thật là, đối với vấn đề này, hẩn thấy không xác định lắm nên liền hỏi.

Dung Thụy Thiên nhìn Tịch Nhạ Hoài ” Ân ” một tiếng.

Khuôn mặt tuần mỹ kia của Tịch Nhạ Hoài nhất thời giống như nước sôi sôi trào, nóng bỏng một mảnh, y sao lại có thể dùng thần sắc ổn trọng bình tĩnh như vậy mà cho hắn kinh hãi thế kia, nỗi vui sướng không thể che giấu được tràn ngập trong con người xanh thẳm, hắn vươn dài cánh tay, cho Dung Thụy Thiên một cái ôm thật chặt tràn ngập hương vị nước hoa Calvin Klein: " Sau này thường xuyên thắm thán thành khẩn nhiều như vậy được không? Thụy Thiên".

Dung Thụy Thiên rũ xuống làn mi dày đậm, hít lấy hơi thở trong ngực Tịch Nhạ Hoài, qua nửa ngày, dưới ánh mắt nóng bỏng chứa đầy chờ mong của Tịch Nhạ Hoài, tự nhiên ôm lấy hắn, phẳng phất giống như đang ôm lấy vàng thái dương.

Ngoài cửa sổ, hắc ám khổng lồ bao phủ toàn bộ thành thị, Trác Thích Mặc xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh sáng ngời, nhìn ánh trăng vàng đang vắt ngang màn đêm, khuôn mặt hắn dưới ánh trăng chiếu rọi thật anh tuấn bước người.

— Scandal bị ngăn chặn, Tuyết Lê muốn hẹn gặp anh.

— Khâu tuyên truyền hậu tục của bộ phim sẽ lập tức được triển khai, kế hoạch và nội dung đã được viết lại trong văn kiện.

— Đêm nay dạ dày anh không thoải mái nên năm cuộc hội nghị và sáu cuộc hẹn trước đó, đã vì anh mà hủy bỏ toàn bộ.

Từng lời nói của bí thư từ từ vang lên bên tai. Trác Thích Mặc lấy bao thuốc, lúc rút ra một điếu châm lửa, khuôn mặt tuần tú hơi nghiêng sang một bên, dùng một tay khác che lửa, hương vị đàn ông nồng đậm hơn theo làn khói hắt phả ra, tràn ngập trong không gian to lớn nhưng lại yên tĩnh này.

" Hoạt động ngày mai của tôi " một thanh âm run rẩy vì e sợ đặc tội hắn vang lên tại sô pha.

Trác Thích Mặc nhẹ nhàng xoay người, tao nhã nhìn Daniel, Daniel không khỏi đánh một cái rùng mình, gương mặt Trác Thích Mặc ẩn sâu trong bóng đêm, làm cho người ta không thấy rõ biểu tình của hắn lúc này: "Hoạt động cứ tiến hành như bình thường".

" Tôi đây có thể trở về sao? "

" Ở tại chỗ này "

Daniel điệu ngạo ngồi trên sô pha, khuôn mặt anh tuấn nhỏ nhắn trắng bệch. Ký hợp đồng với Hoàn Á ba năm, trong ba năm sẽ ngẫu nhiên ở lại bên người Trác Thích Mặc giống như bây giờ, y sẽ không làm bất cứ cái gì, chỉ là vẫn không nhúc nhích mà ngồi ở một nơi bí mật gần đó, dùng ánh mắt quỷ dị đến gần như ôn nhu nhìn hắn chăm chú, giống như đang thưởng thức bình sứ Thanh Hoa trong tay nhà nghệ thuật, ánh mắt ấy không phải thích, thậm chí có chút hờn giận, giống như là hắn đã làm gì chọc y tức giận, dù không hiểu nhưng hắn biết rằng tâm tình y không tốt.

Khi nhân viên phục vụ đưa tới bình rượu đồ thứ mười thì ánh mắt Trì Hạo bắt đầu nhòe đi, tửu lượng hắn vốn rất tốt, sau khi làm người đại diện, vì các loại xã giao, thường xuyên sẽ uống rượu trong nhiều trường hợp khác nhau, vì thế, cũng luyện ra một hảo tửu lượng, nhưng mà đêm nay vài tên phóng viên này thật sự biết uống rượu, một bộ tinh thần liệt sĩ cách mạng « Cho anh uống say chết luôn! ».

Không biết uống bao lâu, một tên phóng viên ngắt ngư lão đảo, ôm lấy bả vai Trì Hạo nói: " Anh bạn! Tửu lượng của anh thật tốt, ngay từ đầu cuộc rượu với anh thật sự là thất sách! "

Sắc mặt Trì Hạo đỏ bừng, nói toẹt ra con bài chưa lật của các phóng viên: " Các bạn không cần gấp gáp tạo áp lực cho Tịch Nhạ Hoài, cố gắng moi móc tin tức từ hắn, nhất là chuyện của hắn và Tuyết Lê, khiến cho mọi người cũng không vui vẻ gì".

" Tôi cũng có muốn đâu! " phóng viên vỗ vai Trì Hạo, " Vòng lẩn quẩn gần đây tẻ ngắt, tin tức nào cũng không có, nếu mà lấy tin tức không có ý nghĩa nào, vậy thì vài ngày nữa sẽ không có cơm mà ăn".

Một phóng viên khác lại xen mồm: " Chi bằng anh phun ra một chút chuyện bát quái cho chúng tôi, anh là người đại diện của Tịch Nhạ Hoài nên sẽ rõ ràng hành tung của hắn hơn, tỷ như người đàn ông trong ảnh chụp trước đó không lâu, có phải là nhân viên công tác trong tổ kịch hay không, hoặc là về scandal của

Tuyết Lê, nếu không thì là quan hệ ác liệt với Bert...” nói xong, đáy mắt hắn nổi lên huyết quang, giống như một con dã thú thật lớn đói bụng đã lâu, nay lại gặp được con mồi.

Trì Hạo giải thích với hắn: ” Tịch Nhạ Hoài với bọn họ là quan hệ bạn bè, không có phức tạp như các người tưởng, các người không có lúc nào là không theo dõi hắn, nếu thật sự là như thế thì các người đã có nhiều tin tức chính xác hơn rồi”.

” Vậy anh làm cho Tịch Nhạ Hoài hẹn hò với bạn trai thần bí của hắn, chúng tôi sẽ mai phục ở chỗ tối chụp ảnh, cho chúng tôi một cái đầu đề, chúng tôi cam đoan sẽ không bám lấy Tịch Nhạ Hoài” nữ phóng viên vỗ ngực cam đoan.

Trì Hạo xấu hổ xoay sang chỗ khác: ” Việc này tôi không có cách! “.

Cứng rắn không được nên phóng viên bắt đầu vuốt mông ngựa (): ” Lấy địa vị của Tịch Nhạ Hoài trong làng giải trí, mặc kệ hắn công bố tình cảm lưu luyến nào đi chăng nữa, đại chúng cũng sẽ không ngoảnh mặt với hắn, bọn họ yêu tiếng hát và phim hắn đóng”.

” Tôi đã biết, nếu có tin tức gì, tôi sẽ nói cho các bạn, đến lúc đó phải khách khí một chút, đừng viết những thứ không thực tế như vậy ”

” Hảo hảo hảo! Không nói nữa, đến, chúng ta uống rượu! “.

Còn uống nữa?! Nếu uống nữa chắc sáng mai khỏi đi làm! Trì Hạo vẻ mặt rối rắm cúi đầu, khi hắn uống đến nỗi bữa tối đều nôn hết ra ngoài thì mấy tên phóng viên đang cười giống như bệnh thần kinh mới chịu buông tha hắn.

Khi hắn đi ra quán bar, đón taxi về nhà, bỗng nhiên nhìn thấy Bert say khướt đi ra quán bar, đồng hành còn có nhà sản xuất Hạng Thanh Uyên, Hạng Thanh Uyên ôm lấy thắt lưng Bert, nhẹ giọng nói với hắn gì đó, liếc mắt một cái thì thấy vô cùng thân thiết giống như đôi tình lữ đang yêu đương.

Mắt Trì Hạo sáng lên, tinh thần run lên, thoát nhìn giống như một nữ xà tinh mang theo chủ ý phá hư mới truồn ra từ ổ hồ ly, kéo đuôi rắn thật dài xoay đến trước mặt hai người, kỳ quái chào hỏi bọn họ:

” Buổi tối tốt lành, hai anh đẹp trai! “.

Chú thích:

(): Hảo hảo phun sạch máu:

Nếu không hiểu nhầm thì câu này ý là giải thích rõ ràng triệt để để.

(): Vuốt mông ngựa:

Nịnh hót.

53. Chương 53

Từ khi còn nhỏ chúng ta đã có nhiều dịp nhìn lên ánh trăng vàng vạc, nó vẫn cứ như vậy, xa không thể với, tựa như thật sự có một nơi tiên cảnh bên ngoài hành tinh xanh, chúng ta đã từng tin rằng trên ánh trăng kia có cung Quảng Hằng cùng với cây quế sum xuê, tin rằng Hằng Nga trong Nguyệt cung vẫn xinh đẹp như trước, mãi cho đến khi vật thể nhân tạo lần đầu tiên đổ bộ lên mặt trăng chụp được ảnh chụp, chúng ta mới biết rằng trên mặt trăng toàn là những dãy núi gồ ghề hình vòng cung, liếc mắt nhìn lại thì thấy những dãy núi ấy hầu như che kín toàn bộ mặt ngoài của nó.

“Ngôi sao” cũng giống như ánh trăng, nhưng cách rất gần, nếu biết rõ bản chất thì “ngôi sao” ấy cũng bình thường giống như bụi bặm trong vũ trụ, không có bề ngoài hoa lệ, không có khoảng cách xa không thể với, mà lại trở nên giản dị giống như người bình thường.

Dưới ánh sáng ấm áp, Dung Thụy Thiên nhẹ nhàng mở mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt tuần mỹ thường xuất hiện trên màn ảnh của Tịch Nhạ Hoài, y không hề phòng bị mà ngủ trên giường, khuôn mặt trắng nõn với những đường cong sắc bén như được tạc từ băng tuyết, hàng lông mày gọn gàng sắc bén và đen mượt ản

giấu dưới mái tóc màu đỏ phủ trước trán, trong không khí tràn ngập hơi thở nam tính mà y toát ra tựa như ánh mặt trời chói chang.

Dung Thụy Thiên cầm lấy di động bên cạnh, liếc nhìn thời gian trên màn hình, nhớ tới hôm nay Tịch Nhạ Hoài phải tham gia buổi tuyên truyền phim ảnh, thế là giúp gọi Tịch Nhạ Hoài rời giường:” Bấy giờ rồi, anh không rời giường chuẩn bị sao?”

Tịch Nhạ Hoài không phản ứng. Di động rung rung rồi vang lên, Dung Thụy Thiên mở di động ra, nhìn thấy là Kiều gọi đến, muốn đi ra ban công trả lời, còn chưa đứng dậy, cánh tay đã bị Tịch Nhạ Hoài bắt lấy:” Em muốn đi đâu?”

Dung Thụy Thiên nhét điện thoại xuống dưới gối:” Chuẩn bị một chút, đợi lát nữa đi làm”.

” Anh đưa em đi ” ánh mắt Tịch Nhạ Hoài thâm ám nhìn hẩn:” Như vậy em sẽ không cần phải gấp gáp đi đến công ty nữa”.

” Anh bận nhiều việc như vậy, không cần đưa tôi đâu”.

” Anh có việc cần thương lượng với Tân Đồ Hiên ” hơi thở liêu nhân của Tịch Nhạ Hoài quẩn quanh bên môi Dung Thụy Thiên, đôi môi giống như đóa hoa ướm át mềm mại:” Điện thoại của em vừa rồi mới vang lên, không nhận cũng không sao à?”

” Không sao ” Dung Thụy Thiên tươi cười thản nhiên, không nghĩ tới Tịch Nhạ Hoài sẽ cảnh giác như vậy.

Tịch Nhạ Hoài nhướn hàng lông mày sắc bén:” Thật sự?”.

Dung Thụy Thiên vươn tay ôm cổ Tịch Nhạ Hoài, kề sát vào đôi môi cánh hoa mỏng manh kia, cắn lấy cánh môi ướm át mềm mại mà dịu dàng ma sát, nụ hôn này giằng co không đến ba giây, Dung Thụy Thiên sắc mặt đỏ hồng buông y ra.

Tịch Nhạ Hoài giống như con báo săn trẻ tuổi, mạnh mẽ mà ngăn chặn hẩn, thân thể tràn ngập lực lượng giống đực kề sát vào đường cong rắn chắc của hẩn, một đôi con ngươi hẹp dài màu xanh dưới ánh mặt trời tỏa ra sức quyến rũ vô hạn:” Như vậy liền thẹn thùng?”.

Dung Thụy Thiên tránh mắt sang chỗ khác giả vờ không nghe thấy. Đầu ngón tay trắng nõn thon dài của Tịch Nhạ Hoài nhẹ nhàng đặt lên ***g ngực trần trụi của Dung Thụy Thiên, cảm nhận xúc cảm đầy đặn co giãn nơi ***g ngực ấy, bàn tay thông thả trượt xuống, cho tới khi chạm đến bụng hẩn, áo choàng tẩm màu trắng theo động tác ấy mà tản ra. Thân thể thon dài mà rắn chắc bại lộ nơi đáy mắt, da thịt màu đồng cổ của Dung Thụy Thiên như điêu khắc cho khuôn ngực và vùng bụng ấy thêm hoàn mỹ, một đôi chân xinh đẹp hơi hơi gấp khúc, cùng với thần sắc của hẩn tạo nên một loại dụ hoặc cảm dục.

Lòng bàn tay Tịch Nhạ Hoài nóng lên mà xoa chân hẩn...

Hô hấp Dung Thụy Thiên nặng nề thêm vài phần, trái tim trong ***g ngực đập đến loạn nhịp, khi tay Tịch Nhạ Hoài hướng đến chân hẩn, dùng bộ vị trọng điểm mà áp lên chiếc đùi trần trụi của hẩn, hẩn nhin không được mà bắt lấy bàn tay kia:” Tôi phải đi làm”.

Tịch Nhạ Hoài mất hứng hừ hừ: ” Hôn anh nhưng lại không cho anh chạm vào” hẩn có thể mạnh mẽ áp đảo y, chuyện này thực dễ dàng, nhưng hẩn tôn trọng ý kiến của Dung Thụy Thiên.

Dung Thụy Thiên bật cười ra tiếng, an ủi vỗ vỗ vai Tịch Nhạ Hoài:” Đừng tức giận”.

” Anh biết em để ý thái độ của anh, cho nên anh sẽ không quẫn thúc em, sẽ cho em không gian tự do ” Tịch Nhạ Hoài ánh mắt kiên định nói:” Nhưng nếu có chuyện giải quyết không được, nhất định điều đầu tiên phải làm là nói cho anh biết “.

Đôi đồng tử màu hổ phách của Dung Thụy Thiên dịu ngoan mà sáng trong, một lát sau, hẩn ôm lấy thân thể Tịch Nhạ Hoài:” Tôi biết “, hẩn đã giải thích qua về chuyện của Kiều, bọn họ không có kết quả, cho nên hẩn không muốn nhận điện thoại của cậu ta, nhưng hẩn vẫn là quá để ý đến cái nhìn của Tịch Nhạ Hoài, vậy nên sẽ theo bản năng mà giấu di động đi.

Tịch Nhạ Hoài vuốt ve gương mặt Dung Thụy Thiên, cúi đầu hôn hân, Dung Thụy Thiên sững sốt một chút, hai tay ôm lấy cổ Tịch Nhạ Hoài, nhưng Tịch Nhạ Hoài chỉ hôn hân, không có hành động gì khác, cuối cùng thả hân đi rửa mặt chải đầu.

54. Chương 54

Dung Thụy Thiên mở di động, nghĩ nghĩ, gửi cho Kiều một cái tin nhắn — Có chuyện gì? Rồi mới ngẩng đầu, vừa nhìn thấy khuôn mặt trong gương, lại im lặng gục đầu xuống, mái tóc đen mềm mại lại tể nhuyển dịu ngoan che lại trán hân, vết thương trên mặt dưới ánh sáng chiếu rọi vẫn rõ ràng như trước.

Chờ một lát nhận được tin nhắn của Kiều, biết hân không có chuyện gì, Dung Thụy Thiên nhanh chóng đánh răng rửa mặt, sau khi sửa sang lại gọn gàng liền đi ra phòng tắm. Tịch Nhạ Hoài đã thay xong chiếc áo sơ mi Fendi màu xanh ngọc, lấy chiếc cà vạt Burberry sọc chéo mang vào trên cổ áo, liếc mắt một cái nhìn thực mới mẻ, cũng sẽ không vì ăn mặc đơn giản mà có vẻ không đủ trang trọng.

Hôm nay bắt đầu đi vào hoạt động tuyên truyền ” Kê đuổi bắt “! Dung Thụy Thiên đến bên người Tịch Nhạ Hoài, cầm lấy bản kế hoạch hành trình bên cạnh:” Chín giờ đi tuyên truyền ở hai hội trường của khu phố gần Hoàn Á, bây giờ còn muốn đến công ty với tôi, không gấp sao?”.

” Đương nhiên ” Tịch Nhạ Hoài quay đầu, trong đôi mắt lóe ra ánh sáng ôn nhuận:” Mỗi cái tuyên truyền sẽ không dừng lại lâu lắm, sau khi cùng người xem phim gặp mặt xong liền có thể chuyển sang hội trường khác”.

” Anh không lo lắng doanh thu phòng vé sao?” Dung Thụy Thiên sờ sờ khuôn mặt tuần tú của Tịch Nhạ Hoài, hôm nay là ngày chiếu phim đầu tiên, các cuộc gặp gỡ ở hội trường sẽ có thể kéo theo công tác thống kê phòng vé, nếu doanh thu phòng vé mà kém thì sẽ không thể bù lại cho phần đầu tư.

” Lo lắng quá nha ” Tịch Nhạ Hoài bất an không yên mà nhìn Dung Thụy Thiên, giống như người ta vay nợ mình hai trăm ngàn rồi đột nhiên họ bị phá sản vậy:” Nếu không em đến rạp chiếu phim xem đi, gia tăng doanh thu phòng vé cho anh!”.

”Như vậy cũng vô dụng!” không nghĩ tới y lại khôì hài như vậy....

” Có em vào xem, ít nhất có thể gia tăng thêm số lượng người đến xem!”.

” Anh đừng ghẹo tôi!” Dung Thụy Thiên nhin không được nhorn miệng, bộ dáng mặt mày cong cong cười rạng rỡ thực mê người, ánh mắt giống như đều lòe lòe tỏa sáng, rất khác so với nụ cười mang theo nét đau buồn lúc trước.

Tịch Nhạ Hoài bá đạo ôm lấy bả vai Dung Thụy Thiên, tiến đến nói nhỏ gì đó bên tai hân, Dung Thụy Thiên lại nhẹ nhàng mà nở nụ cười, thoát nhìn bộ dáng thực vui vẻ, giữa hai người trong lúc đó tràn ngập không khí hạnh phúc lại thoải mái.

Trở lại công ty, Tịch Nhạ Hoài đi tìm Tân Đồ Hiên, Dung Thụy Thiên vẫn đến phim trường như thường ngày, sắp xếp lại đạo cụ mà tổ kịch đã mượn, thống nhất đưa đến bộ phận hậu cần của công ty, trên đường đi thì gặp đồng nghiệp Lý Húc đến mượn tiền hân, nói là trong nhà có việc gấp cần dùng tiền, Dung Thụy Thiên nói:

” Hiện tại tôi không có tiền ” Lý Húc là trợ lý của chủ quản, nếu chủ quản không đến, phim trường liền do hân ta định đoạt, bởi vậy nên khi hân ta muốn mượn tiền, không ai dám cự tuyệt.

” Cậu cũng không có bạn gái, sao lại không có tiền, chỉ mượn có một ngàn mà thôi” Lý Húc mắt hứnq đánh mặt:” Mọi người đều là đồng nghiệp với nhau, chẳng lẽ cậu muốn thấy chết mà không cứu?”.

” Tôi thật sự không có tiền ” Dung Thụy Thiên mặt không chút thay đổi, mấy lần trước Lý Húc mượn tiền, ba ngàn khối không trả lại cho hân một đồng, mà sau đó cũng không thấy hân ta nhắc lại chuyện tiền bạc nữa.

” Vậy cậu cho tôi mượn năm mươi thôi, sáng nay tôi chưa ăn cơm, hiện tại đang đến nhà ăn mua bữa sáng” Lý Húc da mặt dày tiếp tục mượn, hẳn chắc chắn là Dung Thụy Thiên sẽ cho hắn mượn, dù sao vài lần trước hắn đều mượn được.

Dung Thụy Thiên mặt vẫn không chút thay đổi như trước:” Tôi chỉ mang theo tiền xe”, mượn tiền hẳn nhiều lần như vậy, một lần cũng không có trả lại hắn, dù hắn có ngốc cũng biết nhân phẩm người này có vấn đề, còn cho mượn nữa thì hẳn chính là đồ bại não.

” Trước kia cậu không có như vậy, tôi mượn tiền cũng không phải không trả cho cậu, nhìn xem gần đây tôi thăm bao nhiêu, ngay cả cơm cũng không có ăn–” Lý Húc lăm lăm tránh ra, rồi mới nói với những người khác là Dung Thụy Thiên không đúng.

Sau khi kết thúc buổi gặp lúc sáng sớm, Dung Thụy Thiên bị Lý Húc sai đến kho hàng sửa sang lại đạo cụ. Đạo cụ trong kho hàng chủ yếu là các thiết bị nặng nề, nếu muốn sửa sang lại thì phải kêu ít nhất năm nhân viên đến kho hàng, thoát nhìn Lý Húc rất bất mãn đối với hắn, cố ý làm khó làm dễ hắn.

Dung Thụy Thiên vận dụng khí lực toàn thân, kéo một đồng lớn giá đỡ vào kho hàng, giá đỡ không suy sụp chút nào, giá đỡ loại này nặng cỡ trăm ký, hai người đàn ông trưởng thành muốn nâng cũng cần phải cố sức, huống chi là chỉ có một người.

Loay hoay nửa ngày, trong lòng bàn tay đều bị dây thừng cọ đến rướm máu, giá đỡ vẫn không xê dịch được chút nào, Dung Thụy Thiên thở hổn hển lau mồ hôi, khom người cởi bỏ dây thừng, rút giá đỡ ra, kéo từng cây từng cây vào.

Nửa tiếng trôi qua, chờ đến khi Dung Thụy Thiên đặt giá đỡ đúng vào vị trí chỉ định thì toàn thân đều là mồ hôi, trên giày cũng dính đầy tro bụi, thoát nhìn thật là lòi thối, hắn cầm khăn mặt lau bụi bặm trên người. Tiếng chuông thanh thủy vang lên, Dung Thụy Thiên tiếp điện thoại, bí thư Tô Nhiên muốn hắn đến văn phòng Tân Đồ Hiên một chuyến, Dung Thụy Thiên cau mày hỏi:” Bây giờ sao? Có chuyện gì quan trọng à?”.

” Anh lại đây sẽ biết ” nói xong Tô Nhiên cúp điện thoại.

Thang máy lên đến lầu ba mươi, Dung Thụy Thiên đi đến văn phòng, nhìn thấy cửa đang đóng, nếu theo lệ thường trước đây thì lúc này đang có người ở bên trong bàn công việc, nên hắn đứng ở hành lang, kiên nhẫn chờ Tân Đồ Hiên.

Hạng Thanh Uyên từ văn phòng Tân Đồ Hiên đi ra, liếc mắt một cái thì thấy Dung Thụy Thiên đang đứng ở hành lang, hành lang thực im lặng, hắn đứng thẳng tắp ở đó, ánh đèn thủy tinh mờ ảo bao trùm lên thân ảnh hắn.

Hắn cúi đầu, tựa hồ như đang suy nghĩ cái gì, thần sắc thoát nhìn thật câu nệ, hắn mặc áo sơ mi màu đen đơn giản, một bên tay áo tùy ý xắn lên, lộ ra cánh tay rắn chắc. Tóc đen mềm mại lại tế nhuyễn của hắn phủ lên hai má, vết thương rõ ràng trên gương mặt bị ngọn đèn chiếu lên ánh vào đáy mắt, nếu muốn cũng không thể lờ đi dấu vết xấu xí kia được.

Hạng Thanh Uyên ở nước ngoài hơn hai mươi năm, trở lại trong nước liền trực tiếp bước vào công ty giải trí, những người y nhìn thấy đều là nghệ sĩ cùng với nhân vật cao tầng, bọn họ đều là người mạnh vì gạo bạo vì tiền, khéo léo, có khả năng, chờ bắt được cơ hội liền triển lãm tài hoa trước mặt y, biểu đạt dã tâm, đối với việc này y cũng không có ý kiến.

Công việc là công việc, cuộc sống là cuộc sống, lúc nên thương lượng thì nên thương lượng, cần gì phải quản tính cách và đạo đức của đối phương, cho nên khi biết được Phương Vĩ Đông đoạt lấy công lao của Dung Thụy Thiên, y cũng không ra mặt vì hắn. Y tưởng Dung Thụy Thiên sẽ vì chuyện báo biểu mà tìm y, ai ngờ đến khi bộ phim quay xong rồi, trong văn phòng cũng chưa thấy thân ảnh của Dung Thụy Thiên xuất hiện, thoát nhìn không có dã tâm gì, cơ hội tốt như thế cũng không chủ động tranh thủ.

Chẳng lẽ muốn y tự mình nhắc nhở?

55. Chương 55

Có đôi khi con người phải tin tưởng vào sự tồn tại của số mệnh, có khi chúng ta phấn đấu cả đời nhưng vẫn không có tiếng tăm gì, có khi chúng ta sẽ tình cờ gặp được Bá Nhạc Nhất Phi Trùng Thiên (), có khi chúng ta để đạt được thành công ấy sẽ bị đặt điều kiện, thành công cũng không nhất định là chính bản thân mình.

Vương Hạo () làm nguyên lão tam triều, nhưng cũng không thể đạt được một tấm kim bài, làm cho người ta tiếc hận, chuyện như vậy tựa hồ nơi nào cũng có, sự thật là như thế, bởi vì nguyên nhân tính cách và các loại kỳ ngộ, có người có một thân thực lực, nhưng dù có làm sao cũng không được coi trọng, hoặc là nói không có việc gì có thể tương xứng với thực lực của họ, điều này là khẳng định, mà những cố gắng của bọn họ cần phải được tán thành.

Hạng Thanh Uyên chậm rãi đi về phía Dung Thụy Thiên, Dung Thụy Thiên nghe được tiếng bước chân, hơi hơi ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt so với phụ nữ còn muốn tinh xảo hơn của Hạng Thanh Uyên kia, nhưng thanh âm của y lại vừa hùng hậu vừa trầm thấp.

” Xin chào, tôi là Hạng Thanh Uyên ” nói xong lễ phép đưa tay về phía Dung Thụy Thiên.

Dù cho cảm thấy kinh dị vì cử chỉ của y nhưng Dung Thụy Thiên vẫn bắt tay Hạng Thanh Uyên, có chút lạnh nhạt nói:” Xin chào, tôi là Dung Thụy Thiên”.

Hạng Thanh Uyên cảm thấy tay hắn lạnh lạnh, trong lòng bàn tay và ngón tay đều ửng đỏ, giống như bị một vật thô ráp gì đó làm xước da, nhất thời không dám dùng sức mà buông tay hắn ra:” Có chuyện, tôi muốn gặp mặt hỏi anh”.

” Có chuyện gì?” Dung Thụy Thiên kinh ngạc hỏi.

Hạng Thanh Uyên nhìn Dung Thụy Thiên:” Tôi đã xem qua báo biểu và số liệu phân tích anh làm, quyết định muốn cho anh làm trợ lý bên Hoàn Á, nhưng anh chưa cho tôi câu trả lời”.

” Tôi không biết chuyện này “.

” Vậy hiện tại anh trả lời tôi ” Hạng Thanh Uyên rút ra một phần văn kiện đưa cho Dung Thụy Thiên, dùng thanh âm trầm thấp yêu cầu:” Nếu không thành vấn đề, ký hợp đồng, ngày mai đến Hoàn Á”.

Dung Thụy Thiên trợn mắt há mồm:”.....”

” Đây là một cơ hội hiếm có, ở Hoàn Á các phương diện của anh đều có thể được nâng cao, công ty có thể cho anh không gian để phát triển, nói đơn giản hơn, nội trong năm nay anh có thể mua được phòng ở ” Hạng Thanh Uyên thuyết phục hắn.

” Dung Thụy Thiên anh vào đây!” thanh âm Tân Đồ Hiên vang lên ở hành lang, Hạng Thanh Uyên nhú mào, thấp giọng nói một câu với Dung Thụy Thiên:” Chúng ta lần sau bàn lại ” liền vội vàng đi tới thang máy.

Tân Đồ Hiên phụng phịu gọi lại Hạng Thanh Uyên:” Tôi nói anh, có thể đừng có lúc nào cũng đào góc tường nhà tôi hay không, lần trước Bert chẳng lẽ không thể thỏa mãn anh hay sao, lần này đến đây, còn muốn đánh chủ ý lên trợ lý của tôi”.

” Nói lung tung! Tôi với cậu ta chỉ là bạn bè!” không biết có phải là đã đập trúng trái bom của Hạng Thanh Uyên hay không, y giải thích đây chính nghĩa:” Còn về Dung Thụy Thiên thì tôi cảm thấy đáng tiếc, nếu anh ta ở Hoàn Á thì có thể sẽ rất tốt”.

Tân Đồ Hiên hất cho y một chậu nước lạnh:” Dung Thụy Thiên sẽ không theo anh đi Hoàn Á, anh ta không phải là người mà anh có thể bày bố, lại càng không phải là người mà anh có thể tùy tiện chạm vào, nếu anh không có việc gì thì nên đánh mất cái ý niệm trong đầu này đi, trở về mà ăn những thứ thích hợp với anh”.

” Sao anh lại có thể thay anh ta quyết định như vậy?!” khóe miệng Hạng Thanh Uyên trễ xuống:” Hoàn Á có được đoàn đội có tố chất chuyên nghiệp, không giống như Quân Hào lại làm cho một người vĩ đại đi ăn cỏ, mỗi lần đến thấy đều khiến cho người ta nhin không được mà muốn giải cứu bọn họ!”.

” Những người mà anh giải cứu sau khi trở về Quân Hào, đều có thể thấy được anh ở bên kia cũng không có bao nhiêu tình người, lấy viên chức đưa vào phòng thí nghiệm làm chuột bạch, sắc mặt bọn họ sau khi đi ra đều tái nhợt, dáng người loạng choạng, liếc mắt một cái nhìn không ra có còn sống hay không”.

Hạng Thanh Uyên liếc mắt nhìn hắn một cái, thần sắc giống như tượng Nữ Thần Tự Do ở Mahattan:” Đừng quên, anh đã từng ở trong Hoàn Á!”.

” So what?!” Tân Đồ Hiên khiêu khích nhìn Hạng Thanh Uyên, nhìn khuôn mặt so với phụ nữ còn xinh đẹp hơn kia, liếc mắt xem thường, hừ lạnh:” Tôi từ trước tới giờ khác với anh”.

Hạng Thanh Uyên đen mặt nghiêm lại, thoát nhìn bộ dáng giống như đang rất nóng nảy, nhưng thái độ vẫn nho nhã lễ độ như trước:” Báo biểu tài vụ tháng này nhớ rõ đưa cho tôi, còn việc liên quan đến tỉ lệ chi trả phí dụng, chúng ta cần thảo luận lại lần nữa!”.

” Y giống như thật tức giận ” Dung Thụy Thiên nhìn Hạng Thanh Uyên đi vào thang máy, không quên nhắc nhở cái kẻ đang giơ cao ngọn lửa thắng lợi, thấp giọng cười khê với Tân Đồ Hiên:” Lần sau gặp mặt sẽ không xấu hổ sao?”

Tân Đồ Hiên trấn định tự nhiên, ngữ khí thoải mái mà nói:” Sao lại có thể xấu hổ chứ? Chúng tôi có thể phân biệt chuyện công chuyện tư rõ ràng ” nói xong ý bảo Dung Thụy Thiên đến văn phòng:” Anh muốn đi Hoàn Á sao?”

Dung Thụy Thiên kiên định lắc đầu. Nhìn biểu tình của hắn là biết không có ý đi Hoàn Á, thậm chí cũng không có bộ dáng tâm động, Tân Đồ Hiên biết hắn vẫn còn để ý đến sự tồn tại của Trác Thích Mặc, mà hiện tại Trác Thích Mặc đã biết đến sự tồn tại của hắn, cứ tiếp tục giấu hắn đi cũng vô dụng.

Hơn nữa để Dung Thụy Thiên ở phim trường làm trợ lý, hoàn toàn là đang mai một tài hoa của hắn, nhớ đến không khỏi đáng tiếc, còn nữa, hắn cũng không có khả năng ở phim trường làm việc vất vả cả đời.

” Anh ở trong này làm bảy năm, từ tạp vụ phim trường, bố trí cảnh quay, bố cục ánh sáng, chỉ đạo diễn xuất, phân biên tập cắt ghép hậu kỳ đều có thể hạ bút thành văn, anh có vô số cơ hội thăng chức, vì sao lại lần lượt bỏ qua?”.

Dung Thụy Thiên có chút khẩn trương, hơn nữa lúc trước còn gặp được Hạng Thanh Uyên, bắt quả Tân Đồ Hiên thực ôn hòa, tươi cười cũng thực thân thiết, không phải là cái loại khí thế bức nhân, hắn nghĩ nghĩ, lạnh nhạt nói với y:” Tôi không am hiểu cách ở chung với người khác”.

” Anh không cần đặt quan hệ với bọn họ cũng được, chỉ cần hoàn thành công việc trong phận sự của mình, như vậy là đủ rồi ” Tân Đồ Hiên vừa chuyển đề tài, liền lấy ra một phần tư liệu cho Dung Thụy Thiên:” Nơi tôi có phần số liệu cần làm thành kiểu đồng hồ điện tử, có thể tập hợp giúp tôi được không?”.

Chú thích:

()Bá Nhạc Nhất Phi Trùng Thiên:

Các bạn lên GG tra xem các nhân vật này nhé. Câu này ý nói là gặp được quý nhân.

() Vương Hạo:

Nhân vật này thì mình bó tay. Bạn nào biết thì nói mình nhé. Nhưng mà cái câu này nghĩa là nhân tài mà hồng được trọng dụng hay đại loại thế ^^

56. Chương 56

Dung Thụy Thiên nhìn Tân Đồ Hiên, không biết y đang suy nghĩ cái gì, qua nửa ngày, vẫn là tiếp nhận tư liệu trong tay y:” Tôi có thể thử xem”.

” Máy tính của tôi có thể cho anh mượn dùng ” nói xong tự đứng dậy nhường chỗ cho Dung Thụy Thiên.

Dung Thụy Thiên xem xong tư liệu, lấy những số liệu này làm thành kiểu đồng hồ điện tử, trước sau chưa mất bao nhiêu thời gian, cho nên khi Tân Đồ Hiên còn chưa có xem xong một phần văn kiện, Dung Thụy Thiên đã đưa phần tư liệu điện tử cho y.

” Tốt lắm, ừm, cảm ơn anh ” Tân Đồ Hiên khích lệ tự đáy lòng.

” Không có chi ” Dung Thụy Thiên khom người hỏi y:” Còn có chuyện gì khác không? Dưới đó tôi còn công tác cần phải làm xong, nếu không có chuyện gì khác...”

” Anh bắt quá chỉ thay thế vài ngày cho người chỉ đạo diễn xuất thôi, anh ta cũng sắp trở lại công việc rồi, lấy trình độ của anh mà cứ ở trong phim trường, thật sự là đại tài tiểu dụng, anh hoàn toàn có thể đảm nhiệm công tác văn phòng”.

” Tôi không có bằng cấp ” thanh âm Dung Thụy Thiên không cao không thấp:” Anh đã biết là muốn vào văn phòng, cho dù là trợ lý thực tập được nhận lời mời đi chẳng nữa, thì cũng cần phải có bằng cấp chuyên môn chính quy”.

Tân Đồ Hiên bưng tỉnh đại ngộ, rồi sau đó lại trầm ngâm, quả nhiên như lời Tịch Nhạ Hoài đã nói, mình chưa từng để ý đến những gì mà Dung Thụy Thiên bắn khoả, muốn thăng chức cho hắn nhưng lại quên đi ý muốn của hắn.

Khi Tô Nhiên nói cho y biết Dung Thụy Thiên đã vào văn phòng làm, ngay từ đầu y cũng không ôm nhiều kỳ vọng với năng lực công tác của hắn, Dung Thụy Thiên không tốt nghiệp đại học, không có trình độ chuyên môn, nên không thể đảm nhiệm được công tác văn phòng.

Mà sở dĩ trước đó cho Dung Thụy Thiên ở văn phòng là vì muốn hắn ít tiếp xúc hơn với Tịch Nhạ Hoài, vậy nên y cũng chưa từng để ý đến phần năng lực công tác của hắn, do đó lúc Tô Nhiên nói Dung Thụy Thiên không thể làm việc ở văn phòng, y cũng không thấy kinh ngạc bao nhiêu. Cho đến sáng nay Tịch Nhạ Hoài tìm y, nói với y về chuyện Dung Thụy Thiên, hàm súc yêu cầu y cho Dung Thụy Thiên một cơ hội, so sánh với y thì Tịch Nhạ Hoài càng thưởng thức Dung Thụy Thiên hơn, mặc kệ là ưu điểm hay khuyết điểm đều có thể nhìn được rõ ràng, sâu sắc.

” Anh không định giúp Tịch Nhạ Hoài sao? Hiện tại có một cơ hội cho anh” Tân Đồ Hiên lôi kéo, nhìn như thanh nhã lịch sự, khách khí có lễ với Dung Thụy Thiên, nhưng trong lòng lại có ý khác.

Nhận được điện thoại của Tân Đồ Hiên, Tô Nhiên đi tìm Dung Thụy Thiên, thấy Dung Thụy Thiên câu nệ mà đối diện mình, mỗi một câu nói đều cẩn thận như vậy, không khỏi vỗ vỗ vai hắn, bảo hắn đừng có khấn trương như thế.

” Tôi đã nói với bộ phận nhân sự, hai ngày nữa bọn họ sẽ phát thẻ nhân viên và đồng phục cho anh, buổi chiều nay anh đi làm ở văn phòng, còn về phần công tác ở phim trường bên kia, quản lý đã giao cho người khác xử lý rồi”.

” Xin hỏi tôi sẽ làm gì trong văn phòng?” Tân Đồ Hiên không nói là hắn phải làm cái gì, chỉ nói phần công tác này có thể giúp Tịch Nhạ Hoài, cho nên hắn không hề nghĩ ngợi liền đồng ý, thậm chí không hỏi cụ thể phải làm cái gì.

” Sản xuất hậu trường “.

” Cái gì?!” Dung Thụy Thiên giật mình nhìn Tô Nhiên.

Nghĩ rằng hắn không hài lòng với ngành trước mắt này, Tô Nhiên tốt tính giải thích với hắn:” Việc anh làm ở phim trường không thể so với phần việc hiện tại, anh phải làm cho tốt, không gian phát triển ở đây lớn hơn so với các ngành khác”.

” Nhưng tôi chưa từng làm qua ” hắn cũng không muốn làm về lĩnh vực sản xuất, nếu được đổi cương vị thì hắn muốn làm tạp vụ ở phim trường hơn, hắn đã quen với việc điều thấp, không ôm nhiều kỳ vọng, như vậy khi thất vọng sẽ không thấy khó chịu.

” Anh đã làm việc ở phim trường nhiều năm, so với các tân thủ thì kinh nghiệm càng thêm phong phú, phần công tác này thực dễ dàng, phải có tin tưởng một chút vào chính mình ” Tô Nhiên ôn hòa an ủi Dung Thụy Thiên, thuận tiện nói về chức trách và cương vị của hắn.

Chỗ sản xuất của hắn phân làm năm ngành: Quản lý tiền lương của toàn bộ tổ kịch, quản lý toàn bộ phần hậu cần, quản lý việc ăn uống đặt chỗ ngủ nghỉ cho nhân viên, quản lý việc phụ trách kỷ luật hiện trường sản xuất và cam đoan biên kịch có thể thuận lợi sáng tác, quản lý phần sản xuất nội bộ tổ kịch về việc bố

trí và lắp đặt các trang thiết bị. Ngoại liên sản xuất tên cũng như ý nghĩa, đó là liên hệ với tổ kịch đi ra bên ngoài quay ngoại cảnh, giống với ngành quan hệ công chúng trong các loại xí nghiệp khác, những ngành này là để đảm bảo phần công tác của nhân viên và công việc nơi phim trường của đoàn kịch.

Phía trên các ngành sản xuất là chủ quản sản xuất, phía trên chủ quản có nhà sản xuất, hiện tại trong công ty giải trí không có “nhà sản xuất”, hiện giờ nhà sản xuất chân chính chỉ có Hoàn Á Hạng Thanh Uyên.

Y có thể lôi kéo rất nhiều nhà đầu tư, có quyền quyết định tất cả các sự vụ liên quan đến quay chụp phim nhựa, bao gồm kịch bản quay về cái gì, ký kết với đạo diễn, chuyên gia chụp ảnh, xét duyệt kinh phí quay chụp cũng như điều hành toàn bộ quá trình quay phim. Những nhà sản xuất bình thường trong công ty giải trí dựa vào quan hệ với chủ tịch và nguồn nhân lực, nhờ những điều đó để mời đạo diễn và diễn viên hợp tác, đầu tư kiểu như vậy chỉ có thể được cho là “phía sản xuất”, không thể tự xưng mình là nhà sản xuất được.

Sản xuất hậu trường của Quân Hào có hai mươi người, vị trí ngành của Dung Thụy Thiên là sản xuất phần việc bên trong, ngành này có năm nhân viên, trong đó bao gồm cả vị chủ quản lúc trước của Dung Thụy Thiên, lần này giữa bọn họ không còn là quan hệ cao thấp nữa, Tô Nhiên dẫn Dung Thụy Thiên lên lầu hai mươi, đi vào khu làm việc to như vậy, vỗ vỗ tay, mọi người ngẩng đầu, Tô Nhiên giới thiệu tên và chức vị của Dung Thụy Thiên với bọn họ, mọi người vỗ tay tỏ vẻ hoan nghênh.

Dung Thụy Thiên chưa từng trải qua trường hợp như vậy, người làm trong văn phòng tây trang thẳng thớm, nho nhã lễ độ, khách khí tự giới thiệu với hắn, hắn cúi đầu theo lễ:” Sau này xin chỉ bảo nhiều “.

Tô Nhiên dẫn Dung Thụy Thiên vào chỗ:” Đây là vị trí của anh “.

” Cám ơn ” Dung Thụy Thiên không yên mà nói cám ơn, mọi người trong văn phòng thật khách khí, không kinh ngạc với khuôn mặt xấu xí của hắn, ngược lại sau khi tiếp đón xong liền tự người nào người nấy bận rộn làm việc, không đáp một câu nào nữa với hắn.

Tô Nhiên là người cẩn thận, biết được Dung Thụy Thiên không quen với hoàn cảnh trước mắt, cũng không biết công việc phải làm trước mắt là gì, thế là gọi một vị chủ quản tới:” Bùi Khanh, anh tới đây một chút”.

Người tên Bùi Khanh kia nước da trắng nõn, khuôn mặt thanh tú cao quý, mặc tây trang Dior màu đen, thoát nhìn giống như một vị tiểu thiếu gia sống trong an nhàn sung sướng, hắn nhìn người khó có được đến đây – Tô Nhiên, hỏi:” Có chuyện gì?”

” Đây là Dung Thụy Thiên – người mới tới bộ phận sản xuất, còn đây là Bùi Khanh – là người chấp hành sản xuất của công ty chúng ta, Bùi Khanh sẽ dẫn dắt anh quen dần với công việc nơi này”.

Dung Thụy Thiên cùng Bùi Khanh chào hỏi:” Xin chào”.

” Xin chào ” Bùi Khanh mỉm cười nhìn hắn, không chậm trễ mà giới thiệu công việc với hắn. Tô Nhiên an tâm, trở lại văn phòng báo cáo tình hình cho Tân Đồ Hiên.

Bùi Khanh mở máy tính, mở ra phần mềm bên trong công ty, đăng ký một địa chỉ mail cho hắn, lại thiết lập thao tác cụ thể, rồi mới nói với Dung Thụy Thiên:” Đại bộ phận công việc bên này đều làm thông qua thư kiện, bao gồm cả nội dung sửa đổi ở phim trường, trước mắt anh hãy bắt đầu với thư kiện mới vừa được gửi tới, sau đó sẽ làm về công tác hậu tục của “Kẻ đuổi bắt” “, nói xong Bùi Khanh trở lại văn phòng của mình.

57. Chương 57

Dung Thụy Thiên ngồi bên máy tính, bắt đầu làm quen với phần mềm xa lạ, trong lúc kiểm tra thì hắn nhận được nhiều thư kiện các nhau, hắn hưng phấn mở ra xem, bên trong là bản kiểm kê kho hàng mà trợ lý Lý Húc gửi đến, ước chừng là mười phụ kiện kiểu đồng hồ điện tử, có thể thấy được lượng công việc khổng lồ như thế nào, bất quá chỉ hai giờ mà y đã hoàn thành, có lẽ là kêu nhân viên công tác khác hỗ trợ.

Hắn mở thư kiện khác, cái này là về tình huống cụ thể của phim trường, trước mắt Quân Hào đầu tư hai bộ điện ảnh và năm bộ phim truyền hình, nhất là bộ phim lớn ” Kẻ đuổi bắt ” vừa mới chấm dứt, một bộ khác là phim văn nghệ ” Thanh hồng “, năm bộ kịch và ba bộ tiết mục phát sóng.

Hiện tại bộ phim hợp tác với Hoàn Á là “Kẻ đuổi bắt” chấm dứt, phim trường khu I đang chuẩn bị công tác xử lý hậu tục, kiểm kê các loại đạo cụ và chi phí hao tổn, hai bộ phim truyền hình còn lại tập trung quay chụp ở phim trường khu II, có vài phân cảnh sẽ hoàn thành ở bên trong, theo đó mà kiểm kê việc sử dụng tài chính, còn có một bộ phim hình sự đang trong giai đoạn chuẩn bị, giữa tháng mười sẽ bắt đầu triển khai ở khu II.

Sau những bưu kiện này đều có kèm theo hơn mười tập tài liệu, mặc kệ là quan trọng hay không, từng cái đều mở ra xem, thực sự là mất rất nhiều thời gian, bất quá cũng bởi vì nhìn bưu kiện, Dung Thụy Thiên mới biết được Quân Hào hóa ra lại quay nhiều phim như vậy, bộ đầu tư ít nhất cũng mấy chục vạn, lớn thì hơn triệu, mỗi bộ phim đều đang trong giai đoạn quay chụp khẩn trương — mà những phim hẳn biết toàn là những bộ khi hẳn còn theo tổ kịch quay chụp.

Vì để biết được càng nhiều, Dung Thụy Thiên lật xem bưu kiện, đang làm thì nhận được điện thoại của Tịch Nhạ Hoài, Tịch Nhạ Hoài nhắc nhở hẳn dù làm việc cũng phải nhớ ăn cơm, hẳn ngẩng đầu xem, bỗng nhiên phát hiện trong văn phòng chỉ còn hẳn.

Hiện tại là thời gian ăn cơm trưa nên đồng nghiệp đều đi ra ngoài, Dung Thụy Thiên đứng dậy đi đến nhà ăn, thuận tiện nói với Tịch Nhạ Hoài về chuyện công việc, Tịch Nhạ Hoài vui mừng chúc mừng hẳn, cũng hỏi hẳn chủ quản của ngành là ai, hẳn không định nói nhiều về chuyện này, lại hỏi y ở đâu?

— Anh đang ở rạp chiếu phim để hoàn thành nốt việc quảng bá, người xem bên này rất thú vị....

Tịch Nhạ Hoài chủ động nói tình huống bên kia cho hẳn, Dung Thụy Thiên im lặng nghe, thỉnh thoảng hỏi vài câu, giữa bọn họ thì Tịch Nhạ Hoài tương đối sinh động, không giống hẳn là một cái hũ nút, lặng yên lại lặng yên.

Cúp điện thoại, Dung Thụy Thiên mở cửa sổ, hẳn bụng cơm trưa ngồi bên cửa, tòa nhà ăn trên lầu bốn mươi này là phục vụ cho bộ sản xuất, cho nên nhà ăn cũng không chật chội lắm, người ăn cơm cũng không nhiều, đồ ăn lại phong phú.

Ăn cơm xong Dung Thụy Thiên trở lại văn phòng, mở máy tính ra, trong phần gửi đến có mấy chục cái bưu kiện, hẳn vội vàng mở ra xem, phát hiện có bưu kiện mà trong đó thậm chí có lịch của diễn viên, không khỏi tỉnh táo tinh thần, rất muốn biết bộ phim tiếp theo của Tịch Nhạ Hoài.

Nhưng nhìn đi nhìn lại đều không có, có lẽ nếu muốn biết Tịch Nhạ Hoài quay cái gì, không bằng trực tiếp hỏi y. Có bưu kiện Dung Thụy Thiên xem không hiểu, lại không dám tùy tiện trả lời, chỉ có thể tìm đến Bùi Khanh. Thái độ của Bùi Khanh tốt lắm, thậm chí chủ động nói cho hẳn, cái nào quan trọng cần mau chóng trả lời, cái nào chỉ cần nhìn xem rồi nhớ trong đầu là được, bởi vì có y chỉ điểm, mấy chục cái bưu kiện rất nhanh liền có thể trả lời xong.

Buổi chiều sáu giờ, Dung Thụy Thiên đứng hạn tan tầm, bởi vì thời gian còn sớm, lại biết được Tịch Nhạ Hoài còn đang đi tuyên truyền phim, thế là đi vào rạp chiếu phim Mỹ Thần. Nơi đó chật như nêm cối, náo nhiệt phi thường, mấy hàng dài xếp đến tận nơi giữ trang phục trong rạp, nhìn xuyên qua tủ kính thủy tinh thật lớn có thể nhìn thấy áp phích tuyên truyền “Kẻ đuổi bắt”.

Trên áp phích, Tịch Nhạ Hoài ánh mắt sắc bén, thân thể thon dài mạnh mẽ giống như loài báo đen, Tuyết Lê nắm lấy cánh tay y, Bert nghiêng đầu nhìn bọn họ, một đôi đồng tử tối đen lóe ra ánh sáng đỏ tươi. Lực biểu hiện của ba người rất mạnh, giống như từng nhân vật đều được đo ni đóng giày.

Dung Thụy Thiên nhìn y trong áp phích, lại nhìn người xếp hàng xem phim, nhìn không được cảm thấy vui mừng vì y, hẳn sắp hàng nửa tiếng mới mua được vé, theo đám người hưng phấn đi vào đại sảnh.

” Kẻ đuổi bắt” công chiếu vào tháng chín và chỉ ngày đầu tiên thì doanh thu phòng vé đã đột phá chín trăm ngàn! Con số này đã đánh vỡ kỷ lục bán vé của điện ảnh Hán ngữ, người xếp hàng xem phim này trên cả nước vượt qua một vạn tám trăm ngàn, ước tính chiếm hơn một nửa tổng số lượng xem phim ở cả nước, trước cửa rất nhiều rạp chiếu phim ở thành thị đều bị xếp hàng dài, chỉ vì muốn cảm nhận được phong thái của bộ phim lớn này.

Qua các nam nhân vật chính cũng như nội dung phim, người xem phim có thể nhận ra thành ý của diễn viên và đạo diễn, bộ phim đem những rắc rối phức tạp, khúc mắc về cảm tình và chất lượng đạo đức mà

suy diễn đến vô cùng nhuần nhuyễn.

Những nhà phân tích cho rằng lý do “Kẻ đuổi bắt” thành công, ngoài việc tình tiết chặt chẽ thì đội hình ngôi sao cũng chiếm một vai trò lớn, bộ phim này quy tụ Tịch Nhạ Hoài – một đại minh tinh có khả năng hấp dẫn doanh thu phòng vé, Daniel với rất nhiều fans hâm mộ, Bert – một nghệ sĩ có thực lực diễn xuất, còn có nữ nghệ sĩ Tuyết Lê với đề tài không ngừng được nhắc đến trong hai năm gần đây.

Bộ phim như vậy nếu không muốn dẫn dắt độ chú ý là không được, hơn nữa trước và sau “Kẻ đuổi bắt” lại không có bộ phim lớn nào được nhập khẩu, người xem có một khoảng thời gian rất lâu chưa đến rạp chiếu phim, lần này bộ phim thế tới rào rạt, hiển nhiên là kì nghỉ hè đã chấm dứt, nên cũng sẽ không bị giảm đi nhiệt độ bộ phim.

Dung Thụy Thiên nằm trên chiếc sofa màu đen bằng da, trong lúc nửa tỉnh nửa mê thì nghe có tiếng mở cửa, ngay lúc hần đang cố sức nhướn mắt lên, một đôi cánh tay mạnh mẽ ôm lấy thân thể hần, người đàn ông với hô hấp nóng cháy hỗn loạn mùi nước hoa Calvin Klein, phả lên chiếc cổ trần trụi của hần, ngứa.

” Anh đã trở lại ” Dung Thụy Thiên vươn tay ôm lấy Tịch Nhạ Hoài, thanh âm trầm thấp pha chút giọng mũi:” Đi đâu, tuyên truyền không phải là mười một giờ đã chấm dứt hay sao?”

” Anh tham gia tiệc rượu ” Tịch Nhạ Hoài nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của hần, đồng tử màu xanh giống như chứa chan một tầng sương mù:” Nếu anh không trở về thì cũng đừng ngủ trong phòng khách, dễ dàng cảm mạo”.

” Không có việc gì”

Tịch Nhạ Hoài bắn khoả giải thích:” Thực xin lỗi, lần sau anh sẽ trở về sớm hơn” nếu biết rằng Dung Thụy Thiên chờ y như vậy, y sẽ cự tuyệt tham gia tiệc rượu đêm nay.

” Không cần phải giải thích ” Dung Thụy Thiên nhìn Tịch Nhạ Hoài, mí mắt mím cười:” Hôm nay tuyên truyền phim thực thành công đi, tôi nhìn thấy rất nhiều người đến xem, sau khi đi ra đánh giá đều thực không tệ”.

58. Chương 58

” Em quả thực đã xem!” Tịch Nhạ Hoài ôm lấy bả vai Dung Thụy Thiên, bàn tay thon dài mà trắng nõn ma sát sau cổ hần:” Cảm giác như thế nào? So với khi đi vào phim trường xem anh quay diễn, không khí thực khác biệt đi?”.

” Thực khác biệt ” Dung Thụy Thiên bắt lấy bàn tay đang không an phận kia, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Tịch Nhạ Hoài:” Cảm giác thực không giống, hiệu quả chỉnh sửa phần hậu kỳ thật kinh người, ngay từ đầu không nhận ra anh”.

” Em đã nhìn thấy bộ dáng của anh lúc tẩy hết lớp hóa trang, lại ở phim trường xem anh quay chụp, hơn nữa tiếp xúc với anh nhiều, cho nên khi đến rạp chiếu phim sẽ có thể cảm nhận được rất nhiều” bất quá vẫn thật cao hứng khi hần đi xem phim.

” Chưa hết, nhân vật rất phù hợp với anh, diễn lại thật sự nhập tâm, xem rất tuyệt, khiến cho tôi muốn xem những tác phẩm điện ảnh mà anh đã từng đóng ” Dung Thụy Thiên hí mắt cười, lại bắt lấy bàn tay không an phận của Tịch Nhạ Hoài.

” Em không nên xem!”.

” Vì sao?”.

” Trước kia đã từng quay rất nhiều phim tạp nham, tạo hình không đủ đẹp, chế tác nhìn sao cũng thấy thô ráp, khuôn mặt hé ra đều xen chút hắc khí, hoàn toàn kéo lại giá trị của bộ phim” Tịch Nhạ Hoài còn thật sự giải thích.

Lúc đầu công ty Tịch Nhạ Hoài tạo cho y một hình tượng mỹ nam như hoa, hơi thở âm nhu cũng không thể chuyển đi được, lại bị bắt quay đi quay lại mấy cái phim thần tượng, chuẩn bị không chu toàn, phim tạp nham lắm, tạo hình lại xấu.

” Vậy được rồi” Dung Thụy Thiên nghiêng đầu xem Tịch Nhạ Hoài, trước đó không lâu có xem qua bộ phim y đóng, diễn tốt lắm, bất quá đó hẳn là tác phẩm hai năm trước, những phim trước hơn nữa cũng thực sự là chưa thấy qua.

Tịch Nhạ Hoài đến bên quầy rượu, rót hai ly rượu nói:” Chúc mừng phòng vé phá kỷ lục trăm ngàn, uống cùng anh một ly đi”.

” Tôi không định phá đi hưng trí của anh, nhưng hiện tại không còn sớm, ngày mai anh còn có buổi hoạt động tuyên truyền, ngày khác uống được không?” Dung Thụy Thiên chân trần đi trên thảm, cướp đi ly rượu của Tịch Nhạ Hoài.

” Một ly mà thôi, anh có chừng mực” Tịch Nhạ Hoài ôm lấy Dung Thụy Thiên ngồi bên quầy bar, làm cho hắn ngồi trên đùi mình, ngay sau đó bưng ly rượu lên, ngửa đầu uống cạn whisky trong ly, rồi sau đó hôn hắn thật sâu.

Dung Thụy Thiên chợt hiểu được ý y muốn uống như vậy, còn chưa kịp phản ứng lại, hơi thở được hương whisky đã tràn trọc gần bó, hắn theo bản năng định phun ra, nhưng lại bị Tịch Nhạ Hoài chặn miệng lại, mãnh liệt nhưng cũng không mất đi sự dịu dàng, hắn chống cự phát ra thanh âm cự tuyệt:” Ngô — Tôi tự mình uống”.

Tịch Nhạ Hoài không để ý tới, chỉ là lại uống thêm một ngụm, chậm rãi rót vào miệng Dung Thụy Thiên, cho đến một giọt rượu cuối cùng, chiếc lưỡi lửa nóng mang theo dư vị whisky lướt lên hắn.

” Ngô...” Dung Thụy Thiên bắt lấy cánh tay Tịch Nhạ Hoài, tay Tịch Nhạ Hoài xem kỹ vào trong làn tóc đen xòa tung của hắn, ghì chặt hắn, đầu lưỡi nóng bỏng ướt át tiến quân thần tốc, điên cuồng liếm hắn, len lỏi đến mỗi một góc trong khoang miệng hắn, hung hăng gần bó chà đạp. Những giọt rượu chưa kịp nuốt xuống mang theo chỉ bạc trong suốt tràn ra ngoài môi Dung Thụy Thiên, theo cảm hắn trượt xuống cổ, Tịch Nhạ Hoài rời khỏi môi hắn, đôi môi đỏ bừng lướt dọc theo những nơi dòng rượu chảy qua mà mút vào.

Cằm, cổ, xương quai xanh, sau đó đến ***g ngực rộng lớn, từng nơi đều bị liếm đến sạch sẽ, thuận tiện để lại dấu vết *** đỏ sẫm, Dung Thụy Thiên hô hấp dồn dập, máu toàn thân đều hưng hực sôi trào, nguyên bản con người màu hổ phách thanh minh giờ đã trở nên mờ mịt mà ướt át, hắn gắt gao bắt lấy cánh tay Tịch Nhạ Hoài, hy vọng y dừng lại hành vi cuồng loạn, chỉ sợ nếu cứ tiếp tục như vậy thì mình sẽ hít thở không thông:” Ân... Dừng tay...”

” Anh muốn em, đã muốn dừng không được rồi ” Tịch Nhạ Hoài đặt hắn lên quầy bar, hơi thở nóng bỏng dừng trên cổ hắn, hai tay thuần thực mà thô lỗ vạch áo sơ mi hắn, bàn tay trắng nõn thon dài *** mị vuốt ve thân thể màu đồng cổ của hắn. Thân thể đàn ông không thể có đường cong lả lướt như phụ nữ, nhưng sự mềm dẻo và xúc cảm cường kiện lại là cái mà phụ nữ không có, tay y yêu say đắm lưu luyến trên người hắn, thỉnh thoảng nghịch đầu nhũ của hắn, Dung Thụy Thiên chợt trở nên khấn trương.

Tịch Nhạ Hoài vươn đầu lưỡi, khẽ liếm chiếc cằm đầy đặn của hắn, một đôi đồng tử màu xanh chứa đầy dục vọng rực đỏ, y chậm rãi mút, há mồm ngậm lấy hầu kết đang lăn lộn, lấy lưỡi khẽ liếm.

” Ngô!” Dung Thụy Thiên dùng sức thúc Tịch Nhạ Hoài, Tịch Nhạ Hoài xảo diệu ôm lấy hắn, trực tiếp cắn đầu nhũ nhạt màu trước ngực hắn, đau đến nỗi cả người hắn run rẩy, trong cơ thể đã có một cỗ tê dại quen thuộc dâng lên.

Dung Thụy Thiên hoảng sợ phản kháng:” Không cần...” hắn không sợ đau đớn nhưng hắn lại sợ hãi thân thể mình bị chìm đắm trong biển sâu dục vọng, một chút trôi chọc cũng có phản ứng, loại phản ứng này càng làm cho hắn xấu hổ.

” Không cần cảm thấy xấu hổ, phản ứng nào của em anh cũng thích” Tịch Nhạ Hoài liếm môi Dung Thụy Thiên, lấy cào vạt cột lấy hai tay hắn đặt trên đỉnh đầu, nụ hôn nóng rực dừng trên thân thể phát run của hắn, bàn tay trắng nõn có kỹ xảo âu yếm hắn, hơn nữa nụ hôn gần như ôn nhu kia, cơ hồ đã làm dịu đi sức chống cự của hắn.

Dung Thụy Thiên cả người nóng lên, quần lót bị vội vàng xé rách, bộ vị riêng tư lộ ra trong không khí, tóc gáy toàn thân Dung Thụy Thiên đều dựng đứng lên, lúc Tịch Nhạ Hoài tựa đầu chôn giữa hai chân hắn

liếm lộng.

Hắn gấp đến độ bắt đầu giãy giụa lên, cũng rất nhanh mất hết sức lực dưới sự khiêu khích của Tịch Nhạ Hoài, cùng với loại cảm giác thoát lực sau khi uống rượu chi phối hắn, hắn cắn răng định nhẫn nại, nhưng tiếng ồ ồ thở dốc vẫn nhịn không được thoát ra. Dần dần toàn thân đều nóng quá, ngọn lửa nóng bỏng điên cuồng ở trong thân thể càng cháy càng mạnh mẽ, từng lỗ chân lông đều như bị thiêu đốt, dòng máu nóng bỏng đỏ tươi điên cuồng chảy dưới da, làn da săn chắc dần thấm thấu ra mồ hôi tinh mịn.

Tịch Nhạ Hoài dùng đầu lưỡi nóng ướt liếm lên dọc vọng hơi ngẩng lên của hắn, mắt đẹp tà mị liếc nhìn Dung Thụy Thiên một cái, nghĩ đến đây là một bộ phận trên thân thể của hắn nên cũng không thấy có gì ghê tởm, y hé miệng, chậm rãi ngậm lấy khối nóng cháy cứng rắn kia, dùng hết thủ đoạn kích thích khiêu khích, *** tục mát lầy, giống như một con dã thú đang ngậm lấy bộ vị yếu ớt nhất của con mồi mà tận tình đùa bỡn.

59. Chương 59

.Bình thường người đàn ông dưới dạng khiêu khích này, không có khả năng không có phản ứng, nhưng Dung Thụy Thiên tình nguyện Tịch Nhạ Hoài trực tiếp tiến đến, đừng làm tiền diễn lâu như vậy, thế thì sẽ không bị mất mặt như thế, không biết giằng co bao lâu, ánh mắt Dung Thụy Thiên dần dần trở nên mê ly mà tan rã, thân thể bởi vì lây nhiễm *** mà ứng hồng, một đầu tóc đen tể nhuyễn xoa tung ầm ụt, đôi môi cánh hoa đỏ mọng khêu gợi thỉnh thoảng hừ ra tiếng rên rỉ.

” Ân... Không cần...” không cần như vậy, nếu còn như vậy hắn sợ mình sẽ nhịn không được, Dung Thụy Thiên đã vài lần yêu cầu Tịch Nhạ Hoài dừng lại, nhưng lại càng bị áp chế chặt chẽ, hai chân bị đẩy ra đến càng rộng, cơ hồ muốn động đậy cũng khó khăn, đầu lưỡi đỏ tươi ướt át đang liếm lộng bộ vị yếu ớt của hắn càng trở nên *** loạn hơn. Trường hợp như vậy khiến Dung Thụy Thiên đỏ mặt, không tiếp tục trực tiếp chống cự y, mà yêu cầu Tịch Nhạ Hoài qua những hô hấp hỗn loạn.

” A... Có thể... Ân...”

Thân thể màu đồng cổ cao lớn bị bao phủ một tầng mồ hôi mỏng manh trong suốt, làn da mịn màng mà rắn chắc bởi vì *** bừa bừa phần phần mà thỉnh thoảng căng lại, hình thành đường cong xinh đẹp mê người, dọc vọng đã sớm phần phần kia lại trở nên lửa nóng không thôi, trên đỉnh liên tục tràn ra chất lỏng nóng ướt. Tịch Nhạ Hoài nhẹ nhàng liếm qua, bạch dịch nóng rực theo đó mà phun vãi ra, toàn bộ bắn vào miệng Tịch Nhạ Hoài.

Sau khi ý thức được thì Dung Thụy Thiên bảo Tịch Nhạ Hoài nhổ ra, nhưng lại nhìn thấy y không do dự mà nuốt vào, thuận tiện liếm đi chất lỏng còn dính bên khóe môi, giống như dã thú đang dùng bữa vậy, nhìn hắn đầy đói khát.

Sự kinh hoàng phô thiên cái địa ập lên người Dung Thụy Thiên, hắn theo bản năng muốn chạy trốn, chỉ là ngay cả đứng dậy mà hắn cũng làm không được, càng miễn bàn đến động tác chống cự, hắn thở hào hển nhìn Tịch Nhạ Hoài.

Tịch Nhạ Hoài cởi bỏ quần áo trên người, đặt vật cứng tượng trưng cho dọc vọng lên chiếc đùi phát run của hắn:” Đừng sợ, anh sẽ không thương tổn em” nhiệt lượng toàn thân y phát ra bao trùm lấy Dung Thụy Thiên, giống như lốc xoáy cuồng bạo, không có bất cứ ngoại lực nào có thể ngăn trở sự điên cuồng của y.

Hai má Dung Thụy Thiên nóng lên. Tịch Nhạ Hoài hôn lên chiếc cổ duyên dáng của hắn, bàn tay thon dài len lỏi đến huyết khẩu giữa móng hắn, nơi đó vẫn chặt chẽ đến khó có thể xâm phạm như trước, y nhịn không được ghì chặt lấy thắt lưng hắn, kiên nhẫn đưa ngón tay lách vào.

” Ngô...” mồ hôi tinh mịn của Dung Thụy Thiên ứa ra, tuy rằng đã chuẩn bị tốt tâm lý tiếp nhận y, nhưng mỗi lần hai chân bị tùy ý tách ra để cho đôi phương đùa bỡn hạ thân, mỗi lần tách chân ra làm lộ bộ vị bí ẩn mà ngay đến mình cũng chưa từng xem qua, nói sao cũng thông thể bình tĩnh đối mặt.

” Hãy thoải mái, nếu không sẽ bị thương” Tịch Nhạ Hoài ngẩng đầu, tóc đỏ diễm lệ phủ lên hai má trắng nõn, ***g ngực lõa lồ lại vạm vỡ, thân thể hùng tráng tản mát ra tính dục kịch liệt cùng khí phách.

Dung Thụy Thiên không nói gì, con người màu hổ phách sóng nước loan loan, giống như ánh trăng trong hồ nước, ẩn ẩn có ánh sáng sợ hãi đang lưu động.

” Đừng sợ, anh sẽ không thương tổn em ” Tịch Nhạ Hoài nhẹ nhàng dán vào hần, tiếng nói thuần hậu đầy áp lực giống như muốn trêu chọc thần trí hần, ngón tay xâm nhập thân thể hần lại cường ngạnh gia tăng, không cho hần trốn tránh.

Dung Thụy Thiên nén tiếng thở dốc, tận lực lờ đi động tác của Tịch Nhạ Hoài, trong lơ đãng nhìn thấy khuôn mặt Tịch Nhạ Hoài thấm đẫm mồ hôi, biết được y cũng đang nhần nhịn thật vất vả, thế là thả lỏng tứ chi, không hề ngăn cản y xâm nhập.

” Cởi ra... Cởi tay tôi ra ” nửa nghiêng đầu, trong cổ họng Dung Thụy Thiên phát ra thanh âm mỏng manh, ngọn đèn sáng tỏ chiếu lên da thịt màu đồng cổ của hần, lóe ra một tầng sáng bóng khêu gợi.

.Tịch Nhạ Hoài cố nén dục vọng đang cuộn cuộn điên cuồng cùng với ý niệm muốn thô bạo xâm phạm hần trong đầu, y nhắm mắt lại, thở mạnh thật sâu, cởi bỏ đôi tay hần ra, ngay sau đó đè hai chân Dung Thụy Thiên gấp lại trước ngực, đem vật cứng thô nóng đang vận sức chờ phát động kia đặt trước huyết khẩu buộc chặt của hần.

Hai tay thuận lợi đạt được tư do như mong muốn, hạ thân lại bị dục vọng nóng bỏng tràn ngập tính uy hiếp chạm vào, Dung Thụy Thiên không không khỏi bắt đầu khẩn trương, nhưng chưa cho hần cơ hội thở dốc, vật cực đại lại nóng hổi kia đã chen vào đũng đạo chật hẹp.

” Thụy Thiên, thả lỏng một chút ” Tịch Nhạ Hoài liếm lên mặt Dung Thụy Thiên, nghe được tiếng hừ nhẹ phát ra từ xoang mũi hần, rốt cuộc không thể nhẫn nại mà xỏ xuyên qua hần, nặng nề đẩy vào trong thân thể hần, thâm nhập vào nơi cực nóng như lửa cháy ấy, dùng hết sức lực toàn thân ôm lấy hần, răng nanh trắng nõn gặm lấy làn da hần, phát ra tiếng thở gặm hừ giống như dã thú đang dùng bữa.

” Ô!” Dung Thụy Thiên đau đến mồ hôi lạnh ứa ra, thất thần nhìn khuôn mặt tràn ngập sức hấp dẫn dã tính kia của Tịch Nhạ Hoài, nhẹ nhàng nâng tay lên, khi sắp chạm tới mặt y, bàn tay đã bị y cường ngạnh ép đặt lên bả vai.

” Anh không khống chế được, nếu đau quá thì hãy bấu chặt anh ” Tịch Nhạ Hoài ôn nhu hôn hần, một đôi con người sâu thẳm bởi vì lây nhiễm dục vọng mà trở nên đỏ như máu, phóng thích tình cảm mãnh liệt vô biên.

Ánh mắt Dung Thụy Thiên ẩm ướt, trong ***g ngực dâng lên hơi thở nóng bỏng chảy tràn qua tứ chi đang hư huyền, bên tai nghe được tiếng tim đập cuồng loạn của Tịch Nhạ Hoài, ồ ồ thở dốc, còn có thanh âm xương cốt phát lực, hai tay của hần không biết từ khi nào đã ôm lấy tám lưng cường tráng của y, đôi chân thon dài quần lấy thắt lưng đang chuyển động ấy, móng tay lung tung cào lên làn da dẻo dai kiên cường, thân thể rắn chắc không ngừng đón ý nói đùa của y.

Tịch Nhạ Hoài hung hăng xỏ xuyên qua hần, giống như muốn ôm hần nhét vào thân thể, tựa hồ như vậy vẫn còn chưa đủ, bá đạo lôi kéo hần, làm cho hần ngồi mất đối mặt, cuồng loạn hôn đôi môi khê nhếch của hần.

“ Ân... Ân... Không cần...” Dung Thụy Thiên thở hào hển, thân thể bị Tịch Nhạ Hoài đẩy lên cao, theo trọng lực hạ xuống, kịch liệt ma sát làm hần vô lực lắc đầu, trong cổ họng phát ra thanh âm suy yếu.

Tịch Nhạ Hoài ngâm lấy đầu lưỡi nóng ướt của Dung Thụy Thiên mà mút, nhiệt tình triền miên, rồi mới cường ngạnh ghim chặt vòng eo hần, hung hăng thúc vào nơi mềm mại ẩm áp, làm cho đũng đạo chật hẹp ấy phun ra nuốt vào dục vọng nóng bỏng của y.

” Ân... Ân...” Sắc mặt Dung Thụy Thiên đỏ bừng, toàn thân nóng lên, dục vọng giữa hai chân dưới sự khiêu khích của Tịch Nhạ Hoài mà càng cương lên, cho đến khi bàn tay trắng nõn của Tịch Nhạ Hoài bao trùm lên dục vọng ấy, cả người liên ngồi phịch trong ***g ngực rộng lớn của y.

Trong phòng khách ẩm áp, tiếng rên rỉ nhỏ vun pha lẫn tiếng thở dốc hòa quyện trong không khí, hai thân thể trần trụi triền miên trước quầy bar, ngoài cửa sổ bóng đêm đen thẳm thẳm, mưa to bao phủ thành thị, tiếng mưa rơi tí tách đập lên cửa sổ thủy tinh, làm cho tiếng rên rỉ khiến người ta phải mặt đỏ tim đập kia biến mất trong hơi thở của nó.

Khi dục vọng Tịch Nhạ Hoài phóng thích trong thân thể hần, Dung Thụy Thiên gắt gao ôm lấy Tịch Nhạ Hoài, hần không thể lý giải được tại sao trong khi thế giới này mọi người đều tránh né hần, nhưng Tịch Nhạ Hoài lại thích ôm hần như vậy, vô cùng thân thiết hôn hần, mang cho hần độ ấm giống như ánh nắng mặt trời đầu hạ sau buổi ban trưa, nhiệt độ ấm áp kia mang theo sự bao dung đầy ắp mà bao bọc lấy hần, khiến cho hần an tâm đồng thời còn có một loại cảm giác hạnh phúc.

60. Chương 60

Sắp tới bên cạnh tin tức tuyên truyền phim “Kẻ đuổi bắt”, còn có tin tức Tuyết Lê giống như đi chinh dung, Tịch Nhạ Hoài nhìn ảnh chụp Tuyết Lê, hơi hơi thở dài, hiện tại trong vòng giải trí toàn dựa vào nhan sắc mà nổi tiếng, dưới việc tay trái thì photoshop tay phải thì chỉnh dung, nhan sắc thật sự sợ rằng chỉ có thể tìm được ở cổ đại.

Tịch Nhạ Hoài lên diễn đàn cộng đồng xem tin tức, bài gửi đứng đầu trang hấp dẫn lực chú ý của y, y nhấn vào tiêu đề ” Ngôi sao vì bị mỹ mạo phiên lụy mà vô tung vô ảnh”.

Trong bài đăng có một ảnh chụp, trong ảnh chụp, người đàn ông với một thân tây trang màu đen, cổ áo hơi hở ra, ôn nhu ôm lấy người con gái, gương mặt anh tuấn kia, sóng mũi cao thẳng, lông mi khê cong, mang theo sự dịu dàng như có như không, anh tuấn đến giống như một người mẫu đứng hàng đầu.

Người đàn ông này thoát nhìn vô cùng quen thuộc, còn khiến y thực động lòng, tìm Tịch Nhạ Hoài đột ngột đập nhanh, run run một hơi kéo xuống, bên dưới có ba ảnh chụp về người đàn ông, không nhiều lắm, không có trải qua một chút photoshop nào, mỗi tấm đều anh tuấn bức người, hấp dẫn không thể chống đỡ, chỉ mới nhìn thôi mà đã khiến cho mặt đỏ tim đập, hận không thể đẩy gục hần.

Phía dưới mấy ảnh chụp này có vô số dân mạng trả lời lại, bọn họ không ngừng hỏi người đăng bài, hỏi rằng người đàn ông này có phải là nghệ sĩ mới xuất đạo hay không, người đăng bài uyển chuyển nói vị nghệ sĩ này đã biến mất, mà việc hần đăng ảnh chụp này là muốn các dân mạng chia sẻ xem cái gì mới là nghệ sĩ hoàn mỹ chân chính. Vô số dân mạng bắt đầu vây quanh bài đăng, người đăng cũng thỏa mãn dục vọng của mọi người, gửi lên ba bốn tấm ảnh chụp của người đàn ông nữa, rồi mới dưới sự yêu cầu mãnh liệt của dân mạng, bắt đầu kể lại.

Người đàn ông này tên Dung Thụy Thiên, nếu quay lại mười năm, sẽ không ai hoài nghi hần là một nam diễn viên đứng đầu tại thế hệ kia, năm hai mươi tuổi hần nhờ vào “Bạc hạ” mà vinh dự nhận được giải thưởng nam nhân vật chính xuất sắc nhất trong liên hoan phim Mỹ, nghệ sĩ đạt được vinh dự này cho đến nay chỉ có duy nhất một mình hần, vận khí cũng tốt, diễn xuất cũng thế, tuổi còn trẻ như vậy đã đạt được vinh quang to lớn mà mọi người tha thiết ước mơ, đỏ rực, rất nhiều người theo đuổi hần, vô số người ái mộ hần, nhưng hần lại chọn một người đàn ông.

Ở trong nước đồng tính bị xem là bệnh tâm thần, một khi dính vào cũng giống như phạm tội, tình yêu của Dung Thụy Thiên xem ra rất đơn giản, chỉ cần yêu ai thì sẽ không phân biệt giới tính, cho nên không thể tưởng tượng được, khi hần muốn bảo hộ người yêu và người nhà, lại bị phơi bày trước truyền thông, bị mọi người tùy tiện từ bốn phương tám hướng chỉ trích, năm đó hần lại mang loại tâm tình như thế nào?

Dung Thụy Thiên đứng lặng ở góc đường người đến người đi, dáng người anh tuấn như ẩn như hiện đầy ý nhị, thoát nhìn vẫn kiên định ổn trọng giống như ngày thường, cả người tràn đầy ánh sáng mê người, cũng không biết vì sao ánh mắt hần lại làm cho người ta đau lòng đến thế, giống như một trang giấy Tuyên Thành tình tế yếu ớt không chống nổi gió mưa — Đây là ảnh chụp cuối cùng của Dung Thụy Thiên trước khi rời khỏi vòng giải trí. Đến tận bây giờ không có người gặp lại hần, đến ngay cả phóng viên cũng không chụp được hần, hần tựa như chưa từng xuất hiện trong vòng giải trí, hoàn toàn biến mất sạch sẽ, rất nhiều người đã vì thế mà đau lòng, bất đắc dĩ, đến cuối cùng lại trở nên lạnh nhạt.

Thế giới chính là như vậy, tất cả sao băng đều lướt qua thật nhanh, chỉ cần bạn nhớ kỹ những điểm tốt đẹp của nó, nhớ kỹ sự tồn tại của nó mang đến tiếng cười vui kia, nhớ kỹ nó đã từng xuất hiện trong hàng ngàn ngôi sao óng ánh là được.

Sau bài đăng này là vô số câu trả lời của dân mạng.... Tịch Nhạ Hoài còn thật sự xem bài đăng, sau khi lấy lại tinh thần liền nhìn sang Dung Thụy Thiên đang ăn bữa sáng, y cẩn thận nhìn Dung Thụy Thiên, bỏ

đi những vết thương xấu xí trên gương mặt hắn, chiếc mũi cao thẳng kia, lông mi thật dài, còn có dấu vết ố nâu giữa mắt mày kia, rõ ràng chính là Dung Thụy Thiên mà dân mạng đang nghị luận, y không khỏi kích động hỏi:” Trước kia em đã từng đóng phim sao?”

Dung Thụy Thiên giật mình ngẩng đầu, đáy mắt một mảnh sương mờ:” Sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?” Hắn không nguyện ý lắm đề cập về chuyện đã qua, cho nên hắn chưa bao giờ nói cho Tịch Nhạ Hoài là hắn đã từng đóng phim.

” Trên mạng có người đang nghị luận em, gửi bài đăng về em”.

” Cái gì?!” Sắc mặt Dung Thụy Thiên trắng bệch, không có gì vui sướng, giống như bị ngã vào ác mộng vậy, trực tiếp yêu cầu Tịch Nhạ Hoài:” Có thể gỡ bỏ bài đăng hay không, đừng để người nhìn thấy!”

” đương nhiên có thể gỡ bỏ”.

Dung Thụy Thiên rõ ràng là nhẹ nhàng thở ra, đồng tử màu xanh sâu thẳm của Tịch Nhạ Hoài quẩn chặt lấy Dung Thụy Thiên:” Em thực sự sợ hãi bị chú ý?”

” Tôi không có thói quen bị người khác nhìn chăm chú” Dung Thụy Thiên uống ly cà phê nồng đậm, đối với bài đăng Tịch Nhạ Hoài đang xem, không có chút hứng thú, cứ việc nhân vật chính trong đó là hắn.

Tịch Nhạ Hoài yêu say đắm nhìn Dung Thụy Thiên, thanh âm dịu dàng mà dễ nghe:” Nếu không nhìn thấy bài đăng, anh cũng sẽ không biết dung mạo của em lúc trước” dung mạo như vậy, khí chất như vậy, hoàn mỹ đến không giống người thật.

” Tôi không phải cố ý giấu diếm anh” Dung Thụy Thiên xin lỗi nói, anh mắt dừng trên người Tịch Nhạ Hoài:” Hiện tại tôi không phải nghệ sĩ, trước mắt chỉ thầm nghĩ có một cuộc sống bình thản, vòng giải trí dĩ vãng tựa như một giấc mộng vậy”.

” Nhưng tin tức về em thật sự rất ít, có phải có người giúp em đè ép xuống không?” Tịch Nhạ Hoài có chút dăm chiêu hỏi, Dung Thụy Thiên đã từng đổ đến như vậy, cho dù khi rời khỏi vòng giải trí hắn là cũng phải có tin tức, nhưng tin tức của hắn lại bị cắt đến sạch sẽ như vậy, nếu không phải dân mạng đăng ảnh chụp của hắn lên, quả thật sẽ không thể nghĩ tới hắn đã từng huy hoàng như vậy, tuổi còn trẻ mà đã đạt đến vinh quang ảnh đế.

” Mấy năm nay Tân Đồ Hiên có giúp tôi” hơn nữa lấy dung mạo xấu xí hiện tại của hắn, cho dù phóng viên có nhìn thấy cũng không tin hắn là Dung Thụy Thiên, hắn so với trước đây thì kém nhiều lắm, trên cơ bản là hai người khác nhau.

Đáy mắt Tịch Nhạ Hoài xẹt qua một tia nghi hoặc:” Y biết thân phận thật của em?”

” Hắn là biết”.

” Y thế nhưng hảo tâm như thế ” biết nhiều chuyện như vậy, còn cho Dung Thụy Thiên vào công ty của mình, khiến cho Trác Thích Mặc không phát hiện hắn, thoát nhìn là đang thành tâm giúp hắn, không có ý hấp dẫn lừa dối hắn.

” Mấy năm nay y giúp tôi rất nhiều, nếu không phải y âm thầm ngăn cản, chuyện hủy dung cũng sẽ bị phóng viên đăng báo” chân mày Dung Thụy Thiên cau chặt, thanh âm khàn khàn thẳng thắn:” Khi đó tôi cái gì cũng không có, không có cách nào chịu đựng đả kích, càng sợ hãi phải đối mặt với ánh mắt người khác”

61. Chương 61

Tịch Nhạ Hoài nhìn Dung Thụy Thiên trước mắt, hắn đã từng anh tuấn bức người, nhưng bởi vì hủy dung mà trở nên xấu xí, biểu tình khi nhắc đến những chuyện đã qua đều luôn tràn ngập sợ hãi, không giống như những nghệ sĩ khi nhắc chuyện xưa đều mang vẻ mặt đắc ý, Tịch Nhạ Hoài chăm chú nhìn Dung Thụy Thiên, Dung Thụy Thiên cúi đầu, thông thả nói với y: ” Nếu có thể, tôi hy vọng chuyện quá khứ, không cần bị bất luận kẻ nào nhắc tới “.

Tịch Nhạ Hoài chưa từng gặp qua một Dung Thụy Thiên lộ ra biểu tình vô lực như vậy, giống như một mảnh lá cây yếu ớt giữa bão táp mưa sa, y ôm lấy bả vai Dung Thụy Thiên, đôi môi ấm áp dày đặc in lên trán hần.

” Như vậy không nhắc lại nữa, đợi anh an bài người gỡ bài đăng xuống ” vòng giải trí quá mức chật hẹp, không thích hợp cho Dung Thụy Thiên sinh tồn, nếu để hần tiếp tục liên lụy đến vòng giải trí, trước kia là hủy dung nay chỉ sợ ngay cả mạng cũng không còn.

Y thế nhưng thật sự không tiếp tục truy vấn nữa, Dung Thụy Thiên hơi hơi ngẩng đầu, nhìn Tịch Nhạ Hoài gần trong gang tấc, môi y mềm mại, ấm áp, những nụ hôn ấm áp như vậy khiến hần có chút tham luyến, nhin không được bất an hỏi: ” Vậy anh có...Anh có ghét bỏ dung mạo hiện tại của tôi không? ”

Tịch Nhạ Hoài ánh mắt thâm thúy nhìn Dung Thụy Thiên, nhìn tới nhìn lui khuôn mặt hần, nhìn đến nỗi Dung Thụy Thiên bắt đầu thấy bất an, mới nhẹ nhàng mà cười cười, dùng tiếng nói dễ nghe mê người nói với Dung Thụy Thiên: ” Mặc kệ là em của hiện tại, hay vẫn là em trong quá khứ, chỉ cần nhìn thấy em, tim của anh liền đập thình thịch “.

Dung Thụy Thiên nhin không được mà phì cười. Khi hần mang theo tâm tình thoải mái trở lại Quân Hào, vừa mới tiến vào văn phòng liền phát hiện không khí có chút khác thường, đồng nghiệp thỉnh thoảng dùng ánh mắt khác thường nhìn hần, giống như muốn hỏi cái gì nhưng lại cảm thấy việc kia rất khó có thể tưởng tượng, thế là không có người hỏi Dung Thụy Thiên — ảnh chụp đăng trên diễn đàn cộng đồng có phải là hần hay không, có phải trước kia hần đã từng đóng phim, nếu đã từng đóng qua vậy tại sao bây giờ khuôn mặt lại trở thành thế này?

Sửa xong phần văn kiện cần ký tên, Dung Thụy Thiên đi vào văn phòng Bùi Khanh: ” Đây là văn kiện cần ký, hôm nay phía trên có đưa đến một bộ kịch bản, cần anh nhìn xem “.

Bùi Khanh không nhanh chóng xử lý văn kiện giống như ngày thường, mà là dùng ánh mắt tò mò đánh giá Dung Thụy Thiên, từ trên xuống dưới, tới tới lui lui, không buông tha bất cứ chỗ nào, cho đến khi Dung Thụy Thiên thấy không tự nhiên, mới không nén được tò mò hỏi: ” Hôm nay anh có xem qua tin tức giải trí chưa? “.

” Chưa “.

” Anh đã từng đóng phim sao? ”

” Không có ” Dung Thụy Thiên xấu hổ trả lời, mơ hồ đoán được tại sao Bùi Khanh lại hỏi hần như thế, đại khái là do xem báo trên mạng, hần thật không nghĩ tới bài đăng kia sẽ làm oanh động lớn như vậy, ngay cả thủ trưởng của hần đều tự mình hỏi hần.

Bùi Khanh chuyển máy tính, cho hần xem bài đăng trên diễn đàn, chỉ vào người đàn ông anh tuấn trong ảnh chụp hỏi:” Người đàn ông này không phải là anh sao? Tên các anh đều là giống nhau?”.

” Tôi không phải là anh ta, chỉ là trùng hợp có tên giống nhau mà thôi” Dung Thụy Thiên không do dự bình tĩnh nói, nếu thừa nhận với Bùi Khanh rằng mình đã từng đóng phim, như vậy kế tiếp sẽ bị hỏi càn nhiều vấn đề, những chuyện đó đều là chuyện mà hần không muốn nhắc đến.

” Hóa ra là như vậy” Bùi Khanh thấp giọng lẩm bẩm, mặc kệ nhìn sao đi nữa, Dung Thụy Thiên cũng đều khác với ngôi sao kia, hơn nữa khuôn mặt kia cũng làm cho người ta không thể liên tưởng đến là cùng một người, đều là do nhìn đến bài đăng này làm cho rất kích động, cái gì cũng chưa hỏi liền nghĩ đó là Dung Thụy Thiên.

Dung Thụy Thiên biết điều nói:” Nếu không có chuyện khác, vậy tôi ra ngoài trước”.

” Chờ chút -” Bùi Khanh gọi lại Dung Thụy Thiên, lấy ra vé mời, đưa cho Dung Thụy Thiên:” Đêm nay Figaro tổ chức bữa tiệc ở khách sạn Thiên Hằng, ngành của chúng ta toàn bộ đều phải tham dự”.

Dung Thụy Thiên không có ý tiếp nhận, trong giọng nói cũng có ý cự tuyệt:” Tôi chưa từng tham gia bữa tiệc nào như vậy”.

” Vậy càng phải đi, ra ngoài tiếp xúc với người khác nhiều hơn” Bùi Khanh cứng rắn đưa vé mời cho Dung Thụy Thiên, đây chính là vé mời mà vô số người cầu còn không được, Dung Thụy Thiên làm sao có thể nói

không cần!

Trong lúc nghỉ ngơi, Tịch Nhạ Hoài liên hệ với bộ phận quản lý mạng gỡ đi bài đăng về Dung Thụy Thiên, lại làm cho nhân viên phòng làm việc ở trên mạng tung tin tức của y, không đến một lát lực chú ý của dân mạng đã bị dời đi, bắt đầu chú ý tin tức của y. Giải quyết xong việc này, Tịch Nhạ Hoài nghe Trì Hạo thông báo lịch làm việc hôm nay, biết được buổi tối phải tham gia yến tiệc của Figaro, rất nhiều công việc đều được chỉnh lại, y cũng nhàn rỗi hơn chút.

Y mở ra máy tính lên mạng, tải xuống bộ phim “Bạc hạ” do Dung Thụy Thiên làm diễn viên chính, bộ phim này là bộ phim văn nghệ nhẹ nhàng, kể lại tình yêu ngây ngô thời cuối thập niên tám mươi, nam nữ nhân vật chính gặp nhau ở ngõ nhỏ, quen biết, kết giao, lại vì giấc mơ của mỗi người mà chia tay, bộ phim này không có quy mô lớn, cảnh thân mật cũng không nhiều, nhưng lại thể hiện được một bầu không khí tình sắc như ẩn như hiện.

Tỷ như nam nữ nhân vật chính bởi vì dụt mưa mà tránh dưới hàng hiên chật hẹp, nam chính tóc đen ướt đầm, áo sơ mi màu trắng trên người dán sát vào thân thể, bao quanh thân thể nam tính trẻ trung mà rắn chắc, môi hân hồng hồng, ẩn ẩn phát ra ánh đỏ ướt át, những giọt nước trong suốt trượt dọc theo lọn tóc rồi rơi xuống, dừng lại trên mặt nữ chính. Nữ chính ngẩng đầu, ánh mắt chạm đến nam chính, khuôn mặt trắng nõn đột nhiên đỏ ửng.

Tịch Nhạ Hoài nhìn hình ảnh đang phát trên bộ phim, ánh mắt dần dần trở nên tối tăm, một bộ biểu tình mất hứng khi Dung Thụy Thiên và nữ diễn viên thân mật, cho nên khi xem bộ phim này cũng không chú ý đến kịch tình, mà là xem nữ diễn viên kia trộm “ăn” Dung Thụy Thiên bao nhiêu lần. Càng quá phận là màn hôn môi cuối cùng, Dung Thụy Thiên hôn nữ diễn viên xong liền dứt ra, nhưng nữ diễn viên lại giống như bị nghiện, ôm lấy cổ Dung Thụy Thiên, hôn hân lần nữa, tiếp đó là hôn lưỡi, còn mút lấy đầu lưỡi hồng hồng ướt át của Dung Thụy Thiên.

Tịch Nhạ Hoài càng xem càng cảm thấy vừa đổ kị vừa cảm tức, cảnh hôn môi có thể nhờ phần mềm xử lý, vì muốn biểu đạt tính chân thật nên cũng cần diễn viên tự mình ra trận, bất quá bộ phim như vậy lại hôn môi như vậy, nói thật có chút quá. Sau khi tắt phim, Tịch Nhạ Hoài rầu rĩ xem tin tức khác của Dung Thụy Thiên, nhưng Tân Đồ Hiên gần như đã cắt toàn bộ, hơn nữa đã qua nhiều năm như vậy, rất nhiều tin tức đã bị mất đi.

Bất quá khi xem phần hậu kỳ bộ phim, bên trong có thân ảnh anh tuấn của Dung Thụy Thiên, khi đó hân hân là đang đỏ, nhưng vẫn còn mặc quần áo hàng ngày tham dự các loại hoạt động buôn bán, quần áo này thực phổ thông, thực mộc mạc, có thể thấy đường ngày thường hân điệu thấp nhiều bao nhiêu, sau khi đỏ cũng không có gì thay đổi, đàn ông như vậy rất ít. Nếu đổi lại là một người đàn ông tham hư vinh, thì chắc chắn đều sẽ mua cho mình nhiều loại quần áo hàng hiệu, ăn mặc lòe lòe tỏa sáng, hấp dẫn tất cả ánh đèn sáng chói cùng phóng viên.

62. Chương 62

Tịch Nhạ Hoài khép lại máy tính, trong đầu là thân ảnh Dung Thụy Thiên, mặc kệ là quá khứ hay hiện tại thì hân đều thực mê người dù rằng hiện tại khuôn mặt hân có xấu xí đi chăng nữa, nhưng những vết thương trên mặt kia, làm sao sẽ không để lại dấu vết thống khổ trong lòng hân. Tịch Nhạ Hoài mở di động, nhìn nhìn thời gian, gọi điện thoại cho Dung Thụy Thiên, sau khi vang lên hai tiếng, đầu kia truyền đến thanh âm trầm thấp lại dễ nghe của Dung Thụy Thiên: “Anh xong việc rồi sao?”

” Đêm nay phải tham gia bữa tiệc của Figaro, buổi chiều ở phòng nghỉ chuẩn bị”.

Thanh âm Dung Thụy Thiên có chút giật mình: “ Figaro? Tổ chức ở khách sạn Thiên Hằng sao?”.

” Em sẽ đi sao?”.

” Bùi Khanh muốn tôi cùng đi”.

” Vậy lại đây tốt lắm, đêm nay anh cũng ở bữa tiệc, xong rồi chúng ta cùng nhau về nhà” Tịch Nhạ Hoài cười nói với Dung Thụy Thiên, thần sắc dịu dàng như vậy đủ để hấp dẫn các loại thiêu thân đâm đầu vào trên người y.

Figaro là tuần san của nước Pháp, sau khi tiến vào Trung Quốc thì mỗi tháng sẽ phát hành 2 kỳ, cuối năm sẽ long trọng cử hành buổi tiệc đầy năm tại khách sạn Thiên Hằng, lần này ngôi sao tham dự nhiều không đếm xuể, bọn họ tham dự liền khiến cho yến tiệc trở nên chói lóa, xa hoa. Trước khi bắt đầu buổi tiệc, Figaro tổ chức một hồi trình diễn thời trang, toàn bộ trang phục sẽ dùng để bán đấu giá ngay tại hiện trường, số tiền thu được sẽ quyên góp vào cơ cấu phúc lợi xã hội.

Dung Thụy Thiên theo Bùi Khanh đi vào đại sảnh buổi tiệc, dưới sự giới thiệu của Bùi Khanh mà làm quen với những người thuộc xã hội thượng lưu, bởi vì không tự tin vào khuôn mặt của mình, lại không dễ bắt chuyện với người, nên Dung Thụy Thiên không thể tán gẫu được cùng bọn họ. Hẩn bưng ly rượu đi đến một góc, xa xa ở trong đám người nhìn thấy Tịch Nhạ Hoài, trong những nghệ sĩ có mặt tại đây thì khí chất của y làm cho người khác không thể bỏ qua.

Tịch Nhạ Hoài mặc tây trang Prada màu đen, giống như quý tộc trong giới thượng lưu, đang nói chuyện với vài vị nhân vật lớn trong giới kinh doanh, cách nói năng và cử chỉ của y hấp dẫn người khác, rất nhiều người đều đang nhìn y, khe khẽ nói nhỏ đàm luận về y, cũng như dùng ánh mắt hâm mộ nhìn Tuyết Lê bên người y.

Tuyết Lê khuôn mặt trang điểm tinh xảo đứng bên người Tịch Nhạ Hoài, lễ phục màu bạc ôm lấy dáng người khéo gợi của cô, hình ảnh cô đứng chung với Tịch Nhạ Hoài, nhìn sao cũng đều đẹp, nhìn sao cũng thực đẹp mắt giống như một đôi bích nhân trời đất kiến tạo.

Dung Thụy Thiên xa xa nhìn bọn họ, bất quá chỉ khoảng cách vài bước chân ngắn ngủi, thế nhưng lại giống như cách muôn sông nghìn núi, ở giữa có nhiều vật nặng nề ngăn trở, hẳn không có cách nào vượt qua, để có thể được giống như một người bình thường mà bắt lấy Tịch Nhạ Hoài.

Tiếng nhạc du dương vang lên ở đại sảnh yến tiệc, Dung Thụy Thiên nhìn Tịch Nhạ Hoài thấp giọng nói chuyện với một Tuyết Lê xinh đẹp như hoa, ánh mắt dần dần trở nên mất mát, ngực cũng bị đè ép đến thở không nổi.

Tịch Nhạ Hoài tao nhã ngẩng đầu, lơ đãng liếc thấy Dung Thụy Thiên đang chăm chú nhìn y, đại sảnh yến tiệc phi thường náo nhiệt, đèn thủy tinh trên trần óng ánh sáng lóa, trong tất cả ánh sáng và các bối cảnh ấy, làm nổi bật lên thân ảnh Dung Thụy Thiên, thất lực hẩn thẳng thắn, vẻ mặt cứng nhắc, hơi hơi cúi đầu, bóng dáng hẳn bị ngọn đèn hắt lên nền đất, thật dài, cô tịch lại xa xăm.

Bộ dáng tựa như buổi sáng khi nhìn đến ảnh chụp kia, hẳn đứng lặng ở góc đường người đến người đi, dáng người anh tuấn như ẩn như hiện đầy ý nhị, tầm mắt hai người trong lúc vô tình chạm vào nhau, Tịch Nhạ Hoài lấy lại tinh thần, không còn thông dong như lúc trước nữa, ngay cả Tuyết Lê ở bên cạnh cũng nhận ra.

Tuyết Lê nhìn theo ánh mắt của Tịch Nhạ Hoài, nhìn thấy Dung Thụy Thiên đang ngồi trong góc, trong nháy mắt sắc mặt Tuyết Lê thay đổi, lấy trực giác tinh tế của người phụ nữ, cô tin rằng quan hệ giữa hai người không hề đơn giản.

Dung Thụy Thiên cúi đầu, hối hận đêm nay tham gia yến tiệc, dù cho thật vui sướng khi Tịch Nhạ Hoài nói rằng y cũng tham dự, nhưng hẳn lại không nghĩ tới đây là một trường hợp lớn như vậy, thậm chí muốn chào hỏi với Tịch Nhạ Hoài cũng là việc khó khăn.

” Ai dẫn anh đến? Không nghĩ tới anh sẽ tham gia loại yến tiệc như vậy” một giọng nam đột ngột vang lên bên tai, Dung Thụy Thiên ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy Hạng Thanh Uyên xuất hiện trước mặt, y đứng đó, bao phủ hẳn trong một tầng bóng ma, khuôn mặt so với phụ nữ còn muốn tinh xảo hơn đó mang theo nụ cười thần nhiên, giống như thật vui vẻ khi thấy hẳn sẽ xuất hiện vậy.

Dung Thụy Thiên lễ phép đáp lại:” Tôi lại đây với người cùng công ty”.

” Bây giờ có thể quen với ngành mới chưa?”

“Đang dần làm quen” Dung Thụy Thiên hoảng sợ, không nghĩ tới Hạng Thanh Uyên sẽ hỏi vấn đề này, thoát nhìn Hạng Thanh Uyên biết hẳn chuyển ngành, nhất thời không biết trả lời làm sao, cho nên có chút xấu hổ.

Hạng Thanh Uyên ngồi bên cạnh Dung Thụy Thiên, bình tĩnh nhìn chăm chú Tịch Nhạ Hoài trong đám người, thấy Tịch Nhạ Hoài đang trừng y, càng cười đến xinh đẹp:” Anh và Tịch Nhạ Hoài quan hệ tốt lắm

sao?”.

” Ừm, rất tốt” Dung Thụy Thiên che giấu sự co quắp của mình, trấn định trả lời.

” Như vậy thì làm ở bộ phận sản xuất cũng tốt” khuôn mặt như băng tuyết của Hạng Thanh Uyên như hòa tan: ” Tôi không biết Tịch Nhạ Hoài còn có thể ở trong vòng luẩn quẩn được bao lâu, nhưng y thực cần có người làm bạn”.

Dung Thụy Thiên ngẩng đầu, mặt hần vừa lúc giấu trong một mảng tối, thấy không rõ biểu tình lúc này của hần, hần hỏi Hạng Thanh Uyên:” Anh và Tịch Nhạ Hoài là bạn bè sao?”.

” Bạn bè trên quan hệ hợp tác” Hạng Thanh Uyên cười khê, ánh mắt quét đến một chỗ, sự kinh ngạc trong ánh mắt còn mang theo chút nghiến ngấm:” Phóng viên thích chụp ảnh tại đây, tôi dẫn anh đi chỗ khác”.

” Đi đâu?”.

” Khu nghỉ ngơi lầu hai”.

Dung Thụy Thiên nhìn quanh bốn phía, thấy có nhiều phóng viên đang thủ sẵn máy chụp ảnh, hần không do dự rời đi với Hạng Thanh Uyên, hần không có thói quen đứng ở trường hợp như vậy, thẳm nghĩ im lặng ngồi chờ ở một góc cho đến khi tan tiệc.

63. Chương 63

Hạng Thanh Uyên đi phía trước, Dung Thụy Thiên theo phía sau, bước chân rất nhanh, chạm xuống đất cũng rất nhẹ, giống như dã thú kinh hoàng đang đi trong hoàn cảnh lạ lẫm, cẩn thận lại khẩn trương. Hạng Thanh Uyên không quay đầu lại, chỉ là dẫn hần tránh đi đám người, đi đến chỗ ít người, Dung Thụy Thiên dần dần trầm tĩnh lại. Đến đầu cầu thang, Hạng Thanh Uyên đột nhiên dừng lại, Dung Thụy Thiên cứ theo đà đi đến phía trước, nặng nề tông vào trên người Hạng Thanh Uyên, hần đau đến bùm mũi lại. Hạng Thanh Uyên xoay người, lo lắng hỏi:” Anh không sao chứ?”.

Dung Thụy Thiên lắc đầu, giọng hàm hồ nói:” Không có việc gì, không có việc gì”.

” Cho tôi xem coi có bị thương không” Hạng Thanh Uyên lo lắng kéo Dung Thụy Thiên, một bàn tay trắng nõn bắt lấy Hạng Thanh Uyên, theo đó mà đến là thanh âm từ tính mà Dung Thụy Thiên quen thuộc:” Hần không quen với hoàn cảnh nơi này, anh muốn dẫn hần đi đâu?” Mới vừa rồi nhìn thấy Hạng Thanh Uyên tới gần Dung Thụy Thiên, y đã muốn lại đây xem.

” Sao anh lại đến đây?” Hạng Thanh Uyên nhìn Tịch Nhạ Hoài, vẻ mặt hứng thú hỏi, nếu không phải nhìn thấy Tịch Nhạ Hoài thì làm sao y lại đột nhiên đứng lại, khiến cho Dung Thụy Thiên đụng bị thương.

Tịch Nhạ Hoài trừng Hạng Thanh Uyên, cúi đầu nhìn mũi Dung Thụy Thiên, nhìn thấy mũi hần đỏ đỏ, không khỏi nhíu mày bảo:” Đều bị đỏ một mảng lớn, anh thấy vẫn là nên đi khám bác sĩ”.

” Chỉ là bị thương một chút thôi, không có gì đáng ngại” Dung Thụy Thiên nắm lấy tay Tịch Nhạ Hoài, ám chỉ y rằng hần không có việc gì.

Tịch Nhạ Hoài hết cách với Dung Thụy Thiên, phụng phịu quai Hạng Thanh Uyên:” Anh nhàn rồi không có việc gì làm thì xem kịch bản đi, đừng có tùy tiện tiếp cận hần” nếu không phải Hạng Thanh Uyên tới gần Dung Thụy Thiên, Dung Thụy Thiên làm sao lại bị thương.

Hạng Thanh Uyên hạ giọng:” Tôi đây là hảo tâm” nếu y không dẫn Dung Thụy Thiên đến khu nghỉ ngơi, không chừng sẽ có phóng viên chụp Dung Thụy Thiên, hoặc là trực tiếp phỏng vấn hần, hỏi hần rằng Quân Hào sẽ quay bộ phim nào tiếp theo.

” Tôi cảm ơn anh tiên sinh! Anh chưa gặp hần vài lần mà lại tốt bụng như thế” Tịch Nhạ Hoài kéo Dung Thụy Thiên lên lầu hai, khi này nhìn thấy Dung Thụy Thiên ngồi trong góc thì đã muốn dẫn hần vào phòng nghỉ, nhưng khi đó y lại không có cách nào thoát ra.

Hạng Thanh Uyên theo sát phía sau, đáy mắt lóe lên ánh sáng狡 hoạt:” Anh vẫn nên chú ý nhiều một chút, đây là trường hợp trước công chúng, tốt với bạn bè như vậy, lại có hành động thân mật thế kia, coi chừng có tin tức phản đối”.

” Tôi biết” Tịch Nhạ Hoài bảo vệ Dung Thụy Thiên, nhất là toàn bộ buổi tối này, Hạng Thanh Uyên đều có thể cảm nhận được những ánh mắt ái mộ từ các góc truyền tới, bọn họ không lúc nào không theo dõi Tịch Nhạ Hoài, nhưng tên này chỉ để ý Dung Thụy Thiên.

Ở ban công khu nghỉ ngơi lầu hai, nữ tiếp viên đưa tới rượu, nước và khăn lạnh mà Tịch Nhạ Hoài yêu cầu, Tịch Nhạ Hoài vắt khăn đặt nhẹ lên mũi Dung Thụy Thiên:” Đắp cái này lên, lát nữa sẽ không đau”.

Dung Thụy Thiên đoạt lấy khăn mặt, thấp giọng nói với Tịch Nhạ Hoài để tự mình làm, Tịch Nhạ Hoài biết hấn then thùng vì có người ngoài ở đây, quay đầu lại hỏi Hạng Thanh Uyên:” Anh có chuyện gì?”.

Hạng Thanh Uyên nhìn khuôn mặt tức giận của Tịch Nhạ Hoài, không chút nào để ý, cười cười, bưng một ly hương tân (rượu) đưa cho Dung Thụy Thiên:” Vừa rồi thực có lỗi, tôi không phải cố ý đứng lại, đều là bởi vì tên Tịch Nhạ Hoài này lại đây”.

Tịch Nhạ Hoài nửa đường lấy đi hương tân mà Hạng Thanh Uyên đưa, đặt mạnh lên bàn, rồi sau đó vẻ mặt còn nghiêm túc nói với Dung Thụy Thiên này giờ đang mờ mịt:” Không cần uống hương tân của tên này, quỷ mới biết bên trong có cái gì này nọ”.

” Anh đừng có nói bậy với Dung Thụy Thiên!” Hạng Thanh Uyên làm sáng tỏ nghi ngờ.

Tịch Nhạ Hoài lại hất cho y một bát nước đen:” Trước kia không phải anh đã từng cho người ta uống qua?”.

” Đó là do người khác bỏ vào” Hạng Thanh Uyên hất gương mặt trắng nõn của mình lên:” Còn nữa, có thể đừng có nhắc đến chuyện trước đây của tôi trước mặt người khác hay không, hay là anh đang oán giận vì chưa từng được trải qua như thế?”

Tịch Nhạ Hoài đánh giá Hạng Thanh Uyên, dùng một loại ánh mắt như lưu manh đang đùa giỡn con gái nhà lành nói:” Gần đây khuôn mặt anh sao lại trở nên đẹp hơn thế, có phải do ở cùng với Bert lâu rồi nên nội tiết tố nam tính cũng bị cậu ta ảnh hưởng?” Trì Hạo đã từng đề cập qua chuyện đã nhìn thấy Hạng Thanh Uyên và Bert ở quán bar, quan hệ giữa bọn họ tuyệt đối thực ái muội, hơn nữa có thể là Bert được diễn vai trong bộ phim lần này là do Hạng Thanh Uyên can thiệp với đạo diễn.

Hạng Thanh Uyên đen nửa khuôn mặt, có chết cũng không thừa nhận có quan hệ với Bert:” Tôi với cậu ta chỉ là bạn bè”.

” Tân Đồ Hiên nói cho tôi biết là anh đến công ty để lấy Dung Thụy Thiên, đều đã qua nhiều năm như vậy, sao anh vẫn luôn thích đào góc tường người khác, thậm chí còn muốn lấy cả một “thân cây”, chẳng lẽ những “cây cỏ” bên ngoài không đủ để hấp dẫn anh sao?”.

” Thao? Nói chuyện với anh cũng đừng có lưu manh như vậy được không?!” Kỹ năng nghe hiểu tiếng Trung của Hạng Thanh Uyên không tốt, vì đã sống quen với cuộc sống phương Tây nên y không thể lý giải được sự khác nhau giữa ” Thảo ” và “Thao” như ý của Tịch Nhạ Hoài. (Thảo- cây cỏ và Thao – *** đọc trại như nhau)

Dung Thụy Thiên bị kẹp ở giữa không biết phải làm sao, bởi vậy ở nửa tiếng kế tiếp, hấn an vị trên chiếc sofa Italy mềm mại, mặt co mảy cầu nhìn hai người biện luận phần khích anh tới tôi đi, bọn họ tựa như hai cái máy tính có tính năng cao cấp, màn hình lóe ra, bàn phím cạch cạch rung động, một bộ giống như muốn dồn đối phương vào chỗ chết, mãi cho đến khi Hạng Thanh Uyên nói vào chính đề:” Đã sắp tháng mười, anh nghĩ sao?”.

” Tôi nghĩ cái gì?” Tịch Nhạ Hoài biết rõ còn cố hỏi.

” Anh biết tôi đang hỏi gì!” vào tháng mười thì hiệp ước giữa Tịch Nhạ Hoài và Hoàn Á cũng đến hạn, y biết Tịch Nhạ Hoài không có ý định tiếp tục ký kết, nhưng vẫn là muốn nghe đến đáp án chính xác, rồi trở về nói lại cho Trác Thích Mặc.

Tịch Nhạ Hoài chủ động đưa ra:” Nếu là hợp đồng thì tôi không có hứng thú” nói xong liền lấy qua tảng thịt bò trên bàn, dùng dao cắt thành từng miếng, rồi mới tao nhả đưa cho Dung Thụy Thiên:” Thịt bò nơi

này không tồi”.

” Vậy anh muốn tự mình đầu tư một công ty?” Hạng Thanh Uyên nhìn hành động của Tịch Nhạ Hoài, trong ánh mắt có một chút kinh ngạc che giấu không kịp.

” Hiện giờ tôi chưa ký kết với nghệ sĩ nào, phòng làm việc là do tôi mà tồn tại”.

” Nếu cần nghệ sĩ, tôi có thể giới thiệu cho anh” trong vòng giải trí, Tịch Nhạ Hoài đã đi lên đến đỉnh, nếu cứ tiếp tục như vậy thì không bằng đầu tư công ty, ký kết với nghệ sĩ, mà chính bản thân y chỉ cần kinh doanh là được.

” Anh còn chê tôi chưa đủ việc hay sao tiên sinh?” Tịch Nhạ Hoài bưng lên rượu đỏ, đang muốn uống xuống, nghĩ nghĩ, vẫn là đưa rượu đỏ cho Dung Thụy Thiên, Dung Thụy Thiên uống một ngụm, lại cúi đầu ăn thịt bò.

64. Chương 64

Hạng Thanh Uyên hứng thú nhướn mày, trong ngày thường y chưa bao giờ gặp qua một Tịch Nhạ Hoài dịu dàng như thế, cứ việc anh ta không làm giá giống như đa số ngôi sao khác, nhưng dù vậy anh ta cũng không phải người dịu dàng lương thiện, đầu óc lại càng không hề kém so với Trác Thích Mặc.

Y quen biết với Tịch Nhạ Hoài lúc ở châu Âu, khi đó Tịch Nhạ Hoài đang lui khỏi vòng giải trí, đan thương thất mã (một thân một mình) đầu tư chứng khoán, lấy năm trăm vạn đăng ký tài chính, cuối cùng thắng được tới năm triệu năm trăm ngàn, hơn nữa trong quá trình này, không hề lưu tình chút nào mà khiến cho năm đối thủ cạnh tranh thua đến tiền vốn cũng không thu về được.

Hạng Thanh Uyên nhìn Tịch Nhạ Hoài đối diện, nhưng Tịch Nhạ Hoài lại chỉ chú ý đến Dung Thụy Thiên bên người, không thêm chú ý tới ánh mắt y, hiển nhiên là xem y không tồn tại, thậm chí lúc nói chuyện quan trọng cũng không làm cho Dung Thụy Thiên tránh đi, y nhắc nhở ám chỉ, nhưng Tịch Nhạ Hoài lại ném trở về ánh mắt “không sao”, cuối cùng, y bất đắc dĩ phải buông tha rồi khẽ thở dài, nói:” Tôi chỉ hỏi này đó, sau này, phải tự lo lấy thân”.

Tịch Nhạ Hoài cười cười, cái gì cũng chưa nói. Lúc này, tại đại sảnh yến tiệc, khách khứa đang theo giai điệu âm nhạc mà tao nhã khiêu vũ, trên lầu hai không khí giữa ba người lại vô cùng hòa hợp, Dung Thụy Thiên ăn tảng thịt bò Tịch Nhạ Hoài cho hắn, sau khi ăn no thì thực khát, mà đặt trên bàn toàn là rượu, Tịch Nhạ Hoài gọi nữ phục vụ vào đưa nước, nữ phục vụ đi đến, mặt đỏ tim đập bưng nước cho Tịch Nhạ Hoài:” Thưa anh, đây là nước anh muốn”.

” Cám ơn ” Tịch Nhạ Hoài lấy nước cho Dung Thụy Thiên, nữ phục vụ thấy Dung Thụy Thiên uống hết nước, lộ ra biểu tình kinh ngạc, không muốn rước lấy phiền toái mà lấy cốc rời đi, rồi mới tìm Tuyết Lê nói rõ tình huống. Tuyết Lê đợi cả đêm, vốn định pha xuân được vào nước cho Tịch Nhạ Hoài uống, mượn cơ hội này mà tạo nên quan hệ với Tịch Nhạ Hoài, ai ngờ đến Tịch Nhạ Hoài lại đưa nước cho tên đàn ông xấu xí Dung Thụy Thiên uống.

Dung Thụy Thiên uống nước xong, vừa mới bắt đầu thì còn trấn định tự nhiên ngồi ở kia, nhưng mười phút sau thì cả người bắt đầu nóng lên, hắn tưởng là do tác dụng của rượu đỏ, nhưng rượu đỏ là Tịch Nhạ Hoài cho hắn, Tịch Nhạ Hoài và Hạng Thanh Uyên lại còn uống rất nhiều, vậy mà thoát nhìn bọn họ cũng chưa có vấn đề gì, thế là mượn cơ đến buồng vệ sinh, vốc nước lạnh như băng lên mặt, nhưng vẫn không cách nào dập tắt đi sự khô nóng trên người.

Khi Tịch Nhạ Hoài lái xe đưa hắn về nhà, Dung Thụy Thiên cố nén sự khô nóng trong người ngồi bên chỗ phó lái, không đến nửa phút thì áo sơ mi liền ướt đầm, ngay cả mái tóc đều ướt hơn phân nửa, hắn nóng quá mà cởi nút cổ áo thở hào hển.

” Nóng quá, có thể tăng máy lạnh thêm chút nữa không?” nói xong Dung Thụy Thiên cởi bỏ áo khoác, phát hiện vẫn khó chịu như trước, mà Tịch Nhạ Hoài bên cạnh hắn sau khi mở máy lạnh thì vẫn tây trang thẳng thớm ngồi đó.

Lúc đèn đỏ, Tịch Nhạ Hoài sờ lên trán Dung Thụy Thiên, khi bàn tay mát lạnh chạm đến khuôn mặt đỏ bừng của hắn, Dung Thụy Thiên thoả mái “Ừm” một tiếng, hô hấp cũng nặng nề hơn vài phần, thoạt nhìn bộ dáng không phải là đang phát sốt. Trong ô tô, máy lạnh mở đến tối đa, cơ hồ làm cho người ta cảm thấy rét run, Tịch Nhạ Hoài lặng yên không nói chăm chú nhìn Dung Thụy Thiên, Dung Thụy Thiên vẫn hô hấp dồn dập như trước, cái trán còn rịn ra một tầng mồ hôi, trong nháy mắt Tịch Nhạ Hoài đã phát hiện tình huống có chút không đúng, hơn nữa y đã lẩn lộn rất lâu trong vòng giải trí, nên kinh nghiệm về phương diện nào đó cũng thực phong phú, không đến một phút liền biết được Dung Thụy Thiên bị kê đơn. Nhưng đêm nay Dung Thụy Thiên ở cùng với y rất lâu, không hề rời khỏi y một giây, thật không rõ thời điểm nào đã bị người khác kê đơn.

” Em cần đi bệnh viện một chuyến ” Tịch Nhạ Hoài nhíu mày nói, y không biết thuốc kia mạnh đến mức độ nào, nhưng nếu cứ kéo dài như thế e rằng sẽ làm bị thương thân thể, thế là quyết định đưa Dung Thụy Thiên đi bệnh viện.

Dung Thụy Thiên ý thức hỗn loạn, không nghe rõ Tịch Nhạ Hoài nói gì, chỉ là khó chịu dựa vào vai y, càng không ngừng cọ cọ lên người y, giống như làm như vậy sẽ có thể giảm bớt nhiệt độ trên cơ thể: ” Tôi nóng quá Tịch Nhạ Hoài, giúp tôi”.

Con người Tịch Nhạ Hoài trầm xuống, cổ nén lửa dục trong cơ thể, kiên nhẫn lặp lại một lần: ” Em bị kê đơn, anh phải đưa em đi bệnh viện”.

” Tôi không đi bệnh viện” Dung Thụy thiên ý thức mơ màng lăm bắm, làn tóc đen mềm mại tán loạn trên gương mặt, còn có đôi rèm mi chột khép lại ôm lấy đôi con người ẩm ướt ấy, không có tiêu cự nhìn Tịch Nhạ Hoài.

” Rất khó chịu sao?” Tịch Nhạ Hoài thấp giọng hỏi, Dung Thụy Thiên hiện giờ hiển nhiên rất khác so với dĩ vãng, thoạt nhìn đã muốn không đủ tỉnh táo, nếu tỉnh táo thì hẳn nhất định sẽ không bắt lấy cánh tay y, gần như làm nũng quẩn quít lấy y.

Dung Thụy Thiên không có đáp lại, chỉ là đôi mắt sáng quắc nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Tịch Nhạ Hoài, nhìn đôi môi cánh hoa duyên dáng, chiếc cổ trắng nõn, còn có hầu kết đang trượt lên trượt xuống ấy, hắn bắt đầu miệng khô lưỡi khô, lửa dục đốt người.

Đây là thân thể gì thế này? Vì sao lại có cảm giác đói khát khó nhịn như thế? Bởi vì bị kê đơn, khi hắn nhìn chăm chăm Tịch Nhạ Hoài thì trong đầu liền hiện lên cảnh tượng hoang *, có thể tùy ý làm bậy như vậy với y, điều này thật sự rất hạ lưu, Dung Thụy Thiên xấu hổ lui sát vào ghế phó lái, cảnh cáo chính mình phải kiềm chế, nhưng thân thể lại bắt đầu phản bội hắn, càng ngày càng trở nên mất kiểm soát, ngay cả khi vải dẹt ma sát với làn da cũng có thể khiến cho hắn thấy khoái cảm, vành mắt Dung Thụy Thiên đỏ lên, cả người phát run bắt đầu thổ dốc:” Ừm...”.

Tịch Nhạ Hoài len qua vạt áo xoắn xếch của hắn, sờ lên *g ngực mịn màng của Dung Thụy Thiên, nếu như bình thường thì Dung Thụy Thiên sẽ ngượng ngùng đẩy y ra, nhưng lúc này đây lại mặc cho y làm bậy, còn phát ra từng trận rên rỉ: ” Mát quá, đừng đi...”.

Hiện tại đến lượt Tịch Nhạ Hoài cả người nóng lên, không dám loạn chạm vào Dung Thụy Thiên, khi bị Dung Thụy Thiên quẩn lấy thì cũng không đáp lại, thoạt nhìn bộ dáng thực trấn tĩnh, nhưng sâu trong đáy mắt lại bắt đầu khởi động thứ ánh sáng sâu thẳm đến nỗi khiến cho người ta phải sợ hãi.

65. Chương 65

Đến gara đỗ xe xong, hai người yên lặng đi vào thang máy, chỉ nghe thấy tiếng hô hấp ồ ồ của nhau, khi vừa bước vào cửa, Tịch Nhạ Hoài liền kéo lấy Dung Thụy Thiên, hung hăng đè Dung Thụy Thiên lên vách tường, thô bạo hôn hắn.

Hai người đều đã nhịn thật lâu, hơn nữa Dung Thụy Thiên bị hạ thuốc, thân thể sớm đã mất kiểm soát vô cùng, nên khi Tịch Nhạ Hoài hôn hắn, hắn cũng kịch liệt đáp trả lại y, quá nhiều khát vọng cùng dục vọng hòa quyện vào nụ hôn này, mang theo một loại điên cuồng không thể hình dung, Dung Thụy Thiên cảm thấy

trái tim của chính mình tựa như muốn nhảy ra khỏi ***g ngực, cũng nghe thấy tiếng tim đập của Tịch Nhạ Hoài, dồn dập như vậy, nóng bỏng như vậy, tần suất cũng nhanh như hân.

Hai người gắt gao hôn nhau trong nền ánh sáng hôn ám, nhiệt tình cắn mút môi đối phương, Tịch Nhạ Hoài hôn Dung Thụy Thiên, kéo hân vào phòng ngủ, chân Dung Thụy Thiên mềm nhũn đến nỗi khó có thể bước đi, Tịch Nhạ Hoài ngồi xuống mạnh mẽ bế hân lên, đặt hân xuống giường lớn, ngay sau đó đôi môi nóng bỏng lập tức đoạt lấy hân....

Da thịt Dung Thụy Thiên vì tác dụng của thuốc mà ửng hồng, khoái cảm được vuốt ve khiến hân rên rỉ ngẩng đầu lên, hân căn bản không nghe rõ Tịch Nhạ Hoài nói cái gì, chỉ biết là y đang nhìn mình, dùng ánh mắt dịu dàng nhưng lại nóng cháy mà nhìn hân, bất luận hân có phản ứng đáng xấu hổ bao nhiêu đi nữa, y đều sẽ dịu dàng chấp nhận hân, trong nháy mắt hân cảm thấy có chút khó hiểu. Hân không biết chính mình có sức quyến rũ gì mà có thể hấp dẫn được y, liền ngay cả Hạng Thanh Uyên đều thực kinh ngạc khi nhìn ra quan hệ của bọn họ, trong mắt của người bên ngoài thì bọn họ giống như hai đường thẳng song song không thể gặp nhau, nhưng Tịch Nhạ Hoài lại dưới sự ngỡ ngàng khó hiểu của người khác mà nói thương hân....

Tịch Nhạ Hoài ghì lấy thân thể đang nóng lên của hân, há mồm ngậm lấy điểm nổi nhật màu trước ngực hân, liếm hôn cắn mút, một bàn tay khác bò lên ***g ngực rắn chắc của hân, nắm lấy điểm nổi bên phải, dùng sức mân mê cho đến khi đứng thẳng.

”Ngô.... Ừm....” Thân thể Dung Thụy Thiên nhẹ nhàng vặn vẹo, đôi môi cánh hoa bị Tịch Nhạ Hoài hôn sâu khê tràn ra tiếng rên rỉ tinh tế, theo động tác và hơi thở ồ ồ của Tịch Nhạ Hoài, nhiệt độ trên người cũng dần tăng lên.

Tay Tịch Nhạ Hoài trượt xuống hạ thân hân, một phen nắm lấy dục vọng đang ngẩng lên của hân:”Cứng rắn như vậy, chắc là rất khó chịu đi” nói xong vươn ra đầu lưỡi hồng hào ẩm ướt của mình, liếm liếm lên tai Dung Thụy Thiên.

”Ngô....” Dung Thụy Thiên bị Tịch Nhạ Hoài trêu chọc đến cả người nóng lên, sự môn trớn đầy tình sắc lại khiến hân ngượng ngùng, hân nguyên bản muốn đẩy tay Tịch Nhạ Hoài ra, nhưng Tịch Nhạ Hoài lại nắm chặt hân, sự ve vuốt càng trở nên kịch liệt, trong nháy mắt hân thấy khó nhịn mà hừ nhẹ ra tiếng.

Tịch Nhạ Hoài lẳng lẳng nhìn chăm chú Dung Thụy Thiên đang hăm sâu vào ***, từ khi thấy hân ngồi ở một góc thì y đã muốn ôm lấy hân, hôn hân để bôi xóa đi mảnh cô tịch nơi đáy mắt kia, mà hiện tại lại có thể gần gũi như thế, khát vọng của y càng trở nên sâu sắc hơn rất nhiều, y nóng bỏng âu yếm hân, cảm thụ dục vọng nóng rực của hân đang bành trướng trong tay mình.

Trên người Dung Thụy Thiên che kín những giọt mồ hôi, lưng gắt gao dán chặt vào ga giường, ga giường tơ tằm mát rượi mềm mại kia, không ngừng ma sát làn da mẫn cảm của hân, khiến hân cảm thấy toàn thân càng thêm nóng bỏng, hạ thân bỏng cháy giống như lửa, khoái cảm mãnh liệt truyền dọc lên sống lưng Dung Thụy Thiên, nhịn không được tiết ra toàn bộ trong tay Tịch Nhạ Hoài.

”Của em thật nhiều” chất lỏng trắng đục kia trượt qua kẽ tay của Tịch Nhạ Hoài mà nhều lên đùi Dung Thụy Thiên, Dung Thụy Thiên hai chân thoát lực thở dốc, dưới ánh trăng loan loan, thân thể phiếm hồng rắn chắc của hân, phi thường mê người.

”Ngượng ngùng, đã làm dơ tay anh” thần trí thanh tỉnh một ít, Dung Thụy Thiên xoay người đi tìm khăn tay.

”Anh lại chưa nói bản, không cần lau” Tịch Nhạ Hoài ôm chặt thân thể hân, dùng bàn tay dính dấp ấy, lại cầm lấy dục vọng đang nóng lên lần nữa của hân:”Huống hồ, nơi này của em vẫn còn rất muốn”.

Mặt Dung Thụy Thiên đỏ hồng, muốn chống cự hành vi của y, nhưng thân thể khi bị y đụng chạm lại có phản ứng sung sướng, dần dần hân cũng buông tha cho việc giãy giụa, thuận theo khoái cảm mà phát ra những tiếng rên rỉ khe khẽ, thanh âm kia trầm bổng, lộ ra tia khàn khàn khiến cho người ta mặt đỏ tim đập.

Tịch Nhạ Hoài yêu say đắm nhìn hân chăm chú, lửa nóng vuốt ve dục vọng của hân, dưới sự âu yếm của y Dung Thụy Thiên lại đạt nhiều lần cao trào, nhưng hân dường như vẫn còn chưa thỏa mãn như trước, dục hỏa sau khi tiết xong lại dâng lên.

” Ngồ ngồ” Dục vọng liên tục dâng lên ấy khiến Dung Thụy Thiên rất khó chịu, hắn đã muốn không còn khí lực, nhưng được lực vẫn chưa thể giải trừ như trước, hắn thở hồng hộc nằm trên giường, ngay cả một đầu ngón tay cũng không muốn động.

” Không có khí lực sao?” Tịch Nhạ Hoài ngồi bên giường nhìn hắn, từ trong ngăn kéo lấy ra một cái bình thủy tinh màu đỏ, đổ chất lỏng bên trong ra lòng bàn tay, rồi mới xoa lên huyết thái dương của Dung Thụy Thiên.

Hương bạc hà lạnh lạnh lan tỏa trong không khí, Dung Thụy Thiên ngửi mùi hương tươi mát kia, đầu óc mơ hồ lấy lại được một chút tỉnh táo, thân thể cũng không còn mệt mỏi như trước nữa.” Đó là cái gì?”

” Thuốc nâng cao tinh thần, sẽ không hại cơ thể ” Tịch Nhạ Hoài hôn nhẹ lên môi Dung Thụy Thiên, bàn tay trắng nõn vuốt ve đường cong cơ thể thon thả của hắn.” Anh đã làm em thư thái lâu như vậy rồi, bây giờ em có thể thưởng cho anh chút gì không?”

” Anh muốn cái gì?”

Tịch Nhạ Hoài nói vài câu bên tai Dung Thụy Thiên. Mặt Dung Thụy Thiên đột nhiên đỏ lên, hắn do dự nhìn Tịch Nhạ Hoài, Tịch Nhạ Hoài dịu dàng vuốt ve hắn, hôn lên vết thương trên mặt hắn, trong thanh âm khàn khàn toát ra một cổ hấp dẫn động lòng người.” Không muốn cũng không sao”.

” Có thể” bên tai Dung Thụy Thiên có chút đỏ, rồi mới giống như sợ chính mình sẽ đổi ý, càng sợ nhìn thẳng mà ánh mắt sâu thẳm của Tịch Nhạ Hoài, hắn từ trên giường đứng lên, run run quỳ gối giữa hai chân Tịch Nhạ Hoài.

Tịch Nhạ Hoài nằm trên giường, ánh mắt sâu thẳm nhìn chăm chú Dung Thụy Thiên, rồi mới vươn bàn tay xinh đẹp kéo Dung Thụy Thiên, đem tay của hắn đặt trên bộ vị hơi cộm lên dưới hông mình, nơi có sắp cứng rắn như thiết.” Em biết làm thế nào không?”

Dung Thụy Thiên cúi đầu, mái tóc đen mượt mồ hôi xoa trên mi mắt, hắn hô hấp thật sâu để ổn định trái tim đang đập loạn, nhưng được lực mãnh liệt lại liên tục khiêu chiến cảm quan của hắn, hắn run run mở quần Tịch Nhạ Hoài ra, kéo quần lót y xuống, làm cho dục vọng của y bại lộ trong không khí, dục vọng ngạo nhân với độ thô to của nó làm Dung Thụy Thiên kinh sợ, một trận đầu vầng mắt hoa....

” Muốn lùi bước?” Tịch Nhạ Hoài vuốt tóc Dung Thụy Thiên, ánh mắt sâu thẳm đăm đăm, mang theo sự vội vàng xao động, nhu tình, cũng có dục vọng không thể kiềm nén được.

Dung Thụy Thiên ánh mắt mê ly dừng trên thắt lưng Tịch Nhạ Hoài, một đoàn lửa nóng lướt dọc xuống, quanh chóp mũi tất cả đều là hơi thở nam tính trên người Tịch Nhạ Hoài, hắn do dự đỡ lấy vật cứng cực nóng, cúi đầu, thông thả đưa dục vọng lửa nóng ấy ngậm vào miệng, bằng phương pháp trúc trắc của mình mà phun ra nuốt vào.

66. Chương 66

Mեն tặng chương này cho tất cả các bạn đã ủng hộ Sứ thú bất lâu nay!

Trong nháy mắt khi dục vọng nóng bỏng tiến vào khoang miệng Dung Thụy Thiên, thần sắc Tịch Nhạ Hoài đã không còn giữ được nét trầm ổn lúc trước, ngay cả hô hấp đều trở nên ồ ồ, miệng Dung Thụy Thiên vừa mềm mại vừa nóng bỏng ướt át, dù chỉ là đơn giản hàm chứa y thôi nhưng vẫn khiến y thật hưng phấn.

Vì để khiến cho y càng thêm khoái cảm, Dung Thụy Thiên vụng về liếm mát, kỹ xảo thực trúc trắc, có vài lần làm răng nanh đụng trúng Tịch Nhạ Hoài, Tịch Nhạ Hoài đau đến thở dốc, lại hưng phấn mà nắm lấy tóc Dung Thụy Thiên, loại khoái cảm mãnh liệt này không phải là phản ứng sinh lý, mà là sự thỏa mãn về mặt tâm lý.

Đã lâu rồi không vì đàn ông làm chuyện như vậy, muốn nói bài xích thì trong lòng Dung Thụy Thiên khẳng định là có, nhưng vẫn kiên trì làm cho Tịch Nhạ Hoài, mát, liếm, ngậm lấy, chậm rãi dùng miệng khiêu khích vật cứng nóng cháy ấy.

Tịch Nhạ Hoài nhìn Dung Thụy Thiên đang ghé vào giữa hai chân y, con người sâu đến nỗi giống như nước biển xanh thẳm, y nắm chặt đầu Dung Thụy Thiên, làm cho hắn nuốt lấy dục vọng mình càng sâu hơn, càng nhanh hơn, nhồi vào toàn bộ khoang miệng hắn.

Toàn thân Dung Thụy Thiên ửng hồng, ánh mắt ướt át, tuy rất không thoải mái nhưng vẫn tiếp tục phun ra nuốt vào, dụ ngoạn đến nỗi khiến cho Tịch Nhạ Hoài đau lòng. Y nắm chặt đầu Dung Thụy Thiên, kèm lòng không được mà cử động trong khoang miệng hắn, đưa dục vọng hướng vào giữa đôi môi cánh hoa ấy, thúc vào thật sâu rồi lại rút ra, nơi đó vẫn chặt chẽ bao lấy y như trước, khiến cho Tịch Nhạ Hoài có cảm giác phấn khởi như đang xỏ xuyên qua thân thể hắn cuối cùng nhịn không được, một tay ôm Dung Thụy Thiên đặt lên trên đùi, đem cự vật cương lớn của giống đực gắt gao đặt trước hậu huyệt hắn, thúc mạnh lưng, dục vọng cực đại đột nhiên cắm vào.

” Ô.... Ô!” Dung Thụy Thiên khó chịu nằm sấp lên ngực Tịch Nhạ Hoài, cổ thích ứng với cảm giác trường bụng khi bị dị vật tiến vào cơ thể.

” Hãy thả lỏng một chút ” dục vọng đã sớm khiến cho hai mắt Tịch Nhạ Hoài đỏ lên, nhưng y không muốn làm thân thể Dung Thụy Thiên bị thương, thế là thông thả vuốt ve mông hắn, dùng sức tách sang hai bên, rồi mới đem vật cứng to lớn nóng rực chen vào đũng đạo chật hẹp ấy, cho đến khi hoàn toàn tiến vào thân thể hắn, chặt chẽ đến không còn khe hở.

Hạ thể có loại cảm giác bị nứt vỡ, Dung Thụy Thiên thống khổ thở dốc, trong cơ thể dâng lên từng đợt tê dại, trước đỉnh dục vọng cũng tràn ra chất lỏng *** mị, hắn bất an vặn vẹo, gương mặt phiếm hồng đang cau mày rên rỉ kia gây nên một sự kích thích mãnh liệt cho Tịch Nhạ Hoài.

Tịch Nhạ Hoài không hề cố kiềm chế mà đưa đẩy, va chạm, kịch liệt đóng đưa thất lưng kiên cường dẻo dai, đem dục vọng hùng tráng nhét vào thân thể Dung Thụy Thiên, sau khi rút ra lại mạnh mẽ xỏ xuyên qua, đâm thật sâu vào nơi sâu nhất, ôm lấy thân thể hắn cùng nhau pháp phòng theo nhịp *** dâng trào, ngay sau đó động tác càng lúc càng nhanh, càng ngày càng cuồng dã, tiết tấu dần dần không khống chế được.

” Ân...A...” Dung Thụy Thiên bị va chạm đến nỗi những tiếng rên rỉ bị phá tan thành từng mảnh nhỏ, nơi kết hợp với Tịch Nhạ Hoài vừa đau lại vừa nóng giống như bị lửa thiêu đốt, trong sự đau đớn mang theo niềm vui thích khó có thể hình dung, hắn nắm chặt bờ vai vững chãi của Tịch Nhạ Hoài, làm khi nơi mẫn cảm bị ác ý nghiền ép, ma sát, khoái cảm đột nhiên giống như bão táp mà thổi quét hắn.

Ánh trăng xuyên thấu qua rèm cửa chiếu lên hai bóng người đang quấn lấy nhau trên giường, trong không khí đan xen tiếng nước ái muội ướt át, hai người ướt đầm mồ hôi mà ôm lấy nhau, nhiệt độ ma sát giữa da thịt với da thịt khiến người ta càng động lòng.

Tịch Nhạ Hoài chú ý đến thân thể Dung Thụy Thiên, phát hiện thứ thuốc kia trừ bỏ thúc giục *** thì cũng không nguy hại đến thân thể, nên y cũng yên lòng, y ngẩng đầu nhìn sâu vào Dung Thụy Thiên, cúi đầu hôn hắn, đầu lưỡi len lỏi vào đôi môi cánh hoa của hắn, mút lấy đầu lưỡi hồng hào ướt át, bừa bãi khiêu khích quần lấy.

Đầu lưỡi Dung Thụy Thiên cũng xâm nhập vào miệng Tịch Nhạ Hoài, hai người mút lấy nhau, ***g ngực kịch liệt pháp phòng, đáy mắt bắt đầu khởi động cơn sóng dữ dội muốn ngừng mà không được.

Tịch Nhạ Hoài ghì chặt Dung Thụy Thiên, hung hăng đưa đẩy thúc sâu vào thân thể hắn, Dung Thụy Thiên thở hổn hển, hai chân quặp chặt lấy thất lưng kiên cường dẻo dai của y, huyệt khẩu đỏ bừng nuốt lấy vật cứng nóng bỏng thô to kinh người ấy, vách trong ướt át nóng cháy khi y rút ra liền ngay lập tức miết chặt lấy y, điều này làm cho động tác của Tịch Nhạ Hoài càng sâu hơn càng mạnh mẽ hơn, hai tay đùa bỡn thân thể Dung Thụy Thiên, dụ dỗ vuốt ve dục vọng đang tăng vọt của hắn.

” Thoải mái không? Cần nhanh thêm chút không? Hay là muốn anh dừng lại?”.

” Không cần... Dừng có chừng...” Dung Thụy Thiên đầu đầy mồ hôi lắc đầu, khi Tịch Nhạ Hoài thúc thật mạnh vào thân thể hắn, hắn liền gắt gao kẹp chặt thất lưng y, thoát nhìn bộ dạng thực đối khát.

Tịch Nhạ Hoài đương nhiên biết hắn có thể nói được như thế là do tác dụng của thuốc, y quá rõ ràng tính cách của Dung Thụy Thiên, nếu là lúc bình thường thì hắn sẽ không có hành vi như vậy, liền ngay cả ở trên giường đều rất ít phát ra thanh âm, hắn cho rằng thanh âm ấy thật xấu hổ, vậy nên Tịch Nhạ Hoài

thực quý trọng cơ hội này, dưới sự giật dây của y, Dung Thụy Thiên liền nói ra *** tiếng gầm ngừ mà ngày thường hẳn sẽ không nói, y lại thêm cực hạn thô tục lại điên cuồng:” Thích anh thao em như vậy sao?!”.

” Ngô ngô....”.

” Thích như vậy sao?!”.

Dung Thụy Thiên ánh mắt ướn ắt nhìn y:” Thích anh.... Thích anh thao tôi....”

” Anh thích em như vậy nhất, nếu muốn thoải mái thì tự mình ngồi lên, dựa vào phía sau mà cao trào cho anh xem ” Tịch Nhạ Hoài nắm chặt tay Dung Thụy Thiên, trong con người hẹp dài đong đầy hơi thở ***, y làm cho Dung Thụy Thiên ngồi lên bụng mình.

Làm cho vật cứng ngày càng bành trướng lên của mình xỏ xuyên đến nơi sâu nhất, sức nặng toàn thân đều đặt tại nơi kết hợp này, Dung Thụy Thiên có rút thân thể, vật cứng vừa dài vừa nóng đang đứng thẳng bất động trong cơ thể hẳn, mà dục vọng phía trước lại cương đến khó chịu, Dung Thụy Thiên vận vẹo thân thể, tham lam phun ra nuốt vào vật cứng to nóng, nhưng độ mạnh yếu lại vẫn còn chưa đủ, chưa đủ thỏa mãn hẳn.... vành mắt Dung Thụy Thiên đỏ lên nhìn Tịch Nhạ Hoài.

” Đừng như vậy.... Ngô.... Tịch Nhạ Hoài.... Tha tôi đi....”

” Em muốn cái gì?”.

” Tôi, tôi muốn anh”.

Tịch Nhạ Hoài lộ ra tươi cười thỏa mãn, trong nháy mắt, dùng sức thúc vào thân thể Dung Thụy Thiên, nhìn cảnh sắc *** mị mà chính mình đang ra vào trong thân thể Dung Thụy Thiên, liên tục hôn môi Dung Thụy Thiên, cử động phần eo va chạm cánh mông hẳn, giống như muốn đóng đinh hẳn vào trên giường, sâu đến nỗi tựa hồ ngay cả vật hình cầu đều sắp đẩy đi vào.

Dung Thụy Thiên thở hổn hển ôm lấy Tịch Nhạ Hoài, mỗi khi Tịch Nhạ Hoài đâm vào thân thể hẳn, chóp mũi liền phát ra tiếng thở dốc nóng ướn, dịch nhờn dưới hạ thân ồ ồ tràn ra, nơi đang ngậm lấy lợi khí giống được co rút lại càng chặt chẽ.

” Đừng kẹp chặt như vậy ” Tịch Nhạ Hoài ồ ồ thở dốc, vỗ vỗ cánh mông săn chắc của Dung Thụy Thiên, cảm giác hẳn không còn căng chặt như vậy nữa, mới cuồng nhiệt tiến vào thân thể chặt chẽ của Dung Thụy Thiên, dẫn dắt người đang hăm sâu vào *** như hẳn tiến vào một thiên đường tuyệt vời, tốt đẹp.

67. Chương 67

Ngày hôm sau lúc tỉnh lại, Dung Thụy Thiên toàn thân đau nhức, ngực, bụng và vùng thắt lưng đều trải rộng dấu vết xanh tím, loang lổ nhiều điểm, thê thảm nhưng ái muội, nhện không được nhớ lại cảnh tượng lửa nóng tối hôm qua, nghĩ đến chính mình mất mặt như thế nào mà quần lấy Tịch Nhạ Hoài, cả đêm mặc cho y đùa nghịch thân thể mình, còn ngồi trên người y chủ động cầu hoan, hình ảnh *** loạn như vậy làm cho Dung Thụy Thiên đau đầu.

Lúc mới đầu, ý thức của hẳn không rõ ràng lắm, nhưng sau đó đã xảy ra những gì thì hẳn lại rất rõ ràng, tuy rằng bị Tịch Nhạ Hoài lấn qua lộn lại đùa nghịch như vậy, nhưng trong lòng cũng không có cảm giác chán ghét, chỉ là nghĩ rằng mình phóng đã như vậy sẽ khiến cho Tịch Nhạ Hoài phản cảm đi, bởi vì lúc trên giường hẳn chưa bao giờ chủ động như vậy cả.

Dung Thụy Thiên rút điện thoại cầm tay dưới gối ra, để trước mặt nhìn, ba giờ, cũng may hôm nay là cuối tuần không cần đi công ty, hẳn mệt mỏi tìm kiếm quần áo.

” Sao em không ngủ thêm chút nữa? ” Tịch Nhạ Hoài mở cửa phòng ngủ, liền thấy Dung Thụy Thiên chuẩn bị rời giường, cười khê đi qua.

” Tôi nhớ ra rồi ” Dung Thụy Thiên cúi đầu, lén liếc nhìn Tịch Nhạ Hoài một cái, Tịch Nhạ Hoài vẫn thành thực, tao nhã như lúc bình thường, tựa như chuyện phát sinh tối qua bất quá chỉ là tình thú mà thôi, ngược lại là hẳn không được tự nhiên, giống như khuôn mặt xấu xí bị người nhòm ngó: ” Tối qua tôi uống say, anh không cần để trong lòng”.

Nếu uống say mà có thể mê người, nhu thuận như vậy, thì sau này mỗi ngày y sẽ làm cho hấn quá chén, Tịch Nhạ Hoài híp lại con người tà mị, nhìn chăm chăm thân thể trần trụi che kín dấu vết *** của Dung Thụy Thiên, nhìn thấy ánh mắt rõ ràng trắng trợn của y, Dung Thụy Thiên ngượng ngùng mặc áo sơ mi vào.

Nhìn đến hành động này thì Tịch Nhạ Hoài biết đây mới là Dung Thụy Thiên mình quen thuộc, y đi đến bên người Dung Thụy Thiên, chậm rãi ôm hấn vào lòng: ” Tối hôm qua anh rất thô lỗ, có làm đau em không? “.

Dung Thụy Thiên sắc mặt hồng nhuận nói: ” Không có”.

” Em bị kê đơn, không phải là do quá chén, có phản ứng như vậy hơn phân nửa là do được lực” tay Tịch Nhạ Hoài khẽ mơn trớn hai má Dung Thụy Thiên, quyến luyến vuốt ve: ” Em như vậy, anh cũng thực thích”.

” Tôi không biết mình bị hạ được lúc nào” nhớ tới mình bởi vì được lực mà quán y cả đêm, Dung Thụy Thiên đem mặt chôn càng sâu vào ngực Tịch Nhạ Hoài, xấu hổ đến nỗi không dám nâng đầu dậy.

Nếu sớm biết sẽ bị như vậy thì có thể phòng tránh, nhưng lần này đối tượng người nọ muốn kê đơn chỉ sợ là y, khéo quá hóa vụng mà làm cho Dung Thụy Thiên uống, Tịch Nhạ Hoài suy tư về những người gần đây y có thể chọc tới, nghĩ tới nghĩ lui thì thấy dự vọng của Tuyết Lê là mãnh liệt nhất, hơn nữa sáng nay còn gọi hỏi chuyện của Dung Thụy Thiên, trong nháy mắt, đáy mắt y giống như tóe ra ánh lửa, ôm chặt Dung Thụy Thiên: ” Là anh không bảo vệ em chu đáo, khiến cho người khác có dịp lợi dụng”.

” Đừng nói như vậy”.

” Anh không biết là sẽ gặp Hạng Thanh Uyên, khi trao đổi với anh ta có khả năng sẽ bỏ qua em, nhưng em không cần cảm thấy mình bị bài xích ra bên ngoài”.

” Tôi biết ” Thanh âm Dung Thụy Thiên có chút nghẹn ngào, hấn không nghĩ tới Tịch Nhạ Hoài lại để ý đến chuyện của hấn như vậy, so sánh với y, chính mình ngược lại quá bị động: ” Anh không cần lo lắng cho tôi”.

Tịch Nhạ Hoài ôm Dung Thụy Thiên, vuốt ve đường cong sống lưng tinh tế của hấn, đồng tử chuyển sang màu xanh thẳm đầy khát vọng: ” Tối qua em khiến cho anh sung sướng như vậy, nên không nay thù lao là ở cùng với em cả ngày, được không? “.

” Ân”.

” Hiện tại đã sắp ba giờ, đi ra ngoài chơi thì quá muộn, bây giờ chúng ta đi siêu thị mua nguyên liệu rồi trở về tự mình nấu được không? “.

” Anh nấu? “.

Tịch Nhạ Hoài kiên định nói: ” Anh nấu”.

Dung Thụy Thiên cười khẽ chôn mặt vào ***g ngực rộng lớn của Tịch Nhạ Hoài, trên người y có cổ hơi thở thân nhiên mê người, đó là mùi nước hoa cao cấp mà hấn quen thuộc, khiến hấn cảm thấy thực dễ chịu, thực thoải mái, khi ở cùng một chỗ với y, mặc kệ là làm cái gì cũng đều cảm thấy thực vui vẻ.

68. Chương 68

.Trong vòng giải trí, người mẫu nếu muốn đổi sang nghề diễn viên, những ví dụ thành công đều rất ít, nên việc Tuyết Lê từ một cô người mẫu hạng ba đến scandal là bạn gái Tịch Nhạ Hoài, lại từng bước nổi lên thành Hoa đán mới trong làng điện ảnh, thành công của cô là một minh chứng đầy đủ cho chân lý:

” Phụ nữ phải nhanh, chuẩn, ngoan. Nhanh, chính là nhanh chóng làm cho kim chủ quy hoạch toàn diện con đường sự nghiệp của mình Chuẩn, chính là tìm một người bạn trai để giết một cái tát, cho dù địa vị không cao, nhưng cũng có thể gia tăng độ tỏa sáng Ngoan, chính là dù có thiên đào vạn quả cũng phải chỉnh cho khuôn mặt trở nên hoàn mỹ”.

Lần này phòng bán vé ” Kẻ đuổi bắt ” đột phá năm triệu!

Trừ bỏ khiến cho Bert không người hỏi thăm có cơ hội xoay người, cũng khiến cho Tuyết Lê không chút tiếng tăm gì cũng một đêm thành danh, tin tức nào có liên quan đến cô đều là đầu đề giải trí, phóng viên chụp được cảnh cô mang khẩu trang từ thẩm mỹ viện đi ra, hoài nghi cô đang bảo dưỡng sau khi chỉnh dung, trải qua nhiều mặt chứng thực — cô quả thực đã chỉnh dung.

Mà so với việc chỉnh dung, so với diện ảnh thì công chúng càng quan tâm đến cuộc sống riêng tư của cô, vô số người vẫn tò mò kim chủ đứng phía sau cô là ai, vị thần bí kia cho đến bây giờ thì từ đầu đến cuối vẫn chưa xuất đầu lộ diện, Tuyết Lê cũng cố ý không đề cập tới.

Mà càng không đề cập tới thì càng khơi dậy sự tò mò của các phóng viên, bọn họ đoán là có vị trùm tài phiệt nào đó đang bao dưỡng cô, làm cho cô – một nữ diễn viên không có tiếng tăm gì, đảm nhiệm nữ nhân vật chính của một bộ phim lớn, còn cho cô tham gia buổi tiệc do Figaro tổ chức, còn cho cô tham gia rất nhiều tiết mục để rửa sạch hình tượng diêm tặc của mình, đủ loại dấu hiệu cho thấy vị kim chủ này tài chính hùng hậu, chỉ cần vị ấy có ý muốn nâng đỡ, trên màn hình liền có thể nhét vào khuôn mặt chẳng có gì nổi tiếng của Tuyết Lê.

Mà làm cho các phóng viên vui sướng là Tuyết Lê lập blog, các “giáo chúng” thích bát quái cùng với phóng viên giải trí, tự nhiên lại nhanh chóng chú ý đến cô.

Mọi người phát hiện trong blog Tuyết Lê rất thú vị, khi trả lời người khác thì thân thiết lễ phép, còn có thể giao lưu với các fans, càng khiến cho người khác cảm động là cô không biết dùng blog, không rõ sự khác nhau giữa người chỉ đơn thuần xem tin tức và fans là như thế nào, vì thế fans của cô liền lập tức tăng trở lại, trong lúc nhất thời sự chú ý của công chúng đối với cô liền tiền tăng lên.

Đương nhiên phóng viên cũng phát hiện, nếu anh không khách khí với Tuyết Lê, thì Tuyết Lê cũng sẽ không khách khí với anh, sẽ trực tiếp kéo vào sổ đen. Điều này đầy đủ chứng minh là cô khác với những ngôi sao làm cho trợ lý quản lý blog của mình, Tuyết Lê là thật lòng muốn giao lưu với fans, nếu giao lưu thất bại thì trước tiên sẽ kéo vào sổ đen, nếu không thì cũng không lui tới với đối phương nữa.

Tiếng chuông di động thanh thúy vang lên, Tuyết Lê im lặng nghe điện thoại, chờ trợ lý nói xong liền nói câu: ” Tôi lập tức đến” rồi đóng Adamo lại, đem máy tính bỏ vào túi đeo tùy thân, nghĩ nghĩ, từ trong túi lấy ra bộ kính mát đeo lên, giống như một người mù mang theo khí thế “cả vú lấp miệng em” mở cửa ra.

Mưa bụi khổng lồ thổi quét khắp nơi giống như những vụn vá rách rướm, Kiều ngồi bên quán lẻ đường giá rẻ, trên đùi có một vết bùn đất dơ bẩn màu vàng thật dài, trên khuôn mặt thanh tú mọc đầy râu đã bao nhiêu ngày chưa cạo, cả người tản ra khí chất suy sút đặc biệt của một chàng trai hư hỏng.

Vài người phụ nữ nước ngoài mang túi xách da cao cấp giống như thiên nga đen bị hấn hấp dẫn, xuân lòng rung động muốn tới gần làm quen, lại bị ánh mắt hung ác của hấn trừng rụt trở về.

Khi chủ quán đem bia đến trước mặt hấn, nhin không được khuyên hấn về nhà, Kiều khui bia ra, lộ ra tươi cười ngọt ngào đặc trưng của hấn:” I think people will come to me”.

Trên quốc lộ mưa rơi giàn giụa, xe hơi màu đen thật lớn vững vàng chạy trên đường, Tịch Nhạ Hoài tóc đỏ với làn da tuyết trắng liếc nhìn người đàn ông bên cạnh, ánh mắt lợi hại anh khí mười phần:” Công việc suôn sẻ sao?”.

Dung Thụy Thiên quay đầu, ánh mắt sâu thẳm tựa như bóng đêm:” Hoàn hảo, nếu có chỗ nào không hiểu, tôi sẽ trực tiếp hỏi anh” thanh âm hấn trầm thấp, âm cuối hơi hạ xuống, tràn ngập từ tính động lòng người.

Tịch Nhạ Hoài gật gật đầu:” Có chuyện gì thì điện thoại cho anh, sau khi tan tầm anh đến công ty đón em”.

Dung Thụy Thiên cúi đầu đáp ứng, Tịch Nhạ Hoài dịu dàng vuốt tóc hấn, tiếng chuông thanh thúy vang lên, y mang tai nghe vô tuyến màu xanh lên, chuyển cuộc gọi, trong ống nghe lập tức truyền đến thanh âm nóng ruột của Trì Hạo:” Anh đến đâu rồi?”.

” Đường Hoài Hải” sáng nay có hai lịch làm việc, một cái là hoạt động quảng cáo do Kim Nguyên tổ chức, một cái là hội gặp mặt với những người mê điện ảnh tổ chức ở đường Hoa Nam.

” Anh không có chuyện gì thì vòng xa như vậy làm chi?” đường Hoài Hải và đường Hoa Nam, căn bản là hai đoạn đường “trồng đánh xuôi, kèn thổi ngược”, y không có việc gì thì sao lại vòng sang đường Hoài Hải,

mà sáng nay lại phải đuổi kịp lịch làm việc nữa.

Tịch Nhạ Hoài khí định thần nhân:” Nửa tiếng nữa tôi đến”.

” Anh tới thì hoạt động nào cũng đã xong rồi” Trì Hạo tức đến giờ hai chân, vì sao Tịch Nhạ Hoài lại cứ thích làm loại sự tình này, cứ việc rằng y bận rộn, nhưng gần đây lại thật sự quá phận, thậm chí không tham dự bất cứ hoạt động nào với Tuyết Lê.

” Kim Nguyên nằm trên đường Hoài Hải, tôi trực tiếp đến hiện trường hoạt động trung tâm của Kim Nguyên”.

Trì Hạo có chút mất hứng:” Sao anh lại làm loại sự tình này?!” Trước kia y sẽ không như vậy, đến tột cùng là có chuyện gì còn quan trọng hơn so với công việc đây.

” Anh đi giải thích với người phụ trách bên kia một chút giúp tôi” Tịch Nhạ Hoài hiển nhiên là thực bình tĩnh, vì đề phòng Dung Thụy Thiên bên cạnh nghe được cái gì, hạ giọng nói điện thoại với Trì Hạo.

” Oán giận của tôi anh không có nghe thấy sao?”.

” Nếu hiện tại tôi đi qua thì cũng muộn rồi, nếu như vậy thì không bằng đổi chỗ khác, như vậy thì các nghệ sĩ khác cũng không cần đến rạp chiếu phim trên đường Hoa Nam”.

” Anh...”

” Quyết định như vậy đi”.

” Chờ chút chờ chút, anh đừng tắt điện thoại” Trì Hạo gọi lại Tịch Nhạ Hoài:” Ở chỗ tôi có một kịch bản, là một bộ điện ảnh ẩm áp có chút thành tựu, anh có thể thử nhìn xem, chỉ là ở bên trong làm nhân vật khách mời một chút”.

Tịch Nhạ Hoài không cần nghĩ ngợi đáp:” Trước mắt không có ý định nhận phim nào hết”, quay xong “Kẻ đuổi bắt” thì đã nghỉ ngơi được một đoạn thời gian, trong khoảng thời gian này y muốn ở bên cạnh Dung Thụy Thiên.

Trì Hạo còn muốn nói cái gì, điện thoại đã cắt đứt, trong lúc nhất thời hẩn liền nóng nảy. Đây tốt xấu cũng là kịch bản Bùi Khanh đưa tới, đề nghị Tịch Nhạ Hoài đóng phim, còn tự thân cam đoan kịch bản rất tốt, tưởng đâu rằng Tịch Nhạ Hoài sẽ nhận lời, ai dè mới nói vài câu, Tịch Nhạ Hoài liền từ chối một hơi.

Dung Thụy Thiên quay đầu nhìn Tịch Nhạ Hoài:” Chuyện gì? Nếu buổi sáng có việc, đưa tôi đến nhà ga là được” hẩn biết Tịch Nhạ Hoài bận, công việc mỗi ngày đều rất nhiều, cho nên không muốn làm chậm trễ thời gian của y.

” Không có việc gì, anh có hội gặp mặt ở gần đây” Tịch Nhạ Hoài lấy xuống tai nghe điện thoại, dùng ánh mắt lấp lánh như sao nhìn Dung Thụy Thiên, nắm lấy bàn tay ẩm áp của hẩn, dùng sức siết chặt:” Không cần lo lắng”.

69. Chương 69

Xe hơi màu đen dừng trước Quân Hào, Dung Thụy Thiên mở cửa xe, cúi người nói vài câu với Tịch Nhạ Hoài, ánh mắt Tịch Nhạ Hoài chuyên chú nhìn hẩn, dịu dàng dặn dò hẩn vài câu.

Ở góc đường cách bọn họ không xa, Bùi Khanh nhìn Dung Thụy Thiên bước xuống từ xe của Tịch Nhạ Hoài, mơ hồ cảm thấy quan hệ giữa bọn họ không giống tầm thường, trước đó vài ngày, y đều nhìn thấy Tịch Nhạ Hoài đưa Dung Thụy Thiên đến công ty, ngay cả trong yến tiệc của Figaro, Tịch Nhạ Hoài đều đi qua chào hỏi Dung Thụy Thiên.

Dung Thụy Thiên quẹt thẻ, cầm thẻ đi vào văn phòng hành chính, trên người mặc đồ công chức, đem đồ dùng làm việc đặt trên bàn, rồi cầm văn kiện của Bùi Khanh đi vào văn phòng, Bùi Khanh đang nói chuyện điện thoại, tắt điện thoại, ý bảo Dung Thụy Thiên tiến vào.

Dung Thụy Thiên đi vào văn phòng, đặt văn kiện xuống trước mặt y:” Đạo cụ và trang phục thuê cho “Kẻ đuổi bắt”, còn có bảng kiểm kê kho hàng đều ở trong này, công tác thu dọn phim trường cũng đã hoàn thành”.

Bùi Khanh xem xong văn kiện, ngẩng đầu nói:” Trên tay tôi có một bộ phim, đạo diễn và biên kịch cũng đã chọn rồi, chỉ còn có diễn viên là còn chưa xác định, nơi này có tư liệu của năm diễn viên, anh xem xong rồi cho tôi biết ý kiến.

” Tôi không hiểu diễn xuất ” Dung Thụy Thiên thẳng thắn nói, chuyện quyết định diễn viên rất quan trọng, mà hẳn chỉ phụ trách công việc nội bộ của công ty, còn những công việc liên ngành, giống như cũng không tới phiên hẳn tham dự vào.

” Anh chỉ cần xem là được, có ấn tượng với ai thì nhớ kỹ, đến lúc đó chúng ta họp rồi thảo luận” Bùi Khanh nhướn miệng cười, Tân Đồ Hiên cho Dung Thụy Thiên lại đây mà không cần thông qua khâu nhân sự, có thể thấy được là có ấn tượng rất tốt với Dung Thụy Thiên, mà thông qua vài lần tiếp xúc ngắn ngủi, y cảm thấy Dung Thụy Thiên ổn trọng kiên định, hoàn toàn không phải lại đây để kiểm chác, cho nên có rất nhiều này nọ muốn nói cho hẳn biết.

Dung Thụy Thiên trở lại bàn công tác, còn thật sự nhìn tư liệu Bùi Khanh đưa, trong tư liệu là bộ phim ” Như bóng với hình”, kể về tài xế taxi mua lại một chiếc xe second hand, kết quả sau khi chở khách một thời gian thì phát hiện được một chuyện đặc biệt kỳ quái, mỗi buổi sáng xe đều được dọn dẹp thật sự sạch sẽ, đồng hồ đo km cũng sẽ khó hiểu mà tăng thêm hai ba trăm cây số, tựa hồ có người vào ban đêm đã lái xe của hẳn.

Trải qua một phen điều tra, đáp án được vạch trần, nguyên lai chủ trước của xe taxi này gặp tai nạn xe cộ mà tử vong, để lại người vợ cùng với đứa con tuổi còn nhỏ, lái xe lo lắng cho cuộc sống của hai mẹ con, thế là tiếp tục lái xe kiếm sống, vì hai mẹ con kiếm sinh hoạt phí.

Bộ phim này nhìn như là một tác phẩm điện ảnh kinh dị, nhưng lại đậm chất tình người, thực có thể đả động lòng người, phần đầu phim tuy không liền mạch, nhưng cũng không có nhiều giải thích đối với sự ngắt quãng ấy, mà chỉ chú trọng vào một chữ “Tình”, như vậy thì dù có quý hay không có quý, ăn khớp hay không ăn khớp đều trở nên không quan trọng, trong mắt người xem chỉ có thể nhìn đến, chính là một câu chuyện ám áp pha lẫn sự chua xót và cảm động.

Dung Thụy Thiên xem xong kịch bản rồi nhìn sang danh sách diễn viên, diễn viên đều là nghệ sĩ hạng hai, chỉ biết mặt bọn họ nhưng không nhớ ra tên, khi lật tới tờ cuối cùng, bỗng nhiên nhìn thấy trong danh sách khách mời có Tịch Nhạ Hoài.

Trong cuộc sống bình thường của chúng ta, khi thời gian không ngừng xô đẩy cuộc sống, một khắc trước chúng ta có thể cùng người mình thích nắm đôi, một giây sau chúng ta lại có thể chặt chẽ ở cùng một chỗ với nhau, đây là vận mệnh.

Trì Hạo đẩy ra cửa phòng nghỉ, Tịch Nhạ Hoài ngồi trên sofa màu lam đọc sách, trong không khí thoang thoảng mùi cà phê cùng với mùi nước hoa Bandari, khuôn mặt tuấn mỹ của y dưới ngọn đèn tản ra những vầng sáng dịu nhẹ.

” Có chuyện gì?” Y ngẩng đầu nhìn Trì Hạo, con người bởi vì kính sát tròng mà ánh lên một màu đen ướt át sâu thẳm, ***g ngực y rộng lớn vững chãi, làm cho người ta có một cổ dục vọng muốn dựa vào.

” Tôi muốn nói chuyện với anh một chút về “Như bóng với hình”” Trì Hạo cầm kịch bản Bùi Khanh đưa, ngồi bên cạnh Tịch Nhạ Hoài:” Bộ phim này là do Quân Hào đầu tư, nói vậy anh có thể nhìn một chút được không, có thể chứ?”.

Tịch Nhạ Hoài nhìn hẳn, làn mi đen dày chớp chớp, ánh mắt ôn nhu phảng phất như sóng nước loan loan, thanh âm trầm thấp mà mê người:” Không thể”.

” Vì sao?” Trì Hạo nghĩ rằng mình nghe lầm, nhìn ra được tâm tình Tịch Nhạ Hoài hôm nay rất tốt, khoe miệng thường xuyên biểu lộ một chút nét cười, phảng phất như thiên sứ dịu dàng, ánh mắt hấp háy, sóng sánh động lòng người:” Buổi sáng tôi đã nói rất rõ ràng”.

Trì Hạo ra khỏi phòng nghỉ, tâm tình trở nên nặng nề, đối với những chuyện mình không thích, Tịch Nhạ Hoài đều là quỷ hút máu tàn nhẫn máu lạnh, mà không phải hòa ái dễ gần hữu cầu tất ứng như thiên sứ. Y gọi sang điện thoại Bùi Khanh, uỷ chuyển nói ý tưởng của Tịch Nhạ Hoài cho cậu ta.

Bùi Khanh buông điện thoại, trên người bị bao phủ trong một mảnh nôn nóng rất lớn, bộ phim lần này đã tìm diễn viên thật lâu, từ tính cách đến hình tượng thì Tịch Nhạ Hoài đều là người lựa chọn tốt nhất, nhưng y lại cố tình nổi tính lên không chịu nhận lời.

Chuyện tới nước này chỉ có thể đổi diễn viên, nhưng muốn tìm được diễn viên thích hợp thì cũng như mò kim đáy biển, hơn nữa cũng sắp lập tức khởi động máy, nếu diễn viên không chuẩn, sẽ ảnh hưởng đến thời gian hậu kỳ quay phim, vấn đề tài chính cũng cần phải điều chỉnh lại một lần nữa.

70. Chương 70

Bùi Khanh day day cái đầu đang đau nhức, nếu có người thuyết phục được Tịch Nhạ Hoài thì tốt rồi, người nào có thể trong đầu đột nhiên hiện lên một thân ảnh màu đen, y ngẩng đầu, liếc nhìn về phía Dung Thụy Thiên ngoài văn phòng.

Buổi sáng nhìn thấy Tịch Nhạ Hoài đưa Dung Thụy Thiên đến công ty, trước sau như vậy vài lần, không biết bọn họ làm sao quen biết nhau, nhưng xem ra quan hệ hẳn là không sai, có thể xem như là một người còn có quyền nói chuyện hơn cả Trì Hạo. Nếu nhờ Dung Thụy Thiên đàm phán hợp đồng lần này, nói không chừng có thể thuyết phục Tịch Nhạ Hoài, nếu không thành công thì cũng không mất mặt, dù sao Tịch Nhạ Hoài không phải là nghệ sĩ bình thường mà có thể dùng quyền lực và tiền tài “mua” được, hoặc đòi hỏi y phải nghe theo sự chỉ đạo của thủ trưởng.

Bùi Khanh nhấn nút nội tuyến bảo Dung Thụy Thiên tiến vào. Buổi sáng mới chỉ đưa cho hắn xem đội ngũ diễn viên và kịch bản giản lược của “Như bóng với hình”, còn kịch bản chính thức vẫn chưa đưa cho hắn, khi y đưa kịch bản cho Dung Thụy Thiên, Dung Thụy Thiên có chút thụ sủng nhược kinh, vẻ mặt nghiêm túc nói là sẽ xem hết.

Nhìn hắn nghiêm túc như thế, tâm tình Bùi Khanh trở nên tốt hơn, uỷ chuyển nói cho hắn cần chú ý trọng điểm nội dung công tác của ngày hôm sau, việc đưa kịch bản cho hắn đương nhiên không phải là để cho Dung Thụy Thiên tìm Tịch Nhạ Hoài nói chuyện, mà là để Tịch Nhạ Hoài trong lúc vô tình nhìn thấy kịch bản, y tin tưởng Tịch Nhạ Hoài sau khi xem xong kịch bản sẽ có hứng thú mà chủ động tìm tới y.

Dung Thụy Thiên sau khi làm việc xong thì gọi điện cho Tịch Nhạ Hoài, Tịch Nhạ Hoài đang trong chế độ trò chuyện, đoán rằng y đang bận việc nên hắn liền ngắt điện thoại, điện thoại vừa ngắt thì lại vang lên, trong lòng hắn nhảy dựng, tiếp điện thoại liền phát hiện không phải Tịch Nhạ Hoài mà là cục cảnh sát gọi đến, nháy mắt bị dọa nhảy dựng, chưa kịp nghĩ nhiều, đối phương đã mở miệng: “Anh là Dung Thụy Thiên sao?”

” Đúng vậy”.

” Anh là bạn của Kiều sao?”.

” Đúng vậy”.

” Anh cần đến cục cảnh sát một chuyện”.

” Cậu ta đã xảy ra chuyện gì?” Dung Thụy Thiên có chút hoảng, Kiều đã lâu không liên hệ hắn, lần trước có gọi điện thoại cho hắn, nhưng bởi vì có Tịch Nhạ Hoài ở đó nên hắn không tiếp máy, nhấn tin lại cho cậu ta nhưng cũng không thấy hồi âm, nên cũng không xen vào chuyện của cậu ta nữa.

” Cậu ta vẫn tốt, anh lại đây một chuyện “.

Dung Thụy Thiên càng hoảng, còn muốn hỏi cái gì, đối phương làm gì cho hắn có cơ hội hỏi nhiều như vậy, đơn giản nói xong địa chỉ liền cúp điện thoại, hắn chạy đến ngã tư đường, đưa tay vẫy một chiếc taxi, trên đường kẹt xe, mất một tiếng mới tới được cục cảnh sát, lập tức liền đi đến văn phòng quản lý cảnh sát.

Đi đến cục cảnh sát liền nhìn thấy Kiều đã lâu không gặp, cậu ta điệu ngaoan cúi đầu, hai tay bị còng trên ghế, quần áo trên người bẩn hề hề, trên mặt còn dính vết máu chói mắt, không còn sạch sẽ như ngày xưa nữa.

” Người bị thương là Vương Đàm, sau khi cãi nhau, hai người liền sấp lại đánh lên ” cảnh sát Lý đem sự việc nói cho hắn biết.

Dung Thụy Thiên giật mình, trong ấn tượng của hắn, Kiều điệu ngaoan đến nỗi cần phải bảo vệ, cho dù uống rượu cũng sẽ không có hành vi bạo lực, nhưng lần này cậu ta thể nhưng còn đánh nhau gây sự với người ta, mà lại nghiêm trọng đến nỗi bị cảnh sát bắt đến đây.

” Hỏi cách liên lạc với người nhà thì cậu ta không nói, bạn bè cũng không nói, lại còn không chịu trả tiền thuốc men cho người bị thương, cuối cùng lục trong di động cậu ta thì tìm thấy số của anh... “.

” Tôi sẽ không trả tiền thuốc men ” vốn đang lặng yên không nói Kiều ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Dung Thụy Thiên đứng ở kia, ánh mắt lóe lóe vài cái, lại gục đầu xuống nói: ” Đây không phải là chuyện của anh, không cần phải xen vào em”, vốn vẫn muốn gặp anh ấy, nhưng không nghĩ tới lại là gặp trong tình huống này, trong quán bar gặp được Vương Đàm, tên đó còn lại đây đưa hắn, hắn khó chịu nên liền động thủ, hiện tại Vương Đàm đang nằm trong bệnh viện, hắn cũng không muốn giải thích nhiều.

Dung Thụy Thiên vừa tức vừa vội, nhìn vết máu trên người cậu ta nhiều như vậy, nói không chừng còn có thể bị bắt ở lại cục cảnh sát ăn cơm tù, hắn hỏi cảnh sát Lý phải làm sao mới có thể thả Kiều ra, cảnh sát Lý nói cho hắn là người bị đánh đang ở bệnh viện, nếu đối phương không kiện cậu ta, chuyện lần này liền chấm dứt.

Dung Thụy Thiên vạn phần cảm tạ, không dám ngừng lại chạy ngay đến bệnh viện. Đến cửa bệnh viện, nghĩ muốn đến gặp người nhà bệnh nhân, hắn đi đến cột ATM rút tiền, lại đi đến cửa hàng mua giỏ hoa quả, rồi mới cầm theo đi gặp Vương Đàm.

Vương Đàm sau khi biết được lý do hắn đến, làm thế nào cũng không chịu gặp hắn, còn ở trong phòng bệnh mắng Kiều là tên điên, đi quán bar là để vui chơi, đùa giỡn vài câu thì đã có sao đâu, vậy mà lại dám vùng tay đánh hắn.

” Thực xin lỗi, cậu ta không phải cố ý” Dung Thụy Thiên đứng trong phòng bệnh, không để ý đến ánh mắt khác thường của các bệnh nhân cùng phòng, vừa nhận lỗi vừa giải thích, hy vọng có thể giải quyết chuyện lần này.

“Anh đi đi, chuyện lần này, không phải chỉ có tiền là có thể giải quyết ” Vương Đàm hung ác quát lớn Dung Thụy Thiên, còn muốn hắn đưa tiền cho mình, rồi mới đuổi hắn ra khỏi phòng bệnh.

71. Chương 71

Ban đêm. Mưa tầm tã vùn vụt trên thành thị, bên ngoài xe taxi là cảnh sắc mơ hồ, dòng nước xen kẽ ánh đèn trượt dài xuống cửa kính xe, lóe ra những chấm sáng tựa như ánh sao treo trên bầu trời cao rộng.

Dung Thụy Thiên nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, lông mi đen nhánh che khuất đôi con ngươi ôn nhuận của hắn, hắn tựa vào cửa kính tựa hồ đã thiếp đi, nên không phát hiện di động trong túi luôn luôn rung lên, trong lúc hắn vì chuyện của Kiều mà cực khổ chạy đến cục cảnh sát và bệnh viện, trên màn hình di động đã biểu hiện hơn mười mấy cuộc gọi nhớ của Tịch Nhạ Hoài.

Một giờ sau, Dung Thụy Thiên xuống xe, đi vào khu nhà trọ trung tâm, bảo vệ ngoài cửa bảo hắn đưa thẻ ra vào, Dung Thụy Thiên định lục túi công văn, bỗng nhiên phát hiện không thấy túi đâu.

Hắn giật mình một cái, nhất thời tỉnh táo lại, lúc vào cục cảnh sát thì túi vẫn đang cầm trong tay, nhưng sau khi ra khỏi thì hắn lại dùng phương tiện công cộng.

Trên mặt Dung Thụy Thiên như có mây đen dày đặc, định trở về tìm túi công văn, nhưng không biết phải tìm ở đâu, hắn liệu mạng suy nghĩ, đầu óc lại trở nên hỗn loạn, giống như nước sôi đã sôi trào từ lâu.

Hắn thất hồn lạc phách nói vài câu với bảo vệ cổng, họ nhận ra hắn là người trong hộ gia đình của Tịch Nhạ Hoài, không tiếp tục ngăn lại mà cho hắn đi vào, hắn kéo tứ chi nặng nề đi vào thang máy, đi đến lầu ba mươi, nhập mật mã phòng, đẩy cửa đi vào.

Tịch Nhạ Hoài ngồi trong phòng thấy Dung Thụy Thiên đã trở lại, hùng hổ bắt lấy bờ vai hắn, lực nắm lấy bờ vai cùng với ngữ khí nói chuyện đều rất nặng nề: " Em đi đâu? Sao không tiếp điện thoại? "

Hơi thở mang theo mùi thuốc lá nhàn nhạt đến gần, Dung Thụy Thiên lấy lại tinh thần, cầm tay Tịch Nhạ Hoài: " Thực xin lỗi, hôm nay tôi bề bộn nhiều việc".

Tay hắn lạnh lạnh, Tịch Nhạ Hoài theo bản năng cầm lấy: " Vậy ít nhất cũng phải tiếp điện thoại của anh, nếu không sẽ khiến anh tưởng rằng em đã xảy ra chuyện gì, hoặc là gặp phải phiền toái gì đó mà em chỉ muốn một mình chịu đựng "

Tịch Nhạ Hoài cách hắn rất gần, thanh âm trầm thấp từ tính phát ra từ đôi môi cánh hoa đầy đặn, mang theo mùi thuốc lá nhàn nhạt, Dung Thụy Thiên biết y không có thói quen hút thuốc, đêm nay chỉ sợ đã khiến y phải nóng ruột chờ đợi, hắn bắn khoả giải thích: "Thực xin lỗi".

" Được rồi, không cần giải thích " mới tiến vào chừng một phút mà Dung Thụy Thiên đã xin lỗi không dưới hai lần, Tịch Nhạ Hoài dù có tức giận cũng không thể phát ra, y nghĩ nhất định là trời cao phái Dung Thụy Thiên xuống đây để khắc chế y, y ôm lấy Dung Thụy Thiên, dẫn y lại sofa: " Nói cho anh biết, phát sinh chuyện gì sao? "

Dung Thụy Thiên suy tư một chút, quyết định đem chuyện hôm nay nói cho Tịch Nhạ Hoài, cứ việc đây là chuyện liên quan đến Kiều, biết là sau đó Tịch Nhạ Hoài sẽ tức giận, nhưng hắn vô dụng, không có cách nào dùng sức của mình để giúp Kiều.

Trời đã muốn đen kịt, hàng vạn đường chỉ bạc mang theo tiếng sấm xẹt ngang bầu trời. Tịch Nhạ Hoài kinh ngạc nhìn Dung Thụy Thiên, trong đôi đồng tử màu xanh nhạt như có một cơn bão tuyết rét lạnh đang thổi quét: " Em muốn tôi giúp Kiều? "

Dung Thụy Thiên gật đầu. Sự phẫn nộ cùng với sự êm ả không thể giải quyết nhồi nhét vào lòng Tịch Nhạ Hoài, Tịch Nhạ Hoài muốn khống chế cảm xúc, nhưng một khi nghĩ đến Kiều thì sự nhẫn nại ấy đã vượt khỏi cực hạn: " Em lại để ý Kiều đến như vậy? "

" Trước kia cậu ta từng có tiền án tiền sự, nếu cảnh sát tiếp tục điều tra sâu vào, có khả năng sẽ phải ngồi tù " Dung Thụy Thiên rũ mắt, sắc mặt tái nhợt, thoát nhìn tựa như đồ sứ, thực dễ dàng bị phá vỡ.

Tịch Nhạ Hoài cảm thấy máu nóng dâng lên, không chút suy nghĩ, trực tiếp rút gào: " Tôi biết em lo lắng Kiều, nhưng mở miệng ngậm miệng đều là cậu ta, em có nghĩ tới cảm thụ của tôi hay không?! "

" Thực xin lỗi " Dung Thụy Thiên nhói lòng, cúi đầu giải thích.

Thái độ như vậy lại đâm bị thương Tịch Nhạ Hoài, nếu không phải thật sự để ý Kiều thì làm sao sẽ vì chuyện của Kiều mà bôn ba, vì chuyện của tên kia mà khẩn cầu y hỗ trợ, bọn họ đến tận cùng đã làm những gì ở nơi mà y không biết?!

Tịch Nhạ Hoài phẫn nộ thông thả nện bước, lại bỗng nhiên đi đến trước mặt Dung Thụy Thiên, hung hăng nắm cầm hắn lên, trong hai tròng mắt phụt ra thứ ánh sáng kịch liệt, đối diện với Dung Thụy Thiên.

" Tôi không biết em nghĩ thế nào mà luôn dây dưa không rõ với Kiều, các người không phải đã chia tay sao, vì cái gì còn muốn xen vào chuyện của tên đó?! "

Dung Thụy Thiên rút người lại dưới ánh mắt nổi giận của y, nhưng lại bị Tịch Nhạ Hoài hung hăng bắt lấy bả vai, hắn vội nói: " Tình huống lần này bất đồng, tôi với Kiều chỉ là bạn bè mà thôi".

" Đủ rồi! Đừng dùng cớ này để có lệ với tôi! " Tịch Nhạ Hoài giọng nói khàn khàn, hai mắt càng thêm phẫn nộ nhìn chăm chú hắn, đôi mắt kia giống như một con dã thú muốn hung hăng ăn sống nuốt tươi hắn.

Dung Thụy Thiên chưa thấy qua Tịch Nhạ Hoài như vậy, đáng sợ đến cơ hồ khiến hắn thấy không rét mà run, y không phải luôn là một người hiền lành dịu dàng, tươi cười lóe sáng hay sao, tuy rằng ngẫu nhiên âm trầm, nhưng cũng không biết y lại có thể nóng giận như vậy.

” Lúc các người quen nhau, tôi còn chưa gặp được em, tình cảm của em đối với tên đó còn muốn sâu nặng hơn với tôi, có lúc tôi nghĩ có phải do tôi bức em chặt quá hay không, nên em mới dưới sự cường thế của tôi mà chấp nhận ở cùng một chỗ với tôi”.

Dung Thụy Thiên không đáp lại, ánh mắt Tịch Nhạ Hoài dưới sự lặng yên của Dung Thụy Thiên càng trở nên đỏ rực, một dòng khí lạnh nháy mắt từ sâu trong thân thể tràn ra phủ ập lấy y, vì để có thể ở lại bên người Dung Thụy Thiên.....

Y từ chối tiệc xã giao cùng với lời mời quảng cáo, không nghĩ tới Dung Thụy Thiên sau khi tan sở liền rời đi một mình. Đi đâu không nói, gọi điện lại không tiếp, cả đêm không thể liên hệ được với hắn, vẫn luôn lo lắng cho hắn, mà hắn trở về trễ như thế là vì Kiều, còn bởi vì Kiều mà cậu y giúp đỡ, ở trong lòng hắn, y vĩnh viễn đều không thay thế được Kiều.

Tịch Nhạ Hoài cắn răng nói: ” Tôi đi! “.

Dung Thụy Thiên sau khi ý thức được liền bắt lấy cánh tay y: ” Anh đi đâu? “.

” Không cần em quản ” nói xong nổi giận dùng dùng đi ra khỏi phòng ở của hai người.

Dung Thụy Thiên ngồi đó không nhúc nhích, đèn thủy tinh trên đỉnh đầu dùng trên khuôn mặt xấu xí của hắn, có loại cảm giác đau đớn nóng rát, ***g ngực hắn giống như bị nhét vào một khối băng cứng rắn, co rúm lại nhưng không thể phát ra thanh âm.

72. Chương 72

Trong bóng đêm, quán bar dưới ánh đèn nê ông chiếu rọi hắt ra những tia sáng trong suốt, trong quán bar ngọn đèn lại mờ ảo, từng góc đều có khách ngồi chật kín, nhân viên phục vụ đi tới đi lui xuyên qua các dãy hành lang.

Tiếng các ly rượu thủy tinh chạm vào nhau, tiếng cười khê, tiếng tức giận mắng chửi, các loại thanh âm sống động hòa quyện với âm nhạc trong quán bar tùy ý vang lên, trên sàn nhảy được lâm thời dựng lên đang biểu diễn màn thoát y kích tình.

Khi vũ nữ thoát y thoát quần áo đến chỉ còn bikini, mang theo khiêu khích bày ra tư thế gợi tình, còn không ngừng hồ động với khách, yêu cầu khách cùng khiêu vũ với mình, không khí trong quán bar liền đạt đến điểm high cao trào.

Nơi một góc im lặng, sô pha màu đen hình tròn phân khu vực này thành một không gian độc lập, năm sáu diễn viên của “Kẻ đuổi bắt ” cùng các nhân viên công tác cử hành tiệc khánh công ở đây.

Ánh sáng mờ ảo dùng trên người Tịch Nhạ Hoài, y tựa vào sô pha, ngọn đèn mê ly ánh lên mái tóc đỏ cùng với con người màu xanh thâm thúy, làm cho y tựa như vị đại thiên sứ bị sa đọa thành ác ma Lucifer.

Trong lòng Tuyệt Lê có chút chấn động, đã sớm biết rằng Tịch Nhạ Hoài là người đàn ông có sức quyến rũ, nhưng tại dạng ban đêm có vẻ suy đồi này, nhìn thấy khuôn mặt tuần mỹ cùng với nụ cười tà mị của y, trong lòng vẫn như cũ rung động không thôi, chủ động bắt chuyện với Tịch Nhạ Hoài.

” Tịch Nhạ Hoài, đêm nay sao lại đột nhiên rảnh rỗi mà ra đây tụ hội, có phải phát sinh chuyện gì hay không? “.

” Lần này phòng bán vé danh lợi song thu, biểu diễn của anh trong đó cũng có đột phá mới, em đến rạp chiếu phim xem hai lần còn cảm thấy chưa đủ “.

” Nói thật, em tiến vào vòng giải trí là vì anh, em phi thường sùng bái anh, mặc kệ là điện ảnh hay vẫn là anh trong hiện thực, em đều rất thích, lần này có thể ở cùng một tổ kịch, em đã hưng phấn rất lâu” trong con người Tuyệt Lê lóe ra dục vọng màu đỏ tươi.

Sau khi thực hiện xong lịch trình tuyên truyền phim, phó đạo diễn đề nghị mọi người thả lỏng một chút, thế là chủ động liên hệ diễn viên, có người nói một không tới, mà một người xưa nay không tham gia loại hoạt động này như Tịch Nhạ Hoài thế nhưng hôm nay lại xuất hiện, điều này làm cho Tuyệt Lê nổi hứng

thú, dù sao sau buổi tiệc của Figaro, Tịch Nhạ Hoài đã kéo cô vào sổ đen, hoạt động đại ngôn cũng không tham gia cùng cô.

Tịch Nhạ Hoài uống whisky, không trả lời bất cứ vấn đề gì của Tuyết Lê, y tựa như một con dã thú xinh đẹp khiến cho mỗi người đàn bà đều khao khát có được.

Nhưng nhiều năm qua đi, bên người y không có bất luận kẻ nào, cũng không thấy y gần gũi với người nào, cho nên Tuyết Lê cảm thấy cơ hội của cô rất lớn, chỉ có người phụ nữ thông minh xinh đẹp giống như cô, mới có khả năng chinh phục được dã thú cao ngạo như Tịch Nhạ Hoài.

Lời nói a dua của Tuyết Lê truyền vào tai Tịch Nhạ Hoài, y không đáp lại mà quay mặt qua chỗ khác, nhìn vũ nữ thoát y trên sàn nhảy, nhưng thân thể gợi cảm ấy lại không thể lưu lại bất cứ dấu vết gì trong đáy mắt y, thần sắc y có chút hoảng hốt, giống như không biết chính mình vì cái gì lại xuất hiện ở đây.

Tối nay khi đạo diễn gọi điện thoại mời y đi ra ngoài chơi, y không chút suy nghĩ liền đáp ứng, y bức thiết muốn giải tỏa cảm xúc nóng nảy trong đáy lòng, hoặc là phải ở nơi có nhiều người để che giấu đi sự cô độc, dùng phương thức cực đoan như vậy để quên đi việc khi không có Dung Thụy Thiên bên cạnh.

” Anh đang nghĩ gì, sao lại không để ý tới em? ” Tuyết Lê xích đến bên người Tịch Nhạ Hoài, thử bắt lấy tay Tịch Nhạ Hoài, thấy y không đẩy mình ra, liền lớn mật tựa vào vai y.

Diễn viên và nhân viên công tác cùng tổ kịch đều đang khiêu vũ, không có người nhìn về phía hai người trong góc, Tịch Nhạ Hoài bưng ly rượu, giống như có chút men say, hai má trắng nõn ửng đỏ như son.

” Vì sao vẫn luôn cự tuyệt em, sao lại chán ghét em như vậy? ” Tuyết Lê mắt đẹp khép hờ nhìn Tịch Nhạ Hoài, thanh âm khàn khàn hàm chứa khêu gợi: ” Không lẽ anh có người trong lòng? “

Tịch Nhạ Hoài uống rượu giải sầu, không để ý tới sự châm ngòi của cô.

” Chẳng lẽ anh thích Dung Thụy Thiên? “

Thân thể Tịch Nhạ Hoài nháy mắt cương lại. Tuyết Lê hạ giọng tiến đến bên tai Tịch Nhạ Hoài: ” Em có một bản hợp đồng, trong hợp đồng này có tên của một người đàn ông, thật là chuyện thú vị, em không biết đó có phải là Dung Thụy Thiên hay không. Nếu hắn là Dung Thụy Thiên, như vậy thì dung mạo cũng thay đổi quá nhiều, nếu anh và hắn ta ở cùng một chỗ, vậy sẽ làm hủy hấn, phần văn kiện này có người rất muốn lấy được” Tuyết Lê thần sắc u ám, mang theo vài phần sợ hãi.

Tịch Nhạ Hoài đẩy Tuyết Lê ra: ” Nói hưu nói vượn! ” y biết Dung Thụy Thiên là diễn viên, bất quá đó đã là chuyện của bảy năm trước, nhưng vẫn còn có chút chuyện y không rõ ràng lắm, trong nháy mắt y càng phát hỏa.

” Không tin cũng không sao” Tuyết Lê ôm chặt lấy cánh tay Tịch Nhạ Hoài, ngược khuôn mặt đỏ bừng xinh đẹp chăm chú nhìn y, thoát nhìn có bảy phần say ba phần tỉnh: ” Anh không để ý đến em sao? Tình nguyện nhìn người phụ nữ trên sàn nhảy cũng không chịu nhìn em? “

” Cô uống say, tôi bảo trợ lý đưa cô về” Tuyết Lê đã nhiều lần lấy cớ tiếp cận y, lần này thế nhưng lời cả Dung Thụy Thiên vào, vì đề phòng cô ta lại mượn chuyện này tiếp cận y, tốt nhất là cho cô ta rời đi.

” Vì sao không nhìn em? ” trong tiếng nhạc với tiết tấu mạnh mẽ, đáy mắt Tuyết Lê dường như có ngàn vạn suy nghĩ đang quay cuồng, cô bướng bỉnh nhìn Tịch Nhạ Hoài, nhưng tầm mắt Tịch Nhạ Hoài lại không hề dừng trên người cô dù chỉ một giây.

Tuyết Lê ảo não cắn môi, để sát một chút vào Tịch Nhạ Hoài, hai tay ôm chặt lấy mặt Tịch Nhạ Hoài, dùng tất cả dũng khí hôn y, nặng nề mà hôn môi y!

73. Chương 73

” Nếu cô cứ cố tình gây sự, vậy sau này chúng ta ngay cả đồng nghiệp cũng không cần làm!” Tịch Nhạ Hoài tức giận xô Tuyết Lê ra!

Không nghĩ tới Tuyết Lê ngay cả trong trường hợp công khai mà cũng dám làm càn như thế, nếu còn tiếp tục ngồi đây chẳng phải sẽ phiền chết, Tịch Nhạ Hoài liếc mắt nhìn các diễn viên vẫn đang đứng giữa sân chơi đùa, không nói cho bọn họ một tiếng liền rời khỏi quán bar.

Tuyết Lê nằm sấp xuống sofa không động đậy, nội tâm bị thống nói cho cô biết, cô thật sự thích Tịch Nhạ Hoài, nhưng trận luyện ái này đã biết nhất định là chấm dứt mà không có kết quả. Không biết qua bao lâu, một người đàn ông bưng ly rượu đến bên người Tuyết Lê: “Anh có thể mời em uống một ly được không?”.

Tuyết Lê ngẩng đầu, nhìn đến một khuôn mặt xa lạ, ánh mắt người đàn ông nhìn cô sâu thẳm, ngũ quan với đường nét tà mị phẳng phất bóng dáng Tịch Nhạ Hoài, Tuyết Lê tươi cười quyến rũ tiếp nhận rượu: “Đương nhiên có thể” nếu không thể lấy được tình yêu của Tịch Nhạ Hoài, cô vẫn có thể dễ dàng lấy được từ trên người kẻ khác.

Trong quán bar, âm nhạc càng ngày càng kích động, càng ngày càng vang dội, giống như tất cả các âm thanh đều phải bị ép vào tần suất của nó, khiến cho tất cả nhịp tim cùng ý thức đều thoát khỏi thân thể của chính mình, hưởng thụ nhiệt độ nóng bỏng mà sự phóng túng đem lại, làm mọi người bị đắm chìm trong khoái cảm lâng lâng, dã thú ẩn nấp từ một nơi bí mật nào đó sẽ lộ ra rằng nanh bén nhọn cắn vào yết hầu con mồi.

Tuyết Lê uống thêm whisky, lắc lư thân thể theo âm nhạc sống động, ánh mắt nóng như lửa của người đàn ông lưu luyến trên người cô, ánh mắt như vậy khiến cảm xúc Tuyết Lê dần dần sôi trào, cô vươn tay quấn lấy người đàn ông ấy.

Đến tận đây, ban đêm kích tình chính thức bắt đầu, vô số dục vọng *** mị và bí mật vụn vụn, từ trong bùn đất phá kén mà ra, chúng nó vươn xúc tua ướt đầm của mình hướng lên bầu trời, sau khi nắm chặt được vật gì liền lập tức siết chặt.

Ngày hôm sau.

Sáng sớm khi trời mông lung mang theo hơi lạnh, trên trán Tịch Nhạ Hoài có một tầng mồ hôi lấm tấm, y dừng lại, đi đến ngồi xuống bậc thang bên rìa sân thể dục.

Sân bóng trống trải dưới sắc trời âm u giống như mặt biển hắc ám. Tịch Nhạ Hoài lấy điện thoại cầm tay ra, nhìn thấy rất nhiều cuộc gọi lỡ, đều là Dung Thụy Thiên gọi đến, y thở dài một hơi, gọi đến một số điện thoại: “Cháu là Tịch Nhạ Hoài, cháu có chuyện muốn bàn với chú một chút, cùng nhau ăn bữa cơm được không?”.

Đối phương “Ừm” một tiếng nhận lời.

Tịch Nhạ Hoài ngắt cuộc trò chuyện, hộp thư đến nhận được một bưu kiện mới, người gửi là chủ biên Jeson của tờ san Apple, mở bưu kiện thì thấy, tối hôm qua ở quán bar quả nhiên gây ra phiền toái, trong ảnh chụp là hình ảnh y và Tuyết Lê ôm hôn, độ phân giải rất cao, nếu bị phát tán ra tuyệt đối sẽ hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Tịch Nhạ Hoài gọi đến điện thoại Jeson: “Jeson, tôi là Tịch Nhạ Hoài, tin tức tối hôm qua đã được biên tập chưa, có thể thay bằng tin tức khác hay không?”.

” Không thành vấn đề”.

” Cảm ơn anh, tôi thiếu anh một cái nhân tình, lần sau mời anh ăn cơm”.

” Đừng khách khí, sau này anh chú ý một chút, hiện tại phóng viên đều đang nhìn anh chăm chăm”.

Tịch Nhạ Hoài ừ rồi ngắt điện thoại, trong điện thoại truyền đến một cuộc gọi tới, y tiếp được điện thoại của Trì Hạo, đơn giản nói cho đối phương biết y đang ở đâu, cũng bảo đối phương hủy bỏ tất cả lịch làm việc của y tối nay.

Dung Thụy Thiên mang theo khuôn mặt tái nhợt như tờ giấy đi vào văn phòng, nhóm đồng nghiệp đều nhìn hẩn bằng ánh mắt kinh ngạc, bất quá bọn họ đều đang bận chuyện của mình, kinh ngạc thì kinh ngạc, nhưng cũng không hỏi nhiều một câu.

Dung Thụy Thiên giống như ngày thường mở ra hòm thư, nhìn bưu kiện được gửi đến cho hẳn, xác nhận không có lỗi xong liền đóng dấu, ôm những tư liệu này đi vào văn phòng Bùi Khanh, Bùi Khanh đang bận gọi điện thoại, nhìn thấy hẳn vào liền ý bảo hẳn đặt tư liệu lên bàn.

Dung Thụy Thiên buông tư liệu trở lại chỗ ngồi, lát sau, Bùi Khanh gọi nội tuyến bảo hẳn vào văn phòng, Dung Thụy Thiên buông công việc trong tay, nghĩ đến có lẽ y muốn hỏi hẳn chuyện kịch bản, trong lúc nhất thời bắt đầu kích động lên.

” Mời ngồi ” Bùi Khanh chỉ lên sofa gần bàn trà.

Dung Thụy Thiên theo lời ngồi xuống, Bùi Khanh nhìn sắc mặt tái nhợt của hẳn:” Không ngủ được sao, sao mắt lại khó coi như vậy?” thấy Dung Thụy Thiên lắc đầu, lại hỏi:” Có phải gặp khó khăn trong công việc hay không, nếu có vấn đề gì anh có thể nói cho tôi biết”.

Trong công việc, Dung Thụy Thiên thực cố gắng, mặc kệ giao cho hẳn việc gì hẳn cũng không oán hận, nhớ tới kịch bản đưa cho hẳn hai ngày trước, có chút lo lắng không biết có phải hẳn thức đêm nghiên cứu hay không, cho nên hai ngày này mới không có tinh thần như vậy.

” Không có, chỉ là việc tư”.

” Tôi đã biết ” Bùi Khanh cúi đầu, lật xem văn kiện trong tay:” Anh ra ngoài làm việc đi” Tân Đồ Hiên muốn y chiếu cố Dung Thụy Thiên nhiều hơn, quan tâm hẳn như vậy đã là trong phạm vi chức trách.

74. Chương 74

Dung Thụy Thiên hiểu lầm ý y, cho nên tận lực nâng tinh thần lên:” Anh yên tâm, tôi sẽ điều chỉnh tốt cảm xúc, sẽ không ảnh hưởng đến công việc hôm nay”.

Bận rộn làm việc đến sáu giờ, Dung Thụy Thiên nhận được điện thoại của cục cảnh sát, Lý Diệu nói rằng Vương Đàm không cáo án, hôm nay đã thả Kiều đi, trong lòng Dung Thụy Thiên như có sóng to nổi lên, biết Kiều có thể dễ dàng được thả ra là do Tịch Nhạ Hoài giúp.

Chuyện này hẳn mới chỉ nói qua với Tịch Nhạ Hoài, mà tối hôm qua nhắc tới Kiều đã chọc giận Tịch Nhạ Hoài, hẳn tưởng Tịch Nhạ Hoài sẽ không quản, cho nên hẳn buông tha cho chuyện của Kiều, mà hẳn quả thật đã nghĩ buông tha cho, so với Kiều hẳn càng để ý Tịch Nhạ Hoài hơn.

Còn nữa là hẳn thực quá phẫn, ngày hôm qua Tịch Nhạ Hoài đã nói trước rằng sau khi y tan tằm liền tới đón hẳn, nhưng hẳn thất hẹn để y chờ thật lâu, lại không tiếp điện thoại của y, điện thoại để trong túi công văn, tính cả kịch bản còn có mấy trăm khối tiền mặt tất cả đều đánh mất.

Để phòng việc liên hệ không được với Tịch Nhạ Hoài, cho nên hẳn đã sớm đến công ty điện thoại mua di động và lấy lại sim, gọi điện thoại cho y rất nhiều lần, nhưng Tịch Nhạ Hoài cũng không tiếp, thoạt nhìn thật sự tức giận, trong lúc nhất thời trong lòng tràn đầy chua xót.

Dung Thụy Thiên đi và phòng làm việc của Tịch Nhạ Hoài tìm y, nhân viên công tác nói y đã về, hẳn lại gọi vào điện thoại Tịch Nhạ Hoài, nhưng vẫn không thể chuyển được, hẳn thấp giọng nói một câu, gửi đến hộp thư thoại của y.

Vạn nhất y không nghe đến vậy thì phải làm sao đây, Dung Thụy Thiên bắt đầu nôn nóng bất an, đột nhiên hiểu được tâm tình của Tịch Nhạ Hoài lúc không tìm thấy hẳn, khi đó y khẳng định thực nóng nảy, mà khi hẳn trở về lại không hỏi y đã chờ mình bao lâu, vẫn cứ không ngừng nói về Kiều, chẳng trách y chịu không nổi mà rời đi.

Vốn đã quen với sự dịu dàng của Tịch Nhạ Hoài, tin tưởng rằng mặc kệ có đưa ra yêu cầu gì, Tịch Nhạ Hoài đều sẽ vô điều kiện giúp hẳn, dịu dàng đến nỗi khiến hẳn cảm thấy trong phần tình yêu này còn có sự đồng cảm.

Nhưng hôm qua y lại tức giận, giận hẳn tại sao lại để ý Kiều như vậy. Dung Thụy Thiên trở lại khu chung cư bọn họ đang ở, giống như thường ngày nhập vào mật mã, chờ mong Tịch Nhạ Hoài đang ở phòng khách chờ hẳn, nếu như vậy hẳn khẳng định sẽ gắt gao ôm chặt lấy y.

Phòng khách vắng vẻ cái gì cũng không có. Dung Thụy Thiên vạn phần thất vọng, lê thân thể mỗi một ngời xuống, mười phút qua đi, chuông cửa đột nhiên vang lên, tâm nhảy dựng, nghĩ đến có lẽ là Tịch Nhạ Hoài, hần khẩn trương mở cửa, nhạc nhiên nhìn người ngoài cửa:” Sao lại là cậu?”.

Ánh đèn trắng sáng chiếu xuống ghế lô (phòng bao) xa hoa, Tịch Nhạ Hoài uống rượu với Hạ Hồng Vũ, khuôn mặt tuần mỹ của y có chút hồng, thoát nhìn vừa mới uống nhiều rượu mạnh, nhưng hôm nay lại không có Trì Hạo bên người chắn rượu cho y.

” Đã lâu rồi chú không gặp cha của cháu, ông ấy gần đây có khỏe không?” uống rượu cùng với đại minh tinh con của ông bạn già cũng giống như được giải thưởng danh dự quốc tế, Hạ Hồng Vũ hưng trí rất cao, không ngừng nói chuyện với Tịch Nhạ Hoài.

” Ông ấy tốt lắm, cảm ơn chú đã quan tâm” Tịch Nhạ Hoài nhẹ nhàng cười, trước đó vài ngày cha có gọi điện thoại cho y, bảo y xử lý xong công việc trong vòng diễn nghệ rồi trở về Mỹ tiếp quản sinh ý trên tay ông, y không đồng ý.

Hạ Hồng Vũ nhả từng chữ từng chữ có lực:” Vậy là tốt rồi”.

” Chú, lần này cảm ơn chú” Tịch Nhạ Hoài từ đáy lòng cảm tạ, Hạ Hồng Vũ là cán bộ cao tầng trong cục, cách làm người xử sự mạnh mẽ vang dội, buổi sáng nhận được điện thoại của y, buổi chiều Kiều đã được thả ra.

” Sao lại nói chuyện khách sáo như vậy, chú với cha cháu là bạn tốt, giúp được việc gì thì giúp, bất quá chỉ là nhắc tay một cái mà thôi ” Tịch Đình Diệu rất thương Tịch Nhạ Hoài, ngày lễ ngày Tết đều gọi điện thoại tới, ân cần thăm hỏi hần, nhờ hần chiếu cố con mình nhiều hơn, cho nên mặc kệ Tịch Nhạ Hoài có yêu cầu gì, hần đều sẽ nhận lời.

Tịch Nhạ Hoài uống với Hạ Hồng Vũ đến tám giờ, lúc rời khỏi khách sạn Bá Man thì đã muốn lè nhè say, y trấn định duy trì hình tượng hoàn mỹ vĩnh viễn không có sơ hở, sau lưng vẫn thẳng tắp như cũ, chỉ là trong mắt đã nổi sương mù.

Hần ngồi ghế sau chiếc S600 nói địa chỉ cho tài xế, tài xế giống như đã quen với việc gặp qua tai to mặt lớn, nên không nói lời nào mà cắm cúi lái xe, khi tài xế quẹo qua hai góc đường, chạy sang đoạn đường quen thuộc, Tịch Nhạ Hoài tỉnh táo lại, bỗng nhiên phát hiện là xe đang đi đến căn chung cư của hai người.

Đêm đó rời khỏi hần, y chuyển đến biệt thự Tĩnh Bảo An để bình tĩnh lại, khi y tỉnh táo lại, nhìn thấy điện thoại Dung Thụy Thiên gọi cho y, lòng dù có cứng rắn đến đâu cũng trở nên mềm mại, hận không thể lập tức đi gặp hần. Nhưng lại không muốn sau khi trở về sẽ nhìn hầy thần sắc mất mát của hần, thế là liên hệ với Hạ Hồng Vũ, nhờ ông ấy giải quyết chuyện của Kiều.

Màn đêm từ trên trời phủ trùm xuống, chung quanh thành thị đều là ánh sáng rực rỡ nhiều màu từ các bóng đèn cùng với biển quảng cáo thật lớn, Tịch Nhạ Hoài tựa vào cửa kính xe, mở ra di động, nhìn thấy trong hộp thư thoại có tin nhắn.

Vừa rồi lúc ăn cơm với Hạ Hồng Vũ, điện thoại tắt máy, y vội vàng mở ra, từ microphone truyền đến thanh âm trầm thấp mà dịu dàng của Dung Thụy Thiên.

Tôi rất muốn gặp anh.....

Khi thang máy đến tầng ba mươi, Tịch Nhạ Hoài khẩn cấp nhập mật mã vào, mở cửa ra, cả người liền giống như bị quăng vào bão táp lạnh thấu xương, vỡ nát, tỉnh rượu hơn phân nửa.

Người trong phòng vô cùng quen thuộc, cũng đã gặp qua, tên của kẻ đó là Kiều. Kiều tóc đen ẩm ướt, hai má ửng hồng, mặc áo sơ mi màu đen của Dung Thụy Thiên, cầm lấy tay Dung Thụy Thiên.

Ba người bọn họ đứng trong phòng khách rộng rãi, giống như ba thanh kiếm rút ra khỏi vỏ, hoặc là nói thanh kiếm như y là dữ tợn nhất, trên thanh kiếm ướt đầm tất cả đều là kịch độc đen tuyền, Tịch Nhạ Hoài há miệng muốn nói gì đó, nhưng vẫn cứng rắn ngăn chặn sự nóng nảy muốn thoát khỏi vòm miệng, thấp giọng nói một câu.

” Tôi giống như, giống như, từ đầu đến cuối đều là dư thừa” rồi mới đi vào thang máy.

Dung Thụy Thiên đỏ mắt nhìn theo Tịch Nhạ Hoài, cảm xúc kích động mà đẩy Kiều ra, thanh âm khàn khàn gào tên Tịch Nhạ Hoài, nhưng thang máy lại ầm ầm khép lại, che lại tất cả tầm mắt của hắn.

Nếu cuộc sống là một tuồng kịch kịch hóa từ điện ảnh, như vậy cùng lúc chúng ta vì tình cảm mà bị thương tổn, thì những người khác lại đang ở một góc nào đó lên kế hoạch, hoặc là vì lỗi lầm của mình mà trả giá đại giới thảm trọng.

Tân Đồ Hiên ngồi phía sau bàn công tác, lật xem kế hoạch công việc gần đây, ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn về phía sô pha đối diện, trên sô pha Trác Thích Mặc tư thái tao nhã, ngón tay thon dài dừng trên tách trà màu trắng bạc.

Mưa to bành bạc nện lên cửa sổ thủy tinh trong suốt, Trì Hạo cúi thất lưng giải thích với quản lý công ty quảng cáo, càng không ngừng nói Tịch Nhạ Hoài hôm nay có việc, lần này tới không được, lần sau sẽ cho truyền thông một phúc lợi khác.

Một vị cảnh sát vọt vào phòng, Tuyết Lê nằm trên mặt đất, không hề động đậy, đầm lầy hắc ám thật to đang bao vây lấy cô, cô thông thả mở mắt ra, một cái còng tay sáng choang đang khóa trên cổ tay mảnh khảnh của cô!

Đứng trong thang máy, lúc này Tịch Nhạ Hoài cái gì cũng không nghe được, cái gì cũng không thấy, càng không biết thang máy xuống tầng mấy, chỉ cảm thấy vạn vật đều cô tịch, trống rỗng không tiếng động, giống như đang đặt mình trong một thành thị phệ tích.

— Y nghĩ đây là cách yêu của riêng y, thành toàn cho người mình yêu và người yêu của hắn được ở bên nhau, nhìn hắn dần dần rời khỏi tầm nhìn của y, hoàn toàn biến mất trong thế giới của y....

Tịch Nhạ Hoài phần nộ đến nỗi muốn thét chói tai nhưng lại phát không ra tiếng, sự ghen ngào liên tục quay cuồng chiếm lấy toàn bộ ***g ngực y, y há miệng thở dốc, gió lạnh như băng thẳng tắp thổi vào ***g ngực y, trong nháy mắt bóp nghẹt trái tim.

Y không thể hô hấp mà đánh vào vách tường cứng rắn lạnh lẽo, phần nộ, bất đắc dĩ, những giọt máu đỏ tươi trào ra từ đầu ngón tay, nhưng cũng không có cách nào giảm được sự đau đớn như một cây chủy thủ đâm vào trái tim.

Thang máy đến lầu một, Tịch Nhạ Hoài sắc mặt trắng bệch, vừa ngẩng đầu lên, nhìn thấy Dung Thụy Thiên đang thở hổn hển đứng đó, ánh mắt hắn hồng hồng, bước nhanh tới, dùng sức ôm lấy thân thể lạnh như băng của y.

” Dừng đi”.

Trong nháy mắt nước mắt Tịch Nhạ Hoài lăn dài xuống má.

75. Chương 75

Chúng ta luôn tin tưởng vào sự tồn tại của tình yêu chân chính, vì tình yêu mà nguyện ý hy sinh tất cả những gì mình có, có thể chúng ta sẽ vì tình yêu mà phải thừa nhận thống khổ tội cùng, nhưng vẫn không thể nào quên được việc nó mang đến hạnh phúc cùng với một viễn cảnh tốt đẹp.

Tịch Nhạ Hoài ôm lấy Dung Thụy Thiên, hơi thở trên người hắn ấm áp lại nhẹ nhàng khoan khoái, giống như ao hồ sâu thẳm sau những ngày mưa, chứa đựng sự dịu dàng đậm sâu, hơi thở dịu dàng ấy bao bọc lấy y, khiến cho đôi mắt Tịch Nhạ Hoài lại đỏ lên, không nghĩ tới y vẫn còn có thể được ôm lấy hắn như vậy, cảm xúc vốn bình tĩnh trong lúc nhất thời lại trở nên kích động, y gắt gao ôm lấy Dung Thụy Thiên, dù có làm sao cũng không nguyện buông ra hắn.

Trong tiếng sấm rền vang, cơn mưa mãnh liệt vẫn còn đang cọ rửa thành thị, Tịch Nhạ Hoài không biết chính mình về nhà như thế nào, chỉ là lúc mở cửa liền theo bản năng nhìn qua chỗ Kiều đứng lúc này, nơi đó không có ai, vắng vẻ, giống như chưa từng có người nào xuất hiện trong phòng khách.

Dung Thụy Thiên đi lấy khăn mặt ẩm áp, cẩn thận lau mồ hôi trên trán y cùng với vết máu trên tay, băng bó vết thương cho y, lại vào phòng bếp pha cho y một ly cà phê. Trong toàn bộ quá trình đó, bọn họ đều không nói chuyện, giống như không muốn phá hư không khí yên lặng này.

Tịch Nhạ Hoài nhìn Dung Thụy Thiên trước mặt, hẩn im lặng, dịu dàng, mặc kệ đối mặt với sự tình gì cũng đều thành thực ổn trọng, chỉ là khi nhìn đến bàn tay bị thương của y, trong đôi con ngươi màu hổ phách kia mới dâng lên sự đau lòng, chủ động đánh vỡ cục diện lặng yên giữa bọn họ:” Tối hôm qua anh đi đâu?”

” Anh ở biệt thự Tĩnh Bảo An” Tịch Nhạ Hoài ánh mắt sáng quắc nhìn Dung Thụy Thiên, nhìn thấy đôi mắt tiêu tụy của Dung Thụy Thiên, biết được hai ngày này hẩn cũng ngủ không ngon, thoát nhìn thật sự để ý đến y.

” Ít nhất anh cũng phải trả lời điện thoại của tôi”.

” Em lo lắng cho anh thế sao?” đôi mắt Tịch Nhạ Hoài bỗng nhiên lóe sáng tựa như những ngôi sao trên bầu trời.

” Tôi thực lo lắng cho anh, tối hôm qua tôi không nên đề cập đến chuyện của Kiều” Dung Thụy Thiên nói thật lòng, không có Tịch Nhạ Hoài bên người, chỉ còn lại cô độc cùng bất lực, hẩn không muốn mất đi y.

Tịch Nhạ Hoài nhẹ nhàng vỗ vai Dung Thụy Thiên:” Anh để ý em, em ba lần bốn lượt phiền não vì Kiều, lại giấu anh liên hệ với cậu ta, điều này khiến cho anh rất thống khổ”.

” Hai ngày anh không trở về này, tôi đã suy nghĩ rất nhiều, tôi không muốn bởi vì chuyện của cậu ấy mà ảnh hưởng đến tình cảm của chúng ta, thế là gửi tin nhắn muốn anh trở về” Dung Thụy Thiên giọng nói chua xót:” Tôi lại không nghĩ tới anh sẽ giúp Kiều”.

” Bởi vì em mở miệng nhờ anh nên anh không có cách nào cự tuyệt” Tịch Nhạ Hoài hơi hơi cười khổ:” Anh là để ý thái độ của em, sợ em còn thích Kiều, còn muốn dây dưa không rõ với cậu ta”.

Dung Thụy Thiên không hề do dự phản bác:” Tôi không có thích cậu ấy” bạn bè gặp nạn, trong điều kiện năng lực có hạn, hẩn muốn nghĩ hết sức giúp cho cậu ấy, nhưng lại không khéo khiến cho Tịch Nhạ Hoài hiểu lầm quan hệ của bọn họ.

” Vậy sao đêm nay cậu ta còn mặc quần áo của em?” Tịch Nhạ Hoài nhíu mày, mắt hứng nhìn Dung Thụy Thiên, hiển nhiên vẫn là thực để ý chuyện mới vừa rồi, bởi vì chuyện này mà khiến y rơi vào một đầm lầy ác mộng.

” Cậu ấy mắc mưa, toàn thân đều ướt đẫm” Dung Thụy Thiên không biết Kiều sẽ vì việc thuận lợi được phóng thích mà tìm đến hẩn cảm ơn, cũng không biết Tịch Nhạ Hoài sẽ đúng lúc trở về, khi nhìn thấy hẩn thì hẩn lại đang bị vây trong cục diện xấu hổ thế này.

” Nhìn thấy Kiều tới tìm em như vậy, chẳng lẽ em không động lòng sao?” Tịch Nhạ Hoài vẫn truy hỏi đến cùng, quyết định đêm nay phải hỏi chuyện cho rõ ràng, dù sao Kiều lại tìm tới cửa, không thể không phòng.

Dung Thụy Thiên có chút nóng nảy, hẩn bắt lấy quần áo Tịch Nhạ Hoài, cố lấy tất cả dũng khí nói với y:” Tôi thích anh, rất thích anh, sẽ không có tình cảm đối với Kiều, xin anh hãy tin tưởng tấm lòng của tôi”.

Tịch Nhạ Hoài yên lặng nhìn Dung Thụy Thiên, vẻ mặt nở rộ ngọn lửa như hoa yêu, đây là lần đầu tiên Dung Thụy Thiên bày tỏ lòng mình với y, trong lúc nhất thời, trong lòng tất cả đều bị sự ngọt ngào xâm chiếm, kiềm lòng không được ôm chặt hẩn:” Em không thể gạt anh”.

” Tôi sẽ không lừa anh ” Dung Thụy Thiên tựa vào ***g ngực rộng lớn và vững chãi của y, bấy giờ mới thực sự cảm nhận được thế nào là sợ hãi, sợ y sẽ thực sự bỏ đi không quay trở lại, hẩn vươn tay ôm Tịch Nhạ Hoài, hôn lên đôi môi cánh hoa của y:” Cho dù có chuyện gì xảy ra cũng đừng rời khỏi tôi”.

Tịch Nhạ Hoài nhìn Dung Thụy Thiên, trong đôi đồng tử xanh thẳm dâng tràn dục vọng, y gắt gao ôm lấy Dung Thụy Thiên, lực ôm rất mạnh, giống như muốn ôm hẩn dung nhập vào cơ thể mình vậy.

Y làm sâu sắc nụ hôn này, không nhẹ nhàng như tơ liễu giống Dung Thụy Thiên, y hôn vừa thô lỗ vừa hung ác, giống như một con sói đói bụng đã lâu, một tay kiềm chặt thắt lưng Dung Thụy Thiên, một tay nắm chặt mặt hẩn, ngậm lấy môi hẩn, có chút dùng sức cắn hẩn, mút vào đến nỗi môi hẩn như muốn run lên.

Chiếc lưỡi ướt át linh hoạt tách môi hắn ra, đảo qua gốc lưỡi, quấn lấy lưỡi hắn, nhiệt tình dây dưa, tùy ý khuấy lỏng, bao hàm một tình yêu sâu đậm cùng với hơi thở ***.

76. Chương 76

Dung Thụy Thiên khép hai hàng mi thật dài đen nhánh, tinh tế cảm thụ nụ hôn của Tịch Nhạ Hoài, khi cảm thấy chiếc lưỡi ẩm ướt mềm mại xâm nhập vào khoang miệng, hai tay không tự giác ôm lấy cổ y, lòng bàn tay luồn sâu vào mái tóc đỏ, áp mặt y đến càng gần hơn, không kiềm chế được mà hôn trả lại y.

Hơi thở cực nóng phảng phất trên gương mặt hai người, ngứa ngứa, Tịch Nhạ Hoài chậm rãi rời khỏi môi Dung Thụy Thiên, môi lưỡi dừng trên chiếc cằm đầy đặn của hắn, dọc theo cần cổ với đường cong duyên dáng, một đường lướt xuống.

Hôn lên xương quai xanh tinh xảo của hắn, ánh mắt nóng cháy tựa như một ngọn lửa rực rỡ.” Anh rất nhớ em “.

Hai má Dung Thụy Thiên có chút hồng, trong lúc vô tình nhớ tới tin nhắn mình đã gửi cho y, bởi vì Tịch Nhạ Hoài không trả lời điện thoại của hắn, mà hắn lại không biết phải làm sao để khiến y trở về, thế là đem tâm tình của mình nói cho y.

” Anh chưa từng nghĩ tới em sẽ đáp lại anh, điều này làm cho anh vô cùng vui sướng” Tịch Nhạ Hoài vuốt ve Dung Thụy Thiên, bàn tay trắng nõn len vào áo hắn, kéo một bên đầu vai xuống.

Da thịt màu đồng, bắp vai vững chắc, ***g ngực mịn màng cao thấp phập phồng, chậm rãi ánh vào đồng tử sâu thẳm tựa như biển cả ấy, hấp dẫn y khiến yết hầu y khi trở nên khô khốc, bàn tay khác cấp bách len vào vạt áo hắn, trực tiếp vén chiếc áo mỏng manh của hắn lên cao.

Cảm giác man mát kéo ý thức của Dung Thụy Thiên trở lại, cánh tay vô tình chạm trúng nơi nóng cứng nào đó khiến hai tai hắn đỏ ửng lên, đặt tay trước ngực Tịch Nhạ Hoài đẩy y ra:” Đừng ở trong này, vào phòng đi”.

” Chúng ta có thời gian cả đời để làm trong phòng, lần này ngay tại đây, à?” đầu lưỡi hồng hồng ẩm ướt từ từ trượt lên cổ hắn, tiếng nói trầm thấp của Tịch Nhạ Hoài bởi vì *** mà khàn khàn.

” Nhưng mà....” Dung Thụy Thiên còn đang lưỡng lự, đôi môi duyên dáng của Tịch Nhạ Hoài đã nhẹ nhàng ngậm lấy điểm nổi bật màu trước ngực hắn, đầu lưỡi ma sát đùa bỡn, nghe được tiếng rên rỉ nhàn nhạt trong cổ họng hắn, dùng sức mút lấy nơi mãn cảm ấy.

” Đừng mút ” Dung Thụy Thiên hô hấp hỗn loạn bắt lấy y.

Tịch Nhạ Hoài dừng động tác mút đầu nhũ của hắn, nhéo nhéo hai má phỉnh hồng của hắn, đặt hắn xuống sofa mềm mại, lại hôn môi hắn, trong đôi đồng tử xinh đẹp loang loáng ánh sáng ôn nhuận.

Dưới sự hôn sâu liên tục ấy, Dung Thụy Thiên hừ nhẹ ra tiếng, Tịch Nhạ Hoài hôn môi hắn, vuốt ve hắn, khiêu khích hắn, dưới sàn nhà phân tán lẫn lộn quần áo của nhau....

Tịch Nhạ Hoài mút đầu nhũ đứng thẳng của Dung Thụy Thiên, thưởng thức thân thể bởi vì *** mà đỏ ửng ấy, ngón tay nóng như lửa nắm lấy đầu nhũ trên ngực hắn, thong thả mân mê.

” Đừng ” thần sắc Dung Thụy Thiên trở nên mê loạn, đôi môi hồng hồng run run tựa như một đóa hoa.

Bộ dáng thẹn thùng kia khiến Tịch Nhạ Hoài bật cười, yêu say đắm ve vuốt mặt hắn:” Em không thích anh mút, vậy không mút, em thật sự là thẹn thùng quá rồi”.

Dung Thụy Thiên cái gì cũng chưa nói, chỉ chôn mặt vào trong cổ Tịch Nhạ Hoài, rồi mới cảm thấy tay Tịch Nhạ Hoài trượt đến thắt lưng hắn, thong thả xoa nắn eo hắn, bàn tay khác cởi dây nịt hắn ra, mở dây kéo, bàn tay trắng nõn len vào trong quần hắn, cầm lấy dục vọng đang sưng lên dưới hông hắn....

Độ nóng kia khiến Tịch Nhạ Hoài nở nụ cười, nóng bỏng khiêu khích xoa vuốt. Nhiệt độ ấy nhanh chóng lan tràn ra tứ chi, giống như muốn thiêu đốt cả cơ thể, Tịch Nhạ Hoài biết cách làm sao để có thể khiến

hắn thoải mái, Dung Thụy Thiên rên rỉ, *** nhuộm đẫm khiến cho hắn mê loạn, bả vai bởi vì khoái cảm kích thích mà phát run.

Tịch Nhạ Hoài mê muội nhìn Dung Thụy Thiên, giữ chặt bàn tay ướt mồ hôi của hắn ép đặt lên vật nóng cháy phía dưới hông mình. Trong lòng bàn tay thành linh chạm vào vật nóng bỏng cứng rắn khiến thân thể Dung Thụy Thiên càng hồng hơn, theo bản năng muốn buông ra, lại bị Tịch Nhạ Hoài kiềm lại, không cho hắn thoát đi.

” Thụy Thiên, anh rất muốn em, muốn đến nỗi nơi này đều đau quá, ngoan, lấy tay cảm thụ nó” Tịch Nhạ Hoài ngậm lấy đôi môi ôn nhuận của Dung Thụy Thiên, dùng sức nắm lấy tay hắn, kéo hắn âu yếm dục vọng của mình.

Dung Thụy Thiên không được tự nhiên liếc mắt nhìn y một cái, lại theo ý y, mặc cho y dẫn dắt cảm thụ khát vọng của y, cảm thụ dục vọng phần khởi của hai người bị bao bọc trong lòng bàn tay lẫn nhau, tìm đập, hô hấp, hơi thở, dưới tiết tấu cuồng nhiệt mà không ngừng nhanh hơn, cho đến khi phóng ra nhiệt dịch nóng bỏng.

Khi dục vọng thô nóng của Tịch Nhạ Hoài mở ra thân thể Dung Thụy Thiên, chậm rãi đâm vào nơi sâu nhất, Dung Thụy Thiên cơ hồ ngồi phịch trong sô pha, hai chân dang rộng thừa nhận sự kịch liệt đánh sâu vào:” Ừm... Ngô... ”

Tịch Nhạ Hoài kiềm lại đôi chân thon dài của Dung Thụy Thiên, thô lỗ đâm vào thân thể hắn, rồi lại chậm rãi rút ra, đừng đạo chặt hẹp được bôi trơn ấy, thuận lợi tiếp nhận dục vọng của y....

Điều này làm cho y bắt đầu không cố kị nữa, ấn chặt thân thể Dung Thụy Thiên xuống sô pha, kịch liệt đóng đưa thất lưng, một lần nữa tách hai chân hắn ra, làm cho Dung Thụy Thiên nhìn y là như thế nào ra vào thân thể hắn, cự vật thô nóng là như thế nào mở ra cơ thể hắn mà tiến vào nơi sâu nhất, hướng vào nơi hắn có cảm giác hưng phấn nhất mà đề nghị.

77. Chương 77

” A.... Ân Ân....” Dung Thụy Thiên ngẩng đầu thở dốc, tóc đen mềm mại dưới ngọn đèn lóe ra ánh sáng trong suốt, hắn bắt lấy bả vai Tịch Nhạ Hoài, muốn ổn định thân thể, nhưng vẫn là bị động tác cuồng loạn của y đánh đến nỗi lẫn xuống sô pha.

Tịch Nhạ Hoài kiềm hắn lại, đè ép hắn, còn hung ác va chạm hắn, nhìn hắn nhăn mày uyển chuyển rên rỉ, ánh mắt ướt át mà cuồng nhiệt kia khiến y khó có thể tự kiềm chế, thậm chí có một loại dục vọng muốn phá hư hắn.

Y thô bạo hôn hắn, nóng bỏng vuốt ve thân thể kiện mỹ màu đồng cổ cùng với cánh móng vênh cao mà săn chắc ấy, nhìn ánh mắt hắn ẩm ướt nhìn y, giống như có ngàn lời vạn lời muốn nói với y, nhưng lại ần ần muốn nói lại thôi, rồi mới dưới sự xô xua của y mà hòa theo tần suất dữ dội ấy.

Hết thủy đều không khống chế được.

Tịch Nhạ Hoài nắm lấy hông Dung Thụy Thiên, gắt gao, dùng lực lượng toàn thân kiềm kẹp hắn, vật cứng thô nóng kịch liệt ra vào nội bích vừa chặt hẹp vừa nóng ướt của hắn, đồng thời nắm lấy đầu nhũ phiếm hồng mà khiêu khích, bàn tay khác thì nắm lấy trung tâm dục vọng vừa cứng lại vừa nóng của hắn, dùng ngón tay ma sát qua lại trước linh khẩu nhạy cảm.

” A.... A....” tiếng rên rỉ của Dung Thụy Thiên bị phá thành mảnh nhỏ, trên thân thể rắn chắc tràn đầy mồ hôi ướt át, đôi tay thon dài kia khi Tịch Nhạ Hoài tiến vào nơi sâu nhất sẽ gắt gao bầu bở vai y.

Mưa móng lung bao trùm trên bóng đêm thành thị, hai người quần áo phân tán trên mặt đất, một đường từ phòng khách làm xuống sân, lại từ sân trở về phòng ngủ, qua lại ép buộc, hai thân thể trần trụi chặt chẽ quần lấy nhau, quay cuồng ôm ấp, lấy phương thức nguyên thủy cho thấy tình cảm của nhau.

” Không đau đi? ” Tịch Nhạ Hoài hôn lên mặt Dung Thụy Thiên, yên lặng chăm chú nhìn hắn, thở sâu mà dồn dập, đáy mắt có một dòng nước sôi trào tựa như sóng biển cuộn cuộn, đêm nay quả thực là không khống chế được, lo lắng làm hắn bị thương.

Dung Thụy Thiên không sao cả lắc đầu, Tịch Nhạ Hoài cũng không có làm đau hấn, ngược lại là khoái cảm liên tục dâng trào đè ép khiến hấn không thở nổi, nơi kết hợp dưới thân kia, theo sự biến hóa của tư thế, còn đang tiếp tục phun ra nuốt vào dục vọng phần chấn đang chôn sâu trong thân thể.

Tịch Nhạ Hoài nắm chặt thắt lưng mềm dẻo của hấn, thường xuyên ra vào thân thể hấn, cảm thụ đung dáo nóng ướt lại chật hẹp ấy bao lấy dục vọng bành trướng của y, đưa tay nâng chân trái hấn lên, đặt chân trái hấn lên cánh tay, liền lấy tư thế ấy dồn dập đâm vào thân thể hấn, kịch liệt đóng đưa ra vào, nơi ái ân phát ra tiếng nước ướt át, dị thường lay động lòng người.

Dung Thụy Thiên nằm trên chiếc giường trắng rộng rãi, thân thể rắn chắc theo nhịp đưa đẩy của Tịch Nhạ Hoài mà phập phồng lên xuống, Tịch Nhạ Hoài chăm chú nhìn hấn, mồ hôi tinh mịn dọc theo những lọn tóc đỏ trượt xuống, nhều xuống ***g ngực trần trụi của Dung Thụy Thiên.

Tịch Nhạ Hoài vươn tay ôm lấy Dung Thụy Thiên, thân thể hai người ướt át dính dấp, nhiệt độ từ làn da ma sát làn da khiến Tịch Nhạ Hoài muốn ngừng mà không được, y nặng nề xô xuyên qua thân thể Dung Thụy Thiên, ***g ngực rộng lớn dưới ánh sáng mờ tối ánh lên quang mang chói mắt, mồ hôi tựa như đá quý mà chiết xạ ánh sáng trên người y, y chăm chú nhìn Dung Thụy Thiên, ánh mắt giống như ánh sáng chói chan của mặt trời ban trưa.

Dung Thụy Thiên yêu say đắm nuốt ve y.

Hơi thở Tịch Nhạ Hoài phả lên hai má Dung Thụy Thiên, đầu lưỡi nóng ướt du di trên thân thể hấn, ngậm lấy đầu nhũ đỏ bồng bềnh của hấn, giống như đang nhắm nháp món ăn mỹ vị nhất, còn không quên cử động thắt lưng, ra vào thân thể vì khoái cảm mà run run của Dung Thụy Thiên, ma sát nội bích nóng ướt mà lại mềm mại của hấn, nhẹ nhàng trêu chọc vào nơi hấn nhạy cảm nhất.

”A.... Anh.... A.... Đừng....” Dung Thụy Thiên thấp giọng thở dốc, hơi thở càng ngày càng nặng nề phát qua ngực Tịch Nhạ Hoài.

Tịch Nhạ Hoài giống như một ngọn lửa bắt đầu trở nên xao động, kéo hai chân Dung Thụy Thiên đặt lên vai, tách đùi hấn ra đến mức cực hạn, mới vội vàng thúc vào cơ thể hấn, càng không ngừng va chạm nội bích nóng ướt, cố ý khơi dậy dục vọng của hấn, buộc hấn phát ra tiếng rên rỉ trong cổ họng, rồi tốc độ mới càng lúc càng nhanh, chuyển động càng ngày càng kịch liệt, khi sắp đạt đến đỉnh, y nắm cầm Dung Thụy Thiên.

”Thụy Thiên.... Thụy Thiên.... Nói em thích anh”.

Tịch Nhạ Hoài ánh mắt đỏ ngầu:”Thụy Thiên”.

”Tôi thích anh” Dung Thụy Thiên ôm cổ hấn, tiếng nói từ tính mềm mại khuếch tán trong tai Tịch Nhạ Hoài, lý trí của hấn đã bị đánh tan kể từ lúc Tịch Nhạ Hoài mang đến cho hấn khoái cảm bén nhọn, thể nên mới có thể dễ dàng nói ra lời nói mà khi thanh tỉnh hấn rất khó bật ra khỏi miệng.

Tịch Nhạ Hoài ôm lấy Dung Thụy Thiên, chậm rãi ngồi dậy, để Dung Thụy Thiên ngồi lên đùi y, tư thế cơ thể thay đổi làm cho thân thể Dung Thụy Thiên càng trầm sâu xuống, dục vọng thô cứng kia liền tiến quân thân tốc mà xô xuyên vào nơi sâu nhất.

“A....A....” Dung Thụy Thiên cúi đầu rên rỉ, lập tức ngưỡng cổ lên, hô hấp nóng cháy đập vào ngực Tịch Nhạ Hoài, Tịch Nhạ Hoài kiểm soát không được nắm chặt lấy thắt lưng hấn, từ trên xuống dưới đâm vào thân thể hấn.

78. Chương 78

Trong không khí nồng đượm hơi thở ***, Tịch Nhạ Hoài *** mị dong đưa phần eo, thúc vào vừa sâu vừa vội vàng, một đầu tóc đỏ theo động tác phập phồng của y mà lay động, mồ hôi tinh mịn nhều giọt lên người Dung Thụy Thiên.

Dung Thụy Thiên bắt lấy cánh tay Tịch Nhạ Hoài, suy yếu vận vẹo thân thể:”Anh sao còn, sao còn chưa tới?” thời gian dài kịch liệt ra vào, tứ chi giao triền chưa một phút nào ngừng lại, làm cho Dung Thụy Thiên thở hổn hển.

” Trước làm cho em thoải mái ” Tịch Nhạ Hoài hôn hai má và cổ Dung Thụy Thiên, hai tay đang dao động bên hông hấn ái muội trượt xuống cánh hông, tình sắc xoa nắn nơi đầy đặn rắn chắc kia.

Dung Thụy Thiên rụt bả vai, thấp giọng nói với Tịch Nhạ Hoài:” Tôi đã đủ rồi “.

” Thật vậy chẳng?” Tịch Nhạ Hoài mạnh mẽ cầm lấy dục vọng đang dâng trào mật dịch của Dung Thụy Thiên, dục vọng cứng rắn thô nóng qua lại thúc vào bên trong hấn, dùng đạo nóng ướt kia vô cùng tuyệt vời, y thẳng thẳng lưng va chạm Dung Thụy Thiên, lặp lại ma sát vào nơi hấn mẫn cảm nhất.

Dung Thụy Thiên nhẹ nhũm, ngực kịch liệt phập phồng, thân thể dưới động tác của Tịch Nhạ Hoài mà xóc nảy cao thấp, mồ hôi tinh mịn từ cánh tay chảy ra, hấn bắt lấy bả vai Tịch Nhạ Hoài, cố gắng ổn định thân thể, lại dưới thể công nồn nóng và dồn dập kia mà phát ra tiếng thở dốc nức nở, tiếng rên rỉ như vậy phối hợp với thân thể nhỏ giọt mồ hôi trông vô cùng có sức hấp dẫn.

Tịch Nhạ Hoài dùng sức hôn lấy Dung Thụy Thiên, cũng cùng lúc tần suất càng ngày càng nhanh thì buộc chặt cánh tay lại, chặt chẽ ôm lấy thân thể Dung Thụy Thiên, hai tay bầu chặt vòng eo mềm dẻo của hấn, giống như muốn đắm thũng thân thể hấn, chiếc giường lớn khắc hoa cổ điển kia dường như cũng không chịu nổi động tác hung mãnh ấy, bị va chạm đến phát ra tiếng cọt kẹt.

Làm khi đạt tới cao trào, Tịch Nhạ Hoài phát ra tiếng gầm nhẹ dã tính, y thúc thật mạnh vào nơi sâu nhất của Dung Thụy Thiên, rồi mới phun trào trong thân thể hấn, dục vọng Dung Thụy Thiên bị y âu yếm cũng theo đó mà run run bắn ra.

Tịch Nhạ Hoài gắt gao ôm lấy Dung Thụy Thiên, thân dưới còn chôn trong đũng đạo chật hẹp nóng bỏng của hấn:” Thụy Thiên, anh thích em, dù cho bất cứ lúc nào, em cũng không được quên”.

Dung Thụy Thiên toàn thân đều là mồ hôi, thở dốc không ngừng, vươn tay ôm Tịch Nhạ Hoài, thân thể hai người chặt chẽ kề sát với nhau, ngay cả nhịp tim cùng hô hấp đều như hợp thành một.

Khi dư âm *** tán đi, Dung Thụy Thiên đẩy Tịch Nhạ Hoài ra, định xuống giường, nhưng hai chân lại không có lực, hơn nữa lại có dòng chất lỏng nóng rực chảy xuống dọc theo đùi trong, khiến hấn dù có muốn động dậy cũng không được.

” Anh giúp em rửa sạch ” Tịch Nhạ Hoài ôm lấy Dung Thụy Thiên, bế hấn đi vào phòng tắm, đặt hấn ngồi trong bồn tắm lớn màu trắng, tách hai chân hấn ra, lấy ngón trỏ cùng ngón giữa len vào, từ trong nội bích nóng bỏng ấy dẫn ra dịch thể còn đọng lại.

” Ô...” Nội bích bị thao túng cả đêm kia, mẫn cảm và nóng ướt đến nỗi không chịu đựng được bất cứ một trêu chọc nào, Dung Thụy Thiên vận vẹo thân thể, khéo mắt hồng hồng lấy nhiễm một tia ngưng ngưng:” Ân... Tôi, tôi tự làm...”

Đối mặt với Dung Thụy Thiên thấp giọng cầu xin tha thứ, Tịch Nhạ Hoài vẫn như trước không buông hấn ra, ngược lại càng cẩn thận tẩy rửa bên trong hơn, hai ngón tay lại ma sát, xoa nắn, chuyển động trên điểm mẫn cảm nổi lên của hấn...

” Ngó ân.... Dừng tay...” Dung Thụy Thiên còn chưa kịp thở dốc thì lại bị kéo vào lốc xoáy ***, làm khi đôi tay trắng nõn ấy lại âu yếm dục vọng của hấn, toàn thân liền giống như có một dòng điện chạy qua, trên đỉnh dục vọng lại chảy ra rất nhiều *** dịch.

” Đừng nhả nài, loại thời điểm này phải học được hưởng thụ” Tịch Nhạ Hoài âu yếm Dung Thụy Thiên, không nháy mắt theo dõi hấn, trong ánh mắt chứa đựng tình cảm cuồng nhiệt khiến Dung Thụy Thiên không thể cự tuyệt.

Dung Thụy Thiên thở hào hển, đôi chân thon dài không nhịn được mà vẩy nước, hơi thở nóng rực phất qua môi Tịch Nhạ Hoài, trong nháy mắt trái tim y lại kịch liệt nảy lên.

Tịch Nhạ Hoài hôn môi Dung Thụy Thiên, bàn tay trắng nõn bao lấy dục vọng ướt át dính dấp của hấn, y hôn Dung Thụy Thiên từ đôi môi chuyển dần sang bên tai, dụ hoặc thở dốc:” Đừng nhịn, bắn ra sẽ thoải mái hơn”.

” A.....A A.....A...” dục vọng bị ác ý khơi mào, mật dịch sừng khoái theo đỉnh ồ ồ chảy ra, thân thể liên tục bị dục vọng lật tới lật lui, khiến Dung Thụy Thiên có loại cảm giác bị đùa bỡn.

Hắn ngẩng đầu, nhìn Tịch Nhạ Hoài gần trong gang tấc, khuôn mặt tuần mỹ của Tịch Nhạ Hoài nóng bỏng đỏ bừng, đáy mắt thiêu đốt dục vọng nam tính, nhưng trong loại dục vọng sâu không lường được này lại đang cuộn cuộn trào ra ánh sáng ướt át, giống như đang gặt gao ôm lấy một bảo vật tưởng như đã mất đi nhưng lại có được, sợ hãi lại một lần nữa đánh mất, ánh mắt ấy như một thanh chủy thủ làm đau đớn ngực Dung Thụy Thiên.

79. Chương 79

Dung Thụy Thiên trở tay ôm lấy Tịch Nhạ Hoài, an ủi tâm tình đang rung chuyển của y:” Không cần lo lắng, tôi ở ngay đây, dù cho có thế nào cũng sẽ không rời khỏi anh” vừa dứt lời, hắn liền cảm thấy thân thể bị Tịch Nhạ Hoài ôm siết lấy, mạnh mẽ tựa như muốn khảm hẳn vào sâu trong thân thể.

Khi thức dậy Tịch Nhạ Hoài vẫn còn nằm bên người, ánh sáng ảm áp dừng trên khuôn mặt tuần mỹ của Tịch Nhạ Hoài, khiến cho mặt y trắng noãn đến gần như trong suốt, Dung Thụy Thiên dựa vào thật gần, trong không khí quần quanh hương vị mê người trên cơ thể Tịch Nhạ Hoài.

Hắn nâng tay vuốt ve y, vuốt ve đôi lông mày sắc bén, đôi môi cánh hoa đầy đặn mà hồng nhuận, hơi thở dần dần trở nên không xong, đột nhiên một trận tiếng chuông thanh thúy vang lên.

Dung Thụy Thiên lấy lại tinh thần, theo thanh âm phát ra mà lần mò lấy ra di động bên giường, cuộc gọi biểu hiện tên “Kiều”, Dung Thụy Thiên liếc mắt nhìn Tịch Nhạ Hoài bên cạnh, vẫn đang nhắm hai mắt Tịch Nhạ Hoài chậm rãi mở mắt ra nhìn hắn:” Sao lại không tiếp?”.

Dung Thụy Thiên nắm chiếc di động đang không ngừng đổ chuông, cắn môi, trong ngực trái tim khó hiểu mà đập nhanh lên, cuối cùng hạ quyết tâm nói:” Nếu không anh tiếp đi, nhìn xem cậu ấy có chuyện gì?” hiện tại hắn cùng một chỗ với Tịch Nhạ Hoài, không muốn vì chuyện của Kiều mà làm ảnh hưởng tình cảm của nhau.

Tịch Nhạ Hoài ngẩn người, sau khi phản ứng lại liền không khách khí tiếp nhận di động, nghĩ nghĩ vẫn là nhấn loa ngoài, làm cho Dung Thụy Thiên nghe Kiều muốn nói gì, microphone ông một tiếng, truyền đến tiếng nói lẽ nhè sau khi say khướt của Kiều:” Thụy Thiên, anh có khỏe không? Tối hôm qua có phải em đã gây thêm phiền toái cho anh không?”.

Dung Thụy Thiên im lặng, Tịch Nhạ Hoài nhìn Dung Thụy Thiên, ánh mắt lạnh lùng nắm di động, trong microphone truyền đến thanh âm gần như làm nũng của Kiều, đòi Dung Thụy Thiên đến quán bar đón cậu ta về nhà, còn nói cái gì mà nhớ hắn, Tịch Nhạ Hoài nóng muốn tóa lửa mà tiếp điện thoại, trong đôi đồng tử màu xanh sâu thẳm bắn ra vụn băng lạnh lẽo.

” Thụy Thiên đang ở một chỗ với tôi, nếu cậu không có việc gì thì đừng gọi đến nữa” dừng một chút còn nói:” Bạn của tôi ở gần quán bar, nếu cậu không có cách nào về nhà được, tôi sẽ gọi cho y, bảo y mang cậu trở về”.

Kiều cái gì cũng chưa nói liền ngắt điện thoại, lúc cậu nhìn thấy Dung Thụy Thiên chạy tới cục cảnh sát tìm cậu, cậu liền tin tưởng rằng Dung Thụy Thiên vẫn còn tình cảm với cậu, bởi vì cậu biết rõ bộ dáng trước kia của hắn, biết rất nhiều chuyện về hắn.

Cho nên hắn sẽ không bỏ cậu, Dung Thụy Thiên đã vì cậu mà đến cục cảnh sát, ăn nói khéo léo xin Vương Đàm dừng kiện cậu, cục cảnh sát là nơi nào, cậu rõ ràng hơn so với Dung Thụy Thiên, cho nên không hy vọng Dung Thụy Thiên sẽ vì cậu mà bỏ ba, ai ngờ đến chỉ mới ba ngày ngắn ngủi cậu đã được phóng thích.

Vừa được phóng thích cậu đã chạy tới nhà trọ tìm Dung Thụy Thiên, thành tâm nói lời cảm ơn với hắn, Dung Thụy Thiên lại khách sáo nói là nhờ có Tịch Nhạ Hoài giúp đỡ, sự vui sướng kia nháy mắt đã tan thành tro bụi, hận không thể chính mình còn ngồi trong cục cảnh sát.

Làm khi Tịch Nhạ Hoài trở về nhìn thấy bọn họ đang ở cùng một chỗ, cậu có thể rõ ràng cảm thấy mạch nước ngầm đang dao động giữa bọn họ, bầu không khí như vậy còn rõ ràng hơn so với lần trước, giống như cậu là người dư thừa không được phép chen vào, mà Tịch Nhạ Hoài lại hiểu lắm quan hệ của bọn họ, xoay người rời đi, tựa hồ như nếu chậm trễ một giây thì sẽ hỏng mất, mà y cũng không cần phải làm như thế, bởi vì Dung Thụy Thiên đuổi theo.

Khi đó cậu đã biết sự lựa chọn của Dung Thụy Thiên. Trước kia bọn họ ở cùng một chỗ, là vì nỗi cô độc của nhau, giống như động vật bị thương liếm vết thương cho nhau, nhưng hiện tại Dung Thụy Thiên không hề cô đơn, khi hắn yêu Tịch Nhạ Hoài thì nhất định rằng những gì giữa hắn và cậu đã hoàn toàn chấm dứt.

Trong phòng ngủ của nhà trọ cao cấp, Dung Thụy Thiên nằm trên chiếc giường lớn mềm mại ấm áp, rúc vào trong lòng Tịch Nhạ Hoài, nghe tiếng tim đập trong ***g ngực y, Tịch Nhạ Hoài nhẹ nhàng vuốt ve lưng hắn, ngón tay thon dài trắng nõn, giống như thứ đồ sứ tốt nhất, làm cho lòng hắn nổi lên từng đợt gợn sóng.

Tịch Nhạ Hoài dùng đôi con ngươi như có ma lực kia nhìn thẳng Dung Thụy Thiên:” Em có trách anh không? Không ai đến quán bar đón cậu ta, có khả năng Kiều sẽ gặp chuyện không may trong đó”.

” Cậu ấy hiểu được ý của tôi, sẽ không có việc gì” Dung Thụy Thiên mặt mày mang một chút cười khê, nhàn nhạt nhìn đoán không ra, hắn thích cách xử lý của Tịch Nhạ Hoài như vậy, cũng gián tiếp nói ý nghĩ của hắn cho Kiều biết.

Tịch Nhạ Hoài dịu dàng vuốt ve mái tóc đen xõa tung của hắn, trong lúc vô tình chú ý tới di động của Dung Thụy Thiên là cái mới, không khỏi hỏi:” Sao lại đổi di động, cái lúc trước đâu?”.

” Làm mất di động, tùy tiện thay một cái” Dung Thụy Thiên thấp giọng nói với Tịch Nhạ Hoài, đêm đó đi bệnh viện về hắn đã làm mất, cùng với kịch bản và một ít tiền mặt trong túi công văn, nhớ tới kịch bản Bùi Khanh cho hắn, kiểm chế không được hỏi Tịch Nhạ Hoài:” Anh có nhận đóng ‘ Như bóng với hình ‘ không?” hắn nhìn thấy tên Tịch Nhạ Hoài trong danh sách diễn viên, nếu Tịch Nhạ Hoài nhận đóng, trên tay sẽ có kịch bản.

” Như bóng với hình?” giống như đã nghe qua ở đâu....

” Đây là bộ phim Quân Hào đầu tư, tôi nhìn thấy tên anh trong danh sách diễn viên, anh là một nhân vật khách mời”.

Tịch Nhạ Hoài nghĩ nghĩ, trong đầu lướt qua vài đoạn ngắn, cuối cùng nhớ lại đoạn Trì Hạo đến tìm y đề nghị quay bộ phim mới, rồi mới theo bản năng hỏi Dung Thụy Thiên:” Bộ phim này em có tham dự chế tác không?”.

80. Chương 80

Dung Thụy Thiên cúi đầu, ngượng ngùng nói:” Tôi chỉ là trợ lý mà thôi, hiện tại tham gia vào thực hiện tiến độ bộ phim ” trong bộ phận sản xuất có rất nhiều này nọ hắn không hiểu, hiện tại đang sở soạn học tập.

” Thật không tồi, vừa mới vào mà đã được giao nhiệm vụ rồi” Tịch Nhạ Hoài cười khê nhéo nhéo thất lưng Dung Thụy Thiên, trong sự mềm dẻo lại có đầy xúc cảm, thực khiến y yêu thích không muốn buông tay, nhin không được lại nhéo vài cái.

Dung Thụy Thiên mặt đỏ tai hồng, sợ ngựa đẫy Tịch Nhạ Hoài ra:” Anh sẽ quay bộ phim này sao?”.

” Đương nhiên” nếu Dung Thụy Thiên tham dự chế tác phim, nói sao thì nói mình cũng phải đi vào cổ vũ, hướng hồ như vậy còn có thể thường xuyên nhìn thấy hắn, nếu có người làm khó xử hắn trong công việc, cũng có thể ra mặt bảo vệ hắn.

” Anh có thể đưa kịch bản cho tôi xem được không?” Dung Thụy Thiên thấp giọng yêu cầu.

Tịch Nhạ Hoài khó hiểu hỏi:” Em không có kịch bản sao?”.

” Ngày đó di động và kịch bản đều để trong túi công văn, tôi làm mất hết rồi ” Dung Thụy Thiên liếc nhìn Tịch Nhạ Hoài, có chút quần bách cúi đầu:” Là tôi sơ ý đánh mất, sẽ không tốt lắm nếu kêu Bùi Khanh đưa nữa”.

Tịch Nhạ Hoài cười cười, tầm mắt dịu dàng dừng trên khuôn mặt Dung Thụy Thiên:” Đây không phải là em sai, yên tâm đi, kịch bản nằm ở chỗ Trì Hạo, anh kêu anh ta đem đến là em có thể xem rồi”.

” Ân ” tảng đá đặt trong lòng bây giờ mới có thể đỡ xuống, tâm tình Dung Thụy Thiên trở nên thoải mái hơn, chuyện làm mất kịch bản không tốt lắm nếu nói cho Bùi Khanh, nhưng hẳn có thể nhờ Tịch Nhạ Hoài cho hẳn xem.

Hắn biết Tịch Nhạ Hoài sẽ không cự tuyệt hẳn, hẳn rất tự tin về điều đó, mặc kệ nhờ y làm chuyện gì, cho dù là chuyện giúp Kiều đang bị nhốt tại cục cảnh sát, Tịch Nhạ Hoài đều không có trực tiếp cự tuyệt, bất cứ lúc nào hẳn muốn, Tịch hạ Hoài đều sẽ ủng hộ hẳn.

Ném qua điểm tâm rồi đưa Dung Thụy Thiên đến công ty, Tịch Nhạ Hoài gọi cho Trì Hạo, nói với anh ta về bộ phim “Như bóng với hình”, bên kia Trì Hạo kích động đến nói năng lộn xộn.

” Anh nghĩ thế nào mà lúc trước có chết cũng không chịu quay, đột nhiên hôm nay lại đổi ý, có phải phát sốt hay không, hay hôm nay là ngày cá tháng tư nên trêu đùa tôi à?”

” Hưng phấn thành như vậy, không lẽ anh sắp tới giờ uống thuốc rồi?! Làm ơn nghe tôi nói đằng hoàng được không?” Tịch Nhạ Hoài ở bên này giả bộ chanh chua.

Trì Hạo không để ý tới y đang châm chọc mình:” Tôi thật sự vui sướng khi anh nhận lời quay bộ phim này, tốt xấu đây cũng là bộ Quân Hào đầu tư, quan hệ giữa anh và Tân Đồ Hiên lại tốt như vậy, làm khách mời ủng hộ họ một chút”.

” Được rồi được rồi ” Tịch Nhạ Hoài cắt ngang Trì Hạo đang lải nhải:” Tôi biết anh thật vui khi được hợp tác với Quân Hào, chờ mong gặp mặt Tân Đồ Hiên, nhưng anh đừng quên đưa kịch bản cho tôi” y biết cá nhân Trì Hạo rất thương thức Tân Đồ Hiên.

” Tôi biết ” Trì Hạo dùng hết tất cả khí lực dưới đan điền mà đáp ứng, rồi mới nhắc nhở nội dung công việc của Tịch Nhạ Hoài chiều nay: ” Buổi chiều ba giờ đến đài truyền hình, thu tiết mục ‘ Twinkel ‘, những vấn đề mà tiết mục an bài cùng với các câu hỏi mà người dẫn chương trình sẽ hỏi, tôi đã gửi đến hộp thư của anh, anh xem một chút, chú ý những cạm bẫy bọn họ gài sẵn để tránh nói sai”.

” Twinkel” là một tiết mục giải trí của đài truyền hình, đoàn đội chế tác rất mạnh, lực làm mới tiết mục trác tuyệt, đội hình dẫn chương trình siêu cường, bối cảnh âm nhạc duyên dáng khiến cho người xem phải say sưa bàn tán.

Tiết mục chọn loại hình giải trí cho toàn dân, thường xuyên mời các nghệ sĩ nổi tiếng trong nước lẫn Hàn Quốc sang giao lưu, trong quá trình đó còn xen kẽ ca hát, vũ đạo, trò chơi, biểu diễn một vài phân cảnh, còn hồ động với người xem trong trường quay, cố sức làm nổi bật những đặc điểm của khách quý.

Tịch Nhạ Hoài dưới sự sắp xếp của Trì Hạo đi vào tổ tiết mục, tổ tiết mục sắp xếp cho Tịch Nhạ Hoài lên sân khấu với dàn diễn viên chính của “Kẻ đuổi bắt”. Dàn diễn viên chính ấy bao gồm Tuyết Lê, Bert, Daniel, nhưng Tuyết Lê đến thời gian đã hẹn mà vẫn chưa tới, biên đạo của tổ tiết mục gọi điện thoại qua nhưng vẫn không có ai trả lời, trong lúc nhất thời lòng nóng như lửa đốt, tiết mục sắp xếp cho Tuyết Lê đành phải hủy bỏ, còn phải một lần nữa bố trí lại toàn bộ chương trình cho tiết mục.

Bởi vì Daniel và Bert sau khi thu xong tiết mục còn phải đi quay diễn, không có cách nào điều phối lại tiết mục của bọn họ, chỉ có thể tìm Tịch Nhạ Hoài giúp đỡ. Nghĩ rằng Tịch Nhạ Hoài là đại bài nên khó hầu hạ, không nghĩ tới sau khi Tịch Nhạ Hoài nghe xong liền nhận lời, không giống như bên ngoài đồn đãi là mang cái giá đại bài, hoặc thái độ cao ngạo lại không dễ nói chuyện.

Làm khi Tịch Nhạ Hoài thu xong tiết mục cùng Trì Hạo rời khỏi đài truyền hình, Trì Hạo nhìn khuôn mặt tuần mỹ của Tịch Nhạ Hoài, nhin không được nhắc nhở Tịch Nhạ Hoài:” Khi người dẫn chương trình hỏi quan hệ của anh và Tuyết Lê, anh có thể trả lời là bạn bè”.

Hắn ngồi dưới khán đài cùng người xem theo dõi tiết mục của Tịch Nhạ Hoài, khi người dẫn chương trình quanh co lòng vòng hỏi scandal giữa Tịch Nhạ Hoài và Tuyết Lê, Tịch Nhạ Hoài biến sắc, bộ dáng thực mắt húng, thực có lệ mà trả lời.

” Lòng dạ của cô ta quá nặng, muốn vùi dập tôi mà tiến bước, nếu ở tiết mục đêm nay nói cô ta là bạn bè, thế nào cô ta cũng sẽ lại bịa đặt tin tức sinh động như thực cho xem”.

” Tôi biết anh có nhiều bất mãn với cô ta, nhưng anh và cô ta dù sao cũng là nghệ sĩ của Hoàn Á, sau này có khả năng sẽ lại hợp tác đóng phim, trong quá trình tuyên truyền cần phải có mảnh lời để hấp dẫn người xem đến rạp chiếu phim”.

Tịch Nhạ Hoài liếc mắt nhìn Trì Hạo một cái, thái độ lãnh đạm nói:” Dựa vào cái loại scandal này để hấp dẫn người xem, có cái gì hay ho, người xem nếu thích điện ảnh, thích tác phẩm của tôi, chính họ sẽ đến rạp chiếu phim xem”.

81. Chương 81

” Anh phải biết rằng một tác phẩm tốt cũng càng cần việc tuyên truyền” Trì Hạo thâm thía nói:” Lần này là chúng ta gặp thời cơ tốt, trong thời gian đó cũng không có bộ phim khác cạnh tranh nên mới có thể có doanh thu phòng vé tốt như vậy”.

” Tôi biết hiện giờ thị trường điện ảnh không tốt, cần tuyên truyền rất nhiều tin tức trên các phương diện, nhưng đối với vấn đề tình cảm thì tôi rất nghiêm túc, muốn tuyên truyền gì cũng được, chỉ duy nhất chuyện tình cảm là không thể chấp nhận được tùy tiện như thế”.

Trì Hạo không biết nên khóc hay nên cười:” Sao anh lại giống con nít thế, tôi tưởng anh trải qua nhiều năm thử nghiệm như vậy rồi nên đối với việc gì cũng sẽ thông dong, bình tĩnh, nhưng xem ta anh còn có tử huyệt, điều này trăm ngàn lần đừng để cho người khác biết”.

” Tôi biết, tôi biết ” Tịch Nhạ Hoài nghiêm lại khuôn mặt tuần mỹ, sau khi đi ra thang máy liền bảo Trì Hạo đưa kịch bản:” Có đem kịch bản ‘ Như bóng với hình ‘ theo không, tôi muốn cầm lại xem”.

Trì Hạo lấy kịch bản từ túi công văn ra cho Tịch Nhạ Hoài, thấy Tịch Nhạ Hoài cầm kịch bản trên tay, kiềm chế không được hỏi:” Có phải là anh vì người khác mới nhận bộ diễn này?” lúc trước dù có nài nỉ thế nào cũng không chịu quay, qua ba ngày, đột nhiên xoay ngược một trăm tám mươi độ, vậy là trong đây khẳng định có tin tức gì đó mà anh ta không biết.

” Anh cũng không phải phóng viên bát quái, hỏi nhiều như vậy làm chi?”

Trì Hạo bị Tịch Nhạ Hoài trêu chọc khiến cho phản bác không được, chỉ đành phải theo Tịch Nhạ Hoài rời khỏi đài truyền hình, vừa mới ra khỏi đài truyền hình liền thấy vài gương mặt quen thuộc, Tịch Nhạ Hoài theo bản năng dừng bước:” Sao sẽ có phóng viên?”

” Không phải tôi sắp xếp” Trì Hạo theo bản năng căng thần kinh. Đúng lúc này, năm sáu phóng viên chạy lại đây, vây quanh hai người bọn họ, các vệ sĩ ẩn thân cách đó không xa lập tức lại đây bảo vệ, vài phóng viên vẫn như trước cố chết quần lấy Tịch Nhạ Hoài hỏi.

” Đêm nay Tuyết Lê không tới thu tiết mục?”.

” Anh có biết cô ấy gặp phải một phiền toái rất lớn không?”.

” Có phải anh và cô ấy đang thật sự quen nhau?”.

Trì Hạo cùng Tịch Nhạ Hoài nhăn mày, làm sao cũng không nghĩ tới phóng viên vọt đến là để hỏi chuyện Tuyết Lê, đang lúc Trì Hạo vội vàng ứng phó với các loại vấn đề của phóng viên, tiếng chuông di động cũng theo giúp vui mà vang lên, anh ta nhìn dây số trên màn hình, che một bên lỗ tai tiếp điện thoại của Jeson:

” Đây là chuyện gì? Vì sao phóng viên lại ngăn Tịch Nhạ Hoài lại hỏi chuyện Tuyết Lê?” Jeson là chủ biên của tờ san Apple, là bạn tương giao rất tốt của Tịch Nhạ Hoài, khi nào thu được tin tức lớn đều sẽ nói cho Tịch Nhạ Hoài.

” Hai ngày trước Tịch Nhạ Hoài đi Blue cử hành tiệc khánh công, phóng viên chụp được Tịch Nhạ Hoài cùng Tuyết Lê ôm nhau hôn môi, tin tức này tôi đã đề xuống, hiện giờ là phiền toái khác theo nhau mà đến”.

” Phiền toái gì?”.

” Tuyết Lê bị bắt”

” Chuyện khi nào?”.

” Buổi tối hôm trước”.

” Sao lại ...”

” Có ba tòa soạn buổi chiều thu được tin tức, là kết quả chẩn đoán của bệnh viện, chứng thật Tuyết Lê cần được cường chế cai nghiện, cô ta hít ma túy cùng với dùng thuốc giảm đau, hiện tại trên mạng đang âm ỉ ngất trời”.

Đầu óc Trì Hạo trống rỗng, cả người rét run, trái tim còn đột ngột đập mạnh, hần cái gì cũng không thể thoát ra, chính là dự cảm lần này nguy cơ tứ phía.” Đêm đó Tịch Nhạ Hoài đã ở quán bar, cho nên truyền thông hoài nghi y?”

” Đúng vậy ” thanh âm Jeson có chút loạn:” Không xong nhất là người chụp ảnh không để ý đến đạo đức nghề nghiệp, đem ảnh chụp lại bán trao tay cho các tòa soạn báo khác, hiện tại rất nhiều người đều hoài nghi Tịch Nhạ Hoài cũng bị nghiện thuốc phiện”.

” Nói bậy! Tịch Nhạ Hoài không đụng tới mấy thứ này!”.

” Tỉnh táo lại, hiện tại nên suy nghĩ phải lo liệu chuyện này thế nào”.

” Tôi biết, cảm ơn anh đã nói cho tôi biết” Trì Hạo ngắt điện thoại, dùng sức lắc lắc đầu óc đang choáng váng của mình, điện thoại lại vang lên, vừa thấy là điện thoại của Bùi Khanh, Trì Hạo đón đầu hỏi:” Anh có xem tin tức chưa?” giờ phút này lòng hần nóng như lửa đốt, chỉ kém không mang theo thuốc nổ đi phá hủy chứng cứ.

” Tôi cũng vừa nhìn thấy” thanh âm Bùi Khanh vẫn bình tĩnh như trước:” Tình huống bên kia của anh thế nào rồi?”

” Phóng viên đều chạy tới hỏi ” Trì Hạo đi theo Tịch Nhạ Hoài, trong sự bảo vệ của vệ sĩ mà bước vào xe, vừa vào xe liền thấy dễ thở hơn, ngữ điệu cũng trở nên khí thế bức nhân:” Lần này anh cùng với Tịch Nhạ Hoài hợp tác ‘ Như bóng với hình ‘, bộ phim còn chưa quay liền truyền ra tin tức như vậy, anh có nghĩ tới cảm thụ của Tịch Nhạ Hoài không?”.

” Tôi rất vui khi được cùng Tịch Nhạ Hoài hợp tác làm phim, cũng nghĩ đến những đề tài hay để khiến cho bộ phim tăng thêm độ hấp dẫn, nhưng tôi không tham dự vào việc gây ra gièm pha này, thậm chí không biết sự tình sẽ phát triển thành như vậy...”

82. Chương 82

” Vậy không khỏi quá kỳ quái, Tịch Nhạ Hoài xác thực xuất hiện trong quán bar, nhưng y không kết giao với Tuyết Lê, bức ảnh kia cũng không thể chứng minh được cái gì, nhưng dưới sự bịa đặt của phóng viên ngược lại trở thành tin tức oanh động”.

Cũng giống như ‘Kẻ đuổi bắt’, đều là muốn gây scandal giữa Tịch Nhạ Hoài cùng Tuyết Lê, hiện tại sắp quay bộ phim mới, hiệp ước vừa mới ký kết, Quân Hào đảo muốn bày bố tất cả tin tức của Tịch Nhạ Hoài.

” Bức ảnh kia là điểm mấu chốt ” Bùi Khanh nhắc nhở Trì Hạo.

Trì Hạo nghiêng rằng nghiêng lợi:” Ngăn các tòa soạn báo lại cho chúng tôi ” tin tức của Tịch Nhạ Hoài hần đều rõ ràng, hướng chỉ hôm trước mới mời Jeson ăn cơm tán gẫu với Tịch Nhạ Hoài, anh ta nói ảnh chụp trong quán bar bị áp lại không công bố, hiện giờ sẽ không có khả năng vì ích lợi mà đột nhiên đâm bọn họ một dao.

Một bên Tịch Nhạ Hoài đoạt lấy điện thoại, thấp giọng nói vài câu với Bùi Khanh, lại bảo Bùi Khanh không cần lo lắng vụ gièm pha lần này, rồi mới dùng di động của mình gọi cho Tân Đồ Hiên.

Buổi tối Tịch Nhạ Hoài về nhà, đèn phòng khách vẫn còn sáng, chung quanh phòng còn thoang thoảng mùi thơm thức ăn, trong nháy mắt lòng y cảm thấy ấm áp, khi nhớ tới những vấn đề trong công việc cũng không còn thấy phiền như vậy nữa.

” Anh đã trở lại, tôi vừa chuẩn bị cơm xong” Dung Thụy Thiên bưng bát từ trong phòng bếp đi ra, thấy Tịch Nhạ Hoài đang sững sờ ở đó, không khỏi thúc giục y:” Nhanh đi rửa tay, chúng ta lập tức ăn cơm”.

Tịch Nhạ Hoài rửa sạch tay, thay quần áo, đi vào nhà ăn, nhìn trên bàn ba món một canh, đây là hương vị tốt nhất mà y đã từng được người qua trong đời này, y ngồi xuống ghế ăn, nhìn Dung Thụy Thiên bên cạnh.

Dung Thụy Thiên xới cơm cho y, chú ý tới ánh mắt y, mỉm cười:” Tôi chỉ tùy tiện làm, vậy mà đối với anh lại trở thành tốt như vậy” hẳn chỉ biết làm món ăn gia đình, mà Tịch Nhạ Hoài thì lại thường ăn trong các quán ăn.

” Em nấu ngon lắm ” Tịch Nhạ Hoài ăn miếng thịt bò Dung Thụy Thiên gắp cho y, ưm, ăn rất ngon, so với những phần ăn trong công ty còn ngon hơn nhiều, đây là món ăn ngon nhất mà y đã từng nếm qua đến giờ.

Dung Thụy Thiên biết đây là lời nói khách sáo, nhưng vẫn thật vui sướng nói:” Vậy ăn nhiều một chút”.

Ăn xong, hai người ngồi ở phòng khách xem truyền hình, Tịch Nhạ Hoài từ trong túi công văn lấy ra kịch bản mà Dung Thụy Thiên muốn lần trước: ” Đây là kịch bản ‘Như bóng với hình ‘, anh lấy chỗ Trì Hạo, em cầm xem trước đi “.

” Cám ơn ” Dung Thụy Thiên cầm kịch bản, trịnh trọng nói lời cảm ơn, hẳn tưởng Tịch Nhạ Hoài đã quên chuyện kịch bản, dù sao y mỗi ngày đều bề bộn nhiều việc, chuyện phải làm rất nhiều, không nghĩ đến y lại đặt chuyện này ở trong lòng.

” Nếu muốn cám ơn anh thì đừng nói bằng miệng ” Tịch Nhạ Hoài cười khẽ nựng mặt Dung Thụy Thiên, ánh mắt lờ lờ tỏa sáng yêu cầu:” Tắm rửa cho anh được không, cái loại toàn thân trên dưới đều lau hết ấy”.

Dung Thụy Thiên buồn cười đẩy tay y ra.

Tịch Nhạ Hoài quyến luyến nhìn nụ cười trên mặt hắn, một chút mây mù nặng nề không biết khi nào kéo đến sâu trong đáy mắt y, nếu Dung Thụy Thiên nhìn thấy tin tức trên báo chí, chỉ sợ hắn đã bị đả kích.

” Xảy ra chuyện gì, sao nhìn tôi như vậy?” Dung Thụy Thiên ngẩng đầu, thấy Tịch Nhạ Hoài không yên lòng, không khỏi có chút lo lắng.

Nhìn vẻ mặt lo lắng của Dung Thụy Thiên, Tịch Nhạ Hoài suy tư nửa khắc, hỏi:” Hôm nay em có xem tin tức không?”.

” Tin tức gì?” Dung Thụy Thiên tư lự hỏi.

Biết Dung Thụy Thiên không chú ý bất quái, Tịch Nhạ Hoài không biết nên vui mừng hay là cảm thấy may mắn, bên mình thế nhưng lại có một người không chú ý tới tin tức, y nghĩ nghĩ, vẫn là trực tiếp nói cho hắn:” Trên mạng đang truyền scandal giữa anh và Tuyết Lê”.

” Công ty bày ra?” Dung Thụy Thiên lại hỏi, vì để tăng độ nổi tiếng, có thể bịa đặt scandal, mà hiện tại Tịch Nhạ Hoài lại chủ động đề cập đến việc scandal với Tuyết Lê, như vậy đây là sách lược quan hệ xã hội sao?”.

Nhưng Tịch Nhạ Hoài không phải chỉ chán ghét Tuyết Lê như bình thường mà thôi, những hoạt động đại ngôn có mặt Tuyết Lê cũng không tham dự, vì thế Trì Hạo đã từng tự mình đi đến nhà một chuyến, nói chuyện với Tịch Nhạ Hoài thật lâu, muốn y phải lấy công việc làm trọng không cần mang theo tình cảm cá nhân, nhưng Tịch Nhạ Hoài vẫn cự tuyệt làm việc cùng Tuyết Lê.

Tầm mắt Tịch Nhạ Hoài dừng trên khuôn mặt Dung Thụy Thiên, nói với y về chuyện uống rượu đêm đó với Tuyết Lê, rồi mới mở ảnh chụp Jeson gửi đến cho hắn xem, nói với hắn rằng tin tức ngày mai sẽ in như thế này.

Dung Thụy Thiên nhìn xem tâm thần hoảng hốt, trong ánh mắt chứa đầy lo lắng, bức ảnh này chụp góc độ rất khéo, hậu kỳ lại tiến hành xử lý ánh sáng dịu nhẹ hơn, nhìn qua hai người tựa như đôi tình lữ đang ôm nhau hôn môi, sẽ thực khiến cho người khác hiểu lầm.

Tịch Nhạ Hoài chú ý tới thần sắc trên mặt Dung Thụy Thiên, nói với hần nội dung chủ yếu của tin tức lần này:” Sau khi anh đi thì cảnh sát đến, bắt được Tuyết Lê hít thuốc phiện trong quán bar, các tòa soạn báo đều thu được tin tức”.

“.....” Dung Thụy Thiên bị sốc đến không nói nên lời.

Tịch Nhạ Hoài an tĩnh nhìn Dung Thụy Thiên:” Ngày mai sẽ mở họp báo, anh sẽ làm sáng tỏ mối quan hệ với Tuyết Lê”.

” Công chúng sẽ tin tưởng sao?” Dung Thụy Thiên ưu tư hỏi, trong đôi con ngươi màu hổ phách như đang nổi lên bão cát, vò nát lòng Tịch Nhạ Hoài.

” Đương nhiên sẽ” Tịch Nhạ Hoài ôm lấy bờ vai hần, thản nhiên nói cho hần, scandal lần này có thể mau chóng bình ổn hay không y cũng không quan tâm, nhưng y không thể khiến cho Dung Thụy Thiên vì chuyện của y mà bất an.

” Tôi lo lắng chuyện lần này sẽ ảnh hưởng đến công tác kế tiếp của anh” Dung Thụy Thiên tựa vào ngực Tịch Nhạ Hoài, trong đôi con ngươi dưới làn mi dày đậm kia là một cảm xúc phức tạp.

Có chút scandal có thể gia tăng sức tỏa sáng, nhiều ngôi sao đã vượt qua nó, không bị thương gân cốt, nhưng lần này lại khác, gièm pha có liên quan đến thuốc phiện đủ để oanh động vòng giải trí, lực phản đối ảnh hưởng rất lớn, dù nghệ sĩ có đổ đến đâu cũng không chịu nổi đã kích kiểu này.

” Lời đồn nhảm bên ngoài không đủ để gây ảnh hưởng đến anh” Tịch Nhạ Hoài vuốt mái tóc đen mềm mại của Dung Thụy Thiên, kỳ thực chỉ cần tin tức không làm sáng tỏ chuyện của Dung Thụy Thiên, phóng viên có viết thế nào cũng không gây thương tổn được y.

Đương nhiên y cũng không thích người khác tùy tiện nghị luận, lập topic trên diễn đàn bôi đen y, mỗi người một ngụm nước miếng dìm y chết đuối, y có thể cường chế đóng lại các comment, khóa topic, không nhìn tới cũng không đi đáp lại, nhưng tin tức lần này lại liên quan đến thuốc phiện, có liên quan đến vấn đề danh dự của y, thế tới lại rào rạt như thế, không phải chỉ áp chế là có thể sống êm gió lặng.

83. Chương 83

Giang hồ mưa gió, ân ân oán oán, ích lợi hàng đầu, người không rút dao, ta liền rút dao. Vòng giải trí cạch tranh kịch liệt, thường xuyên cũng sẽ đao đến đao đi, bất luận là đao ngoài sáng hay đao trong tối, dù sao cũng phải ra chiêu!

Tri Hạo liên tục liên lạc truyền thông mời dự họp báo, chủ động làm sáng tỏ scandal của Tịch Nhạ Hoài, đáng tiếc không có tác dụng gì, còn bị truyền thông cho là giấu đầu hở đuôi.

Tịch Nhạ Hoài bị lọt vào sự nghi ngờ lớn nhất trên diễn đàn công chúng, ảnh chụp Tịch Nhạ Hoài cùng Tuyết Lê ôm hôn ở quán bar giống như là đang quen nhau, Tuyết Lê bị cảnh sát bắt vì hít thuốc phiện cùng với việc sử dụng thuốc giảm đau trong quán bar, hai tin tức này đều có thiên ti vạn lữ quan hệ với Tịch Nhạ Hoài, ngay cả các fans của y đều hoài nghi y, thực thất vọng về y, vô số dân mạng bắt đầu tung tin vệt Tịch Nhạ Hoài hít thuốc phiện, bằng không thì tại sao lại nhắc lên quan hệ với Tuyết Lê?

Đương nhiên cũng có fans ủng hộ Tịch Nhạ Hoài lên diễn đàn tranh cãi, các fans cảm thấy thần tượng của mình bị oan uổng cùng ủy khuất rất lớn, chỉ dựa vào chuyện xấu của Tuyết Lê liền kết luận Tịch Nhạ Hoài cũng hít thuốc phiện là rất hoang đường.

Các anti fans lại đưa ra bằng chứng chứng minh Tịch Nhạ Hoài hít thuốc phiện, thậm chí đưa ra scandal Tịch Nhạ Hoài quen đàn ông, rồi nói sinh hoạt cá nhân của y rất loạn, còn từng gầy nhóm như cây sào, nhìn sao cũng thấy không bình thường, trong lúc nhất thời trong diễn đàn nước miếng tung bay tứ phía, vô số dân mạng cùng với topic được phản hồi, trong ngắn ngủn mấy giờ, số lần kick vào liền vượt qua một triệu.

Phòng làm việc của Tịch Nhạ Hoài gặp được rất nhiều nguy cơ, mà bởi vì là bị động xử lý, rất nhiều việc đều không đạt được kết quả như dự đoán, bên đầu tư quảng cáo lại bất mãn với những tin tức phản đối như thế này, đề ra việc giải trừ quan hệ hợp tác, những bên chuẩn bị ký quảng cáo với Tịch Nhạ Hoài cũng rút lui.

Thập diện mai phục, không gì hơn cái này.

Trì Hạo nổi giận, nôn nóng bất an, mỗi ngày vì chuyện của Tịch Nhạ Hoài mà bồn tẩu đến các hãng truyền thông, bỏ qua các nhà truyền thông thường xuyên hợp tác, những nhà khác đều bỏ đá xuống giếng, bọn họ đều hận không thể có tin tức giật gân, cho nên Trì Hạo chạy tới chạy lui, mệt muốn chết, nhưng thực hiện các quan hệ xã hội cũng không hiệu quả.

Bất đắc dĩ Tịch Nhạ Hoài đành tránh đi truyền thông, một mình đi bệnh viện kiểm tra, định chờ báo cáo công khai ra, lời đồn tự nhiên liền nguội xuống.

Không nghĩ tới Tịch Nhạ Hoài lại gặp Tuyết Lê ở bệnh viện, còn lại bị phóng viên chụp được, oanh oanh liệt liệt đưa lên đầu đề:

” Thiên vương Tịch Nhạ Hoài đến bệnh viện thăm bạn gái Tuyết Lê, hai người tình cảm còn bền vững hơn vàng, không bị dư luận xã hội ảnh hưởng “.

Sau khi nhìn đến báo chí Trì Hạo suýt nữa hộc máu, đây rõ ràng chính là một cái bẫy, người nọ biết rõ ràng từng chi tiết của Tịch Nhạ Hoài, lại thực biết thao túng người khác, từng bước một mang Tịch Nhạ Hoài vào bẫy, diệt sạch đường sau của y.

Sau khi Trì Hạo liên hệ với Jeson để biết tin tức, trước tiên liền tìm Tịch Nhạ Hoài, thấy sắc mặt Tịch Nhạ Hoài không tốt, do dự một chút, vẫn là mở miệng nói với Tịch Nhạ Hoài:” Tôi muốn nói với anh một chuyện”.

” Chuyện gì?”

” Đêm anh cùng với Tuyết Lê uống rượu ở quán bar đó, có người chỉ thị phóng viên chụp ảnh”.

Tịch Nhạ Hoài thốt ra:” Là ai?” nếu ảnh chụp là bị người khác chỉ thị chụp ra, mặc kệ bọn họ có áp chế bao nhiêu đầu đề của các tòa soạn báo thì cuối cùng cũng sẽ có người cầm phim chụp bán cho các tòa soạn báo khác, thử nghĩ ai lại có biện pháp để ngăn không cho báo chí toàn Trung Quốc không tuyên bố tin tức được?

” Có thủ đoạn bày ra thủ đoạn ti tiện như thế, lại bức nghệ sĩ phải tiến vào ngõ cụt, thoát nhìn rất giống phong cách của Hoàn Á, nơi đó sẽ không để ý đến tình người mà chế tạo gièm pha”.

Cho nên hẳn mới càng thích Tân Đồ Hiên – người quản lý Quân Hào, dù cho Quân Hào và Hoàn Á có quan hệ thiên ti vạn lữ đến đâu và quản lý bên trong cũng không khác gì Hoàn Á, nhưng Quân Hào chỉ bồi dưỡng nghệ sĩ phát triển toàn diện, quy hoạch tốt ra rằng trong vòng vài năm bọn họ sẽ có cơ hội để thăng tiến.

Còn Hoàn Á chính là mang theo phong cách làm việc của chủ tịch Trác Thích Mặc phía sau màn, xưa nay chỉ lấy lợi làm mục đích, tâm ngoan thủ lạt, người trong ngành sản xuất khi nhắc tới Hoàn Á, tâm tình luôn vô cùng phức tạp, bọn họ tình nguyện đi đường vòng thật xa cũng không muốn đi trêu chọc tới.

Phiên này vừa kéo đến phiên kia lại tới, Tịch Nhạ Hoài còn chưa giải quyết xong chuyện rắc rối với Tuyết Lê, trong sinh mệnh lại một lần nữa bị dội thêm một trái bom, hoặc nói cách khác, trái bom này có người lên lút nhét vào trong tay y, đợi cho đến khi y dùng hết sức nhưng vẫn không cầm được nữa thì sẽ nhắm hai mắt lại ngênh đón một trận nổ mạnh máu thịt mơ hồ.

— Lại hoặc là còn chưa kịp chờ y nhắm mắt lại, sẽ liền ngã vào một ác mộng đục ngầu dính dấp, tại thời khắc kia y sẽ mất hết tất cả, nghe, những tiếng tích tích, nguy hiểm sẽ nổ mạnh!

84. Chương 84

Chỉ ngần ngừ năm ngày, các báo chí đều tập trung hỏa lực đăng tin tức Tịch Nhạ Hoài, có liên quan đến chuyện y đi bệnh viện gặp được Tuyết Lê, bị thay nhau tùy ý truyền phát, trên mạng tất cả cũng là topic thảo luận về vấn đề này, sự tình từ hình ảnh thân mật trong quán bar, một đường kéo đến chuyện Tuyết Lê hít thuốc phiện, Tịch Nhạ Hoài đến bệnh viện thăm, diễn biến thành một bộ phim tình cảm cầu huyệt.

Một người vốn dĩ không để ý đến tin tức giải trí như Dung Thụy Thiên, mỗi ngày đều xem tin tức của Tịch Nhạ Hoài, đi làm tan tầm đều nghe đến chuyện của y, mỗi đêm đều ngủ không yên, hơn nữa nhiều phóng

viên còn ngồi xổm lân cận khu vực nhà ở của Tịch Nhạ Hoài, như hổ rình mồi nhìn chăm chăm Tịch Nhạ Hoài, hành vi gần như giám thị ấy ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc sống của bọn họ.

Rất nhiều hoạt động của Tịch Nhạ Hoài đều ngừng lại, tiến độ quay ‘Như bóng với hình’ cũng chậm lại.

Y mỗi ngày đều ở trong nhà không dám ra cửa, ngẫu nhiên đi ra ngoài còn phải võ trang hạng nặng, thoát nhìn giống như một người bệnh nặng không thể gặp sáng.

Dung Thụy Thiên đem những đồ dùng trong nhà cần thiết đều mua đầy đủ, phòng việc Tịch Nhạ Hoài ở nhà không có gì ăn, lại sợ y một mình ở nhà nhàm chán, sau khi tan tầm sẽ trở lại cùng y.

Mỗi ngày về nhà, Tịch Nhạ Hoài đều chuẩn bị tốt đồ ăn, bọn họ vừa ăn cơm vừa cùng nhau nói chuyện phiếm, Tịch Nhạ Hoài vẫn sáng sủa như trước, cảm xúc không chịu ảnh hưởng từ bên ngoài, bình tĩnh đến gần như không bình thường, điều này làm cho Dung Thụy Thiên càng thêm lo lắng.

Thành thị về đêm giống như dải ngân hà rực sáng, dùng vô số đèn đường chỉ dẫn phương hướng về nhà, sau khi Dung Thụy Thiên tan tầm liền đứng ở nhà ga chờ xe công cộng, đại khái hai mươi phút sau, xe đến đây, hần bước lên khoang xe chật chội.

Sau khi đến trạm, Dung Thụy Thiên xuống xe, đi đến xã khu chỗ Tịch Nhạ Hoài, đi tới thì nhìn đến phía trước có một bóng người màu đen, thân ảnh kia rất quen thuộc, dù rằng đội mũ, đeo kính, bịt khẩu trang, dù cho võ trang hạng nặng cũng bị hần nhận ra đây là Tịch Nhạ Hoài, rất kỳ quái, mặc kệ y nguy trang thành dạng gì, hần đều có thể từ trong đám người tìm được y.

Dung Thụy Thiên vội vàng chạy lại, lại nhìn thấy Tịch Nhạ Hoài không vào trong xã khu, mà là vòng đến bên kia, bên kia có tường vây cao cao, bên tường cây cối rậm rạp, Tịch Nhạ Hoài chà chà tay chuẩn bị leo.

Dung Thụy Thiên chạy tới bắt lấy Tịch Nhạ Hoài, vô cùng lo lắng hỏi:” Anh chạy ra làm gì?”

Tịch Nhạ Hoài nhìn thấy hần thì thật vui vẻ, thoát nhìn như đang cười, mặt mày cong cong nói:” Sáng nay anh ra khỏi cửa, thấy có phóng viên ngồi ‘trực’ ngoài đó, cho nên muốn tránh đi bọn họ”.

” Nhưng tường vây rất cao, nếu ngã xuống thì làm bây giờ?” Dung Thụy Thiên nắm chặt tay y, bởi vì scandal mấy ngày nay mà Tịch Nhạ Hoài phải đổi sang nơi khác ở, tránh đi mấy tên phóng viên theo mãi không buông, nhưng phóng viên vẫn phát hiện nơi mới của y, bọn họ so với u linh còn khủng bố hơn, làm cho Tịch Nhạ Hoài phải làm thế để trốn phóng viên.

” Sẽ không, anh trèo cây rồi mới leo qua tường” nói xong Tịch Nhạ Hoài bảo Dung Thụy Thiên:” Em mau theo cửa trước đi vào, đừng đứng đây nhìn anh”.

Dung Thụy Thiên vẻ mặt dấu chấm hỏi:” Anh biết leo không?” Tịch Nhạ Hoài cũng không giống người sẽ làm ra loại chuyện này, y tuần mỹ bức người như thế, cả người tỏa ra khí chất quý tộc, không có khả năng làm ra chuyện leo tường.

” Anh so với suy nghĩ của em còn biết nhiều hơn nữa, hôm nay cho em kiến thức một phen” Tịch Nhạ Hoài híp mắt tà mị cười xấu xa:” Em phải xem cẩn thận, nháy mắt thôi là anh sẽ biến mất không thấy tăm hơi”.

Dung Thụy Thiên không thể lý giải hàm nghĩa câu nói của Tịch Nhạ Hoài, chỉ chặt chẽ nhìn chăm chăm thân ảnh y, sợ y sẽ ra chuyện gì, cũng may là hần chỉ lo thừa, Tịch Nhạ Hoài thân thủ mạnh mẽ, giống như vị hiệp sĩ võ công cao cường trong phim cổ trang, hai ba cái đã leo đến trên tường, rồi mới hướng hần vươn một đôi tay duyên dáng:” Đi lên đi”.

Ánh trăng theo những khe hở giữa các tán cây buông rơi xuống, ánh lên ánh hào quang màu vàng mềm mại trên đôi đồng tử xanh thẳm của Tịch Nhạ Hoài, Dung Thụy Thiên mê muội nắm tay y, theo lực của y mà leo lên tường vây, chậm rãi nhảy xuống tường theo y, đã rất lâu không leo tường, Dung Thụy Thiên thực hưng phấn, tò mò nhiều hơn sợ hãi.

Khi rơi xuống đất không biết giẫm phải cái gì, Dung Thụy Thiên trượt chân, nếu không có Tịch Nhạ Hoài đúng lúc đỡ lấy thì suýt nữa đã té ngã.

Ở góc tường u tối, Tịch Nhạ Hoài khấn trương ôm hần, đánh giá từ trên xuống dưới:” Không bị thương gì?”.

Dung Thụy Thiên nhin xuống đau đớn nơi mắt cá chân, vờ như không có việc gì nói:” Không có, chúng ta trở về đi” trong xã khu có camera bí mật, nếu bị camera quay được cảnh họ leo tường thì cũng không tốt lắm.

Về nhà, Tịch Nhạ Hoài mở đèn lên, ba phòng ở một phòng khách trang hoàng mới mẻ, trong phòng bày trí gia cụ xinh đẹp, Dung Thụy Thiên không biết Tịch Nhạ Hoài có bao nhiêu phòng ở, nhưng mỗi nơi ở đều bày trí gia cụ đầy đủ

” Ăn cơm chưa?” Tịch Nhạ Hoài cởi áo khoác, tháo kính đen, khẩu trang, khăn quàng cổ xuống, ba phút sau, trong phòng khách xuất hiện một lần da trắng với mái tóc đỏ, Tịch Nhạ Hoài xinh đẹp tựa như một quý tộc Anh quốc.

Chú ý tới ánh mắt đánh giá của Tịch Nhạ Hoài, Dung Thụy Thiên nhin xuống đau đớn trên chân nói:” Còn chưa”.

” Vậy anh đi nấu, em nghỉ ngơi một chút” Tịch Nhạ Hoài xoay người vào phòng bếp, lấy ra rau dưa cùng thịt tươi mới trong tủ lạnh, chưa đến một lát, trong phòng bếp liền bay tới hương thơm mỹ vị, mê người khiến cho ngón trở muốn rục rịch.

85. Chương 85

30/4 và 1/5 với thật nhiều ý nghĩa nhe mọi người

Chín giờ mười phút, hai người ăn bữa tối, nhìn thức ăn trên bàn, ngó qua ngó lại đều là món mình thích, Dung Thụy Thiên nhin không được tò mò hỏi:” Hôm nay là ngày gì, sao lại ăn ngon như vậy?”.

” Mấy ngày nay em cũng chưa được ăn cơm tử tế, anh đặc biệt chuẩn bị những món em thích để khai vị”.

Dung Thụy Thiên cười cười, lại lo lắng nhìn Tịch Nhạ Hoài:” Anh không sao chứ?” nếu không có gièm pha lần này thì Tịch Nhạ Hoài sẽ không trốn tránh như vậy, thậm chí ngay cả về nhà cũng phải trèo tường.

” Đương nhiên anh không có việc gì ” Tịch Nhạ Hoài ăn cơm, gấp một cái đùi gà được chiên giòn đều cho Dung Thụy Thiên:” Nhưng ngược lại sắc mặt em thật không tốt, ăn nhiều một ít, không cần lo lắng chuyện của anh”.

Sắc mặt Dung Thụy Thiên tái nhợt, tâm tình không tốt hơn mà ngược lại còn trầm trọng thêm:” Anh không thêm đề ý tin tức này sao? Nếu có chuyện gì thì có thể nói cho tôi biết được không?”.

” Đó là tin tức nảy sinh ra bởi vì công việc, cùng cuộc sống của anh không có quan hệ nào” Tịch Nhạ Hoài lại gấp một miếng thịt bò cho Dung Thụy Thiên:” Em không nên nhìn tin tức của anh, chú ý chuyện của mình nhiều hơn là được”.

Dung Thụy Thiên ngẩng đầu, cười nhẹ nhìn Tịch Nhạ Hoài:” Tâm tính của anh thật tốt, hiện tại đóng phim cũng không vấn đề gì”.

” Như bóng với hình ” bởi vì gièm pha lần này nên phần diễn có Tịch Nhạ Hoài đều bị dời lại, ngấm lại nếu không có ảnh hưởng của gièm pha đó thì Tịch Nhạ Hoài mỗi ngày đều phải có mặt ở Quân Hào, nếu thế thì hẳn là bây giờ y vẫn còn đang ở phim trường công tác.

Thấy Dung Thụy Thiên nở nụ cười, Tịch Nhạ Hoài liền an tâm, bắt đầu trêu chọc:” Anh muốn đi đóng phim, nhưng gần đây chuyện xấu nhiều lắm, sẽ không ai chú ý tới diễn xuất của anh, cũng không có người sẽ quan tâm chất lượng phim nữa”.

” Mọi chuyện rồi sẽ vượt qua ” Dung Thụy Thiên tự đáy lòng tin tưởng gièm pha sẽ qua đi, bởi vì nhân phẩm của Tịch Nhạ Hoài rất tốt, có nhân phẩm như thế lại thêm sức hấp dẫn của bản thân, chỉ cần còn đóng phim là còn có cơ hội xoay người.

Dù cho đầu đề giải trí có oanh oanh liệt liệt như thế nào, bất quá cũng chỉ là dâng lên sức nóng một trận mà thôi, tránh né có lẽ là một biện pháp tiêu cực, nhưng tại lúc đang ở đầu sóng ngọn gió, bất luận kẻ nào cũng không thể nghĩ ra biện pháp tốt hơn.

Ăn cơm xong, Dung Thụy Thiên đi tắm rửa, Tịch Nhạ Hoài đi đến ban công tiếp điện thoại của Trì Hạo:” Hiện tại tình huống ra sao?”

Bên kia Trì Hạo kể lại, nói cho Tịch Nhạ Hoài biết hiện tại tình huống ổn định, Tịch Nhạ Hoài trả lời một số vấn đề quan trọng, sau khi ngắt điện thoại, di động lại vang lên, trên màn hình biểu hiện dãy số của Trác Thích Mặc.

Trong nháy mắt, thân thể Tịch Nhạ Hoài giống như bị đóng băng, y dùng lực ấn phím trả lời, lẳng lặng nghe Trác Thích Mặc nói gì đó, dần dần đáy mắt y lâm vào một vùng sâu thăm tối, qua thật lâu thật lâu sau, lâu giống như dài một thế kỷ.

Tịch Nhạ Hoài thấp giọng nói một câu:” Ngày mai tôi gặp anh” liền ngắt điện thoại trở lại phòng khách.

Dung Thụy Thiên ngồi trên sofa bóp chân, nơi đó đỏ đỏ, sưng lên một cục to, thoát nhìn là mới vừa rồi trèo tường mà bị thương, nhìn thấy y Dung Thụy Thiên ngượng ngùng hỏi:” Anh nói chuyện điện thoại xong rồi sao?”

Tịch Nhạ Hoài đi qua, cầm lấy chân phải bị thương của hắn, cẩn thận nhìn nơi bị thương sưng đỏ đó:” Chân bị thương, vừa rồi sao em không nói? Hiện tại đều sưng một cục to thế này, em thật là....”

” Bị thương một chút mà thôi ” Dung Thụy Thiên rút mất cá chân đang bị cầm về, cảm thấy Tịch Nhạ Hoài nghiêm trọng hóa vấn đề, chỉ bị trẹo một chút thôi, xoa thuốc rồi nghỉ ngơi một đêm, sáng mai đứng lên là tốt hơn rồi”.

” Vậy hay là để anh bôi thuốc cho ” Tịch Nhạ Hoài đứng lên tìm thuốc mỡ, lại ngồi xổm xuống trước mặt Dung Thụy Thiên, đặt chân hắn lên đầu gối mình, dùng tay quét thuốc mỡ bóp chân cho hắn, vừa cẩn thận vừa dịu dàng.

Dung Thụy Thiên yên lặng nhìn chăm chú Tịch Nhạ Hoài, trong ngực như có một dòng nước ấm chảy qua, không thể tưởng tượng được một Tịch Nhạ Hoài số một trong vòng giải trí lại ngồi xổm trước mặt bóp chân cho hắn, hơn nữa lại kiên nhẫn như vậy.

Động tác của y rất nhẹ, ngay từ đầu không xoa ngay chỗ bị thương, mà chỉ là nhẹ nhàng xoa ấn xung quanh chỗ đau, khí lực của y luôn mạnh hơn so với người bình thường, nhưng lại thật khéo léo xoa bóp khiến cho hắn thật thoải mái.

Chờ cho vùng da xung quanh được thoa thuốc mỡ sáng bóng lên, tay Tịch Nhạ Hoài mới ấn lên chỗ sưng đỏ, từng cái từng cái ấn xuống, cho đến khi hắn đau mà hừ nhẹ ra, mới nhẹ lực xuống hỏi:” Ấn như vậy thoải mái chứ?”

Dung Thụy Thiên nhẹ nhàng ừm một tiếng.

Tịch Nhạ Hoài cúi đầu nhìn đôi chân Dung Thụy Thiên, chân Dung Thụy Thiên thực sạch sẽ, bởi vì không gặp ánh sáng mặt trời mà lại vừa tắm rửa xong, làn da hiện ra màu hồng mê người, ngay cả mạch máu nhỏ nhỏ cũng thấy được.

86. Chương 86

Tịch Nhạ Hoài từ mắt chân lướt qua lòng bàn chân hắn, lòng bàn chân có chỗ bị chai, y giống như đùa giỡn mà chọt chọt hắn, trong tiếng nói ẩn chứa dục vọng.

” Như vậy thoải mái không?”

Dung Thụy Thiên sợ ngứa cười khẽ.

Tịch Nhạ Hoài nhìn thật sâu vào Dung Thụy Thiên, đáy mắt chứa đựng một tình yêu thăm sâu như biển, y cẩn thận xoa thuốc lên vết thương của Dung Thụy Thiên, lại xoa nắn cho đến khi toàn bộ thuốc mỡ đều

được hấp thu, rồi mới từ mắt cá chân mảnh khảnh, chậm rãi len vào áo tắm của hắn, theo cẳng chân rắn chắc hướng lên trên du di, dần dần chạm vào đùi trong của hắn, nhẹ nhàng ve vuốt da thịt nơi đó....

Dung Thụy Thiên cảm thấy liền mở mắt ra, ánh mắt tối đen bắt lấy tay Tịch Nhạ Hoài:” Nơi đó không bị thương”.

” Vậy để anh nhìn xem chút nào, nếu không bỏ sót cũng không hay ” Tịch Nhạ Hoài bắt lấy cổ tay Dung Thụy Thiên đặt bên cạnh người, bàn tay trắng nõn ái muội xoa bóp trên đùi hắn.

” Đứng ” độ mạnh dần dần tăng lên, Dung Thụy Thiên giãy dụa muốn đứng lên, Tịch Nhạ Hoài lại đẩy chân hắn ra, hai chân giang rộng, vạt áo dục bào nửa kín nửa hở....

Tịch Nhạ Hoài chồm lên, cái gì cũng chưa nói, mà là trực tiếp hôn hắn, trần trọc trên đôi môi hắn, tách miệng hắn ra xâm nhập vào liếm mút, trêu chọc nơi mẫn cảm trong miệng hắn.

Chóp mũi Dung Thụy Thiên tràn ngập hơi thở trên người Tịch Nhạ Hoài, trong miệng lưỡi đang gặm bó cũng đầy ắp hương vị cường thế, mở mắt ra nhìn đến khuôn mặt tuấn mỹ phóng đại trước mắt, gần trong gang tấc tựa hồ như có thể chạm được nhau, hô hấp của hắn có chút không xong, tim đập cũng dần dần nhanh hơn, bởi vì thời gian gần đây phiền muộn nhiều việc nên bọn họ có rất ít cơ hội triền miên như thế này, hiện tại lửa dục đột nhiên bị khơi dậy, phàm là người bình thường thì không ai có biện pháp tránh khỏi.

Dục bào trên người không biết khi nào thì tuột xuống....

Nụ hôn của Tịch Nhạ Hoài dừng trên mặt, trên cổ, ngực, bụng, hai chân hắn, không buông tha bất cứ chỗ nào mà hôn hắn, giống như muốn liếm sạch toàn thân hắn vậy....

Dung Thụy Thiên thở hào hển, máu trong toàn thân đều bắt đầu nóng lên, thân thể cứng ngắc lại vì phạm ý nguyện mà bị hòa tan, trong lúc hoảng hốt nghe thấy tiếng Tịch Nhạ Hoài cởi bỏ dây nịt, ánh mắt Dung Thụy Thiên nóng lên nhìn Tịch Nhạ Hoài.

Tịch Nhạ Hoài lật thân thể hắn lại, gằm lên một tiếng nâng cao tinh thần rồi hăng hái xỏ xuyên qua hắn, vật cứng rắn nóng bỏng kia khiến cho hắn phải kêu rên ra tiếng, khi Tịch Nhạ Hoài hoàn toàn tiến vào thân thể hắn, Dung Thụy Thiên bắt đầu ồ ồ thở dốc:” Tịch Nhạ Hoài, ưm....”

Tịch Nhạ Hoài tham lam ôm chặt hắn, giống như trở lại đêm đầu tiên ôm Dung Thụy Thiên ấy, không chút nào kiêng dè giữ lấy hắn, vặn bụng ra hai chân thon dài của hắn, lần lượt vùi vào trong thân thể rắn chắc ấy.

Dung Thụy Thiên cả người nóng lên, hai chân phiếm hồng quỳ gối trên sàn, cánh móng rắn chắc nuốt lấy vật cứng nóng bỏng, vật cứng ấy hung ác ra vào trong thân thể hắn, giống như muốn phát tiết dục vọng nguyên thủy trong thân thể, Dung Thụy Thiên hô hấp dồn dập yêu cầu Tịch Nhạ Hoài:

” Đứng... Ân... Để tôi được nhìn anh....”.

Vẫn giữ tư thế kết hợp, Tịch Nhạ Hoài xoay Dung Thụy Thiên lại, từ ngay mặt đã man tiến vào hắn, liên tục đong đưa, thân dưới va chạm với móng hắn phát ra tiếng vang *** mị, liên tục quanh quẩn trong phòng ngủ.

” Ngô... Ân ngô.... Anh làm sao vậy... ưm...” Dung Thụy Thiên lấy tay bầu Tịch Nhạ Hoài, Tịch Nhạ Hoài hung hăng đè tay hắn xuống, một lần lại một lần đâm mạnh vào hắn, giống như con dã thú ác độc đang ngẫu nhiên con mồi.

” Anh đang yêu em, nhiệt tình yêu em ” điểm mẫn cảm trong cơ thể bị vật nóng như lửa lúc mạnh lúc nhẹ ma sát, Dung Thụy Thiên lắc mông, huyết khẩu co rút càng ngày càng lợi hại, đem tính khí cứng rắn mười phần ấy bao bọc chặt chẽ, làm cho Tịch Nhạ Hoài mỗi lần ra vào đều ma sát đến nơi sung sướng ấy, cảm giác vừa nóng vừa ngứa lại vừa đau này vô cùng khó chịu....

Dung Thụy Thiên xấu hổ muốn cho Tịch Nhạ Hoài ngừng lại, nhưng lại hi vọng hành vi như vậy mãnh liệt thêm một ít. Dưới sự xấu hổ đến cực độ cùng với sự kích thích của cảm quan khiến cho trái tim Dung Thụy Thiên đập kinh hoàng, tấm lưng bởi vì kích thích của khoái cảm mà uốn cong lên, da thịt rắn chắc bị bao bọc bởi một tầng mỡ hôi mỏng manh trong suốt, gợi cảm mà mê người.

Ánh mắt Tịch Nhạ Hoài nhìn Dung Thụy Thiên một cách sâu thẳm, gắt gao nắm chặt thắt lưng hắn, nghiền ép xoay tròn ma sát nơi hắn mẫn cảm nhất, nghe được hắn phát ra tiếng thở dốc nghẹn ngào, lại nắm chặt cánh hông hắn, một chút lại một chút va chạm thân thể hắn, thật sâu giữ lấy hắn. Điên cuồng ra vào, dập dềnh, trong ánh mắt đỏ tươi tràn ra sắc thái *** kích động cuồng nhiệt....

87. Chương 87

Xã hội này có thể chấp nhận scandal của ngôi sao, có thể chấp nhận một ngôi sao bị lộ clip nóng, có thể chấp nhận ngôi sao kết hôn rồi ly hôn, nhưng lại rất khó chấp nhận một ngôi sao hít thuốc phiện rồi tiến vào trại cai nghiện, mà đây còn là ngôi sao thường xuyên xuất hiện trên TV được người người theo đuổi.

Tháng mười một, Tuyết Lê bị cảnh sát mạnh mẽ bắt vào trại cai nghiện, dọc theo đường đi phóng viên giơ máy ảnh chụp cô, toàn bộ hành trình này cô đều cúi đầu, ánh mắt lạnh lùng, không trả lời bất kỳ vấn đề gì của phóng viên.

Không lấy được tin tức gì từ trên người cô, mà Tịch Nhạ Hoài đối với chuyện của Tuyết Lê lại không đề cập đến một chữ, thoát nhìn thật sự không có quan hệ gì với cô, truyền thông tuy muốn tác hợp bọn họ nhưng cũng biết là hâm đi hâm lại cũng thấy buồn nôn, huống chi hai người này làm cái gì cũng không đáp lại.

Tuyết Lê sở dĩ thanh danh nổi như cồn là do hai lần scandal của cô, một cái là kim chủ phía sau hậu trường, có bài báo cũng từng đề cập đến chuyện kim chủ, nhưng thật ra kim chủ từ đầu đến cuối cũng chưa xuất hiện, truyền thông tra không rõ ràng lắm, chủ yếu chỉ đăng báo về những tin tức linh tinh ngoài lề của Tuyết Lê.

Sau đó lại liên quan đến Tịch Nhạ Hoài thanh danh đang rất cao, rồi mới là chuyện xấu trên người cô, còn có chuyện " Cửa quán bar " của cô cùng với Tịch Nhạ Hoài.

Nếu không có sự kiện " Cửa quán bar " kia, khi chưa có scandal với Tịch Nhạ Hoài, Tuyết Lê trong mắt mọi người bất quá chỉ là một tiểu ngôi sao có bối cảnh, được cao tầng Hoàn Á nâng đỡ, còn có mấy người đàn ông theo đuổi, cô không rất nổi tiếng, cũng sẽ không thể khiến cho nhiều người chú ý như vậy.

Mà trải qua scandal lần này, Tịch Nhạ Hoài cũng đưa ra nhiều bằng chứng, tuy rằng y bị chụp cảnh đi đến bệnh viện tình cờ gặp được Tuyết Lê, nhưng sau đó lại chứng thật là y chỉ đi kiểm tra thân thể, cho thấy chính mình không hít thuốc phiện, hy vọng truyền thông có thể đăng báo đính chính tin tức cho y, nhưng tin tức này lại bị phóng viên trực tiếp để qua một bên, thay vào đó là tin tức kinh bạo rằng Tịch Nhạ Hoài đến bệnh viện thăm Tuyết Lê, khiến cho Tịch Nhạ Hoài vốn là người vô tội lại bị mọi người chửi bới.

Dân mạng hoàn toàn phần nộ rồi, lập topic mắng phóng viên không có đạo đức nghề nghiệp, còn có dân mạng tra tìm ra tư liệu của phóng viên đó, nổi điên lên điện thoại tới mắng hắn, thuận tiện ăn cần thăm hỏi tổ tông hắn một lần luôn.

Phóng viên kia vừa thực tập không lâu, mỗi ngày đều nhận được điện thoại gọi đến đe dọa, đổi sim điện thoại rồi vẫn bị truy ra, còn bị đe dọa, trong lúc nhất thời sợ muốn phát khóc, cuối cùng công khai xin lỗi trên blog Tịch Nhạ Hoài, xin các bạn trên mạng bỏ qua cho hắn.

Dân mạng vẫn như trước nhất quyết không tha, ném đá hắn, cuối cùng Tịch Nhạ Hoài ra mặt giảng hòa, y trấn an các dân mạng đang bạo động, vừa muốn phóng viên phải giữ đạo đức nghề nghiệp, từ nay về sau chỉ chú ý đăng về những chuyện công tác của y mà thôi.

Phong độ và tu dưỡng của Tịch Nhạ Hoài đã được thể hiện hoàn mỹ qua sự kiện lần này, cho dù bị truyền thông đuổi theo không bỏ mà bức đến tuyệt cảnh, nhưng cũng không công khai chỉ trích Tuyết Lê không đúng, càng không mắng các anti-fans sau khi chân tướng đã rõ ràng, trái lại còn trấn an các fans, khuyên bọn họ không cần truy cứu nữa, rồi mới thông báo kế hoạch công tác kế tiếp của y cho các fans....

Dân mạng càng thương y, các fans càng trở nên sùng bái y, mà ngay cả truyền thông cũng đều công khai khen ngợi y, trong lúc nhất thời danh tiếng Tịch Nhạ Hoài càng tăng lên, chỉ cần tìm tòi một chút tin tức là biết được có rất nhiều nhà đầu tư phim cùng nhà quảng cáo đều mời y làm người đại diện.

Dung Thụy Thiên sau khi xem xong tin tức giải trí thì tảng đá luôn treo trong lòng mới được hạ xuống, hắt sửa sang lại tư liệu cầm trên tay, đi vào văn phòng, thảo luận vấn đề chi tiết về ‘Như bóng với hình’ với Bùi Khanh.

” Xem xét một chút các diễn viên phụ, lát nữa liên hệ bọn họ đến tổ kịch ” Bùi Khanh đưa tư liệu cho Dung Thụy Thiên, đây là tất cả lịch làm việc của diễn viên trong ‘ Như bóng với hình ‘, là đạo diễn và y cùng nhau định ra.

Dung Thụy Thiên tiếp nhận văn kiện, còn thật sự nghiêm túc nhìn nội dung bên trong. Trong lúc đó bí thư nhẹ nhàng gõ cửa, sau khi nghe thấy tiếng mời vào liền đặt hai tách cà phê xuống trước mặt hai người, Dung Thụy Thiên lễ phép nói lời cảm ơn cô.

Bùi Khanh ngẩng đầu nhìn Dung Thụy Thiên, bất cứ lúc nào Dung Thụy Thiên cũng thực khách sáo, giống như đây là thói quen của hắn, lại hoặc là cách mà hắn giữ khoảng cách với người khác, vừa khách sáo vừa giữ khoảng cách.

Y không khỏi nhìn trên nhìn dưới đánh giá hắn, Dung Thụy Thiên ngồi nghiêm chỉnh ở kia, hắn mặc áo sơ mi màu xanh lam thẳng thớm, bởi vì liên quan đến công việc nên cổ tay áo hơi xắn lên một chút, lộ ra cánh tay rắn chắc xinh đẹp.

Con người màu hổ phách của hắn bình thản, vẫn thâm thúy mà sáng ngời như trước, một đầu tóc đen mềm mại rơi rạc dừng trên khuôn mặt, hơi hơi che lại dấu vết xấu xí trên mặt hắn.

Thỉnh thoảng hắn đưa ra nghi vấn ở những chỗ không hiểu, y sẽ kiên nhẫn giải thích mối quan hệ trong đó với hắn, tỷ như mâu thuẫn từ phía sản xuất và đạo diễn, lý do là vì đạo diễn theo đuổi sự hoàn mỹ, không thích diễn viên không chuyên nghiệp tiến vào tổ kịch.

Mà bên sản xuất lại lo lắng đến vấn đề phí tổn, doanh thu phòng bán vé cũng như tính phiêu lưu của bộ điện ảnh này, sẽ vì ích lợi mà cho diễn viên không chuyên nghiệp bước vào tổ kịch.

Lần này Quân Hào đầu tư điện ảnh, có nhà đầu tư rót tài chính vào tổ kịch, đề cử nghệ sĩ họ thích vào đóng phim.

Lúc này, Dung Thụy Thiên cầm ảnh chụp hỏi:” Có cần liên hệ y mỗi ngày phải đến tổ kịch không?”

” Buổi chiều y sẽ đến thử ống kính, chuyện vào tổ kịch phải hoãn lại một chút” Bùi Khanh bình tĩnh nói.

” Y còn phải thử ống kính?” nhà đầu tư này một lần rót vào rất nhiều tiền, tương đương như việc dùng tiền mua nhân vật, nếu là mua, vậy tại sao còn muốn nghệ sĩ đến tổ kịch thử ống kính, trực tiếp cho y vào không phải là được rồi sao.

88. Chương 88

” Vẫn phải đến thử ống kính, nếu thích hợp mới giữ lại, nếu thật sự không được thì chỉ có thể thật xin lỗi “.

Bùi Khanh ánh mắt sắc bén nhìn Dung Thụy Thiên, bên phía sản xuất tuy lo lắng các vấn đề chi phí, nhưng nếu diễn viên được đề cử từ phía nhà đầu tư không thích hợp với nhân vật trong kịch bản, cho dù đắc tội nhà đầu tư nào thì cũng sẽ không cho diễn viên họ để tử tiến vào tổ kịch.

” Tôi đã biết ” Dung Thụy Thiên đặt tư liệu sang một bên, hắn tưởng rằng Quân Hào cũng giống như các công ty khác, vì vấn đề tài chính của bộ phim mà phạm là diễn viên được đề cử từ phía nhà đầu tư đều có thể tiến vào tổ kịch.

Xem ra suy nghĩ của hắn sai lầm rồi, Quân Hào thực chú trọng chất lượng điện ảnh do mình sản xuất ra, đạo diễn lại yêu cầu rất cao đối với bộ phim, nếu diễn viên nào có thể đi vào tổ kịch như vậy đóng phim, không thể nghi ngờ rằng đây là một cơ hội tốt.

” Đây là lịch quay chụp sắp xếp cho các diễn viên chủ yếu, nhớ gửi mail cho bọn họ, làm cho bọn họ theo thời gian quy định đến tổ kịch quay chụp ” nói xong Bùi Khanh đưa văn kiện cho Dung Thụy Thiên.

Dung Thụy Thiên xem xong, nhin không được hỏi:” Tịch Nhạ Hoài không tham gia bộ điện ảnh này sao?” Tịch Nhạ Hoài đã nhận lời tham dự bộ điện ảnh này, là một nhân vật khách mời bên trong, nhưng hiện tại trong lịch của diễn viên lại không có tên y.

” Hiện tại lịch làm việc của y rất dày đặc, cho nên tất cả các phân diễn đều được xếp đến cuối cùng, đến lúc đó phiên anh liên hệ lại với y ” Bùi Khanh liếc mắt nhìn Dung Thụy Thiên một cái, có chút dăm chiêu hỏi:” Chẳng lẽ Tịch Nhạ Hoài không nói cho anh biết?”.

Dung Thụy Thiên ngày thường rất thành thực ỗn trọng, nhưng khi gặp phải vấn đề tình cảm liền lập tức túng túng tay chân, tất cả hệ thống phòng ngự đều như bị đóng băng:” Tôi không biết Gần đây y bề bộn nhiều việc, không có cơ hội hỏi”

” Tôi hiểu được ” Bùi Khanh mỉm cười nhìn Dung Thụy Thiên, lần trước lúc nói chuyện phiếm với Tân Đồ Hiền thì biết được Tịch Nhạ Hoài và Dung Thụy Thiên đang quen nhau, cho nên ngẫu nhiên sẽ trêu chọc Dung Thụy Thiên, mà Dung Thụy Thiên lại phản ứng rất trực tiếp, luôn mặt đỏ tai hồng, ấp úng, phi thường thú vị, thế là lại nói tiếp:” Nếu anh muốn y sớm đến đây, có thể trực tiếp nói cho y, y khẳng định sẽ đáp ứng”.

Nghe ra ý trêu chọc trong giọng nói của Bùi Khanh, đáy mắt Dung Thụy Thiên hiện lên một tia cô đơn sâu kín, hẳn không nghĩ tới sẽ có một ngày hẳn lại biết được hành tung của Tịch Nhạ Hoài từ trong miệng người khác.

Sau khi gièm pha lắng xuống, Tịch Nhạ Hoài lại khôi phục lịch làm việc như xưa, nếu nói ra thì còn bận rộn hơn nhiều so với lúc trước, mỗi ngày nếu chưa đến rạng sáng thì sẽ không về nhà, cứ như vậy, cơ hồ không có thời gian gì để nói chuyện với nhau.

Mà đây là công việc của Tịch Nhạ Hoài, hẳn sẽ không quấy rầy, tận lực im lặng ở cạnh bên y, vừa chú ý để không tăng thêm phiền toái cho y, vừa để ý đến tình trạng thân thể y.

Mỗi đêm hẳn sẽ chuẩn bị bữa khuya cho y, sáng sớm chuẩn bị bữa sáng, cũng thay y mua viên vitamin, lo lắng y không dùng cho nên cố ý đặt lên một bên bàn, như vậy khi ăn cơm thì Tịch Nhạ Hoài sẽ có thể nhìn đến, có vài hôm đồ ăn vẫn để y nguyên, vitamin cũng còn im lặng nằm đó, Tịch Nhạ Hoài đêm vẫn chưa về ngủ.

Bùi Khanh ký xong văn kiện, toàn thân thả lỏng thở phào một hơi, ngẩng đầu nói với Dung Thụy Thiên:” Không còn sớm, cùng đi ăn cơm đi ” hai ngày này nhiều việc, khi chạm tới công việc liền quên bég đi giờ cơm trưa.

” Tôi đến nhà ăn ăn là được ” Dung Thụy Thiên khách sáo nói.

” Cũng muộn rồi, nhà ăn trong công ty cũng không còn cơm, nhân tiện đây tôi cũng có việc muốn nói, chúng ta có thể vừa ăn vừa nói chuyện ” Bùi Khanh nhăn hàng lông mày thanh tú, cảm giác tới từ khi nhắc đến Tịch Nhạ Hoài về sau thì Dung Thụy Thiên liền tâm thần hoảng hốt, nếu không quản hẳn, giữa trưa hẳn chắc chắn sẽ không ăn cơm.

Dung Thụy Thiên không có cách nào cự tuyệt, thế là cùng Bùi Khanh đi ra nhà ăn bên ngoài, nghĩ tùy tiện ăn chút gì đó là được, không nghĩ tới Bùi Khanh sẽ dẫn hẳn đến nhà ăn cao cấp, Dung Thụy Thiên xuống xe, cùng Bùi Khanh đi vào bên trong.

Nhà ăn hoàn cảnh tạo nhã, trang hoàng hoa lệ, khách đến ăn cơm không nhiều lắm, rất nhiều chỗ ngồi đều trống, đây có lẽ là điểm tốt của nhà ăn cao cấp, vừa vào liền có thể ăn cơm.

” Chào hai vị tiên sinh ” nhân viên phục vụ khách sáo chào bọn họ:” Vị trí của các vị đã chuẩn bị tốt, là chỗ ngồi gần cửa sổ kia, để tôi đưa các vị sang”.

Dung Thụy Thiên thấp giọng cảm ơn.

” Sao y lại ở trong này?” Bùi Khanh sắc mặt kinh ngạc nhìn qua, vị trí trước cửa sổ có một chỗ ngồi, ở đó có một nam một nữ đang ngồi, vừa cười vừa trò chuyện.

Dung Thụy Thiên theo ánh mắt y nhìn sang, rồi mới như bị tia sét đánh trúng, cách đó không xa, người đàn ông đội mũ đen, sợi tóc đỏ tươi dùng trên khuôn mặt anh tuấn, thoáng che lấp thân phận Thiên vương

của y, nhưng y không đeo kính đen, một đôi đồng tử màu xanh thẫm tà khí mang theo cường thế chăm chú nhìn vào người phụ nữ đối diện, thấp giọng trò chuyện gì đó với cô ấy, thoạt nhìn bộ dáng như đã quen biết từ lâu.

Ngoài cửa sổ ánh mặt trời ảm áp chiếu lên thân thể hắn, nhưng thân thể hắn lại giống như bị giam cầm trong bùn đất hắc ám, Dung Thụy Thiên cả người lạnh như băng nói:” Không nghĩ tới bọn họ bàn công việc ở đây, có nên đi đến chào một chút không?”.

Bùi Khanh chú ý tới sắc mặt Dung Thụy Thiên tái nhợt, ánh mắt giống như hiểu rõ lòng người:” Tôi bỗng nhiên muốn ăn mì Ý, mì bên kia ăn rất ngon, cách nhà ăn này cũng không xa, chúng ta qua bên kia đi “.

Trong thân thể giống như đang điên cuồng sinh trưởng ra một cây hoa ăn thịt người dữ tợn, chỉ trong vài giây đã cắn nuốt hết toàn bộ máu trong cơ thể, Dung Thụy Thiên cả người rét run đứng đó, tựa hồ muốn nói cái gì, lại hoặc làm chút gì đó, nhưng dây leo mang theo gai góc ấy lại hung ác quấn lấy thân thể hắn, khi đó, hắn biết sắc mặt hắn khẳng định rất khó xem.

89. Chương 89

Gió lạnh gào thét trong đêm đen thành thị, Dung Thụy Thiên ngồi trước cửa sổ, sự mỗi một thỉnh linh ập đến giống như băng tuyết giá lạnh đang bao phủ lấy hắn, hắn nhìn ánh trăng nhợt nhạt ngoài cửa sổ, đã sắp một giờ.

Tịch Nhạ Hoài hôm nay vẫn về trễ như thế, là vẫn đang làm việc, hay là đang nói chuyện phiếm với người phụ nữ nhìn thấy hôm nay?

Vì sao hắn lại để ý đến vậy, phải chăng là bởi vì Tịch Nhạ Hoài mỉm cười với người khác ngoài hắn, hay là đạo này y về muộn nên khiến hắn bất an?

Thậm chí còn nghĩ rằng lần này có giống với khi xưa hay không, tất cả những trả giá đều biến thành bọt nước, hoặc giống như Kiều đã từng nói rằng hắn đang làm một chuyện nguy hiểm, làm sao lại có người sẽ yêu một người đàn ông xấu xí như hắn! Huống chi lại là một Tịch Nhạ Hoài hoàn mỹ như vậy.

Dung Thụy Thiên cứ miên man suy nghĩ như vậy, giống như đang chiếu một bộ phim mà nhớ về quá khứ, một lát thì cảm thấy Tịch Nhạ Hoài thương hắn như vậy, không nên không tin tưởng Tịch Nhạ Hoài, một lát lại cảm thấy bản thân mình bị lừa.

Nhưng trước khi sự việc còn chưa sáng tỏ, hắn phải hỏi Tịch Nhạ Hoài rõ ràng, kiên nhẫn nghe y giải thích. Nhìn thấy chiếc xe màu đen của Tịch Nhạ Hoài tiến vào xã khu, Dung Thụy Thiên trở lại phòng khách, cố gắng bảo mình phải bình tĩnh, không để cho bản thân có gì khác với lúc bình thường.

” Em còn chưa ngủ sao?” Tịch Nhạ Hoài lê bước một mỗi bước vào nhà, liếc mắt một cái liền thấy Dung Thụy Thiên đang ngồi trong phòng khách, đáy mắt y đột nhiên nổi lên một thứ ánh sáng phức tạp.

Sắc mặt Dung Thụy Thiên tái nhợt, không thể nhúc nhích ngồi đó, một đôi con ngươi màu hổ phách quan sát Tịch Nhạ Hoài, các loại bất an tựa như một quả bom vô hình đang ẩn nấp trong lòng....

Hắn lo lắng khiến trái tim nảy lên kịch liệt, tần suất nhanh như vậy, cơ hồ làm hắn không thể hô hấp, hắn âm thầm nắm chặt ngón tay, thanh âm lạnh lùng cứng rắn hỏi Tịch Nhạ Hoài:” Gần đây anh làm việc gì?”.

Tịch Nhạ Hoài tựa hồ hiểu được hắn suy nghĩ gì, đôi lông mày sắc bén nhẹ nhàng nhả lại, cảm xúc chuyển động trong đáy mắt không còn cường thế như vậy nữa, y đến bên người Dung Thụy Thiên, ôm hắn vào ***g ngực rộng lớn.

” Ở trong nhà ăn em thấy được sao?”.

Dung Thụy Thiên kinh ngạc ngẩng đầu:” Anh thấy tôi, vậy tại sao...” còn muốn giả vờ không thấy hắn, chẳng lẽ thật sự không muốn nhìn thấy hắn hay sao, trước kia y không phải như thế.

” Cô ấy là Tô Đồng, diễn viên trong tổ kịch, anh đang thảo luận lời thoại trong kịch bản với cô ấy ” Tịch Nhạ Hoài dịu dàng nhìn Dung Thụy Thiên, trong thanh âm như đang chảy qua một dòng nước ấm:” Gần đây anh nhận một bộ phim mới “.

Cảm xúc Dung Thụy Thiên không còn trầm trọng như trước nữa, nhưng vẫn có một cỗ bất an đang thắt chặt trái tim hần, khiến cho giọng nói của hần đều trở nên run run:” Tôi tưởng rằng Tưởng rằng anh cùng với cô ấy”

” Anh và cô ấy không phải là loại quan hệ như em nghĩ, em không nên suy nghĩ bậy bạ ” Tịch Nhạ Hoài vuốt ve tóc hần, từ mái tóc trượt đến cổ, đẩy mắt dần dần tích tụ mây đen dày đặc.

Dung Thụy Thiên cảm giác được cảm xúc Tịch Nhạ Hoài biến hóa, tuy rằng che giấu rất tốt, nhưng vẫn có thể cảm giác được y biến hóa, thoáng chốc ngực hần giống như bị một tảng đá lớn nện xuống, đau đến thở không nổi, y đến tột cùng là có chuyện gì đang lên gạt hần, có chuyện gì không thể thẳng thắn nói với hần, còn muốn dùng ánh mắt gần như sợ hần bị thương tổn mà nhìn hần.

Tịch Nhạ Hoài nhìn sâu vào Dung Thụy Thiên, lông mày vẫn nhíu chặt như trước, đồng tử u tối bị che dưới bóng mờ hẹp dài:” Anh xin lỗi, gần đây đều vội chuyện công việc, không phải anh cố ý làm nger em “.

” Tôi biết, tôi biết ” thanh âm Dung Thụy Thiên khàn khàn giống như đang nhỏ máu, hần dùng lực đem mắt chôn sâu vào ngực Tịch Nhạ Hoài, giống như một con đà điểu tránh trong động không chịu ra, cái gì cũng không muốn nghĩ, cái gì cũng không muốn truy vấn, tựa hồ nếu như cái gì cũng không biết thì hần vẫn còn có thể giấu mình trong trạng thái hạnh phúc.

Hôm nay hiếm có được tan tầm sớm, Dung Thụy Thiên trực tiếp đi siêu thị mua rau dưa mới mẻ, chọn táo dưa chủ quầy gói lại, trả xong tiền rồi ra khỏi siêu thị.

Lúc này mây đen quay cuồng, giống như một đại dương màu đen đang xoay quanh trên bầu trời, qua không lâu nữa sẽ có một cơn mưa tầm tã. Lấy điện thoại ra gọi cho Tịch Nhạ Hoài, muốn hỏi khi nào y trở về, trên màn hình lại biểu hiện không có tín hiệu, Dung Thụy Thiên thở dài, vội vàng đi về phía nhà ga.

Chỗ trạm ga chật ních người, bọn họ mặt không chút thay đổi đứng đó, chờ xe đến chỗ bọn họ tới đích. Dung Thụy Thiên đứng một góc, im lặng cúi đầu, thân ảnh cao lớn trong đám người có vẻ đặc biệt cô độc, có lẽ là bởi vì trên người hần vẫn còn dư lại hương vị của ánh chiều tà cuối ngày.

Xe đến trạm, Dung Thụy Thiên xách theo này nọ về nhà, dọc theo đường đi mí mắt hần cứ giật liên hồi, ngực cũng nặng nề giống như bị nhét vào một khối băng, tựa hồ có chuyện gì không tốt sắp phát sinh....

Vì sao tâm thần hần vẫn luôn không yên, rõ ràng cuộc sống vẫn bình thường giống như trước kia, cứ việc là nhìn như bình tĩnh, nhưng hần tin tưởng tất cả những chuyện không tốt rồi cũng sẽ qua đi, bởi vì Tịch Nhạ Hoài vẫn còn bên cạnh hần.

90. Chương 90

Đi vào thang máy, nhấn nút tầng ba mươi, thang máy vững vàng nâng lên, cảm giác khủng hoảng vẫn như trước bóp chặt trái tim Dung Thụy Thiên, loại cảm giác này sau khi nghĩ đến Tịch Nhạ Hoài thì càng trở nên rõ ràng hơn.

Dung Thụy Thiên nhập mật mã, nhưng cửa mở không ra, nghĩ có lẽ là nhập sai mật mã, nhập lại một lần, khóa mật mã vẫn như trước báo sai, nếu lại nhập sai một lần nữa thì còi cảnh báo sẽ vang lên. Dung Thụy Thiên nhăn mày, chẳng lẽ Tịch Nhạ Hoài sáng nay đi ra ngoài đã thay đổi mật mã, nếu muốn đổi mật mã thì ít ra cũng nên nói cho hần một tiếng.

Dung Thụy Thiên gõ gõ cửa, qua thật lâu, Tịch Nhạ Hoài mở cửa ra, sắc mặt y tái nhợt như tuyết, một đôi con ngươi màu xanh thăm thẳm giống như hai viên đá quý, lẳng lặng nhìn hần, một câu cũng không nói.

Không khí rất kỳ quái, rõ ràng khác với lúc trước, nỗi bất an thật lớn giống như quái thú đang xé rách thân thể, Dung Thụy Thiên chủ động đánh vỡ sự lặng yên này:” Anh đổi mật mã phòng?”.

Tịch Nhạ Hoài không nói gì, chỉ là đưa tay ngăn bên cạnh cửa, không cho Dung Thụy Thiên đi vào, cũng không đóng cửa bảo hần đi, y cứ như vậy đứng thẳng tắp ở đó, giống như một con sư tử hùng tráng màu đỏ đứng sừng sững bất động.

Dung Thụy Thiên giật mình tại chỗ, khó có thể tin Tịch Nhạ Hoài lại dùng thái độ như vậy đối với hắn, bất cứ lúc nào Tịch Nhạ Hoài cũng đều dịu dàng, dùng ánh mắt cưng chiều chăm chú nhìn hắn, nhưng hành vi của y hiện giờ lại khiến cho hắn cảm thấy xa lạ.

Hắn biết gần đây giữa họ có rất nhiều vấn đề, nhưng người thay đổi chính là Tịch Nhạ Hoài chứ không phải hắn. Suốt hai cái cuối tuần Tịch Nhạ Hoài cũng đều bận rộn như ngày thường, mỗi lần trở về đều là về mặt mệt mỏi, mệt đến nỗi ngay cả nói cũng không thêm nói với hắn, có khi thậm chí còn nghỉ ngơi ở tổ kịch.

Còn hắn cũng không muốn nhằn nại giống như ngày thường nữa, lúc muốn quyết định đối với tất cả các vấn đề, mặc kệ đó là vấn đề gì, dù có là khó khăn rất lớn đi chăng nữa nhưng hắn đều muốn cùng Tịch Nhạ Hoài đối mặt, thế nhưng dù cho hắn có truy vấn Tịch Nhạ Hoài thế nào đi nữa, Tịch Nhạ Hoài đều nói chuyện gì cũng không có, rồi mới xoay người tiến vào phòng ngủ, giống như những chuyện y làm đều không có quan hệ với hắn vậy.

Dung Thụy Thiên nhìn Tịch Nhạ Hoài, nhìn thẳng vào y, dưới ánh mắt gần như khấn cầu của hắn, Tịch Nhạ Hoài như trước cái gì cũng không nói, hắn nhìn không được bắt lấy tay y, nhưng bàn tay ấy lại khéo léo tránh đi hắn, trong nháy mắt Dung Thụy Thiên giống như bị quăng cho một bạt tai thật mạnh, đau đến khó có thể chịu đựng, rốt cuộc không thể nhìn được chất vấn Tịch Nhạ Hoài:” Vì sao lại né tránh, có phải anh cố ý trốn tôi hay không?!”

Không cần nói chuyện công tác, không cần nói chuyện của bản thân y, nhưng ít nhất cũng phải nói cho hắn biết y đang suy nghĩ cái gì, nhưng Tịch Nhạ Hoài cũng không ngay mặt trả lời vấn đề của hắn, còn muốn tránh hắn như vậy, chẳng lẽ hắn đã bị chán ghét?

” Anh không trốn tránh em ” Tiếng nói Tịch Nhạ Hoài nghèn nghẹn mà khàn khàn, bàn tay rũ xuống hai bên hông nắm chặt thành quyền:” Chỉ là có chút chuyện phải xử lý, em cho anh một ít thời gian “.

” Anh như vậy sẽ chỉ làm cho tôi lo lắng, anh nói cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

” Thực xin lỗi ” Tịch Nhạ Hoài vẫn nói lại một câu giống như trước kia, giống như thật sự đã làm một chuyện không thể tha thứ, cho nên trước tiên xin lỗi để xin hắn tha thứ.

” Giữa tôi và anh không cần phải khách sáo như vậy, mấy ngày nay anh cứ theo tôi nói xin lỗi, rốt cuộc anh có chỗ nào thực xin lỗi tôi? Anh trực tiếp nói cho tôi biết, đừng dùng thái độ như thế này để có lệ tôi! ” Dung Thụy Thiên không muốn cãi nhau với Tịch Nhạ Hoài, cứ như vậy giống bệnh âm thần mà chất vấn Tịch Nhạ Hoài.

Thân thể Tịch Nhạ Hoài cứng ngắc, cảm nhận được hơi thở tuyệt vọng phát ra từ trên người Dung Thụy Thiên, còn có thanh âm gần như sắp hỏng mắt của hắn, y vẫn như trước cái gì cũng không nói, thậm chí không nhìn thẳng vào ánh mắt Dung Thụy Thiên.

” Vì sao không nói lời nào, vì sao không trả lời vấn đề của tôi, chẳng lẽ anh chán ghét tôi sao?” Dung Thụy Thiên nhìn chằm chằm khuôn mặt im lặng của Tịch Nhạ Hoài, một thứ cảm xúc bị thương đè nén vào ngực hắn, đau đến như vậy, đau đến như vậy, toàn bộ thân thể giống như sắp bị xé rách, làm cho đáy mắt hắn hiện lên một tầng sương mù.

Chưa từng nghĩ tới sẽ bức hắn trở thành như vậy, lòng Tịch Nhạ Hoài đau đến giống như bị lăng trì, trong nháy mắt không thể thở được, cơ hồ muốn dùng lực ôm lấy Dung Thụy Thiên, một giọng nữ ôn hòa đột ngột vang lên trong không khí.

” Tịch Nhạ Hoài anh đang làm gì? Còn không mau lại đây hỗ trợ!”

Dung Thụy Thiên nhìn thấy người phụ nữ xuất hiện phía sau Tịch Nhạ Hoài, đó là Tô Đồng nhìn thấy trong nhà ăn cách đó không lâu, Tô Đồng nắm lấy cánh tay Tịch Nhạ Hoài hỏi:” Hắn là ai vậy? Tôi giống như đã gặp qua ở đâu?”

Tịch Nhạ Hoài bối rối nhìn về phía Dung Thụy Thiên, Dung Thụy Thiên giống như đã thú bị bức vào đường cùng, ngay cả khí lực giây dựa cũng không có, môi hắn run run, cúi đầu ngay cả lông mi cũng không ngừng run rẩy, bộ dáng giống như sắp khóc, lại sợ bộ dạng này sẽ dọa đến bọn họ, hắn chạy thật nhanh vào thang

máy, nhìn thang máy nhanh chóng khép lại, cả người giống như bị rơi vào hầm băng, toàn thân như nhũn ra ngồi bệt xuống đất.

Hóa ra là như vậy.

Hóa ra là Tịch Nhạ Hoài ở cùng một chỗ với Tô Đồng, cho nên mỗi ngày mới trở về trễ như thế, thậm chí lừa gạt hắn, nói với hắn rằng Tô Đồng là diễn viên cùng tổ kịch, khiến hắn giống như một đứa ngốc mà tin tưởng y, tin tưởng giữa bọn họ không có gì, tin tưởng tình yêu của y đối với mình.

Nhưng sự tình cũng không phải như thế, Tịch Nhạ Hoài rõ ràng đã thay lòng đổi dạ, có đối tượng mới, không còn cần hắn nữa, cho nên ngay cả mặt mã cũng thay đổi.

Hắn yêu Tịch Nhạ Hoài như vậy, kể từ ngày y bộc lộ tâm ý của mình cho hắn, hắn liền đem tất cả thể xác lẫn tinh thần trao cho y, dùng cả tấm lòng cảm thụ tình yêu mà y dành cho hắn, hạnh phúc đến nỗi đã quên rằng trên đời này vẫn còn tồn tại thứ gọi là bất hạnh.

Thậm chí khi bóng ma bất hạnh phủ ập lên thân thể hắn, hắn vẫn giả vờ nói với mình, đó bất quá chỉ là một hồi hiểu lầm mà thôi, trong cuộc sống vẫn luôn có nhiều hiểu lầm tương tự như vậy, hắn không thể quá tính toán chi li Tin tưởng y như thế, không ngừng an ủi chính mình, cho đến khi sự phản bội lạnh băng giống như một huyết động cắn nuốt lấy hắn.

Dung Thụy Thiên giống như choáng váng mà đi trong mưa, tùy ý cho cơn mưa xối xả từ đầu đến chân lay tỉnh hắn, làm cho hắn tỉnh lại từ trong giấc mộng đẹp, sau khi tỉnh lại hắn sẽ trở lại vị trí của mình, rồi sẽ trở về nhà của mình.

Hắn hẳn là nên về nhà, nhưng nhà ga ở đâu, tại sao trước mắt lại trắng xóa, cái gì cũng không nhìn tới, trên người lạnh quá, giống như bị bọc trong một tầng rét lạnh. Muốn về nhà quá, vậy kêu taxi chở về tốt lắm, nhưng trong người hắn không có đồng nào, chìa khóa nhà cũng không mang trên người, thế nhưng Thế nhưng ngay cả nhà của chính mình cũng không trở về được.

91. Chương 91

Mưa to giống như những sợi dây thừng quật lên người Dung Thụy Thiên, sắc mặt hắn đã tái nhợt đến trong suốt, tóc, ánh mắt, lông mi hắn đều ướt đầm bọt nước, phân không rõ là mưa hay là nước mắt đang lăn xuống.

Nghênh diện mà đến là ánh đèn xe chói mắt, Dung Thụy Thiên muốn tránh đi nhưng thân thể lại giống như bị điểm huyết không thể nhúc nhích.

Bảy năm trước đã tránh được một kiếp khỏi bàn tay tử thần, tỉnh lại thì cuộc đời lại vì hủy dung mà thay đổi, lần này lại bởi vì tuyệt vọng mà đi vào tuyệt cảnh, hắn nhất định không thể có được hạnh phúc, vốn nên chết đi tại tai nạn xe cộ năm xưa, thế nhưng lại dùng khuôn mặt xấu xí để sống sót.....

Sống đã được cái gì, cho dù từng có hạnh phúc, bất quá cũng chỉ để khiến hắn rơi vào địa ngục mà thôi.

Ngọn đèn sáng rực làm sáng lên đêm đen, Dung Thụy Thiên ánh mắt trống rỗng đứng trên quốc lộ, nghênh đón chiếc xe hơi đang lao vào hắn như mãnh thú, tiếng phanh xe chói tai vang lên, một cổ lực lớn kéo hắn trở về, gắt gao bảo vệ hắn, rồi mới nặng nề mà vắng ra ngoài!

Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi gay mũi, Dung Thụy Thiên cảm giác như mình đang gặp một ác mộng, trong mộng giống như trở lại thời thơ ấu, trong ngõ nhỏ hắc ám vài tên thiếu niên ngăn hắn lại, bá đạo bắt phải đưa tiền bảo kê, hắn không đưa, đám kia tức giận, mắng mệ hắn là gái ***, đứa con sinh ra là của ai cũng không biết, bọn họ giống như những con sâu đang lúc nhúc, trong ánh mắt phun ra nọc độc đen ngòm.

Hắn điên lên xông tới, dả thương một tên trong đó, thiếu niên đầu lĩnh hung hăng đá ngã hắn, những tên khác xông lên, phát điên mà ẩu đả hắn, vô số nắm tay nện lên người hắn, tóc bị giật đến đau buốt, còn có tên phun nước miếng lên người hắn, hắn cố gắng bảo vệ mình, trên người vẫn đau đớn như trước, đau đến hắn thở không nổi, hắn bắt đầu liều mạng giãy dụa....

Một tia sáng len vào trong thế giới hắc, gắt gao níu lấy kẻ đang chìm sâu trong bóng tối như hắc, xem hắc tựa như một bảo vật trân quý, đôi tay kia nắm chặt lấy thân thể đau đớn của hắc, thân thể được người nọ ôm lấy, dùng sức đặt vào lồng ngực rộng lớn của y, hơi thở ấm áp quen thuộc len vào chóp mũi, trong nháy mắt hắc biết đây là hơi thở của Tịch Nhạ Hoài....

Dung Thụy Thiên chậm rãi mở mắt ra, một loại cảm xúc còn tuyệt vọng hơn cả tử vong bóp chặt lấy trái tim hắc, trong cơn mưa tầm tã, Tịch Nhạ Hoài sắc mặt tái nhợt nhìn hắc, ánh mắt thoát nhìn đặc biệt đau thương, tất cả đều là máu đỏ tươi chói mắt, y hé miệng muốn nói gì đó, nhưng máu tươi lại ồ ồ chảy ra khóe miệng y, rồi mới càng ngày càng nhiều máu ồ ồ tuôn ra.

Trong nháy mắt sợ hãi giống như hàng trăm hàng ngàn con kiến chui vào thân thể hắc, chúng nó hút máu hắc, gặm nhấm cốt tủy hắc, giống như quái thú vô hình đang xé rách da thịt chui khỏi thân thể hắc.

Trong đám người vang lên tiếng hét chói tai, xe cứu thương nhanh chóng chạy đến, các y tá trên xe cứu thương nhìn Tịch Nhạ Hoài nằm trên cáng, nhìn khuôn mặt tuần mỹ của y, mái tóc đỏ tươi, khóc run rẩy như những con thỏ.

Tịch Nhạ Hoài cả người là máu, khó thở, y tá nức nở gần ống thở ô xi lên mũi miệng hắc, ngọn đèn trên xe chiếu lên người, giống như mới vừa rồi chỉ là một cơn ác mộng, Tịch Nhạ Hoài cố hết sức mở mắt ra, tìm kiếm Dung Thụy Thiên, sau khi thấy hắc đang ở cạnh mình liền chống đỡ không được mà hôn mê bất tỉnh.

Trong hành lang im lặng không có bất kỳ thanh âm gì, Dung Thụy Thiên ngồi trên ghế dài bệnh viện, khuôn mặt trầm tĩnh dưới chiếc bóng u ám, thỉnh thoảng nhìn đèn phẫu thuật còn chưa tắt, trong lòng tất cả đều là hình ảnh ánh mắt chấp nhất của Tịch Nhạ Hoài trước lúc hôn mê cùng với máu tươi không ngừng lan tràn, thân thể hắc bị sợi dây thừng sợ hãi gắt gao trói buộc, run rẩy đến không thể kiềm được.

Trì Hạo nhận được tin tức Tịch Nhạ Hoài bị tai nạn xe cộ liền vọt tới bệnh viện, y tựa hồ mới từ tiệc rượu nào trở về, trên người còn mặc tây trang đen, mái tóc đen giống như bị sáu người cao to chà nắm qua.

Ánh sáng lạnh như băng bao phủ hành lang bệnh viện, thoát nhìn tựa như một bộ phim đau thương đen trắng, Dung Thụy Thiên ngẩng đầu, ánh mắt hai người chạm vào nhau trong không khí, Trì Hạo vén tay tát Dung Thụy Thiên một bạt tai.

”Đều tại mày! Đều tại mày! Hết thấy đều tại mày! Nếu không phải là mày thì Tịch Nhạ Hoài làm sao lại trở thành như vậy! Mày cái gì cũng không làm được, vì cái gì không thể im lặng chờ một bên?! “

Mặt Dung Thụy Thiên đau nhức, Trì Hạo vẫn chưa hết giận một lần nữa giơ tay lên, Tân Đồ Hiên vừa tới liền xông lên, che trước người Dung Thụy Thiên, bắt lấy Trì Hạo đang sắp hồng mắt bên cạnh: ”Bình tĩnh một chút! Hiên tại không phải lúc tranh chấp! “

”Chiều nay Tịch Nhạ Hoài vẫn còn hoàn hảo, hiện giờ lại đang nằm trong phòng phẫu thuật, anh nói tôi có thể bình tĩnh sao?! “ Trì Hạo tức giận giống như sóng biển đang quay cuồng, trước khi đến đây đã có rất nhiều truyền thông đuổi theo phỏng vấn y, thông qua sự giải thích này nọ của bon họ, còn có những nhân chứng kể lại, y rất nhanh liền hiểu được sự việc trải qua, cho nên không có cách nào tha thứ được một Dung Thụy Thiên đang bình yên vô sự ở đây.

”Cái gì hắc cũng không biết, anh đừng trách cứ Dung Thụy Thiên” Tân Đồ Hiên bảo vệ Dung Thụy Thiên, túm Dung Thụy Thiên ra phía sau mình, làm thế nào cũng không để Trì Hạo chạm được hắc.

”Vì cái gì không thể trách hắc! Vì bảo hộ hắc, Tịch Nhạ Hoài cái gì cũng không nói cho hắc, còn một mình gánh toàn bộ trách nhiệm, không để hắc phải phiền lòng vì chuyện gì, mà hắc lại làm cái gì!!!! “ Trì Hạo kích động muốn xông lên, Tân Đồ Hiên lập tức nắm chặt tay y.

”Các người” Thần sắc Dung Thụy Thiên tiêu tụy, trong ánh mắt tất cả là tơ máu, hắc nhìn thẳng Trì Hạo, từng chữ từng chữ hỏi: ”Có thể nói cho tôi biết xảy ra chuyện gì hay không? “

Trì Hạo nhìn Tân Đồ Hiên không nói gì, Tân Đồ Hiên nhìn thấy bộ dáng tiêu tụy của Dung Thụy Thiên cũng không có cách nào mở miệng, Trì Hạo khí thế bức nhân nhìn hắc, nói: ”Tịch Nhạ Hoài hiện tại thiếu nợ mười triệu tệ, anh có thể giúp y sao? “

Dung Thụy Thiên nhìn thẳng Trì Hạo: ”Thiếu nợ ai? “

” Trác Thích Mặc ” Trì Hạo chỉ đơn giản nói ba chữ, nhìn Dung Thụy Thiên cương cứng tại chỗ, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, giống như đang lâm vào bóng tối, bả vai buộc chặt, duy nhất chỉ có đôi mắt che kín ngọn lửa oán hận.

92. Chương 92

Con người chia hận thù ra làm hai loại.

Một loại là hễ khi nhắc đến tên đối phương liền nghiêng răng nghiêng lợi, toàn thân cao thấp từng tế bào đều tràn ngập cảm giác nôn nóng muốn cùng đối phương đồng vu quy tận, vừa nhìn thấy liền hận không thể rút gân lột da kẻ đó, sau khi chém cho máu thịt mơ hồ liền thả vào lò lửa thiêu đốt thành tro.

Một loại là giống như gió thu thổi những chiếc lá bay la đà, không muốn liên lụy gì với kẻ đó, xem đối phương như không khí không tồn tại, khi gặp đến liền không chút do dự tránh đi.

Hận thù của Dung Thụy Thiên đối với Trác Thích Mặc thuộc loại thứ hai, không muốn cùng xuất hiện với y, cũng không muốn gặp mặt y, lại càng không muốn liên lụy gì đến y, hiển nhiên đây bất quá chỉ là ý nghĩ đơn phương của hắn.

Khi bác sĩ báo cho hắn biết Tịch Nhạ Hoài đã thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm, Dung Thụy Thiên liền gọi cho Trác Thích Mặc, Trác Thích Mặc hoàn toàn không ngoài ý muốn khi nhận được điện thoại của Dung Thụy Thiên, giống như dự đoán được hắn sớm hay muộn cũng sẽ gọi tới, liền báo nơi gặp mặt cho hắn biết.

Dung Thụy Thiên lái xe của Trì Hạo đến khách sạn Trác Thích Mặc nói, khách sạn cách cao ốc Hoàn Á không xa, hiển nhiên đây cũng là sản nghiệp của y, đến quầy tiếp tân nói cho nữ nhân viên biết mục đích đến của hắn, đối phương dẫn hắn đi vào phòng Trác Thích Mặc đang ở.

Đèn thủy tinh óng ánh chiếu rọi khắp phòng, tựa hồ cả tầng lầu đều là của Trác Thích Mặc, phòng ở bố trí xa xỉ lại hoa lệ, Trác Thích Mặc ngồi trong phòng khách chờ hắn, nữ tiếp tân sau khi đưa hắn đến đây liền thấp giọng rời đi.

Ánh mắt hai người chạm vào nhau trong không khí, cũng giống như lần gặp mặt trước, Trác Thích Mặc như trước áo mũ chỉnh tề, toàn thân tỏa ra khí chất quý tộc tao nhã, y ý bảo Dung Thụy Thiên ngồi xuống, rồi mới tự mình thay hắn châm một tách trà, rồi mới làm một tư thế “mời”.

Dung Thụy Thiên không uống.

Trác Thích Mặc cũng không miễn cưỡng hắn, bất cứ khi nào y cũng có phong độ thật thân sĩ, vừa thấy liền biết được tu dưỡng rất tốt, nhưng nếu vứt bỏ tầng tầng hoa lệ bên ngoài, bên trong mục ruỗng đủ để khiến cho người ta Mao cốt tủy thiên, y nói:” Từ lần gặp mặt trước đến nay, cũng có nửa năm không gặp được em, gần đây em khỏe không?”.

” Anh rõ ràng biết tôi sống thế nào, làm gì còn hỏi tôi ” Dung Thụy Thiên nhanh chóng trả lời, hắn không thích điệu bộ dối trá kia của Trác Thích Mặc, nếu Tịch Nhạ Hoài có dính dáng đến y, như vậy lần trước sau khi phát hiện được hắn thì y đã tính toán chuẩn bị rất nhiều điều, cứ việc có nhiều điều nhìn như không liên quan đến y nhưng y chắc chắn là người đứng sau, chỉ là không hiện ra phía trước mà thôi.

” Em tựa hồ nhìn thấu được anh, nhưng em còn chưa đủ hiểu biết anh, những việc mà anh đã kiên trì thì tuyệt đối sẽ không buông tha ” Trác Thích Mặc nhẹ nhàng cười, biểu tình dịu dàng hơn một chút so với bình thường.

Dung Thụy Thiên vẫn như trước thập phần cảnh giác:” Anh đã nói sẽ không quấy rầy tôi!” lần trước gặp mặt đã nói thật sự rõ ràng, cho nên không nghĩ tới sẽ còn dây dưa không rõ với y, thậm chí còn phải chủ động liên hệ y.

” Chuyện đã hứa với em anh sẽ không đổi ý, thậm chí cũng chưa liên lạc với em, em chớ quên, lần này là em liên lạc với anh, anh bất quá chỉ là đáp ứng yêu cầu của em, chủ động gặp mặt với em một chút mà thôi”.

Dung Thụy Thiên nghiêng răng nghiêng lợi, hỏi sang chuyện khác:” Anh đã làm cái gì đối với Tịch Nhạ Hoài?!!!” hắn không rõ ràng lắm tình hình kinh tế của Tịch Nhạ Hoài, nhưng hắn biết y không thiếu nợ ai, nhất là Trác Thích Mặc.

” Anh bắt quá là cho Tịch Nhạ Hoài một ít cảnh cáo, ai ngờ y sẽ biến thành kết cục như vậy, còn ra tai nạn xe cộ ” chú ý tới sắc mặt Dung Thụy Thiên thay đổi, Trác Thích Mặc vẫn như trước bình tĩnh nói:” Lúc tìm được em là vào tháng bảy, khi đó em đang cùng đoàn phim ‘Kẻ đuổi bắt’ đi quay ngoại cảnh, em cùng Tịch Nhạ Hoài ôm nhau ngoài hành lang, bị phóng viên anh quen chụp được, anh biết đó là em, nhưng Tân Đồ Hiên lại nói với anh rằng đó không phải em, nhưng mặc kệ em biến thành dạng gì, anh đều có thể liếc mắt một cái liền nhận ra”.

Trác Thích Mặc thanh âm êm tai lại dễ nghe, nhưng Dung Thụy Thiên lại bắt đầu lạnh cả người, rồi hắn nghe được tiếng cười lạnh của ác ma từ một nơi bí mật nào gần đó:” Lúc em ở cùng Tịch Nhạ Hoài khi quay ngoại cảnh, tất cả các hình ảnh đều được camera khách sạn quay lại, các người ở trong phòng hôn môi, ôm nhau, ở trong phòng tắm làm tình, vẫn triển miên đến đêm khuya, nhìn xem một hồi lâu anh càng thêm xác định đó là em. Anh không nói với Tân Đồ Hiên là tìm được em, anh biết cậu ta nhất định sẽ ngăn anh, cho nên anh tìm người chụp em và y, như vậy sau khi trở về từ Mỹ, anh có thể lập tức tìm được em ...” Trác Thích Mặc dừng một chút:” Đừng nhìn anh như vậy, em sẽ không hiểu được anh dùng loại tâm tình gì mà xem hết vài thứ kia, anh không thích em và Tịch Nhạ Hoài quen nhau, muốn ngăn cản em, nhưng em lại rõ ràng tỏ vẻ không muốn đi theo hướng anh đặt ra”.

Dung Thụy Thiên khiếp sợ nhìn Trác Thích Mặc, trái tim mềm mại ấy như đang bị một chiếc vòng khít chặt hung mãnh siết lại, hắn dự cảm sự tình sẽ không đơn giản như thế, quả nhiên, Trác Thích Mặc lại không nhanh không chậm nói ra càng nhiều bí mật.

” Ngay từ đầu anh không dùng ảnh chụp uy hiếp Tịch Nhạ Hoài chia tay với em, bởi vì gần nhất y vẫn còn là nghệ sĩ trong công ty, thứ hai là anh chưa bứt ra được chuyện của Tuyết Lê, Tuyết Lê có một phần văn kiện của anh, vẫn luôn dùng nó uy hiếp anh khiến anh cho cô ta nhiều cơ hội đóng phim. Vì để hủy đi văn kiện kia, anh quyết định lấy một loại phương thức khác tuyên truyền bọn họ, làm cho bọn họ tùy ý chịu sự khống chế của anh. Anh tạo scandal giữa Tuyết Lê và Tịch Nhạ Hoài, cố ý thả ra tin tức cho phóng viên là bọn họ đang quen nhau, nhưng Tịch Nhạ Hoài lại không chịu hợp tác, thậm chí trong lễ ra mắt ‘Kẻ đuổi bắt’ cũng trực tiếp tỏ rõ thái độ, còn khiến cho anh phải thu dọn cục diện rối rắm mà Tuyết Lê làm ra”.

Dung Thụy Thiên nhớ tới buổi lễ ra mắt ‘Kẻ đuổi bắt’ ngày đó, Tuyết Lê trước mặt mọi người thổ lộ với Tịch Nhạ Hoài, sau đó lại bị Tịch Nhạ Hoài cường ngạnh cự tuyệt sạch sẽ, này đó hóa ra là khi vừa mới bắt đầu đã được an bài tốt, vẫn là Trác Thích Mặc thao túng.

93. Chương 93

” Nếu Tuyết Lê theo ước định mà đưa văn kiện cho anh, anh sẽ không khó xử phụ nữ, nhưng không nghĩ tới Tuyết Lê sau này càng ngày càng thái quá, không những tạo phiền toái cho anh mà còn làm sự tình càng thêm phức tạp, đúng dịp có một buổi tối Tuyết Lê và Tịch Nhạ Hoài đều ở quán bar, Tuyết Lê thích Tịch Nhạ Hoài như vậy, còn hôn môi, ôm, còn có những động tác ái muội khác, nếu làm cho phóng viên bắt lấy cơ hội chụp được, thì chắc chắn đây sẽ là đầu đề giải trí hôm sau, thực khéo là quả nhiên được đưa lên đầu đề “.

Dung Thụy Thiên sắc mặt tái nhợt nhìn Trác Thích Mặc, đáy mắt toát ra ánh lửa đủ để thiêu đốt y sạch sẽ.

Trác Thích Mặc vẫn tao nhã ngồi đó, vẻ mặt từ đầu đến cuối đều không có biến hóa:” Nhưng mà trở thành đầu đề bất quá chỉ làm tăng độ nổi tiếng của nghệ sĩ mà thôi, không ảnh hưởng đến toàn cục, nhưng nếu muốn nghệ sĩ gặp được gièm pha đủ để hủy diệt họ thì phải có cách khác, thế là anh an bài cho người khiến cho Tuyết Lê hít thuốc phiện, cũng làm cho Tịch Nhạ Hoài dính liú đến cô ta”.

” Sao anh lại có thể ...”

” Làm như vậy Tịch Nhạ Hoài sẽ hãm sâu vào cảnh khổ, Tuyết Lê cũng không uy hiếp được anh” Trác Thích Mặc nhìn chăm chú vào vào khuôn mặt tức giận của hắn, trong con ngươi bình tĩnh nổi lên gợn sóng:” Mười

tháng, lúc hợp đồng giữa anh và Tịch Nhạ Hoài chấm dứt, anh sẽ trả bằng ghi hình và ảnh chụp cho y, bảo y chia tay với em”.

” Vô sỉ!” Dung Thụy Thiên chửi ầm lên, hắn không nghĩ tới sau khi Trác Thích Mặc tìm được hắn rồi mà còn có thể che giấu giỏi như vậy, là vì để tránh né Tân Đồ Hiên, tìm ra nhược điểm trí mạng của Tịch Nhạ Hoài

” Anh bắt quá chỉ là muốn đạt tới mục đích mà thôi, thậm chí chắc chắn Tịch Nhạ Hoài sẽ vì em mà đáp ứng anh, như vậy kết quả cuối cùng thì em vẫn sẽ là của anh” nói đến đây sắc mặt Trác Thích Mặc khê biến:” Nhưng anh làm sao cũng không tưởng được Tân Đồ Hiên sẽ ra mặt, nói cho Tịch Nhạ Hoài biết chuyện về phần văn kiện kia, rồi mới lấy được từ trong tay trợ lý Tô Đồng của Tuyết Lê, dùng nó đến đặt điều kiện với anh”.

Sắc mặt Dung Thụy Thiên không thể dùng từ tái nhợt để hình dung.

Lần đầu tiên nhìn thấy Tô Đồng là ở trong nhà ăn, lúc ấy Tịch Nhạ Hoài và Tô Đồng đang thảo luận sự tình, nhưng vì để giấu diếm tất cả nên Tịch Nhạ Hoài lừa hắn, nói Tô Đồng là diễn viên cùng tổ kịch.

Hắn bị y lừa....

Hắn cái gì cũng không biết, vẫn luôn được y bảo hộ thật cẩn thận, thậm chí không nghĩ tới việc này lại có liên quan đến Trác Thích Mặc, y ở sau lưng hắn thừa nhận toàn bộ khổ sở và áp lực, lại còn phải chịu thêm việc hắn không hiểu cho y.

” Tịch Nhạ Hoài yêu cầu dùng phần văn kiện này để đổi ảnh chụp, anh nói cho y rằng ngoài phần văn kiện này ra anh còn muốn mười triệu tiền mặt, mười triệu tiền mặt đủ để cho y tán gia bại sản, nhưng y lại không do dự mà đáp ứng yêu cầu của anh”.

Sắc mặt Dung Thụy Thiên tái nhợt như tờ giấy, ngực giống như bị một tảng đá lớn đè nặng, không thể hô hấp, mười triệu quả thực là con số thiên văn, cho dù Tịch Nhạ Hoài có tiền đi chăng nữa cũng không có biện pháp lập tức lấy ra được, cho nên vì chuẩn bị tiền nên y trở nên bận rộn, không ngừng công tác, không ngừng quay quảng cáo, thậm chí còn nhận đóng phim, y từng nói qua rằng sau khi “Kẻ đuổi bắt” chấm dứt thì y sẽ không đóng phim nữa, khi đó hắn không phát hiện y có gì không thích hợp.

Trác Thích Mặc áo mũ chỉnh tề ngồi đó, lẳng lặng nhìn vẻ mặt gần như tuyệt vọng của Dung Thụy Thiên, cơ hồ sắp vươn tay ra, che lại biểu tình thống khổ trên mặt hắn, nhưng y cái gì cũng chưa làm, cái gì cũng không thể làm.

Dung Thụy Thiên sụp xuống hàng mi thật dài, che giấu ánh sáng ướm át nơi đáy mắt, hắn thần thờ nhìn làn hơi nước trên tách trà, rồi thanh âm mới khàn khàn hỏi Trác Thích Mặc.

” Vì sao phải chấp nhất với tôi?”

” Anh tin tưởng anh mới là quy túc tốt nhất của em, mặc cho em biến thành dạng gì đi chăng nữa, anh đều có thể trước sau như một yêu em”. Trác Thích Mặc cố gắng đè nén sự thất bại trong nội tâm, thoát nhìn vẫn tao nhã như trước, chỉ là khóe miệng hiện lên một nụ cười chua xót:” Anh không nghĩ tới Tịch Nhạ Hoài lại kiên quyết như vậy, thậm chí nguyện cho em cái gì cũng không biết, y so với suy nghĩ của anh còn muốn để ý đến em hơn.... Là anh thua, em trở về đi”.

Dung Thụy Thiên không do dự rời đi, không biết có phải nhìn lầm hay không, Trác Thích Mặc vẫn dùng ánh mắt dịu dàng như trước nhìn chăm chú hắn, lúc hắn nhận không được quay đầu nhìn lại, nghe được y gần như thở dài nói lời xin lỗi.

Hết thấy đã kết thúc, Trác Thích Mặc không đòi Tịch Nhạ Hoài mười triệu nữa, cũng không công bố cuốn bằng ghi hình đó nữa, y giống như những gì đã cam đoan với Dung Thụy Thiên mà thả hắn trở về, từ nay về sau không còn dây dưa.

Những ngày kế tiếp, vẻ lo lắng càng ngày càng nặng bao trùm trên thiên không, bao trùm trong lòng Dung Thụy Thiên, tình huống của Tịch Nhạ Hoài không tốt như đã nghĩ, thậm chí còn chưa tỉnh lại, những đường cong trên dụng cụ đo suy yếu phập phồng, biểu hiện tình huống của y cũng không khả quan.

94. Chương 94

Dung Thụy Thiên cách cánh cửa thủy tinh trong suốt, yên lặng nhìn Tịch Nhạ Hoài đeo mặt nạ dưỡng khí, y vẫn không nhúc nhích nằm trên giường bệnh trắng toát, trên ***g ngực rộng lớn của y bị băng một lớp băng gạc thật dày, trong mũi cắm ống thở, hô hấp rất chậm rất chậm, ngực liên tục phập phồng, đôi lông mày gọn gàng đen mà sắc bén kia nhíu lại thật chặt, hiển nhiên là ngủ thật sự không thoải mái, không biết có phải là miệng vết thương rất đau, hay vẫn là đang chìm sâu trong ác mộng....

Sợi tóc đỏ tươi của y rơi trên gối đầu, đôi môi mím chặt mất màu, giống như những người mẫu tô son môi màu trắng trên bìa tạp chí, khuôn mặt tinh xảo tuấn mỹ kia trắng bệch tựa như hoa tuyết, thoạt nhìn vô cùng tiêu tụy, trên cằm còn có một vòng râu lún phún màu xanh.

Nhớ lại trước kia, Tịch Nhạ Hoài làm sao lại có thể không động đậy gì mà nằm trên giường thế kia, y chói mắt tựa như một vầng thái dương, cả người tỏa ra hào quang làm cho người ta phải kính diêm, Dung Thụy Thiên đem mặt áp lên tấm cửa thủy tinh lạnh như băng, thấp giọng nói gì đó với Tịch Nhạ Hoài, cứ việc người đàn ông xinh đẹp tựa như đang chờ đợi được hôn môi ấy cái gì cũng không nghe được, càng không thể đáp lại câu hỏi của hắn, nhưng hắn vẫn cố chấp áp vào để nói cho người ấy biết những chuyện phát sinh gần đây.

Sau mấy ngày mưa to thì tiết trời bắt đầu ấm lại, giống như muốn thỏa mãn những con người khát vọng được hôn ánh mặt trời, ông mặt trời mỗi ngày đều vui tươi hơn hử đi ra Say hello.

Báo " Tân tuần san" đưa tin Tịch Nhạ Hoài bị tai nạn xe cộ!

Dù cho Tân Đồ Hiên dùng trăm phương nghìn kế giấu diếm chuyện tai nạn xe cộ của Tịch Nhạ Hoài, nhưng tin tức ấy vẫn bị rò rỉ, tất cả mọi người đều chú ý đến Tịch Nhạ Hoài, thương thế của hắn khiến cho trăm ngàn người lo lắng.

Rất nhiều truyền thông dồn về bệnh viện yêu cầu phỏng vấn, fans cũng lo lắng đứng canh ở trước sảnh bệnh viện, có người còn thậm chí liên hệ danh y ở nước ngoài gấp rút bay qua trị liệu cho Tịch Nhạ Hoài, bọn họ xuất hiện khiến bệnh viện bị chen chúc chật như nêm cối, kín người hết chỗ, cảnh sát phải đặc biệt ra mặt duy trì trật tự, ngăn phóng viên và fans ra bên ngoài, phóng viên ồn ào muốn gặp người đại diện Trì Hạo của Tịch Nhạ Hoài, bảo y đi ra thuyết minh tình huống với mọi người.

Trì Hạo đại diện Tịch Nhạ Hoài đi ra thuyết minh tình huống cho cộng đồng người quan tâm đến y, vừa phải ứng phó với truyền thông và fans trong bệnh viện, còn phải đi xin lỗi các y bác sĩ, cả người mệt đến sứt đầu mẻ trán.

Mà Tịch Nhạ Hoài thì tỉnh lại vào một buổi sau trưa ấm áp, vài vị bác sĩ chạy đến xem xét tình huống của y, sau khi xác định tình huống của y đã ổn định mới ý bảo Dung Thụy Thiên đã lo lắng mấy ngày nay tiến vào, mũi Dung Thụy Thiên như lên men bước vào.

Giường bệnh trong bệnh viện trắng toát giống như bị phủ tuyết, Dung Thụy Thiên nhìn Tịch Nhạ Hoài trên giường bệnh, khuôn mặt tuấn mỹ khiến cho người nhiều người điên cuồng say đắm kia nay trở nên gầy yếu, tái nhợt, giống như mảnh thủy tinh dễ dàng rạn vỡ, Dung Thụy Thiên vuốt ve khuôn mặt lạnh lẽo của hắn, vuốt ve xương chân mày cao cao, chiếc mũi còn có hàng râu lún phún màu xanh trên cằm kia, một lần lại một lần.

Tịch Nhạ Hoài chớp chớp đôi hàng mi dày đậm, mở ra ánh mắt bị lấp đầy tơ máu, gắt gao nhìn chăm chăm Dung Thụy Thiên, trong cổ họng phát ra tiếng nói khàn khàn không rõ ràng:" Đừng, đừng rời xa anh...."

Nước mắt Dung Thụy Thiên liền rơi xuống, những nôn nóng bất an trong mấy ngày vừa qua sau khi y thức tỉnh thì lập tức tan thành tro bụi, hắn nhẹ nhàng tựa lên ngực Tịch Nhạ Hoài, mặc kệ phát sinh chuyện gì, hắn phải nên tin tưởng Tịch Nhạ Hoài, từ đầu đến cuối phải nên tin tưởng y....

Nhưng tại thời khắc mấu chốt, hắn do dự, hoài nghi, còn muốn rời bỏ y, người như hắn, làm sao còn đáng giá được y yêu, mà khi y tỉnh lại lời đầu tiên liền bảo hắn đừng rời đi.

.....

Khi y từ nơi Trác Thích Mặc nhìn thấy những ảnh chụp cùng băng ghi hình đó thì liền tuyệt vọng, nếu những thứ này công bố ra ngoài thì đủ để hủy diệt Dung Thụy Thiên, may mắn khi đó Tân Đồ Hiên đã nói cho y biết rất nhiều việc, lại từ chỗ Tô Đồng lấy được phần văn kiện, phần văn kiện kia đủ để nắm chặt nhược điểm của Trác Thích Mặc, thế là dùng nó đặt điều kiện với Trác Thích Mặc, cuối cùng dùng văn kiện cùng với mười triệu tiền mặt đổi lấy ảnh chụp và băng ghi hình.

Trác Thích Mặc cho y hai mươi ngày chuẩn bị tiền, mà tiền mặt trong tay y tính cả cổ phiếu, phiếu công trái, châu báu, bất động sản cộng lại cũng không nhiều như vậy.

Hơn nữa muốn mua lại phần văn kiện trên tay Tô Đồng cũng cần tiền, trong một chốc không đào đâu ra, y mỗi ngày đều nôn nóng bất an, giống như bị người bóp cổ không thể hô hấp, tuy rằng tuyệt vọng nhưng lại không thể nói cho Dung Thụy Thiên biết việc này, một khi hắn biết thì sẽ đến tìm Trác Thích Mặc, khi hắn nhìn đến ảnh chụp cùng băng ghi hình này thì khẳng định sẽ vì bảo hộ sự nghiệp diễn viên của y mà đồng ý chia tay, y quá rõ ràng tính tình của hắn, cho nên mới hao hết tâm tư giấu diếm hắn, nhưng vẫn bị lộ ra sơ hở.

Khi y đã gom đủ tiền, lúc bảo Tô Đồng lại đây giao phòng thì bị Dung Thụy Thiên thấy được, bình thường khi Dung Thụy Thiên tan tầm thì đã khuya, nhưng ngày đó lại trở về sớm như vậy, nếu để hắn vào phòng khách thì mọi chuyện sẽ không che giấu được, y không muốn cho hắn biết những chuyện như vậy, định giấu diếm hắn cho đến khi chấm dứt, cho nên ngăn Dung Thụy Thiên lại không cho hắn bước vào, không nghĩ tới thái độ gần như cự tuyệt ấy của y lại thương tổn hắn, thậm chí suýt chút nữa đã mất đi hắn.

Nhìn Dung Thụy Thiên đang ghé lên người mình yên lặng rơi lệ, lòng Tịch Nhạ Hoài như tan nát, y cố hét sức giơ tay lên, nhẹ nhàng ôm lấy thân thể phát run của hắn, may mắn, cuối cùng hắn vẫn còn bên cạnh y.

95. Chương 95

Nửa tháng sau Tịch Nhạ Hoài xuất viện, vào ngày xuất viện Tô Đồng liền đến gặp Tịch Nhạ Hoài để bảo y ký hợp đồng chuyển nhượng bất động sản, Tịch Nhạ Hoài yên lặng cầm bút, dưới ánh mắt ngạc nhiên của Dung Thụy Thiên ký xuống.

Tô Đồng vui sướng cầm hợp đồng, xoay người chào hỏi với Dung Thụy Thiên đang đứng cương tại chỗ: "Xin chào, tôi là Tô Đồng trợ lý của Tuyết Lê, trong buổi yến tiệc Figaro tổ chức tôi đã gặp anh".

"Xin chào" Dung Thụy Thiên cứng ngắc bắt tay với Tô Đồng, làm thế nào cũng không nghĩ tới Tô Đồng đã từng gặp qua hắn, nhưng hắn lại hoàn toàn không có ấn tượng gì với Tô Đồng, thế nên lúc gặp cũng không nhận ra, thậm chí khi Tịch Nhạ Hoài vì giấu diếm tất cả mà dối lừa hắn, nói rằng Tô Đồng là diễn viên cùng tổ kịch, vậy mà hắn không biết còn ngây ngốc tin tưởng.

"Vốn ngày đó Tịch Nhạ Hoài nên ký hợp đồng luôn, nhưng y lại đột nhiên bỏ chạy, nên hôm nay tôi mới lại đây quấy rầy các anh" Tô Đồng nhìn Dung Thụy Thiên, bảo bối vỗ vỗ hợp đồng, đây là phòng ở của cô.

Dung Thụy Thiên nhìn Tô Đồng mà nhớ tới những chuyện đã phát sinh trong chung cư lần trước, Tịch Nhạ Hoài chú ý tới vẻ mặt của hắn, chủ động hạ lệnh tiễn khách với Tô Đồng: "Cô cầm hợp đồng về đi, đừng ở chỗ này nói nhảm".

"Đã biết, tên lạnh lùng, mệt tôi còn xem anh là thần tượng mà yêu thích" Tô Đồng phồng miệng hừ một tiếng, lắc lắc eo thon nhỏ rời đi. Lần này ít nhiều cũng nhờ Tuyết Lê, làm cho cô có thể nhặt được một chiếc bánh ngọt lớn, trước khi Tuyết Lê đến trại cai nghiện thì có đưa cho cô một phần văn kiện, kêu cô đem văn kiện bán cho Tịch Nhạ Hoài, nếu Tịch Nhạ Hoài xác định là cần, vậy thì đòi y năm trăm ngàn, mặt khác để làm thù lao thì cô có thể yêu cầu vài thứ này nọ với Tịch Nhạ Hoài.

Tô Đồng nghĩ đây bất quá chỉ là một phần văn kiện mà thôi, làm sao lại đáng giá để khiến cho người khác phải trả nhiều tiền như vậy, cô cứ cho rằng Tuyết Lê hít thuốc phiện nên làm cho tinh thần có vấn đề, nhưng khi cô nhìn đến nội dung trong văn kiện thì liền cảm thấy thứ này tuyệt đối có giá trị!

Cô không thể tưởng tượng được dưới ngoại hình nho nhã của Trác Thích Mặc lại là một con người đã từng lợi dụng lỗ hổng tài chính trong công ty Tân Đình mà lách luật, chỉ ngần ngừ mười ngày đã khiến cho một

Tân Dĩnh trị giá tám triệu đô la tán gia bại sản chỉ trong một đêm, mà lượng tài chính kia sau khi Tân Dĩnh bị phá sản, đồng loạt biến mất tầm hơi.

Phần hợp đồng lúc ấy y ký kết với Tân Dĩnh, nếu đem cho những luật sư chuyên nghiệp cẩn thận nghiên cứu, sẽ phát hiện rất nhiều lỗ hổng, hơn nữa sẽ biết tám triệu biến mất kia rốt cuộc đã đi đâu, trong hợp đồng vì sao phải nhắc riêng đến việc phải chuyển hợp đồng của Dung Thụy Thiên sang Hoàn Á, những điều này nếu là Trác Thích Mặc cũng không thể giải thích rõ ràng lắm, một cái nào trong đây cũng đủ để đưa y ra tòa.

Không biết Tuyết Lê làm sao lại có được phần hợp đồng này rồi làm thành văn kiện giấu đi, nhưng cô biết phần văn kiện này thật sự rất nguy hiểm, hơn nữa Trác Thích Mặc là dạng người gì, cô càng thêm sợ hãi muốn nhanh chóng đẩy nó ra khỏi tay.

Thế là cầm phần văn kiện này đưa cho Tịch Nhạ Hoài xem, Tịch Nhạ Hoài xem xong liền quyết định muốn nó, nhìn y dứt khoát như vậy, cô liền dùng công phu sư tử ngoạm nói, trừ bỏ năm trăm ngàn còn muốn phòng trong chung cư y đang ở, Tịch Nhạ Hoài một hơi liền đáp ứng, sau đó cô liền ngồi chờ Tịch Nhạ Hoài đưa phòng ở cho cô.

Phòng ở kia của Tịch Nhạ Hoài vừa mua chưa lâu, muốn làm thủ tục chuyển giao cũng rất phiền toái, hơn nữa Tịch Nhạ Hoài lại quá bận, mỗi ngày đều vội vàng kiếm tiền, thậm chí cả nửa tháng cũng không thèm liên hệ cô, cô tức giận đến liên hệ Tịch Nhạ Hoài, Tịch Nhạ Hoài chủ động xin lỗi rồi hẹn cô ra nhà hàng ăn cơm, hẹn thời gian ký hợp đồng với cô, rồi đến ngày người của cục bất động sản đến công chứng, đem mặt mã phòng đổi thành của cô, cô an tâm hơn phân nửa rồi lại tiếp tục thúc giục y ký hợp đồng, rồi Tịch Nhạ Hoài lại bỏ chạy khi thấy Dung Thụy Thiên, sau đó thì Tịch Nhạ Hoài bị tai nạn xe cộ, thật vất vả Tịch Nhạ Hoài mới bình phục, cô đương nhiên phải tới tìm Tịch Nhạ Hoài thực hiện hứa hẹn.

” Vì phần văn kiện kia, anh đưa phòng ở cho cô ấy? ” Dung Thiên xách theo hành lý, nhìn Tịch Nhạ Hoài bên cạnh, làm sao cũng không tưởng được y lại tiêu tiền mua phần văn kiện kia, còn đưa phòng đang ở cho Tô Đồng.

” Cô ấy thích nhà anh đang ở, hơn nữa anh trai Tô Nhiên của cô cũng ở gần đây, sau này có muốn ăn cơm cái gì cũng thuận tiện”.

Dung Thụy Thiên ghen hờn nhìn trân trối, hỏi: ” Cô ấy, cô ấy là anh em gái với Tô Nhiên?! ” Tô Nhiên là bí thư của Tân Đồ Hiên, cũng thường xuyên gặp y rất nhiều lần quanh khu nhà ở, nhưng chưa từng nghe y đề cập qua còn có một em gái.

” Bọn họ đều họ Tô ” Tịch Nhạ Hoài yên lặng thở dài, nếu không phải bởi vì Tô Đồng, làm sao lại sẽ có nhiều hiểu lầm như vậy với Dung Thụy Thiên, còn khiến Dung Thụy Thiên biết tất cả, còn một mình đi tìm Trác Thích Mặc.

Dung Thụy Thiên xem chút bị câu trả lời của Tịch Nhạ Hoài làm hộc máu: ” Không phải cứ họ Tô đều là anh em”.

” Được rồi được rồi, đừng tức giận, nếu em thích ở bên kia như vậy, sau này chờ có phòng trống thì anh sẽ mua ” Tịch Nhạ Hoài mở cửa xe, chuẩn bị lái xe, lại dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Dung Thụy Thiên mà ngồi ghế phó lái.

” Tôi không phải vì chuyện phòng ở mà tức giận, tôi giận anh thế nhưng giấu tôi nhiều như vậy ” Dung Thụy Thiên lái xe, ánh sáng ngoài cửa sổ dừng trên người hắn, trong đồng tử màu hổ phách lóe ra ánh sáng ướt át.

” Anh không muốn cho em biết nhiều chuyện như vậy ” Tịch Nhạ Hoài nhìn Dung Thụy Thiên chăm chú, vẻ mặt thật sự dịu dàng: ” Khi đó anh chỉ nghĩ đến việc làm thỏa đáng chuyện phòng ở, rồi mới đem văn kiện và tiền mặt cho Trác Thích Mặc, đổi lấy băng ghi hình cùng ảnh chụp, sau đó thì hết thấy mọi chuyện sẽ kết thúc, nhưng hành vi giấu diếm tất cả mọi chuyện ấy đã làm tổn thương em, thực xin lỗi”.

” Tuyệt không tha thứ anh”.

” Vậy anh đây dùng cả đời đến xin lỗi em “.

Dung Thụy Thiên không đáp lại Tịch Nhạ Hoài, nhưng dưới ánh nhìn chăm chú dịu dàng của y mà xoay đầu lại, rồi mới nở nụ cười khi Tịch Nhạ Hoài nắm lấy tay mình, cùng mình mười ngón đan vào nhau, đuôi lông mày toát ra vài phần gợi cảm bức người.

96. Chương 96

Khi trở lại biệt thự Tỉnh Bảo An thì đã là buổi tối, bởi vì thương tích của Tịch Nhạ Hoài còn chưa khỏi nên vẫn còn là bệnh nhân cần được chăm sóc.... Dung Thụy Thiên ôm đồm hết tất cả việc nhà, ngoan ngoãn phục tùng tất cả những gì Tịch Nhạ Hoài yêu cầu, nấu cơm cho Tịch Nhạ Hoài ăn, ăn xong rửa chén, giặt quần áo, rồi mới dẫn dò Tịch Nhạ Hoài uống thuốc, hầu hạ y tắm rửa, rồi dưới sự yêu cầu của y mà cùng y tắm rửa, sau đó lại theo yêu cầu của y mà lau người cho y.

Khi bọn họ lên giường thì Tịch Nhạ Hoài lại quần lấy hần, vừa ôm vừa hôn giống như một con dã thú đói khát, làm sao cũng không chịu ngủ, thậm chí còn đưa ra yêu cầu với hần, sau khi Dung Thụy Thiên nghe xong yêu cầu của y thì hoàn toàn giận rồi.

” Anh đừng có được một tắc rồi lần thêm một bước! ” Tịch Nhạ Hoài đòi hần trần trụi nằm trên giường, mở lớn hai chân ra, tự mình lấy tay khai thác nơi xấu hổ kia cho đến khi mềm mại, rồi mới ngồi lên người y, chủ động phun ra nuốt vào dục vọng thô to đồ rục của y, cho đến khi y phóng ra trong thân thể hần.

” Kỳ thật rất đơn giản, sẽ không khó lắm đâu” Tịch Nhạ Hoài bắt lấy Dung Thụy Thiên đang muốn chạy, dùng sức đặt hần lên chiếc giường lớn mềm mại: ” Bằng không nếu anh trực tiếp dứt vào thì em sẽ bị thương”.

” Không cho nói! ” Dung Thụy Thiên giãy dụa thúc Tịch Nhạ Hoài, Tịch Nhạ Hoài lại an ủi hần, nhưng mặc kệ Tịch Nhạ Hoài có dụ hoặc hần ra làm sao thì hần cũng không chịu làm theo lời y, cuối cùng lại ở trên giường xoay thành một cục.

Sau khi sóng êm gió lặng thì cả người Dung Thụy Thiên đều là mồ hôi, thở hồng hộc nhìn Tịch Nhạ Hoài, nhắc nhở Tịch Nhạ Hoài đừng có háo sắc như thế: ” Thương tích của anh còn chưa có tốt, không thể vận động kịch liệt”.

” Cho nên anh mới kêu em chủ động ngồi lên người anh” ánh mắt Tịch Nhạ Hoài sáng quắc nhìn chằm chằm Dung Thụy Thiên, biết Dung Thụy Thiên rất cố chấp, nếu muốn “ăn” thì phải tự mình ra tay, thế là cỡi dục bào của Dung Thụy Thiên ra, nhìn thân thể màu đồng cổ lửa lồ trước mặt, dục vọng nơi đáy mắt đột ngột dâng trào, mạnh mẽ cúi đầu hôn hần.

Dung Thụy Thiên đáp lại nụ hôn thâm tình của y, đầu lưỡi nóng ướt dây dưa gắn bó với nhau tựa như bão táp cuộn trào, hôn sâu như vậy, điên cuồng như vậy, Dung Thụy Thiên ôm chặt cổ Tịch Nhạ Hoài.

Tịch Nhạ Hoài ôm lấy mặt hần, dùng hết tất cả tình cảm mà hôn hần, khuyh tẫn hết tất cả tâm huyết, bọn họ dùng nụ hôn này để thổi quét đi mọi hiểu lầm đã qua, cho dù đã từng thống khổ, trái tim tưởng chừng như đã bị xé rách đến đau đớn, nhưng khi cả hai có thể ôm nhau như thế thì hạnh phúc liền phủ trùm lên thân thể bọn họ.

Tịch Nhạ Hoài liếm lên hầu kết đang lặn lộn của Dung Thụy Thiên, nghe tiếng thở dốc phát ra từ trong cổ họng hần, rồi theo chiếc cổ mà từ từ liếm xuống, một hơi ngậm vào đầu nhũ trước ngực Dung Thụy Thiên, bàn tay cũng không chịu cô đơn mà vuốt ve dục vọng lửa nóng dưới thân của hần.

” Ừm....” Thân thể Dung Thụy Thiên dần dần nóng bừng như lửa, ánh mắt trở nên mê ly, khi hần phóng thích dục vọng trong tay Tịch Nhạ Hoài, hần hé mở đôi môi cánh hoa hồng hồng, nằm trên giường ồ ồ thở dốc....

” Em thật mê người ” Tịch Nhạ Hoài nhìn Dung Thụy Thiên không chuyển mắt, tách ra hai đùi đang khép chặt của hần, cầm lấy thuốc mỡ đặt bên giường, quét một ít bôi lên cửa huyết phiếm hồng kia, nhẹ nhàng nhấn vài cái, đầu ngón tay mới len vào được một ít thì đã lập tức bị đưng đạo chật hẹp ấy ép chặt lấy:” Vẫn chặt như thế...” nói xong lại chen vào thêm một ít, ngón tay tức thì giống như bị nhiệt độ bên trong ấy hòa tan, đôi mắt chạm đến đôi con ngươi ướt át của Dung Thụy Thiên....

Tịch Nhạ Hoài không thể nhẫn nại, dùng sức chặn đùi Dung Thụy Thiên, dục vọng thô nóng ma sát vài cái ngoài cửa huyết, rồi mới chậm rãi chen vào, vừa kiên định vừa mạnh mẽ, đỉnh đầu cực đại bị vách trong non mềm bao bọc lấy, máu sôi trào, hung hăng thúc sâu vào, ngay sau đó không cho hắn cơ hội thở dốc, bắt đầu va chạm vừa kịch liệt vừa hung mãnh.

” Ngô.... Ân, chờ đã chờ đã....” Dung Thụy Thiên run rẩy bấu chặt lấy Tịch Nhạ Hoài, muốn y dừng lại để cho hắn thích ứng, nhưng Tịch Nhạ Hoài lại giống như một con dã thú mà đâm vào thân thể hắn, sự kịch liệt ấy có thể khiến cho thân thể con người ta tan rã, trong cổ họng Dung Thụy Thiên phát ra những tiếng rên rỉ khàn khàn: ” Ừm.... A....Ngô....”

Tịch Nhạ Hoài nắm chặt lấy thắt lưng mềm dẻo của hắn, nặng nề thúc vào thân thể hắn, hăm sâu trong dục vọng, khát vọng được ôm lấy hắn, nghe những tiếng rên rỉ gần như nức nở của Dung Thụy Thiên, y thầm nghĩ muốn mượn phương thức nguyên thủy như thế ôm lấy hắn, cảm thụ rằng hắn vẫn còn trong lòng mình, sẽ không giống như đêm mưa hôm ấy mà biến mất.

Y giữ chặt tay Dung Thụy Thiên để hắn sờ lên nơi kết hợp giữa bọn họ, thậm chí nắm tay hắn bắt cầm vào trong thân thể ướt át ấy, Dung Thụy Thiên then thừng rút tay về, hô hấp Tịch Nhạ Hoài rối loạn, y hung hăng thúc mạnh lên cánh móng Dung Thụy Thiên, mạnh đến nỗi giống như muốn đâm sâu vào trong linh hồn hắn....

” A.... A....” Dung Thụy Thiên càng không ngừng rên rỉ, đáy mắt cũng nổi lên làn hơi nước mỏng manh, thân thể cao lớn rắn chắc bởi vì khoái cảm mãnh liệt mà phát run, hai đùi màu đồng cổ tự động tách ra càng rộng, bày ra tư thế chủ động để cho Tịch Nhạ Hoài tiến vào thân thể mình, không thể phủ nhận rằng hắn cũng khát vọng Tịch Nhạ Hoài, sợ hãi y rốt cuộc không thể tỉnh lại.

Sau khi Tịch Nhạ Hoài khoái trá phóng ra ba lần trong thân thể Dung Thụy Thiên, toàn thân Dung Thụy Thiên đã bủn rủn ghé vào trên giường, trên người trải rộng những dấu vết đỏ sậm xanh tím, giữa hai chân dày đặc vết cắn cùng dấu hôn đầy tính chiếm hữu, thân thể màu đồng cổ rắn chắc nhưng mềm mại ấy che kín một tầng mồ hôi, đường cong sống lưng tinh tế theo tiếng thở dốc hỗn độn mà phập phồng, hắn giãy dụa muốn đứng lên, nhưng lại phát hiện ngay cả một đầu ngón tay cũng không thể động đậy.

Tịch Nhạ Hoài nhấc thắt lưng ướt mồ hôi của hắn, đẩy hai chân theo bản năng khép chặt của hắn ra, làm cho móng hắn nhếch lên cao cao, lộ ra bộ vị bí ẩn nhất trước mắt, rồi mới đưa tay lấy ra dịch thể còn trong thân thể hắn.

” Ngô.... Dừng.... Tôi có thể tự mình rửa sạch....” Dung Thụy Thiên không được tự nhiên vịn vẹo thân thể, không thích Tịch Nhạ Hoài cẩn thận nhìn hắn như vậy, nhưng động tác vô thức này của hắn lại gợi lên dục vọng của Tịch Nhạ Hoài.

Tịch Nhạ Hoài kéo thắt lưng hắn lại, kê sát lên phần thân dưới nóng bỏng của hắn, để dục vọng mang tính uy hiếp mười phần ấy nơi hậu huyết ướt át, không chút khách khí đâm vào, thúc vào nơi mẫn cảm nhất của hắn mà nghiền nát, ma sát.

Dung Thụy Thiên ghé lên nệm thở dốc, Tịch Nhạ Hoài ép chặt lên tấm lưng quằn rữ trần ngập nam tính của hắn, đưa đẩy trong thân thể ướt át, hơi thở ồ ồ nóng rực phả lên vai Dung Thụy Thiên.

Tình sự giữa hai người càng ngày càng hòa hợp, vì trước đó đã có một thời gian dài âu yếm cùng khuyếch trương, nên Dung Thụy Thiên trừ bỏ then thừng thì cũng không có giây dụa kịch liệt, thậm chí còn đáp lại y, lửa dục trong Tịch Nhạ Hoài càng tăng vọt, y nắm lấy cánh móng của Dung Thụy Thiên dùng sức tách ra hai bên, làm cho bộ vị kết hợp giữa hai người lộ ra, rồi mới thúc thật mạnh vào thân thể hắn, hung ác va chạm hắn.

Tư thế này có thể làm cho bên chủ động dễ dàng dùng lực, theo sự dòng đưa mưa rền gió giạt, thân thể Dung Thụy Thiên bị đẩy xuống ma sát với nệm giường, chiếc nệm mềm mại ma sát qua chỗ mẫn cảm trước ngực, hắn nâng lên nửa người trên, Tịch Nhạ Hoài bắt lấy thắt lưng hắn, thẳng lưng xô xuyên qua hắn, hắn lại chập vạt ghé lên nệm giường, khoái cảm do sự ma sát cùng với va chạm phía sau mang tới khiến hắn không chế không được mà rên rỉ ra tiếng.

” Ân.... Ngô....”

Tịch Nhạ Hoài bắt đầu va chạm thô bạo, sức mạnh kịch liệt kia hoàn toàn khiến Dung Thụy Thiên chịu không nổi, hai mắt mê ly yêu cầu: " Dừng.... Dừng lại.... Ân.....!"

Tịch Nhạ Hoài vẫn như trước không ngừng lại, ngược lại còn nắm chặt lấy thân thể kiên mỹ của hắn, hung hăng thúc vào càng sâu, lấp lại ma sát, tùy ý nghiền nát nơi mẫn cảm, còn càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng kịch liệt, thân dưới va chạm vào cánh móng phát ra tiếng vang ướt át, hòa lẫn với tiếng mưa rơi tí tách ngoài cửa sổ khiến cho toàn không gian trở nên vô cùng ẩm áp.

" A....A...." Dung Thụy Thiên khó nhịn mà nâng đầu lên, tóc đen mềm mại lấp lánh những giọt mồ hôi trong suốt, cực kì mê người, Tịch Nhạ Hoài tăng thêm tầng suất, hắn khẽ nhếch môi, tiếng rên rỉ bị phá thành mảnh nhỏ.

Thống khổ cùng tê dại đan xen làm cho khoái cảm rõ rệt lan tràn ra tứ chi, thân thể bọn họ vô cùng thân thiết mà quấn quít lấy nhau, thật sâu kết hợp, hô hấp cùng nhịp đập con tim tựa như giao hòa cùng một chỗ, đây là một loại cảm giác thực kỳ diệu.

Liên lấy tư thế kết hợp ấy, Tịch Nhạ Hoài xoay người Dung Thụy Thiên lại, theo sự xoay người ấy khiến cho vách trong mềm mại ướt át dâng lên cảm giác khác thường, thắt lưng Dung Thụy Thiên đều phát run, Tịch Nhạ Hoài tách chân hắn ra, theo ngay mặt tiến vào hắn.

Dung Thụy Thiên thấp giọng thở dốc, đôi chân thon dài quấn chặt lấy thắt lưng mạnh mẽ của Tịch Nhạ Hoài, tóc đen ướt mồ hôi dán lên khuôn mặt với đường nét góc cạnh rõ ràng, làm nổi bật lên đôi môi hồng manh đỏ mọng, yếu ớt mà gợi cảm.

Tịch Nhạ Hoài cúi người hôn hắn, hôn lên trán, ánh mắt, cái mũi, đôi môi, hôn lên tất cả những nơi mà y có thể thấy được, tiếp theo đang đưa phần eo, không hề ngừng lại, một lần lại một lần xô xuyên qua hắn, hô hấp bọn họ trở nên ồ ồ, tình cảm trong lòng không thể kiềm chế giống như cơn sóng triều đang cuộn cuộn phập phồng....

Tịch Nhạ Hoài nắm lấy tóc Dung Thụy Thiên, trút xuống tất cả tình cảm của mình mà hôn hắn, đầu lưỡi ướt át mềm mại như cuồng phong mà khuấy đảo hắn, hôn vừa sâu vừa vội vàng, giống như muốn dung hòa hắn vào thân thể mình, thật sâu cử động thắt lưng, toàn bộ nhập vào thân thể hắn, sau đó lại rút ra hết, rồi lại kịch liệt đang đưa thắt lưng.

Những gì lạnh lẽo trong không khí đều bị thiêu đốt sạch sẽ, Dung Thụy Thiên bị y va chạm đến lay động, phát ra tiếng rên rỉ nước nỡ, chờ đến cơ hội liền muốn bò lên phía trước, ý đồ tránh đi sự xâm nhập hung ác kia.

Tịch Nhạ Hoài bật cười kéo hắn lại ôm ở trên đùi, từ phía dưới ôm lấy thân thể phát run của hắn, liếm liếm bả vai với da thịt bóng loáng của hắn: " Dừng sợ thân thiết với anh, anh sẽ không làm em bị thương".

" Tôi không còn sức " Toàn thân Dung Thụy Thiên đều là mồ hôi tựa vào trên vai y....

" Đây là một lần cuối cùng " Tịch Nhạ Hoài vội vàng xoa nắn cánh móng hắn, thấy Dung Thụy Thiên nhăn mày lại, một bộ biểu tình sa vào khoái cảm nhưng lại cố gắng ẩn nhẫn, bởi vì bị nhiễm đuộm *** mà thân thể rần rần phiếm hồng.

" Lúc này anh cũng nói như thế "

" Có sao? Sao anh không nhớ rõ vậy kia, nhất định là em nhớ lầm rồi! “.

""

Ngoài cửa sổ bóng đêm yên tĩnh, ngọn đèn màu da cam bao phủ lên hai người trên giường, thân thể hai người kề sát phập phồng quay cuồng, một lần lại một lần ôm nhau ái ân, trong không khí tản ra hơi thở *** nồng đậm, còn có tiếng rên rỉ làm cho người ta mặt đỏ tim đập kia nữa.

Làm khi Tịch Nhạ Hoài phóng xuất trong thân thể Dung Thụy Thiên, Dung Thụy Thiên cũng dưới sự kích thích mãnh liệt ấy mà bắn ra nhiệt dịch, Tịch Nhạ Hoài ôm lấy thân thể ướt mồ hôi của Dung Thụy Thiên, bình phục lại nhịp tim đang đập cuồng dã.

Dung Thụy Thiên nằm trong lòng y, hơn nửa ngày vẫn chưa thể lấy lại tinh thần từ trong khoái cảm, Tịch Nhạ Hoài đứng dậy, nhẹ nhàng vuốt ve mặt Dung Thụy Thiên, dịu dàng hôn hấn, như muốn bày tỏ lòng mình với hấn — Em phải tin tưởng anh, dù cho em có là dạng gì đi chăng nữa, dù cho có phát sinh chuyện gì cũng vậy, anh vẫn vĩnh viễn yêu em, vĩnh viễn bên cạnh em bảo vệ em.

Dung Thụy Thiên gất gao ôm lấy Tịch Nhạ Hoài, ánh mắt ướt át giống như hồ nước loan loan, hấn nghiêng qua hôn lại Tịch Nhạ Hoài, thấp giọng nỉ non bên tai y: ” Tôi cũng yêu anh”, hấn đã từng cô độc, nhưng kể từ khi quen biết y, hạnh phúc liền đã thuộc về hấn....

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/suu-thuc>